

TESSONJA ODETTE

KURT KRALIN LANETİ

GÜZEL VE ÇİRKİNİN YENİDEN ANLATIMI

*Ölümçül laneti olan fae bir kurt kral...
Laneti bozmak için yapılan korkunç bir pazarlık...*

Gemma Bellefleur, geçmişini geride bırakmak ve ortaya çıkan bir skandal yüzünden kalbinin kırıldığı o günü unutmak istiyordur. Ama onu fidye için alkoymakla tehdit eden düzenbaz bir fae kralı tarafından yakalandıktan sonra kendini bir kez daha dedikoduların merkezinde bulacaktır.

Yakında canını alacak bir lanetle boğuşan, insanlardan nefret eden Kral Elliot'sa kendini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdır. Gemma bunu kendi avantajına kullanabilirse, özgürlüğüne giden yolda pazarlık yapabilecektir. Tek yapması gereken lanetin bozulması için krala yardım etmektir.

Tek bir sorun vardır. Laneti bozmak için bir kızın kandırılması ve canavara benzeyen, huysuz Elliot'a âşık edilmesi gerekmektedir.

Yapılan sinsi bir ittifakla planlar işlemeye başlar ve Gemma ile Elliot yakınlaşırlar. Çok geçmeden nefretin yerini beklenmedik duygular alır. Ama Gemma bununla savaşmak zorundadır. Çünkü lanet bozulduğunda Elliot gerçek formuna yani kurda dönüşecek ve her şeyi unutup Gemma'yı da sonsuza dek kaybedecektir.

Gemma, kralın hayatını kurtarmak için duygularını feda edebilecek midir? Yoksa aşk onu daha da büyük bir şeyden, kalbinden vazgeçmeye mi zorlayacaktır?

TESSONJA ODETTE

KURT KRAALIN LANETİ

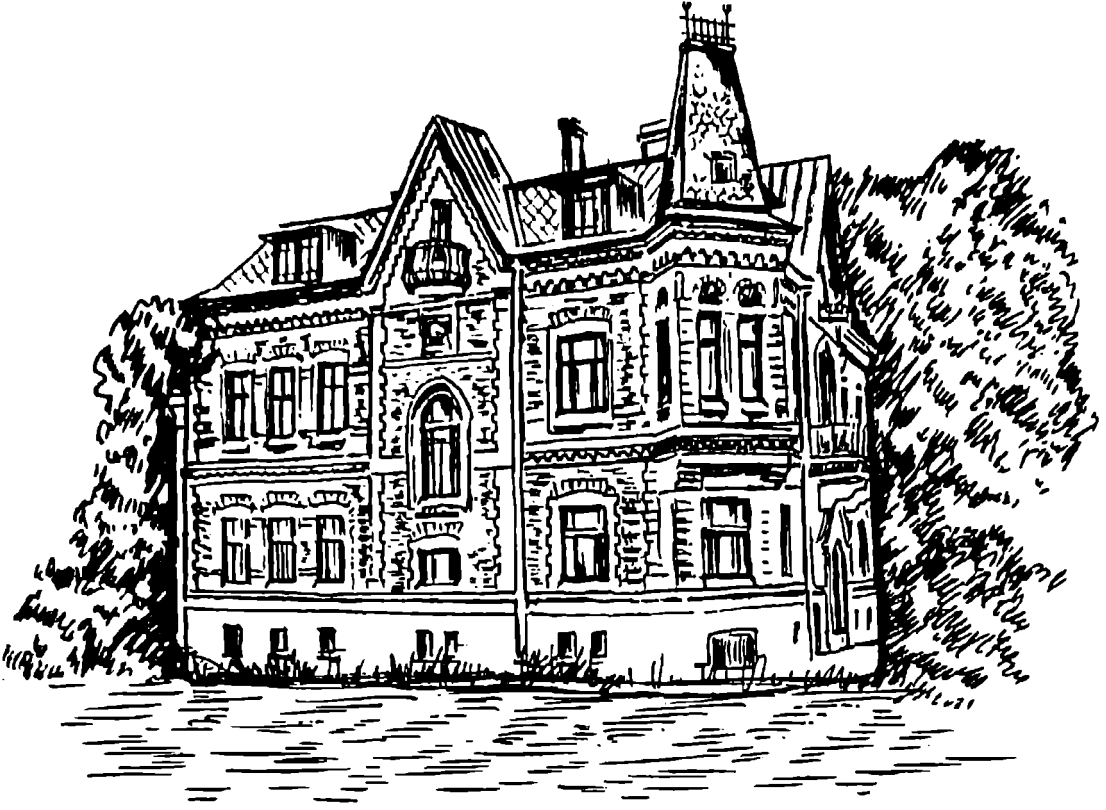

ZM

Çeviren: Gözde Soykan

Düzenleme
Ny.Ozlem

Birinci Bölüm

Sadece nefes al. Burada bana zarar veremezler. Hiç kimse veremez.

Derin bir nefes verdim. Nefesim pencerenin camını buğulandırıyor, geniş beyaz gökyüzünden aşağıdaki sokaklara süzülen ve diğer tarafa inen kocaman kar tanelerini görmemi engelliyordu. İşaret parmağımı buğulu cama dayadım, önce bir daire sonra da ondan çıkan küçük çizgiler çizdim. Ben son çizgimi çizirken, şekiller solup geçici güneşimi de kendileriyle birlikte götürdü.

Bir daha iç geçirip kaşlarımı çattım. Kardan nefret ediyordum. Neredeyse bu kasaba kadar çok.

Gözlerimi kısıp kar tanelerinin arasından evimin dışındaki koşuşturmalı sokaklara baktım. Sokağın karşısında benimkine benzer bir dizi şehir evi sıralanmıştı. Bir ailenin tamamı dışarı çıkma telaşıyla sokağa indi ve Arnavut kaldırımına

ulaştıklarında kendilerini toparladılar. Baba kravatını düzeltti, şapkasına dokundu ve onlarla sohbet etmek için duran komşularına selamlama olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler söyledi. Evi-min oturma odası onların konuşmalarını duyamayacağım kadar uzaktaydı ancak çocukların neşeli çığlıkları, duyabileceğim kadar yüksekti. Bir erkek ve kız çocuğu yerlerinde zıplıyor, kar gördükleri için ikisinin de yüzü parlıyordu. Bu manzara, neredeyse kıyamet kadar dondurucu havanın eseri olan kar tanelerinin o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünmeme neden olmaya yeterliydi. Ancak anneleri, komşuları için abartılı bir şekilde gülümsemeden önce çocuklarına vurup onları sessizliğe ve terbiyeli davranmaya teşvik edince ben de çocuklar da tüm neşemizi kaybettik.

“Şey... Elbette, Bayan Aston,” dedim ağzımın içinde alaycı bir şekilde. “Kesinlikle elinizden geldiğince mutlu çocuklarınızdan neşeyi çalın. Aman ha, hayatın zevkleri için duydukları coşku iyi muhafaza ettiğiniz itibarınızı lekelemesin, bunu istemeyiz.”

Başımı iki yana salladım ve oflayarak pencereden uzaklaştım. Vernon kasabasındaki diğer herkes gibi Bayan Aston da cahil, yargılayıcı ve dar görüşlü biriydi. Bu yerin yeni başlangıç olduğuna inanacak kadar nahif olduğuma inanamıyordum. İnsan toplumunun sert yapılarından kaçabileceğim ve sadece kendim olabileceğim bir yer...

Ancak hayır. Burada *benim* için bir yer yoktu, toplum çoktan benim kim ve ne olmama karar vermişken, nasıl olacaktı ki? Bir kız evlat. Bir kadın. Eğitimli bir eş. Sessiz. Ölçülü. Erdemli.

Efsanevi hikayelerin dışında var olacağına bir zamanlar asla inanmadığım büyümlü yaratıklar olduğunu düşündüğüm bir fae tarafından yönetilen bir adaya taşınmanın, sosyal normlar üzerinde yeni bir bakış açısı sağlayacağı düşünülebilirdi. Babam, beni ve en küçük kız kardeşimi Bretton'dan Faerwyvae'ye, Kış Meydanı'na taşıdığında karışık duygular hissetmiştim. Dehşet.

Şok. Rahatlama. Ve evet, en acınası olanı, umut. İşin aslını bilmiydim. Çünkü sonunda, Faerwyvae'deki insan kasabalarının da Bretton'daki şehirler kadar sıkıntılı olduğu ortaya çıkmıştı.

Sadece eve gidebilseydim. *Gerçek* evime. Buraya değil. Bretton'a bile değil, kız kardeşlerimle dışarıda, dünyada ruh halimizi bozacak tek bir endişemiz olmadan oynarken, tüm yıl boyunca ışık saçan güneşin tenimi bronzlaştırdığı çocukluğumdaki evime. O, neşeydi. O, mutluluktan. O zamanlar ailemiz hâlâ bir bütündü ve annem hâlâ...

Omuzlarım kasıldı. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp, uzun adımlarla oturma odasının diğer ucundaki şömineye yürüdüm. Cılız alevlere ters ters bakarken kollarımı kavuşturdum ve ağırlımı tek ayağıma verdim. Bunun hanımlara yakışmayan bir hareket olduğunu biliyordum ancak ailemin oturma odasında yalnız olduğum düşünülürse, gerçekten umurumda değildi.

Hissettiğim ürpermeyi bastırırken şöminenin odayı daha iyi ısıtmasını diledim. Nasıl oluyordu da büyüyle dolu bir yerde yaşıyor olmamıza rağmen hâlâ bu güvenilmez şöminelerin sıkıntısını çekiyorduk? Kış Meydanı, orada yaşayan sakinleri için düzen ısınmayı Faerwyvae'deki herhangi bir meclisten daha çok öncelik haline getirmeliydi. Öyle değil mi?

Dişlerimi gıcırdatırken küfredip homurdandım.

Tanrı aşkına, bugün neden bu kadar gergindim?

Adeta buna bir cevap gibi, bakışlarım kanepenin önündeki sehpaye ve onun üzerinde benimle alay eder gibi duran oldukça yıpranmış kitaba kaydı.

Ah, doğru. Çünkü okuyacak bir şeyim kalmamıştı. Yine.

Kanepenin yanına gittim, minderlerden birinin üzerinde duran şalı alıp omuzlarıma sardım. Kitabımı aldım ve minderlerin arasına yerleştirdim, bacaklarımı kapatmak için mavi saten eteğimin katlarını düzeltirken, keşke bugün ipek yerine yün çoraplarımı giymiş olsaydım diye içimden geçirdim. Sonra yanımda

duran uzun ayaklı lambanın kordonunu çektiğimde yanan sıcak ve hafif ısıltı, sayfalarımı aydınlattı.

Isınma konusunda alanında en gelişmiş teknolojiye sahip olmayabilirdik ancak en azından ışık için elektriğimiz vardı. Ya da belki de elektriğin bir türü... Işığın geleneksel yollarla üretildiği Bretton'ın aksine burada ışık fae büyüünden geliyor, bağlantı kanallarından* ya da bunun gibi bir yolla iletiliyordu.

Kitaptaki "Mürebbiye ve Çapkın" yazan küçük sayfayı çevirip birinci sayfaya geçtim. Okumaya başladığımda, tanıdık kelimeler zihnimi rahatlattı. Ancak üçüncü sayfaya geldiğimde, zihnimin başka yönlerle dolanmaya başladığını fark ettim. Kitabımı ne kadar seversem seveyim, zaten üç kere okumuştum. Yeni bir şey istiyordum. Yeni bir şeye *ihtiyacım* vardı.

Kitabı kapatıp yeniden sehpanın üzerine bıraktım. Başparmağımın tırnağını dişlerimin arasına alıp, dışarıya bakmak için yeniden pencereye gittim. Yerimden ayrıldığım kısa süre içinde sokaklar daha da kalabalıklaşmıştı.

Sokaklar insanlarla dolup taşıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı, heyecanlı yayaların konuşmaları atların toynaklarının, at arabalarının ve nadiren görülen arabaların tekerleklerinin sesleriyle karışıyordu, ta ki hepsi duyulabilir bir uğultu haline gelene kadar.

Zihnimde, kısa süre önce bulunduğum, alaylar ve fısıltılarla dolu benzer bir sokağa gittim. Nefret ve küçümsemeyle yanan gözlerle dolu; hepsi bana bakıyordu, her biri tenimin üzerinde hissettiğim kamçılar gibi deliciydi.

Yanağımın içini ısırdım, bu benim kendimi toparlamama yardımcı oluyordu.

Sadece nefes al. Buradayım. Şu andayım.

* Bağlantı kanalı (*Ing. Ley line*), bir arazide iki belirgin lokasyonu birbirine bağlayan ve tarih öncesinden kalma olduğu düşünülen bir yol hattı. -ç.n.

Lanet olsun, gerçekten bir kitaba ihtiyacım vardı. Yoksa zihnim ölümüne neden olacaktı. Ancak yeni kitaplar bu odadan ayrılmak anlamına geliyordu. Kasvetli karın içinde, tüm bu insanların arasında yürümek anlamına...

Güçlkle yutkundum.

Vernon'da yaşamaya başladığımızdan bu yana üç hafta geçmişti. İlk hafta neredeyse bir tatil gibi geçmişti. Kış Meydanı dağlarının yakınında yeni kurulmuş bir tatil kasabası olan Vernon, buraya yerleşen ilk ailelerden olduğumuz için bizi oldukça hoş karşılamıştı. Dükkanlar yeniydi, dokunulmamış mallarla ağzına kadar doluydu ve neyse ki bu dükkanların arasında bir kitapçı da vardı. İtiraf ediyorum ki bu kitapçı hemen benim sığınağım haline geldi ve haftalık ilk harçlığımı orada harcadım. İkinci hafta, aralarında meraklı Bayan Aston'ın da olduğu başka aileler de boş evlere yerleştiler. Yine de kitaplarıma sığınmaya ve bir hikaye biter bitmez bir diğerine geçmeye devam ettim. Ancak bu haftanın başıyla birlikte, bazıları temelli yerleşen bazıları ise sadece misafir olan bir insan akını geldi. Hepsi, çok önemli bir olay olarak değerlendirilen o organizasyonun beklentisiyle doluydu: Kış Meydanı'nın sosyal sezonunun başlangıcının.

Bir zamanlar sosyal sezonlar beni de heyecanlandırırdı ancak artık korkutuyordu. Onlardan öyle korkuyordum ki küfretmeden edemiyordum. Bir hanımefendinin asla söylememesi gereken türde küfürler...

Gerçekten ama *gerçekten* yeni bir kitaba ihtiyacım vardı.

Ellerimi sıkıp yumruk yaparak sokaklara son bir kez baktım ve korkmak için kendime beşe kadar sayma hakkı verdim.

Bir.

Kitapçı sadece birkaç blok ötedeydi.

İki.

Buradaki hiç kimse geçmişimi bilmiyordu.

Üç.

Beni hiç tanımıyorlardı.

Dört.

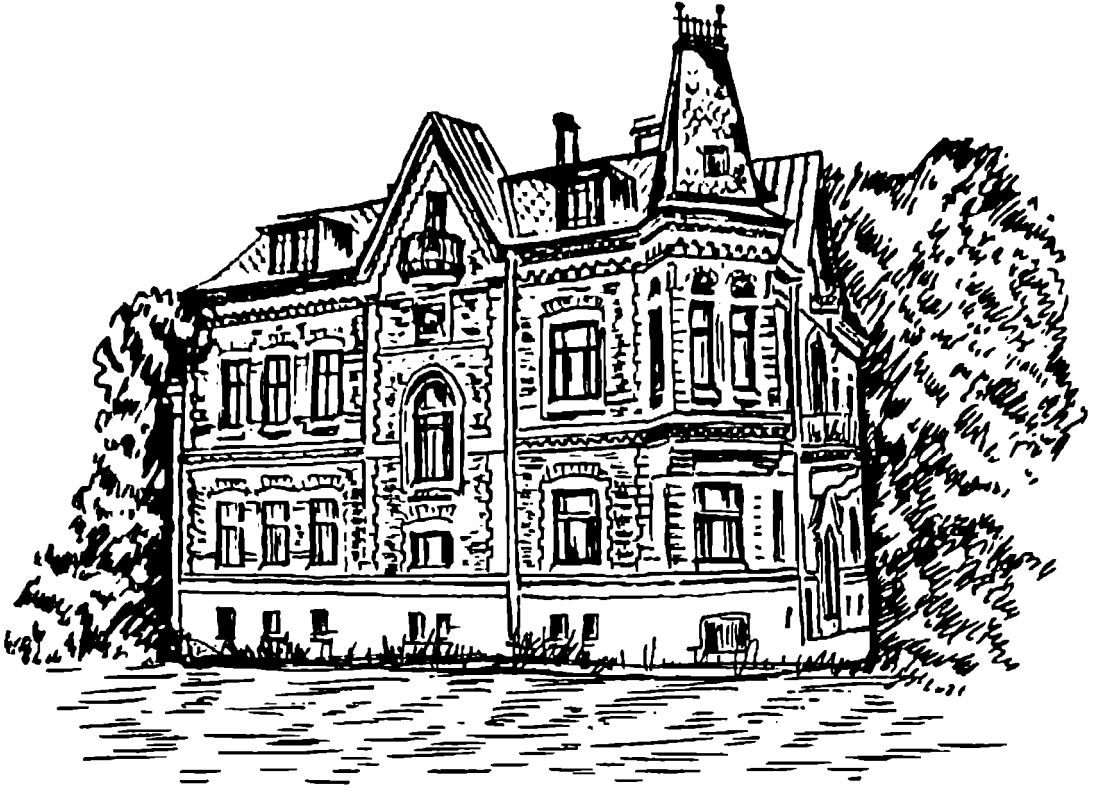
Ve eğer bu konuda bir şeyler yaparsam, hiç kimse hiçbir zaman tanımayacaktı.

Beş.

Derin bir nefes aldım, korkumu bastırıp dik durdum. Sonra sıkıca bağlanmış korsemin de yardımıyla karnımı içime çektim ve omuzlarımı arkaya attım. Siyah saç buklelerimi okşayıp, her bir dalgalı buklenin enseme modaya uygun bir şekilde kıvrıldığından emin oldum. Çenemi kaldırdım, dudaklarımı mağrur bir gülümsemeyle birbirine bastırdım, takmak zorunda olduğum maskenin ilk bileşeni buydu. Dünyaya sunduğum karakterin. Beni güçlü tutan türde bir karakterin. Kendine güvenen. Acıya dayanıklı.

Tamam tamam, bunlar doğru değil.

Ama benim, Gemma Bellefleur'un çok iyi taşıdığı bir karakter.

İkinci Bölüm

Başım dik bir şekilde ön kapımdan çıktım. Soğuk hava, kalın yün paltomun sıcaklığıyla dalga geçer gibi beni hemen etkiledi. Yukarı doğru çektiğim samur kürkümün yakası yanaklarımı okşadı, *keşke kulaklarımı örtecek kadar uzun olsaydı* diye düşündüm. En azından geniş şapkam, gökyüzünden süzölmeye devam eden kar tanelerinden beni koruyordu.

Ses, oturma odamın penceresinin ardındaki güvenli alanımda duyulandan on kat fazla çıkıyor, nabzımın hızlanmasına neden oluyordu. Ancak yine de yüzümdeki gülümseme değişmedi. Bir otomobil yanımdan kükreyerek öyle bir geçti ki yol kenarındaki yayalar yana doğru fırlamak zorunda kaldı, yine de kendime biraz bile irkilmek için izin vermedim. Bir parçam hızla yeniden içeriye, şöminenin sıcaklığına, oturma odasının sessizliğine dönmem için yalvarıyordu ancak benliğimin o kısmını zihnimin derinliklerine ittim ve elimdeki göreve odaklandım.

Sadece nefes al. Sadece gülümse. Sadece rol yap.

Derin bir nefes alarak merdivenlerden aşağıdaki kaldırıma indim, alçak topuklu botlarım yeni yağmış karları eziyordu. Burada kar her zaman yeniydi, bir önceki gün ne kadar kar yağmış olursa olsun, hiçbir zaman sokaklarda kalınlığı bir santimi geçecek kadar birikmiyordu. Bunun bu şekilde kalmasını sağlayan büyü olmalıydı.

“Bayan Bellefleur!” diye seslendi bir ses, sokağın karşısından.

Bayan Aston hevesli bir şekilde el salladı ve ben de tepkilerimin bu kadar otomatik olmasına küfrettim. Eğer göz teması kurmamış olsaydık onu görmemiş gibi davranabilirdim. Ancak artık çok geçti. Şimdiden caddenin karşısından bana doğru geliyordu. Tüm rahatsızlığımı gözlerimden belli edeceğimden emin olmama rağmen, en azından inlememeyi başardım. Bakışlarımı etkisiz hale getirmek için zorla gülümsedim.

“Bayan Bellefleur,” dedi yanıma ulaştığında, “babanız evde mi? Bu akşam sizi ve kız kardeşinizi akşam yemeğine davet etmek istiyordum.”

İnsanların kaldırım üzerindeki *bedenleri* etrafımızı sarıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Kalabalığın arasında hareketsiz durmaktan nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Bir otomobilin korna sesiyle birleşen ayak seslerinin gürültüsü altında yatan fısıltıları, alayları, iğneleyici yorumları duyar gibi oluyordum.

Birkaç kere gözlerimi kırpıştırıp, nefes alıp verirken tüm bunları zihnimden uzaklaştırdım. *Buradayım. Şu andayım.* Yeniden dış görünüşüme odaklandım ve Bayan Aston’ın sorusunu hatırladım. “Hayır, babam evde değil,” dedim ve konuyu öylece bıraktım.

“Ah, ama sizi ağırlamak zorundayım. Gavin’la tanışmanız gerek. Sonunda kasabaya geldi.” Gözleri heyecanla parlıyordu, gülümsemesinden aşırı bir tatlılık sızıyordu.

“Gavin,” diye tekrarladım ruhsuz bir şekilde.

Gülümsemesi soldu. “En büyük oğlum. En son çay içmeye geldiğimde ondan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

“Ah.” Başımınla onayladım. Artık bunun neyle ilgili olduğunu anlamıştım. Bu, sosyal sezonun en iğrenç etkinliklerinden biriydi. *Çöpçatanlık*. Hızlıca kaçmanın zamanı gelmişti. “Babam ve kız kardeşim kent meydanındalar. Eminim döndüğünde onunla konuşabilirsiniz.”

Yana doğru bir adım attım ancak o da benimle birlikte yana kaydı.

“Ah, ama Bayan Weathersbee’yi duydun mu?” Sesini ihtiyatlı davranıyormuş gibi yapacak kadar alçalttı, aslında birilerinin duyamayacağı kadar kısık sesle konuşmuyordu. “Duyduğumda çok şaşırdım. O *-yanında refakatçisi olmadan-* Bay Evans’la yürüyüşe çıkmış ve...”

“Bayan Aston,” dedim, ses tonumda biraz keskinlik olmasını sağlayarak. “Bayan Weathersbee’yi de Bay Evans’ı da tanımadığım düşünülürse, bunları bilmenin beni ilgilendirdiğinden şüpheliyim.”

Zaten rujla renklendirilmiş yanakları daha da kızardı. Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra yüzüne yine o sahte gülümsemesini yerleştirdi. “Bayan Bellefleur, size bir kurt gördüklerini söylemek istemişim. İkisi de! Tam olarak ormanın kenarındaki Whitespruce Yolu’nda.* Ben sadece sizi uyarmak istedim.”

Dişlerimi gıcırdattım. En rezil dedikodular, ihtiyatlı olmak isvesi altında paylaşılan böyle haberlerle başlardı. Bunları daha önce de duymuştum. Her zaman bir sebebi olurdu: *Eğer itiraf etmeseydim berbat bir arkadaş olurdum, ya da Bunu söylüyorum çünkü sadece...* Bir insanın en özel anlarını mahvetmenin her zaman bir bahanesi bulunurdu.

Yumruğumu sıktım, oğlak derisi eldivenlerimin gerildiğini hissettim. Sakin kalmak için kendimi zor zapt ediyordum. En

* İng. White spruce: Ak ladin. -ç.n.

azından öfkem korkumu bastırmıştı. Bize çarpa çarpa yanımızdan geçmeye devam eden telaşlı insanları zar zor görüyordum. Konuştuğumda kelimeler ağzımdan sakince çıktı. Aklı başında. Aynı eski kişiliğim gibi: “Kış Meydanı’nda yaşıyoruz, Bayan Aston. Çok titiz bir şekilde eklediğiniz dedikodu dikkate değer değil. Ormanın kenarında kurtların görülmesinin bir haber niteliği yok.”

Bayan Aston’ın yanaklarının yeniden kızarmasını bekliyordum ancak o şaşırıp kalmıştı. Aslında, cesaretlenmiş gibi görünüyordu, gülümsemesi canlanmıştı. “Onlar *fae* kurtları olabilirler.”

“Burada mı?” dedim alaycı bir endişeyle. “Fae Meydanı’nın tam ortasında? Şey, kırk yıl düşünsem böyle bir şeyin mümkün olabileceği aklıma gelmezdi.”

Bu sefer ne ima ettiğimi anlamış gibi görünüyordu. Oflayarak ellerini önünde kavuşturdu. “Burada çok fazla fae görmüyoruz, Bayan Bellefleur. Ne de olsa burası insanlara ait bir kasaba.”

“Vernon sadece birkaç hafta önce açıldı.”

“Ki bu da bir faenin görülmesinin haber niteliği taşıdığını gösterir!” Bir elini koluma koydu, kelimeleri söyleyişi küçümseyici bir ton alıyor, sesi yükseliyordu. “Gemma canım, sen Faerwyvae’de yenisin ve bizim yöntemlerimiz konusunda deneyimli değilsin. Faeler bizi yönetiyor ve bazı şehirlerde insanlarla kaynaşıyor olabilir ama burada -güneyde- bu nadiren görülür. Seelie kralının sarayının yakınındaki kuzey şehirleri, yüksek faelerin en çok yaşadığı yerdir. Kurtlar ve ayılar gibi alçak faelerse bizimki gibi kasabalardan uzak durma eğilimindedir.”

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip başımı eğdim. “Tam tersine, bana bunların hepsi söylendi. Aynı zamanda bana faelerin *yüksek fae-alçak fae* terimlerinden gücendikleri ve iyi peri-şeytani peri terimlerinin kullanılmasını tercih ettikleri de söylendi, dolayısıyla size bu ilk terimleri kullanmaktan vazgeçmenizi öneririm.”

Bayan Aston konuyu geçiştirir gibi elini salladı. “Bu, ancak bu terimleri kullandığınızı duyarlarsa geçerli olur. Benim burada birilerini gücendirmem pek mümkün değil. Daha önce de söylediğim gibi, Vernon’da yaşayan neredeyse hiç fae yok. Tabii Bay Hamish’in yeni karısını saymazsan. Onunla tanıştın mı? Bizden birine benziyor ama onun yarı peri olduğunu söylüyorlar! Bunu hayal edebiliyor musun?”

Bu kadını atlatmanın bir yolu yoktu, öyle değil mi? Ancak yine de -daha önceki karşılaşmalarımıza dayanarak- bu konuşmanın farklı bir yönde ilerlemesini beklememem gerekiyordu. “Gitmek zorundayım, Bayan Aston.”

Bir kere daha bir adım atarak uzaklaşmayı denedim ama beni takip etti.

“Nereye gidiyorsun? Belki birlikte gidebiliriz? Gavin’la buluşmaya gidiyoruz. Eminim ki erken bir tanışma-”

“Ne kadar nazik ve cömert bir teklif,” dedim soğuk bir şekilde, “ama yalnız gitmeliyim. İyi günler.”

Bayan Aston karşı çıkmak için ağzını açtı ama ben çoktan yanından ayrılmıştım, bu sefer aceleyle...

Kitapçı, her zaman olduğu gibi neredeyse boştu.

Kapı ardımdan kapanır kapanmaz nefes alabildiğimi hissettim. Bundan da fazlası: nihayet artık tetikte olmama gerek yoktu. Burada kendim olabilirdim. Burada sessizliği bulabilirdim.

Tezgahının yanına ulaştığımda sıcak bir şekilde beni başıyla selamlayan kitapçı Bay Cordell’e doğru yürüdüm. Belki de babamdan yirmi yaş büyük yaşlı bir beyefendiydi. Saçları kır, yaşlı gözleri maviydi. Gülümsemesine karşılık verdim. Kasabanın diğer sakinlerine gülümsememin aksine bu gülümseme içtendi.

“Bugün kaç tane, Bayan Bellefleur?” diye sordu Bay Cordell.

“Duruma göre değişir. Yeni bir şey var mı?”

Düşünüyormuş gibi yapıp gözlerini kısarak bana bakarken parmağıyla çenesine vurdu. “Pekala, yeni pek çok şey var. Ama *senin* peşinde olduğun kitaplar...”

“Saklama. Söyle bana!” dedim kahkahayla.

Abartılı bir şekilde iç çekerek tezgahın altına uzandı ve beze sarılı dikdörtgen bir bohça çıkardı. Ben bohçayı alıp içindeki paket kağıdını aceleyle yırtmadan önce, onu tezgahın üzerinde bana doğru itmek için zar zor fırsat bulmuştu. Kitabın başlığını okurken heyecanımı bastıramadım: *Mürebbiye ve Kont*.

Nefesim kesildi. Bu, *Âşık Mürebbiye* serisinin en yeni kitabıydı. Ve buradaydı. Ellerimde. Kitabı göğsüme bastırıp, ağzım açık bir şekilde Bay Cordell’in gözlerine baktım.

Bana anlayışlı bir şekilde başını salladı. “Oldukça güzel.”

“Ne ara okudunuz? Bu hiç adil değil. Bana hemen elden teslim etmeniz gerekirdi.”

“Belki de,” dedi. “Ama o zaman kasvetli dükkanımı aydınlatmak için sizi buraya nasıl getirecektim? Kasabada bu kadar keskin zevkleri olan çok az insan var.”

Onun haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Bir aşk romanının karmaşık sanatının değerini Bay Cordell’den daha fazla bilen biriyle karşılaşmamıştım. O, Vernon’a taşındığımdan beri başıma gelen tek güzel şey değilse bile en güzel şeydi. “Akıl sağlığımı koruyorsunuz, mübarek yaşlı adam.”

“Bakalım on sekizinci bölümü okuduktan sonra da beni ‘mübarek’ olarak değerlendirilebilecek misin. Artık yüzümün kızarmasına neden olacak çok az şey kaldı ama... bekle ve gör.”

Tüm varlığım eve gidip hemen kitabıma dalma isteğiyle uğulduyordu. Ancak en son kitabı çok hızlı bitirdiğim göz önüne alındığında, muhtemelen eve birden fazla kitap götürmem gerekiyordu. “Yeni gelen tek kitap bu mu?”

“Ah, hayır. Oldukça fazla var. Seni en çok bu kitabın heyecanlandıracağını biliyordum. Senin için bir tanesini tezgahta

saklamamak suç olurdu. Git ve bir göz at. Kitapları nerede bulacağını biliyorsun.” Bana göz kırptı ve ben de *Mürebbiye ve Kont* hâlâ göğsüme sıkıca bastırılmış bir şekilde dükkanın arka tarafına doğru ilerledim.

Romantik kitapların bulunduğu reyonla geldim, çoğunu birkaç kere değilse bile en az bir kere okumuş olduğum en sevdiğim kitapların uzandığı duvar önümdeydi. Kağıt kokusu, kendimi evimde hissetmemi sağlayan sıcak bir battaniye gibi beni sardı. Güven gibi. O anda o kadar rahat hissettim ki yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirip, her birinin başlığını adeta çok sevdiğim bir arkadaşımı karşılar gibi dikkate okudum. Aslında bu doğrudur. Çünkü burada gerçek akranlarımla arasındaydım. Aşkın gelgitlerinin altına süpürülmüş, aşkın o muhteşem sersemliğinde kendilerini hüznü ve deliliğe kaptırmış erkekler ve kadınlar... Elbette ki bu kitaplardaki karakterler sonunda her zaman skandalın, ihanetin ve kalp ağrısının diğer tarafında, güvende ve mutlu bir şekilde sevgililerinin yanında buluyorlardı kendilerini. Benim tam aksime...

Belki de kitapların içinde kaybolmayı seçmemin nedeni buydu. Kim olduğumun ve yaşadığım her şeyin görüldüğünü hissedebildiğim yer burasıydı. Yaptığım şeyler ya da bozduğum işlerden dolayı yargılanmadığım yer... Ve bu kitapların içinde kendime benden çalınan sonu verebiliyordum. Artık gerçek hayatta var olduğuna inanmadığım sonu.

Aşk.

Aynı dışarıya karşı sergilediğim karakter gibi bir yalandı.

Sessiz arkadaşlarımı keşfetmeye devam ettim, merak uyandırıcı ismi olan her bir kitabı biriken yığının üzerine ekliyordum, ta ki oraya ait olmadığını hemen anladığım bir kitabı görüne kadar. Kitabın oraya ait olmadığını anlamam için ismini okumama bile gerek yoktu çünkü sıkıcı rengi ve hantal boyutu romantik bir kitap olmadığını gösteriyordu. Böylesi bir suç asla Bay Cordell'in üzerine atılamazdı. Hayır, bu beynime kan

sıçratan türden dikkatsiz müşterilerin işiydi. Homurdanarak, araya karışan kitabı aldım ve seçtiğim diğer kitapların üzerine koydum. Aldığım kitaplardan oluşan yığının ne kadar yüksek olduğunu görünce, alışverişimin sona ermesi gerektiğini anladım. Yoksa haftalık harçlığımı aşacak ve bir dahaki ziyaretim için Bay Cordell'e borçlu kalacaktım.

Seçtiğim kitapları -ve uyumsuz o kitabı- aldım ve kasaya doğru ilerledim. Ancak o zaman, ben sessiz köşemde büyülenmiş bir halde dururken, dükkanın ne kadar kalabalıklaştığını fark ettim. Kol kola girmiş çiftler, arkadaşlarına değil de adeta kırılğan sanat eserlerine bakıyormuş gibi raflara göz atıyorlardı. Kitapların durduğu bir sehpanın yanında dikilen iki genç kadın, dokundukları kitaplara zar zor bakarak sohbet ediyorlardı. Vernon nüfusu artık tam kapasitesine ulaştığına göre sosyal manzara böyle olacaksa, kitapçıya olan ziyaretlerimi sabah çok daha erken saatlerde yapmaya başlamak zorunda kalacaktım.

Bay Cordell'e kısa yoldan ulaşmak için adımlarımı hızlandırdım. Neredeyse yanına ulaşmıştım ki...

"*Tesadüf Bahçesinde Sonsuz İzdirap.*" Benden birkaç yaş büyük genç bir adam yolumu kesmişti. Gözleri yüzümde değil, göğsümdeydi. Ya da göğsümü kapatan kitaplarda.

Kitaplarımı biraz daha kendime doğru çektim, onun beklenmedik yakınlığından dolayı kalbim hızla atıyordu. Heyecandan değil, hissettiğim anlık dehşet yüzünden. Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç kere nefes alıp verdim ve genç adamla arama mesafe koymak için geriye doğru bir adım attım. "Affedersiniz?"

En sonunda gözlerime baktı. Koyu renk saçları ve gözleri, modaya uygun siyah ceket, gökyüzü mavisi yeleği ve onunla uyumlu kravatıyla yakışıklı olduğunu itiraf etmeliydim. Ancak yüzündeki küçümseyici gülümseme, bu yakışıklılığı bozuyordu. Sesindeyse kulaklarımı tırmalayan genizden gelen bir ton vardı. "Kitap," dedi. "Bretton edebiyatının en iyi eseridir ve sizin kadar güzel bir ruhun elinde bu kitabı görmenin beni çok mutlu

ettiğini söylemeliyim. Sadece bu bile sizin üstün bir eğitim aldığınızı ve eşi bulunmaz bir zekaya sahip olduğunuzu anlamam için yeterli.”

Onun yanlış yere konulmuş kitapla gerçekten ilgilendiğimi sandığını fark ettim. Bu da zeka seviyemin ne okuduğumla ölçülebileceğini düşünmesinden bile daha rahatsız ediciydi. “Beyefendi, ben—”

“Gavin Aston,” dedi başıyla selam verirken.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Demek Bayan Aston’ın oğluydu. Ne şaşırtıcı. “Bay Aston—”

“Ve siz de?”

Dişlerimi sıktım. “Gemma Bellefleur. Ve ben—”

Muhtemelen cezbedici olduğunu düşündüğü bir sırıtışla çenesini kaldırdı. “Bana Gavin diyebilirsiniz.”

Gözlerimi kıstım. “Bay Aston,” dedim her bir kelimeyi vurgulayarak, “kitaplarımı satın almak için acelem var.”

“Ah evet, ne aptalım.” Ben tepki veremeden önce kitapları kollarımdan alıp kasaya doğru yürümeye koyuldu.

Hızla onun ardından gittim. “Kendi kitaplarımı taşıyabilirim.”

Aldırış etmedi. “Evinize kadar size eşlik etmeme izin verin. Böylesi ağır ürünlerle karda yürümemelisiniz.”

Duruşumu dikleştirerek neredeyse onunla göz göze geldim. Geniş omuzlarım ve kalçalarım vardı, üstelik bir kadına göre uzun boyluydum. Babam bana bu yüzden *gürbüz yapılı* diyordu -bunun bir hakaret olduğuna emindim- ancak ben bedenimle gurur duyuyordum. Bu genç adamın benden daha güçlü olduğundan oldukça şüpheliydim. “Dediğim gibi, kendi kitaplarımı taşıyabilirim.”

“O zaman belki de bunun yerine sohbeti devam ettirmeme izin verirsiniz? Kasabada zekası benimkine uyacak başka birilerini bulabileceğimi sanmıyorum.”

Tezgaha döndüm ve kaşlarını çatmış olan Bay Cordell'e baktım, bakışları benimle yanımdaki istenmeyen refakatçim arasında gidip geliyordu. "Bay Aston," dedim ona bakmadan, "zekamla ilgili çok fazla şey varsayıyorsunuz. İnanın bana, zekalarımız sizin düşündüğünüz kadar denk değil. Aslında aramızda büyük bir farklılık var."

"Mütevazılığınızı takdir ediyorum ama bu kadar alçakgönüllü olmanıza gerek yok. Dengim olmasanız bile, en az yarım kadar olduğunuz oldukça açık."

Burnunun üstüne yumruk atıp da kendine gelmesini sağlamamak için kendimi kontrol etmeye çalışmaktan ellerim titriyordu. Bunun yerine kitaplarımla ilgilendim. Yanlış rafa yerleştirilmiş olan kitabı tezgahın üzerinde Bay Cordell'e doğru ittim. "*Bu yanlış rafa konulmuştu. Bunu almayacağım ama diğerlerini alacağım. Ah, bir de bugünkü gazete lütfen.*"

Onun bana dik dik baktığını hissetmeme rağmen, Bay Aston'ın olduğu tarafa bakmadım.

Bay Cordell başıyla onayladı ve borcumu hesaplamaya başladı. Arada bir, ima ettiğim şeyi anlayıp da kim bilir ne için hâlâ gitmemiş olan Bay Aston'a bakıyordu. Yaşlı kitapçı, hepsi bir iple düzgün bir şekilde bağlanmış kitaplarımı ve gazetemi faturamla birlikte bana uzattı. "On iki kuvars parçası oluyor, canım."

Cüzdanımı çıkardım ve -Kış Meydanı'nın para birimi olan- on iki berrak, kristalize kuvars parçasıyla ödeme yapıp kitaplarımı aldım.

Bay Aston gülümseyerek kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

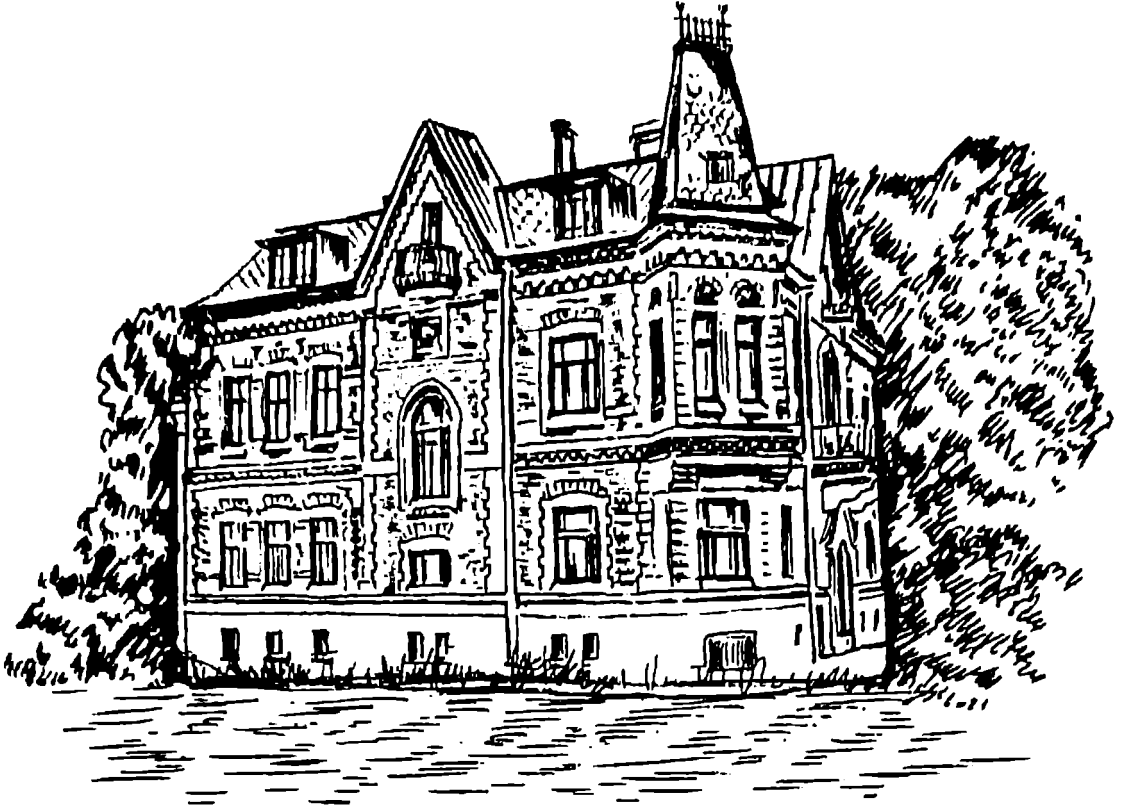
Dişlerimi gıcırdatarak kendimi ona bakmaya zorladım. "Benim geldiğim yerde kullandığımız bir kelime var ve belki de bunu daha önce kullanmalıydım çünkü bu kelimenin Faerwyvae'de de oldukça iyi bilindiğinden eminim. Bu kelime, *hayır*."

Bay Aston, başını geriye atıp kahkaha attı. "Siz gerçekten zekisiniz—"

“Gemma!” diye seslendi bir kadın şaşkınlıkla. Sesin kime ait olduğunu anlamak için bakmam gerekmiyordu.

O kadar gün içinde bugün, diye homurdandım kendi kendime. Aslında göstermek istediğim hırlamayı elimden geldiğince bastırmak için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ezeli düşmanımla yüzleştim.

Imogen.

Üçüncü Bölüm

Imogen aramızda tuttuğum kitapların farkında değilmiş gibi yüzeysel bir şekilde sarılarak beni karşıladı. “Sevgili Gemma,” dedi, sarışın bukleleri pembe şapkasının altında sekiyordu. “Evinize gittiğimde ve seni evde bulamadığımda çok bozuldum. Çay içme planlarımızı unuttun mu?”

“Unutmadım çünkü hiç öyle bir plan yapmadık,” dedim. “Senin bana sabah çayı için gelebileceğini *söylediğini* hatırlıyorum ama seni misafir etmek için evde olacağımı onayladığımı sanmıyorum.”

Imogen güldü ancak bakışları çelik gibi sertti. “Çok komiksin, Gemma. Ancak buluşmamıza gelmemen babanın hoşuna gitmez.”

“Doğru,” dedim iç çekerek, “hoşlanacağını sanmıyorum.” Vernon’a geldiğimizden beri flört ettiği habisi kadının kızı Imogen Coleman’la beni buluşturduğu için babama lanet

okudum. Kız benim arkadaşım olduğunu söylüyordu ancak aslında daha çok benim gardiyanımla gibiydi; ciddi ve terbiyeli olmamı, adımın skandallara karışmaması için buradaydı.

“Seni tam olarak nerede bulacağımı bilmek iyi bir şey.” Yanımda duran kasvetli adama döndü. “Daha şimdiden Bay Aston ile tanıştığını görüyorum. Biz onunla eski arkadaşız.”

Ah, elbette birbirlerini tanıyorlardı.

“Sizi yeniden görmek bir zevk,” dedi Bay Aston başıyla selam vererek. “Ailenizin burada tatil yaptığını bilmiyordum.”

Imogen şakacı bir şekilde onun koluna vurdu. “Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Ailem canlı sosyal sezonlarda hep burada olur.”

“Evet, aslında insan sizin bunları *kovaladığınızı* bile söyleyebilir.”

Bu alay beni şaşırtmıştı, onun dudaklarından ilk defa zekice bir şey çıkmasından etkilenmiştim.

Imogen kaşlarını çattı ancak hemen tekrar gülümsedi. “Bay Aston, eve kadar bize eşlik etmeli ve Bayan Bellefleur’un kitaplarını taşımalsınız.”

“Hayır,” dedim, Bay Aston bana doğru bir adım atmadan. “Sevgili arkadaşımınla biraz yalnız zaman geçirmeyi çok istiyorum.” Bu kelimeleri Imogen için söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Sımsıkı tuttuğum kitaplara ellerini uzatmış olan Bay Aston kaşlarını çattı.

“Ah, Bay Aston,” diye geldi kitapçının sesi. “Sizin *Tesadüf Bahçesinde Sonsuz İzdirap* kitabını sevdiğinizi duydum. Eğer o kitaptan keyif aldıysanız, tüm zeki genç erkeklerin hayranlıkla bahsettiği yeni bir kitabım var.”

Refakatçim bunun üzerine canlandı. “Evet! Evet, gerçekten bu kitabı görmek isterim. İkkinizi yürümeniz için yalnız bırakacağım. Hanımefendilerin dedikodu yapmayı sevdiklerini

biliyorum.” Göz kırparak Bay Cordell’e katılmak için aceleyle ilerleyip, benim şahane bir şekilde kaçmama olanak sağladı.

Daha doğrusu, bir nevi kaçmama... Imogen hâlâ buradaydı.

Kitapçıdan çıktığımda midem burulmaya başladı. Rahatlatıcı kağıt kokusu, loş iç mekan ışığı gitmiş; onun yerine gözleri kör edici beyaz kar ve kalabalıklar gelmişti. En azından Bay Aston’a öfkemin uyanmasıyla birlikte endişem geri çekilmişti. Bu, kalabalık sokaklara dönmeyi, dışarı çıktığım ilk ana nazarın daha kolay hale getiriyordu. Bugünlerde evden çıktığımda hep böyle oluyordu. İlk başlarda, çoğunlukla da kafamın içinde dönüp duran düşüncelerden dolayı berbat oluyordu. Neredeyse dışarı ilk adım attığım an kadar kötü. Ancak geçmişteki anılarım şimdi de gerçekleşmedikçe buna alışıyordum.

Buradayım. Şu andayım.

Imogen sokağın karşısını gösterdi. “Aman Tanrım. O bir... fae mi?”

Onun bakışlarını takip ederek hâlâ kısmen inşaat halinde olan zarif otele baktım. Otelin dışında, kahverengi saçlı ve kemik çerçeveli gözlüklü bir adam, yanında duran bakır renkli saçları olan bir kadınla görüşüyordu. Kadın, garip kıyafet seçimi dışında -üzerinde canlı renkli, açık yeşil bir brokar palto vardı- bir insan gibi görünüyordu ama adamın sivri kulakları vardı. Kaldırımında etrafları neredeyse boştu, pek çok kişi onlara yer vermek için sokağın karşısına geçiyordu. Bayan Aston’ın herhangi bir konuda haklı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de şimdiye kadar Vernon’a çok az faenin geldiği ve geldiklerinde de bunun görülecek kadar büyük bir şey olduğu doğrudur. Ancak sokağın karşısındaki iki kişi, dikkatleri otele ön yüzüne odaklandığı için bunu fark etmemiş gibi görünüyordular.

"Onların hâlâ Verity* Otelinde çalıştıklarına inanamıyorum," dedi Imogen somurtarak. "Düzgün bir balo salonu olan tek otel bu. Dans edebileceğimiz bir yer olmadan nasıl gerçek bir sosyal sezonumuz olabilir ki?"

İçimden gözlerimi devirdim. "Başa çıkacağımızdan eminim."

"Umarım acele ederler. Bir faeyi iç mimar olarak işe almanın, işleri kaplumbağa hızına çekmek yerine hızlandıracağını düşünürsün." Imogen sadece bu bile inşaatı hızlandıracakmış gibi otele bakmaya devam etti, ta ki yanlarına ufak tefek genç bir kız yaklaşıp kadar.

Çok daha olgun insanların giydiği şeyleri giyebilecek yaşta görünmesine rağmen, başında kocaman mavi bir bone, üzerinde de yıpranmış etekleri olan gri yün bir palto vardı. "Kurdelelerinizi aldım," dedi Imogen'e.

Imogen ona bakmadı. "Bayan Bellefleur'un kitaplarını al, Ember," dedi kaldırımında yürümeye başlamadan önce eliyle beni göstererek.

Ember isimli kız, sıcak bir gülümsemeyle kitaplarımı elimden alıp, zaten torbalarla ve kutularla yüklü kollarına daha da yük bindirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ona ve sonra Imogen'e katıldım. "Yeni hizmetliniz mi? Daha önce onunla seyahat ettiğini görmemiştim."

Imogen bana doğru eğildi ve "O benim üvey kız kardeşim," diye mırıldandı. "Faydalı olabiliyor."

Aniden kıza doğru dönerken neredeyse botlarıma takılıp düşüyordum, yanaklarımdan kızardığımı hissettim. "Çok üzgünüm. Senin bir hizmetli olduğunu düşünüyordum. Kitaplarımı bana geri ver lütfen."

"Gerçekten, sorun değil," dedi Ember.

* *Ing. Verity*: Hakikat, gerçeklik, gerçek. -ç.n.

“Evet, sorun değil,” diye tekrarladı Imogen, buz gibi bir ses tonuyla. Beni öne doğru çekti ve “Senin kendi kitaplarını taşıman uygun değil, Gemma. Bu şekilde asla bir koca bulamazsın,” derken yüzündeki gülümseme biraz olsun bile solmadı.

Kullandığı kelimeler beni rahatsız etti ama aynı zamanda bana maskemi yeniden takmam gerektiğini de hatırlattı. Soğukkanlı kişiliğimi. Gerçekten hissettiğimden daha büyük bir neza-ketle, “Peki ya kız kardeşin?” diye sordum. “Eğer böyle bir şey benim için uygunsuzsa, benim kitaplarımı onun taşıması da uygunsuz değil mi?”

Tiz bir sesle kahkaha attı. “Ember bir koca aramıyor. *Biz* arıyoruz. Senden yaşça büyük biri olarak nasihatimi dikkate almalısın.”

Sert bir cevap verecektim ama kendimi tuttum. Ah, Imogen Coleman’a nasihatini alıp çekip gitmesini söylemek için neler vermezdim. Ancak elbette ki babam beni öldürürdü. Bu kızla olan sözde arkadaşlığım, babamın günün her dakikasını bana bir koca bulmak için tepeme binmekten alıkoyan tek şey olabilirdi.

Dolayısıyla da bunu yapmak yerine küçümseyerek ona baktım. “Benim evlenmek istediğimi nereden biliyorsun?”

Büyük bir şaşkınlık içinde bana baktı. “Pekala, seni fae soylularına önerebileceğimiz herhangi bir erdemin olmadığını belirlemiştik. Onların değerli ustalarından biri olmak, kendine ait bir varlığa sahip olmayan bekar bir kadın için tek geçerli seçenek. Şarkı söylemiyorsun, piyano çalmıyorsun ve herhangi bir sanatsal yeteneğin yok. Ayrıca, Kış Meydanı’nın iyi kralı nadi-ren yeni ustaları kabul eder. Şeytani kral ise mülakat bile düzenlemez. Aslında, şeytani kral en sonunda varlığıyla biz sıradan kasaba sakinlerini onurlandırmaya karar verse bile, sana onunla ilgili umutlanmanı önermekte tereddüt ederdim. İnsanlara olan nefretinin dışında, hiç kimse onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Ben onun...”

Cümlesini yarıda kesti, nutuk atarken kendisine hiç uygun olmayan bir şekilde duraksamıştı. Onun bakışlarının bulanıklaşmasını izlerken kaşlarımı çattım, yüzünde adeta aniden ne söylediğini unutmuş gibi boş bir ifade vardı. Belki de şansım ya-ver giderdi ve konuşmayı tamamen bırakırdı.

Sonra, yüzünde beliren o garip ifade, geldiği gibi ani bir şekilde, başını sallamasıyla aniden yok oldu. “Hayır, kaderin faelere ve onların elit şehirleriyle saraylarına bağlı değil.” Sesindeki özlemi fark ettim ve bunu benim kadar kendisine de söyleyip söylemediğini merak ettim. Zaman zaman onun, son zamanlarda diğer meydanların sosyal sezonunda yeterince fae prensi olmadığı konusunda yakındığını duymuştum. Belli ki, soylu bir fae koca, Faerwyvae’deki insan genç kızlar için ulaşılacak en üst düzey evlilik başarısıydı.

Imogen iç geçirdi. “Benim gibi, senin yerin de burada, insanların arasında. Bu da bir kocan olmak zorunda olduğu anlamına geliyor.”

Dişilerimi sıktım, çığlık atmak istiyordum. İnsanlar nasıl bu kadar... durgun zekalı oluyorlardı? Bu kadar eski kafalı? Eskiden yaşadığım yerlerde de hiçbir zaman gelişmiş bir toplum görmemiştim ancak Vernon’da tanıştığım herkes, bu yerin onlarca yıl değilse de en az birkaç yıl geride olduğunu gösteriyordu.

Yine de deneyimlerim bana sosyal yaratıkların ne kadar yaygın bir şekilde dik kafalı olabileceğini ve onları buna zorlayanların zalimliğini kanıtlamıştı. Söylentiler. Alaycı küçümsemeler. Kötü niyetli ve iğneleyici yan bakışlar...

“Bay Aston harika bir seçenek,” dedi Imogen, beni düşüncelerimden kopararak. “Eğer ona engel olursan sonsuza kadar senden nefret ederim. Gerçi her ne olursa olsun, onunla olan tüm şansımı kaybettim.”

Her ne kadar böyle önemsiz bir konuşmaya dahil olmayı hor görsem de sözleri merakımı uyandırmıştı. “Neden?”

“Geçen sene bir hafta kadar flört ettik. İkimiz de buna daha fazla dayanamazdık zaten. O bir şeyler konuşup tartışmaktan başka bir şey istemiyordu ve ben de onun konuşmak istediği kasvetli konulara yetişemiyordum. Ama sen onu baştan çıkarabilirsin. Daha şimdiden sana vurulduğu ortada. Ayrıca ikiniz de... kitapları seviyorsunuz.” Son kelimeleri elini savurup, tiksintiyle burnunu kırıştırarak söylemişti.

Çenemi kaldırdım. “İkimizin de kitapları sevmesi, zekasının fazlasıyla yüksek olduğunu zanneden çekilmez bir ahmakla sıkıcı bir konuşmaya katlanabileceğim anlamına gelmiyor.”

Birinin kahkahasını bastırdığını duydum ve Ember’ın arkamızda öksürüyor gibi yaptığını gördüm. Ancak Imogen donup kalmıştı, gözleri kocaman açılırken yanakları kızardı. “Bay Aston hakkında bu şekilde konuşmamalısın,” diye mırıldandı kızgın bir şekilde. Tekrar sakinleşerek koluma girdi ve yeniden yürümeye başladık. “Bilirsin, o tam senin ihtiyacın olan şey olabilir.”

Kaşlarımı çattım. “Tam ihtiyacım olan şey mi? Ne için?”

Bana baktı, dudakları çok bilmiş bir sırıtışla kıvrılmıştı. “Burada herkes öğrenmeden bir kocayı güvence altına almak için.”

Bu sefer, garip bir şekilde aniden duran bendim. “Öğrenmeden mi? Neyi?”

“Baban her şeyi anneme anlatmış ve o da bana söyledi.”

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Zaman aynı anda hem yavaşlamış hem de hızlanmış gibiydi.

Imogen bir daha konuştuğunda sahte fısıltıları bana bir haykırış gibi geliyordu, mideme bir yumruk atılmış gibi hissediyordum. “Bretton’daki skandal.”

Nefesim ciğerlerimden koparılmış gibi oldu. Kendimi aniden sadece birkaç ay önce olduğum o sokakta hissederken, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Bir zamanlar arkadaşım dediğim kadınların tanıdık yüzleri etrafımda durmuş, hakaretler savuruyorlardı.

Kaltak.

Sen onun umurunda bile değildin.

Şıllık.

O, sana ait değildi.

Ayartıcı.

Prensese nasıl ihanet ettin?

Baştan çıkarıcı.

Ona büyü mü yaptın?

Birinin, beni ana döndürecek bir şekilde nazikçe elini koluma koyduğunu hissettim. Yanımda durup yüzünde endişeyle bana bakan Ember'dı. "İyi misiniz, Bayan Bellefleur?" diye sordu.

Dehşetle gözlerim boşluğa bakarken, titrediğimi fark ettim. Yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle bana bakan Imogen'e baktım. Onun beni bu şekilde görmesine izin veremezdim. *Herhangi birinin* beni bu şekilde görmesine izin veremezdim. Çünkü canımı bu şekilde yakabilirlerdi.

Derin bir nefes alıp, zihnime üşüşen hatıraları kovmaya çalışarak güvenli maskemi yeniden yüzüme yerleştirdim. *Zayıf olma*, dedim kendime. *Eğer onların yargılamalarından kaçamıyorsan, o zaman onların zannettikleri kişi ol.*

Ember'in endişesini göz ardı edip önden yürümeye devam ettim. Yeniden konuşmadan önce Imogen'in bana yetişmesini bekledim. "Ah evet, babama göre *skandal*. Bana göreyse *geçirilmiş güzel bir zaman*."

Imogen'in ağzı açık kaldı. "Burada o şekilde davranamazsın. Bretton'da hafiflik etmen kabul edilebilir ama Vernon'daki insanlar böyle davranışları kabul etmez. Eğer bir daha böyle bir şey yaparken yakalanırsan, seninle arkadaş kalamam."

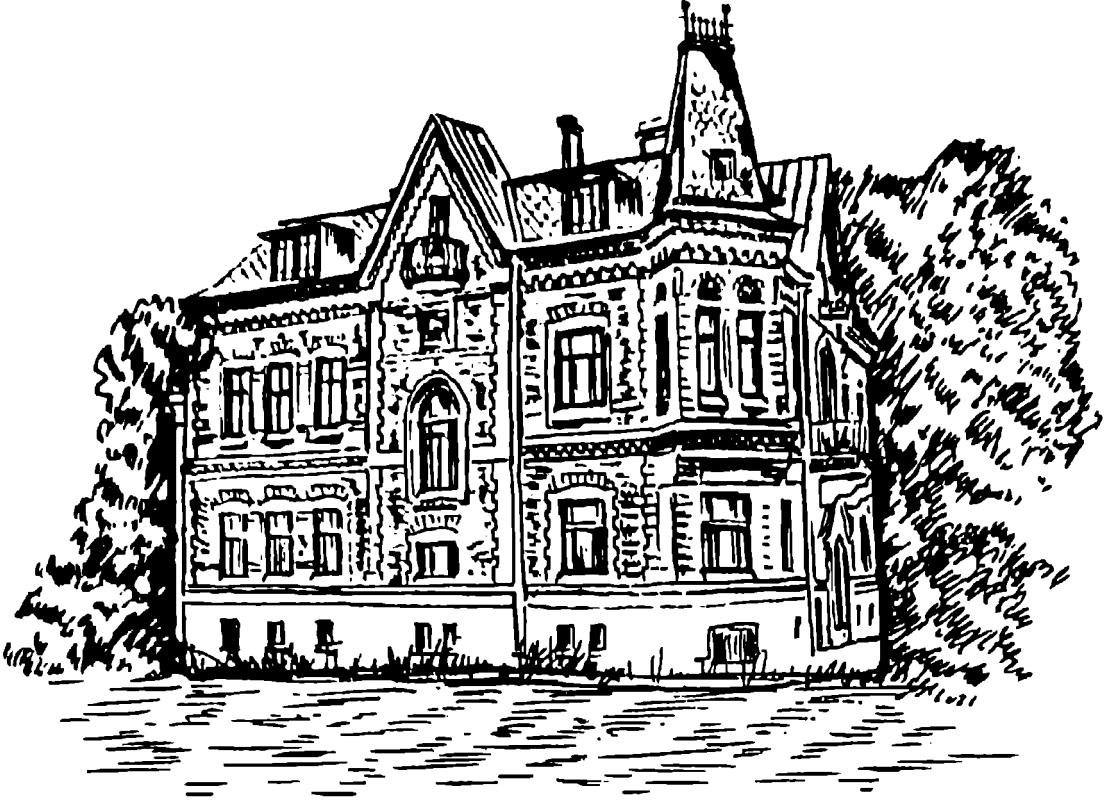
"Çok üzülürüm."

"Hiç utanmıyorsun da, değil mi? Hiçbir adam mahvolmuş bir kadının kocası olmak istemez. Eğer buradaki herkes senin...

renkli geçmişini öğrenirse, bu kasaba ve yakın olduğun herkes için bir leke olursun. Bu, benim de itibarımı yok eder.”

Başımı sertçe yana çevirdim, gözlerimin hafifçe öfkeyle parladığını hissettim. “O zaman belki de en iyisi bu konuda çeneni kapalı tutmandır.”

Ember sahte öksürükle bir kahkahasını daha bastırdı ve yürüyüşümüzün geri kalanı muhteşem bir sessizlikle geçti.

Dördüncü Bölüm

Konağıma ulaştığımızda, Imogen'e veda ederken duyduğum neşeyi zorlukla bastırdım. Ön salona gittiğimde ve hizmetli, babamın ve kız kardeşimin hâlâ dışarıda olduğu konusunda beni bilgilendirdiğinde daha da rahatladım. *Bu, tek başıma zaman geçirebileceğim anlamına geliyordu.*

"Çok hoş," dedim ona şapkamı ve paltomu verirken. Erimiş karın bıraktığı buz gibi suları üzerimden silkeledim. "Posta geldi mi, Susan?"

"Hayır, hanımefendi," dedi, "ama geldiğinde size getireceğim."

Neden bu kadar umutlu olma zahmetine girdiğimi bilmiyordum. Bugün benim adıma gönderilen postada ilginç herhangi bir şeyin olup olmadığı belli değildi. Çay ve yemek davetleri olacağından emindim ancak ben bundan daha iyi şeyler

olmasını umuyordum. Beklediğim şeyler özgürlüğüme giden anahtarı elinde tutuyordu.

Kitaplarım kollarımın arasında, üst kattaki oturma odasına çıktım. Hem zihinsel hem de fiziksel yorgunluk kemiklerimi zorluyordu. Evden ayrılmak enerjimi bayağı bir götürmüştü ancak bu kasabadaki gibi insanlarla muhatap olmak beni daha da çok yoruyordu. Neyse ki ev boştu da maskemi daha fazla takmak zorunda kalmadım. Vücudumun rahatlamasının ve bu anın tadını çıkarırken yalanların temizlenmesinin de keyfini çıkardım.

Oturma odasının içinde şöminedeki ateş hâlâ sessizce uğulduyordu ki bu da dışarıdaki soğukla karşılaştırıldığında bir cehennemde gibi hissettiriyordu. Bir sandalye ve sehpayı şöminenin yakınına çekip yerleştim, o sırada Susan küçük ekmekler ve çayın olduğu bir tepsi getirdi. Ona sıcak bir şekilde gülümseyip içtenlikle teşekkür ettikten sonra dikkatimi yeni kitaplarıma verdim. Onları “okuması en heyecanlı” olandan, “okuması hâlâ heyecanlı ancak yukardakiler kadar değil” sıralamasına göre bir yığın halinde sıraladım. Elbette ki *Mürebbiye ve Kont* en üstte duruyordu. En altlardakilerin sırasını birkaç kere değiştirdim ancak sıralamadan memnun kaldığımda arkama yaslanıp bugünün gazetesini elime aldım ve direkt küçük ilanlar sayfasını açtım.

Her gün yaptığım gibi iş arayarak ilanlara göz gezdirdim. Kasabanın yeniliği fazlasıyla istihdam fırsatı sunduğu için iş ilanları da oldukça fazlaydı. Ancak önceki her gün gibi araştırmamın daha yarısına geldiğimde sinirim tepeme çıkmıştı. En ufak bir prestije sahip iş ilanlarının neredeyse hepsinde başvuruların erkek olması gerektiğine dair uyarı vardı. *Erkek*. Lanet olası hangi sebepten? Kadınların başvurmasına izin verilen ilanlardaki işler ise ya çok daha düşük ücret veriyordu ya da çalışacak kadar çaresiz durumda olmadığım işlerdi. Fabrika işçisi. Hizmetli. Sekreter. Mürebbiye. Bir sekreter olarak çalışmaktan

mutlu olacağıma emindim ancak o ücret karşılığında mı? Babamın beni kavrayan pençelerinden ve bir koca bulma derdinden kurtulmamı sağlayacak ekonomik özgürlüğe sahip olmam onlarca yılını alırdı. *Afşık Mürebbiye* serilerindeki mürebbiyeleri ne kadar seviyor olsam da o kariyer kesinlikle bana göre değildi.

Bu nedenle de bunun yerine *muhasebeci, ev idarecisi, kahya* kelimelerinin geçtiği ilanları aradım ancak tüm ilanlar erkekler içindi. Deneyimim olan tüm işlere erişimim engellenmişti. Hiçbir anlamı yoktu! Hesapları ve evleri, ailesini yoksulluktan korumuş olan bir kızdan daha iyi kim yönetebilirdi?

Bu düşünce ruh halimi hızla öfkeden hüzne çevirdi çünkü annemi düşünmeme neden olmuştu. Bununla birlikte, boğazıma hassas bir yumru yerleşti.

Ölümünün üzerinden beş yıl geçmişti ancak hâlâ her gün canımın acıyordu. Onun vefatını izleyen günlerin karanlığı, ailemin geçmişinin gölgelerine yapışıp kalmıştı çünkü hiçbirimiz bir daha asla aynı olmamıştık. Aramızda en çok değişen babam olmuştu ancak bunun nedeni babamın sahip olduğu madenlerden birinin çökmesiyle annemin öldüğü gerçeği değildi. Ancak bu olay sadece annemi değil, birçok insanı öldürmüş ve güvenli olmayan çalışma şartları hakkında birkaç dava açılması -ve hatta başka madenlerde grevler yapılması- ile sonuçlanmıştı. Ekonomik durumumuz çökmüş, madencilik çalışmaları harabeye dönmüştü. Annemin ölümü, bildiğimiz hayatın sonunun geldiğinin habercisiydi.

Kısa süre sonra evimizi, Isola'daki memleketimizi ve tüm mutlu anılarımızı ardımızda bıraktık. Servetini yeniden edinmek isteyen babam, bizi Bretton ülkesine taşıdı ve bu ülkenin hareketli başkentine yerleşti. Babam devamlı iş peşinde koştuğu ve en büyük kız kardeşim bir koca bulmak için sosyeteye girdiği için hesaplarımızı yönetmek bana kalmıştı. Benim sayemde hayatta kalmıştık. Benim sayemde, kimse fakir olduğumuzu öğrenmemişti. Hesaplarımızı o kadar stratejik bir şekilde yönetmiştim

ki hesap defterlerimize küçük bir bakış atmaları sırrımızı ortaya çıkarırdı. Misafirler ziyaretimize geldiğinde, dayayıp döşeyemediğimiz odalarımızı değil, lüks salonumuzu görüyorlardı. Şehir merkezine çıktığımızda, başka amaçlarla kullandığımız ya da sattığımız giysilerimizi değil, güzel kıyafetlerimizi görüyorlardı. Dış görünüş o kadar inandırıcıydı ki sonunda bir vikontun gözüne çarpmıştım...

Bu anılarla birlikte öfkem geri döndü. Gazeteyi katlayıp kenara koydum. Çayımın -çay yerine şarap olmasını dileyerek büyük bir yudum aldım.

Koridordan gelen ayak sesleri irkilmeme neden olup anlık öfkemin geçmesini sağladı. Bunları yapmak öfkemi de giderebilecekmiş gibi fincanımı tabağın üzerine koydum ve elimle eteğimi düzelttim. Son anda gazeteyi arkama sakladım ve dik oturdum. Ancak kapı aralığından içeri biri girdiğinde, onun küçük kız kardeşim Nina olduğunu görünce rahatladım.

“Gemma, hâlâ burada mısın? Bugün evden çıktın mı?” diye sordu, altın rengi yanakları dışarıdaki soğuktan dolayı pembeleşmişti. Yakınımdaki bir koltuğa oturdu ve ellerini şömineye doğru uzattı.

“Bir kere çıktım,” dedim. “Babam da seninle birlikte eve geldi mi?”

“Hayır.”

Bunu söylediğinde yeniden arkama yaslandım ve arkama sakladığım gazeteyi çıkardım. Nina benden çok daha iyi huylu olabilirdi ancak yine de yanında kendim gibi davranabildiğim birkaç kişiden biriydi.

Aldığım kitap yığınının görünce gözlerini devirdi. “Ah, nasıl olduğunu görebiliyorum. Seni *benimle* dışarı çıkmak için ikna edemiyorum ama bir kitaba ihtiyacın olunca buna kendin ikna olabiliyorsun. Senin bana eşlik etmene ihtiyacım olduğunda hatırlat da kitaplarını saklayayım!”

“Neden birinin sana eşlik etmesine ihtiyacın olduğunu asla anlamıyorum, Nina,” dedim gülümseyerek. “Sen nişanlısın ve daha şimdiden kasabadaki hanımefendilerin yarısıyla arkadaş oldun.”

“Eğer bir kere bile olsa o güzel burnunu kitaplardan kaldırısaydın sen de nişanlı olurdun.” Sesi azarlayıcı bir tonda çıksa da yüzündeki ifade çok sıcaktı ve bana annemi hatırlatıyordu. Ona çok benziyordu. Kısaydı, tombuldu, yuvarlak yanakları, koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı. En büyük kız kardeşim Marnie ise neredeyse annemin ikizi gibiydi, sadece boyu birkaç santim daha uzundu. Babamın onları benden daha çok sevmesine şaşırmamak gerekirdi. Boyum ve beden şeklim konusunda ben daha çok babama çekmiştim.

Kendime bir fincan daha çay doldurdum ve fincanı dudaklarıma götürdüm. “Ben evlenmek istemiyorum. Bunu biliyorsun.”

Bir an için ne söylemek istediğiyle mücadele ediyormuş gibi dudağını ısırıldı.

Ona uyarır gibi bir bakış attım. *Yapma*, diyordu bakışlarım. *Vikont konusunu açma. Bana hâlâ aşkın var olduğunu söylemeye çalışma. Aşkın zevklerini de gördüm çöküşünü de. Ve bir daha aşk meşk istemiyorum.*

Söylediklerimle ne ima ettiğimi anlayarak yeniden gülümsedi. “Hâlâ fikrini değiştirebilirsin. Eğer doğru insan karşına çıkarsa. Yeter ki her zaman yaptığın şeyi yapma.” Bana imalı bir bakış attı. “Her zaman için insanlardan kötü şeyler bekliyorsun. Eğer bunu yapmasaydın, bu hafta kaç tane yakışıklı erkeğin kasabaya geldiğini fark ederdin.”

“Yaşasın,” dedim. Gazeteyi yeniden alıp kağıtların arasına saklandım, kelimeleri görüyor ancak hiçbir şey okumuyordum.

Nina inledi. “Hâlâ iş aramıyorsun, değil mi? Babamın buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun.”

“On sekiz yaşımdayım,” dedim. “Bir işe girmek için babamın iznine ihtiyacım yok.”

“Harçlığını keser.”

“İşe girmenin amacı da bu.”

“Seni kapının önüne koyar.”

“Bu da bir işe sahip olmanın faydalarından biri.”

Nina kekeledi. “Sen... Sen hiçbir zaman zengin bir koca bulamazsın, eğer *işe girersen*.” Son kelimeleri sanki kötü bir şey söyler gibi söylemişti.

Ona gözlerimi kısıp ters ters bakmak için gazetemi hafifçe indirdim.

Gazeteyi yeniden kaldırdığımda, “Pekala, arayışlarına herhangi bir cevap veren oldu mu?” diye sordu.

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Onun ne ima ettiğini biliyordum ve hayır, bilgi istediğim işlerin tek bir tanesinden bile cevap gelmemişti. Umutlarımın boşa çıkmasına rağmen, günlük postanın gelmesi için bu kadar hevesli olmamın nedeni buydu. Finansal ihtiyaçlarımın altında ödeme yapanlar haricinde, vassıflarımın yeterli olduğunu düşündüğüm her bir iş ilanına başvurmuştum ki bu da bu ilanların hepsinin erkeklere ayrıldığı anlamına geliyordu. Tek bir işveren bile, görüşme daveti şöyle dursun, teşekkür etmek için bile geri dönmemişti.

“Hangi arayışlarım?”

Babamın salondan gelen gür bariton sesini duyunca sıçradım ve hızla gazeteyi katlayıp kitaplarımdan birinin kapağının altına sıkıştırdım. O, oturma salonuna girerken, dimdik oturdum. Babam bana baktı, karanlık bakışlarında şüphe vardı, siyah bıyığının ardında dudaklarını büzmüştü.

“Elbiseler,” dedim hızla. “Yeni bir elbiseye bakıyorum.”

Çenesindeki kirli sakalları ovuşturarak, verdiğim cevabı değerlendirmek üzere durdu. Sonra onaylayan bir tavırla başını salladı. “Bu, adaylarını bulmana yardım edecektir.”

Kaşlarımı çatmak yerine gülümsemek için elimden geleni yaptım. *Adaylarım*. Umurunda olan tek şey buydu. Birkaç ay önce talihimizin değişmesi sayesinde yeniden varlıklı hale geldiğimiz için artık kahyası olarak davranmama ihtiyacı yoktu. Bu görev için erkekleri işe alıyordu ve ben de onun gözünde her zaman olduğum “iyi bir eş olmak için eğitilen kız evlat” rolüne dönmeliydim. Sadece mülklerinden biri daha olmaya... Ancak kız kardeşlerimin aksine ben annemin ölümünden sonra babama çok fazla sorun çıkaran madencilik mülklerine benziyordum.

Derin bir nefes alarak ilgisizlik maskemi yeniden yüzüme yerleştirdim, elimi zarif bir şekilde çay fincanıma uzattım ve nezaketle bir yudum aldım. Her zaman saygılı olan kız evlat. Her zaman panayırdaki değerli domuz.

Bana doğru bir adım attı. “Bayan Aston bugün en büyük oğluyla tanıştığınızı söyledi.”

Ah, demek bu söylenti daha şimdiden yayılmıştı. Buna şaşırمامam gerekirdi. “Evet, bu sabah kitapçıda bana kendisini tanıttı.”

“Eve dönerken sana eşlik etmeyi teklif etmiş ama reddetmişsin.” Bunu onaylamadığını gösteren yüz ifadesini saklama zahmetine girmemişti.

“Reddettim. Sevgili Imogen ile biraz yalnız zaman geçirmek istedim.” Kelimelerim, göstermek istediğimden daha fazla alaycılıkla çıkmıştı.

“Kendini o genç adamın kollarına atmak yerine dizginlemeni onaylasam da...”

İçimdeki öfke alev alırken, az kalsın çok ters bir tepki gösterecektim. *Kendini onun kollarına atmak* derken, Bretton’daki vikontla aramda geçtiğini düşündüğü şeye atıfta bulunduğundan emindim. Öfkemi yutarken dişlerimi gıcırdattım ve çayımdan bir yudum daha aldım.

“...bir dahaki ret cevabının çok daha yumuşak olması gerektiğini düşünüyorum. Bu tür bir daveti ancak faziletini göstermek için reddet. Eğer bir talibin ısrarını pek çok kez geri çevirirsen, muhtemelen bir daha denemeyecektir.”

“Belki de bir talibin istenmeyen ısrarı övülmemeli, bunun yerine kınanmalıdır.” Sesimi mümkün olduğunca yumuşak tutmaya çalışmama rağmen, içindeki acı keskinlik belli oluyordu.

Gözlerini kıstı, kalın kaşları çatılmıştı. “Bretton’dayken fikrinin bu şekilde olduğunu sanmıyorum.”

Soğukkanlı kalmakta zorlandım ve fincanı sertçe tabağın üzerine bıraktım. Kaç kez uğraşırsam uğraşayım, babamın olmamı istediği kız evlat olamıyordum, öyleymiş gibi davranamıyordum bile. Maskenin canı cehennemeydi. Sahte kişiliğimin canı cehennemeydi.

Ona ters ters bakarak ayağa kalktım. Ancak göğsüm inip kalkarken onunla yüzleştüğimde ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Daha önce bir kere hikayedeki kendi tarafımı paylaşmıştım. Gerçeğimi anlatmıştım. Ağlamış, kanayan kalbimi açmıştım. Ve neyle karşılaşmıştım? Kendi ailem, hem babam hem de büyük ablam Marnie -sevdiğim ve onların da beni sevmesini beklediğim iki kişi- tiksınmeyle karşılık vermişlerdi. Tiksindikleri şey bu durum ya da hayatıma bu durumu getiren adam değil, *bendim*.

Beni sevmeye yemin eden kişi tarafından terk edilmiştim ancak erdemli davranmaktan vazgeçtiğim için hatalı olan *ben* olmuştum. Çöküşümün sorumlusu *bendim*. Mahvoluşumun. Acımın. İnsanların sokaklarda arkamdan söyledikleri şeylerin sorumlusu *bendim*. Ben ailemize utanç getirmiş, değerli taliplerimizi yok etmiştim.

Gözlerime bakmaya devam eden babamın dudaklarında bir sırıtış belirdi. Çocukluğumdaki babamdan çok bir iblise benziyordu. Annem onu güldürdüğünde gözleri kırışan o nazik, sevgi dolu adam gitmişti. Ondan geriye kalan tek şey soğuk, duygusuz

bir kabuktu. Ve şu anda ona karşı bir savunmam olmadığını biliyordu. Benim sadece öfkelenebileceğimi, kötü bakışlar atabileceğimi ve yumruklarımı sıkabileceğimi biliyordu.

“Düzgün davransan iyi olur, kızım,” dedi, öne doğru yavaşça bir adım atarken. “Eğer başka bir skandala karışırsan, seni korumayacağım.”

Keskin bir kahkaha attım. “Hah, çünkü daha önce beni çok iyi korudun.”

“Korudum, Gemma.” Kelimeler ağzından sakın, sessiz bir şekilde çıkıyordu. Bu kelimelerde o kadar büyük bir inanç vardı ki onun bu kelimelere gerçekten inandığını biliyordum: “Ne zaman minnet duyulması gerektiğini bilmeyecek kadar inatçısın. Bretton’da kalabilirdik. Senin sonsuza dek prensesin nişanlısını baştan çıkaran fahişe olarak kalmana göz yumabilirdim. Bunun yerine, yeni bir başlangıç yapman için seni buraya getirdim. Eğer kuvars madeninde talihim dönmeseydi, hiçbir zaman bunu yapma şansımız olmayabilirdi.”

En azından bu son kısım konusunda haklıydı. Eğer sadece birkaç ay önce babamın arazilerindeki olağanüstü boyutta kuvars rezervi bulunmamış olsaydı, asla yeni bir yere taşınmak için gereken varlığa sahip olmayacaktık. Bu, skandalın zirve noktasına ulaştığı anda gerçekleşmiş ve onun Kış Meydanı meclisiyle bir anlaşma yapmasına olanak sağlamıştı. Kış Meydanı meclisine, oldukça yüksek bir maaş ve Faerwyvae vatandaşlığı karşılığında, kuvars için özel haklar vermişti. Ki zamanla bunun nadir verilen bir imtiyaz olduğunu öğrenmiştim çünkü insanların adaya ayak basmak için büyülü bariyerden geçmeleri ve bu esnada her bir insana bir faenin eşlik etmesi gerekiyordu.

Ama bizi buraya *beni kurtarmak* için getirmemişti. Bunu kendisini kurtarmak için yapmıştı. O değerli itibarını...

“*Teşekkür ederim* deyip,” dedi babam dişlerinin arasından, “yerine geri dön.”

Ona başka bir şey söylemek istiyordum ama bu kesinlikle *teşekkür ederim* değildi. Altı harfli bir kelimeydi ve yanında kaba bir el hareketi de vardı.

“Biz *gerçekten* minnettarız, baba.” Nina koltuğundan kalktı, yanıma geldi ve parmaklarını benimkilere doladı. “Gemma da minnettar.” Kocaman açılmış gözleriyle yalvarır gibi bana bakıyordu. Babamla kavga etmemizden nefret ediyordu ve ben de kavga ettiğimizde onun takındığı o aptal tatlı yüz ifadesinden nefret ediyordum. Her zaman kalbimi yumuşatıyordu ve kendisi de bunu biliyordu.

En azından, sonradan pişman olacağım bir şey söylemeden önce sinirlerimi yatıştırmak için bana bir şans vermiş oldu. Babamı fazla zorlayacak olursam, harçlığımı keser ve beni ilk isteyen kişiyle evlendirirdi, bundan hiç şüphem yoktu. Hem de isteyenler arasında en iyi seçenek olana bile değil...

Hayır, ilk önce ekonomik özgürlüğümü garanti altına almam gerekiyordu. *Sonra* ona defolmasını söyleyebilirdim.

Bakışlarım öfkeyle yanmaya devam ederken bir ter damlası ensemden aşağı doğru süzüldü. Yüz ifademi bir itaatkarlık maskesinin altına saklayarak başımı eğdim. Zihnimde bunların hepsi roldü. Ben, kendim değil; kitaplarımdaki mürebbiyelerden biri idim. Serinin ilk kitabında, mürebbiye kötü okul öğretmenlerinin gazabından kaçmak için iyi huylu öğrenci rolü yapmaya zorlanmıştı. İşte bu da onun aynısıydı. Rol yapmak. Rol yapabiliirdim.

“Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim, baba,” derken zihnimde bu hikayeyi canlı tuttum. “Bunu göstermeyi başaramadığım için en içten duygularıyla özür dilerim.”

Gözlerine baktığımda, babam dudaklarını büzdü. Onun bu rolüme inanıp inanmadığını bilmiyordum ancak benimle tartışmadı. Bunun yerine elini sallayarak koltuğumu işaret etti ve ben de onun konuşmadan verdiği emre uydum. Sonra tek bir kelime etmeden oturma odasından ayrıldı.

Koltuğumun kolçaklarını kavradım, onun yavaşça uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, içimde tuttuğum öfkeyle bedenim sarsılıyordu. Ancak ayak seslerinin yankısını duyamaz olduğumda hemen kız kardeşimin gözlerine baktım. Nina adeta eğlenceli bir gösteri izlemiş gibi kahkahalara boğuldu. “Bu kadar uzun süre dayanabilmene şaşırdım,” dedi. “Bu bir rekor olmalı. Ne kadardı... otuz saniyelik iyi tavrı?”

Başımı iki yana salladım, onun neşesine katılamıyordum. Gözlerimi kapatıp kaslarımın her birinde biriken gerilimi zar zor azaltan derin bir iç geçirdim ancak biraz sakinleşene kadar düzgün bir şekilde nefes alıp vermeye devam ettim. Gözlerimi yeniden açtığımda kendimi boş hissediyordum. Yıpranmış. Yorgun. Susan, elinde mektuplarla dolu bir tepsiyle içeri girdiğinde, omuzlarım çökmüş bir şekilde gazetemi yeniden elime almak üzereydim. “Posta geldi,” dedi hizmetlimiz.

Bitkinliğime rağmen bir nebze de olsa enerji verecek kadar bir umut akını içimde dalgalandı ve sıçrayarak ayağa kalktım.

Ben Susan’a doğru koşarken, Nina peşimden gelerek, “Marnie’den gelen bir şey var mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye homurdandım, ondan önce tepsiye uzanıp zarfları elime aldım. Biz buraya taşındığımızda en büyük kız kardeşimiz kocasıyla birlikte Bretton’da kalmış ve o zamandan beri bize tek bir mektup bile yazmamıştı. En son konuşmamızın ardından, ondan bir daha haber almak için hevesli olduğumu söyleyemezdin. O gün bana söylediği her bir kelime hâlâ aklımdaydı.

Bunun başına gelmesine sen neden oldun, Gemma.

Onu gerçekten suçlayabilir misin?

Kendin ettin kendin buldun, ağlamanın bir anlamı yok.

Pekala, hakkında dedikodular olur tabii ki! Yalan da değil.

Bu anıları zihnimden uzaklaştırdım ve zarf yığınının göz gezdirmeye başladım.

“Hepsi babama,” dedi Nina oflayarak.

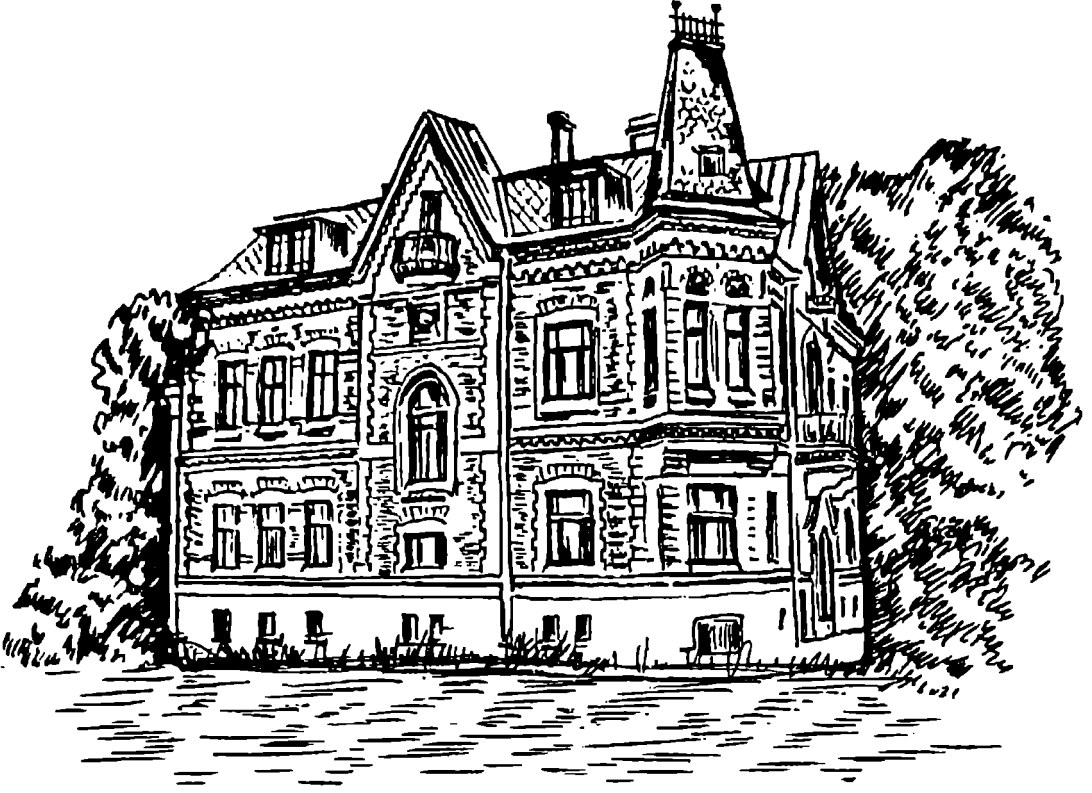
Haklıydı. Zarf yığınının neredeyse en altına gelmişim ve şimdiye kadar...

Kalbim boğazımda atmaya başladı. Orada, en son zarfın üzerinde benim ismim vardı. *Benim ismim*. Titreyen parmaklarla zarfı yırtıp açtım ve içindeki kağıdı çıkardım. Yazıyı bir kere okudum. Sonra ikinci kez. Ardından üçüncü kez.

“O ne?” dedi Nina kaşlarını çatarak.

En sonunda gelmişti. Sonunda umudum boşa çıkmamıştı. Kendimi garanti altında almama yakın hiçbir şey olmasa da ileri doğru atılmış bir adımdı. Özgürlüğüme giden ilk hamle. Olmak istediğim kişi olabilmem için ilk fırsat. Sadece ben. Tek başıma. Özgür.

Gözlerimde yaşlarla kız kardeşimin gözlerine baktım. “Başvurduğum bir iş için görüşmeye davet ediyorlar!”

Beşinci Bölüm

Nina, “Görüşmeye mi davet ediyorlar!” diye tekrarlayınca, onu susturmak zorunda kaldım. Sesini fısıltı seviyesine indirdi, bakışlarını babamın saniyeler önce çıktığı kapı aralığına çevirmişti. “İş görüşmesine mi?”

“Elbette,” dedim sesim titreyerek. Her bir zerreme yayılan heyecanı zar zor içimde tutuyordum, bu heyecan o kadar yoğunlu ki bayılacak gibi oluyordum.

Susan -hizmetlilerimiz arasında ketumluğuna güvenebileceğim tek kişi- sevincimize katıldı ve bize doğru bir adım attı. “Bir cevap göndermemi ister misiniz?”

“Evet, hemen,” dedim. Hızla çalışma masasına giderken etek uçlarım ayak bileklerimin etrafında hışırdıyordu. Aceleci hareketlerle kağıt kalem aldım ve görüşmeyi kabul ettiğimi bildiren bir cevap yazdım.

Hemen arkamda duran Nina yazdığım cevabı okudu. “Ama bu yarın,” dedi. “Çok erken.”

“Tanrı’ya şükürler olsun,” diye mırıldandım. Kağıdı imzaldıktan sonra zarfın içine koymak için mürekkebin kurummasını zar zor bekledim. Daha sonra zarfın ön kısmına teslim adresini yazdım: Whitespruce Yolu, numara 33.

“Ama... burası Whitespruce Yolu’nda! Ve kahya pozisyonu? Whitespruce’ta ev var mı ki?”

“Mutlaka öğreneceğim.” Mektubu mühürledim ve Susan’a uzattım. “Bunun hemen gönderildiğinden emin ol lütfen. Ve... biliyorsun.”

“İhtiyatla,” dedi başıyla onaylayarak.

Hizmetlimiz kapının dışına çıkar çıkmaz, Nina birdenbire bana karşı sözlü saldırıya başladı. Benim yüzümdeki gülümsemenin aksine, o kaşlarını çatmıştı. “Bu, senin için bile biraz dürtüsel bir hareketti.”

Ses tonu, elde ettiğim zafer duygusunu yok etmekle tehdit ediyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzdüm. “Affedersin? Buraya geldiğimizden beri iş aradığımı biliyorsun. En sonunda bir görüşmeye davet ediliyorum ve sen bunu kabul etmenin... dürtüsel bir hareket olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Teslim adresinin üzerinde bir isim bile yoktu. İşin ilan edildiği orijinal posta adresini hatırlıyor musun? Kiminle buluşacağını? Kabul etmeden önce daha fazla bilgi almak istediğini yazmalıydın.”

Haklı olduğu bir nokta olduğunu görerek dudağımı ısırdım. “Sanırım bu mantıklı olurdu,” diye itiraf ettim kollarımı çözerken. Ancak aynı zamanda başımı dik tutmaya devam ediyordum. “Ama artık çok geç.”

Nina rahatsızlığını gösterecek şekilde homurdandı. “Gemma, kendini komik duruma düşürmezsen iyi olur. Eğer işe almak için bir kahya arıyorlarsa, oldukça önemli birinin evi

olmalı. Görüşmek için kimi arayacağına dair hiçbir bilgin olmadan oraya gideceksin.”

Omuz silktim ve sandalyeme döndüm. *Mürebbiye ve Kont*’u elime alıp okuyormuş gibi yaptım. “Belki de potansiyel işverenim böyle olmasını istiyordur.”

Önümde durup başını iki yana salladı. “Hayır, bu şekilde olamaz. Daha fazla bilgi edinmeliyiz. Eminim birileri Whitespruce Yolu’nda kimin yaşadığını biliyordur.” Birden hızla bir nefes aldı. “Bayan Aston’a sorabiliriz! O kentteki tüm dedikoduları bilir.”

“Hayır,” dedim kitabımı sert bir şekilde kapatarak. Bayan Aston’a herhangi bir şey -özellikle de bir dedikoduyla ilgili bir şey- sorma fikri beni çok kızdırmıştı. “Bundan kimseye bahsetmemeliyiz. Babam bunu öğrenince beni durdurmaya çalışır, bu riske giremem.”

“Ama, Gemma—” Bir daha hızla nefes alarak geriye doğru bir adım attı, gözleri açılmıştı. “Bekle. Whitespruce Yolu. Bayan Aston daha bugün bana orada kurtların görüldüğünü söyledi!”

Gözlerimi devirdim. “Nina, bunu sadece düşüncesiz biri gibi görünmeden Bayan Weathersbee hakkındaki dedikoduyu yaymak için söyledi.”

“Doğru olabilir. Whitespruce, ormanın içinden geçiyor ve kurtlar tehlikeli olabilirler.”

“Kurtlar sadece eğlence olsun diye saldırmazlar. Faerwyvae’yle ilgili duyduğum her şey buranın verimli ve bereketli bir arazi olduğu yönünde. Kurtlar varsa bile, onlar aç ve kudurmuş canavarlar değildir. Eğer yakınlarda kurtlar görülmüşse de muhtemelen günlük yaptıkları şeyleri yaparken yakalanmışlardır.”

Nina hiç sakinleşmiş görünmüyordu. “Ama onlar *fae* kurtları olabilirler.” *Fae* kelimesini adeta bu kelime bir lanetmiş gibi fısıldayarak söylemişti.

Ona anlamlı bir bakış attım. “Burada faelerin insanlara saldırmasının ağır bir şekilde cezalandırıldığını sen de biliyorsun.”

“Nasıl oluyor da korkmuyorsun?” Öfkeyle ayağını yere vurdu. “Hâlâ bu ada ve onu yöneten yaratıklar hakkında çok az şey biliyoruz.”

Dürüst olmak gerekirse, heyecanımın ve rahatlamamın altında bir parça korku da yatıyordu. Tüm hayatımızı faelerin efsanevi yaratıklar olduğunu düşünerek geçirmiştik. Ancak Faerwyvae ile komşu olan -ikisi arasında bir kanal vardı- Bretton’a yerleştikten sonra, gizemli adanın efsanelerde söylendiği kadar gerçek olduğunu öğrenmiştik. Ve şiddetli savaşları, korkunç canavarları ve ölümcül pazarlıkları tanımlayan efsanelerin çoğu dehşet vericiydi. Ancak inanılması çok daha kolay olan ve insanlarla faeler arasında geçen iki savaşı tarif eden birkaç hikaye de vardı. Bunlardan ilki bir antlaşmayla sonlanmıştı, ikincisi ise sadece yaklaşık yirmi yıl önce, faelerin insanları Bretton’un silahlı kuvvetlerine karşı korumasıyla sonuçlanmıştı. Bu da Faerwyvae’nin ana karadan bağımsızlığını kazanmasıyla sonlanmıştı, ardından da çevresi büyüyle mühürlenmişti.

Dolayısıyla evet, biraz korkuyor olabileceğimi itiraf ediyordum. Ancak yine de gerçek ile fantezi arasındaki farkı biliyordum. Faeler ile şimdiye kadar olan ufak deneyimimden, onların adaletsiz bir savaşı sonlandıran bir tür olduğuna inanmayı, geceleri çocukları çalan canavarlar olduğuna inanmaktan daha kolay buluyordum.

Ayrıca, günün sonunda, azmim korkumdan ağır geliyordu. Aslında içeride kilitler altında kalmayı tercih ederken, beni daha fazla kitap almak için dışarı çıkmaya çeken buydu. Her ne kadar bunu onaylamayacağını bilsem de babamın ardından gizlice iş çevirip iş başvurularında bulunmama yardımcı olan buydu. Beni yarın, özgürlüğümün arayışıyla ormana götürecek olan da buydu.

Nina kararlılığını hissetmiş olacaktı ki yalvarır gibi bir hareketle ellerini bir araya getirdi. “En azından bir refakatçin olsun.”

“Gönüllü mü oluyorsun?”

Yüzü sarardı. “Elbette hayır! *Ben* deli miyim!?”

Gülmekten soluksuz kalmış gibi yaptım. “Eşlik etmek yerine... sevgili ablanı kıyametiyle yüzleşmesinde yalnız mı bırakıyorsun?”

Nina gözlerini devirdi. “En azından Susan’ı yanına al.”

Pes etmiş gibi iç geçirdim. “Pekala. Susan’ı alacağım.”

Tatmin olmuş bir şekilde bana başını salladı. “Güzel. Hem kurtlar seni yakaladığında herkese cesedinin nerede olduğunu söyleyebilir.”

Ona ters ters bakmaya çalıştım ancak o, yerine yerleşirken gülmeye başladım. İkimiz de sessizliğe büründüğümüzde kitabımı elime aldım. Her ne kadar okumak istesem de zihnim düşünceler, umutlar ve olasılıklarla dolup taşıyordu.

Yarın bu saatlerde bir işim olabilirdi. *Tanrım*, dedim, *lütfen olmasını sağla*.

Susan’ı yanıma alacağımı söylerken yalan söylemişim. Hizmetlimin ağzı sıkılığına güveniyor olabilirdim ancak bu güven daha ötesine gidemiyordu. Bana ormanda bir iş görüşmesine kadar eşlik ederek, babamın isteklerine bu kadar kuvvetle karşı gelebileceğinden şüpheliydim. Neyse ki Nina benim ihanetimin farkına varana kadar, sağ salim -ve umarım ki büyük başarımdan bahsedebileceğim şekilde- eve geri dönmüş olacaktım. Babam ve Nina çoktan dışarı çıkmışlardı. Nina nişanlısının ailesiyle birlikte çay içiyordu ve babam da muhtemelen bir yerlerde iş toplantısında idi. İkisinin de yakın bir zamanda eve dönmesi beklenmiyordu. Ancak bu da at arabasının uzun süre önce gittiği

anlamına geliyordu. Ve ben de bir araba kiralamaya cüret edemezdim. Ailemin şoförüne güvenmek fazlasıyla riskli olacağı için belki de en iyisi yürümekti.

En iyisi derken aslında bunun kesinlikle en kötüsü olacağını farkındaydım. Kar, botlarımın altında çıtırdıyor, eteğimin ve paltomun uçlarını ıslatıyordu. En mütevazı ve ciddi elbisemi giymiştim, elbisenin gri saten kumaşına siyah güller işlenmişti. Korsem, boynumu kapatacak kadar uzun fildişi rengi dantelle kaplıydı. Bu işe uygun görüldüğümü umuyordum. Buna hâlâ tam olarak inanamıyordum ancak bir kahya olmak için iş görüşmesi yapmak üzereydim. Bu iş, eski evimizi, hizmetlilerimizi ve harcamalarımızı günlük olarak yönettiğim eski işime benziyordu. Ancak o ev, Bretton'daki mütevazı bir meskendi. Whitespruce Yolu numara 33'te ne beklemem gerektiğine dair bir fikrim yoktu.

Kasabanın eteklerine ulaştım. Kent meydanından bu kadar uzaktayken sokakların neredeyse boş olmasına minnettardım. Birbirinden daha aralıklı evleri ve aralıksız yaya trafiğinin olmadığını görmek, babamın bize kentin karmaşasından sadece birkaç blok ötede bir ev yerine buralarda bir ev seçmesini dilememe neden oldu. Ancak eğer kentin dışında yaşasaydık kitapçıya gitmek için daha da fazla yol yürümek, daha da fazla insanın yanından geçmek zorunda kalacaktım.

İçimden geçen ürpertiği bastırdım.

Sonra aklıma daha da çarpıcı bir düşünce geldi. Eğer bu işi alırsam nerede yaşayacaktım? Babam beni hemen evden atacak mıydı? Bu iş bana yer ve yemek sağlayacak mıydı? Vernon'da bekar bir kadının karşılayabileceği bir yerleşim imkanı var mıydı?

Bu, yanaklarımın ısınmasına neden olacak bir panik dalgasının bedenimde dolaşmasına yetti ancak nefes alarak bunu bastırdım. Bu tür endişeler şu an için önemsizdi. İlk olarak, gerçek anlamda işi *almalıydım*.

Kasabanın dış eteklerindeki ağaçlar görünmeye başladı. Evler giderek daha küçük, daha aralıklı, yolların üzerindeki karlar daha az ezilmiş bir hale gelmişti. Asfalt yollar ve kaldırımlar, toprak yollara dönmüştü. Neyse ki bir patika *vardı* ve Whitespruce Yolu'na giden yolda da kısa bir süre önce bir trafik hareketi olmuş gibi görünüyordu. Nina'nın duyarlı uyarıları zihnimin bir köşesinde dururken, bu beni rahatlattı.

İlk ağaç korusuna giden yolu takip ettim. Ancak şimdi gerçek sessizlik etrafımı kaplamıştı. Vernon eteklerinin sessiz olduğunu düşünmüştüm ama burada ormanın girişi bambaşka bir şeydi. Elbette ki botlarımın karın üzerinde çıkardığı çatırtı, düşen karların patır patır sesi, ağaçların hışırtısı gibi bazı sesler vardı. Ancak at arabalarının tekerleklerinin, araba kornalarının, at toynaklarının ve sohbet eden insanların çalgınca konuşma sesleri yoktu.

Burası... huzurluydu.

Bana evi hatırlatıyordu. Çocukluğumu geçirdiğim Isola'yı. İklim şu anda bulunduğum yerin tam tersi olabilirdi ancak huzur... gerçekten de aynıydı. Isola'da birkaç dönüm arazinin içinde yaşıyorduk. Annem atlara bakar, babam da madencilik süreçlerini yönetirdi. Her gece, kır kurtlarının sesleriyle uykuya dalar ve her sabah güneşin sessizliğine uyanırdım.

Kalbim sıkıştı ve bir an için neredeyse, ön verandada beraber oturup, doğan güneşin yükselmesini izlediğimiz zamanlarda olduğu gibi annemin sıcak ve güçlü kollarını bana doladığını hissederek gibi oldum.

Durduğumu fark ederek gözlerimi kırptırdım.

Anıları zihnimden uzaklaştırarak, şimdiki zamana odaklandım. Yolların farklı yönlerde gittiği bir çatala gelmişim. Sokak isimlerinin olduğu ahşap direği inceledim ve Whitespruce Yolu'nu buldum. Sola giden en geniş yoldu.

Hafif bir eğim alan yolda ilerledim. Kar burada kentte olduğundan daha fazla birikmiş gibi görünüyordu. Beni buraya

getiren yolun aksine Whitespruce trafikten pek yıpranmış değildi ancak yine de daha önce yayaların yürüdüğüne dair işaretler vardı. Ancak kara sürtünmekten kaçınmak için hem eteğimin hem de paltomun uçlarını kaldırmam gerekti.

Attığım her adımda, ayrılan yollara bakıyor, ağaçlarla kar arasında saklanmış olan ev numaralarını taşıyan izler arıyordum. Şimdiye kadar numara 33 bir yana dursun, numara 10 ya da 20'yi bile işaret eden hiçbir şey yoktu. Yine de yürümeye devam edip, zihnimin arkalarında pençelerini çıkarmaya başlayan korkuyu düşünmeyip, daha önce hissettiğim huzur hissini yeniden kazanmaya çalıştım. Sessizlik artık nostaljik ya da davetkar hissettirmiyordu. Daha çok... uğursuz hissettiriyordu. Sadece bu da değildi, burası daha da soğuktu ve daha da sıklaşan ağaçların altı daha karanlıktı.

Ve... hemen ilerideki çalılıarın arasından bir hışırtı mı geliyordu? Hayır, yandan geliyordu. Hayır, arkamdan.

İçimdeki bir panik dalgası beni durmaya zorladı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, düşünebildiğim tek şey artık çok geç olmadan arkamı dönüp eve dönmem gerektiği idi. Ama ne için çok geç olacaktı? Kız kardeşimin endişelerinin zihnimde dolaşmasına engel olamıyordum. Hissettiğim bu korku... evden ayrıldığımda hissettiğim gibiydi, öyle değil mi? İki tür korkuyu birbiriyle kıyaslamak, ikisinin birbirinden ne kadar farklı olduğunun farkına varmama neden oldu. Beni genellikle evin içinde tutan korkunun -kasabalılardan oluşan toplulukları düşündüğümde kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan korkunun- kökleri; anılarımda, kalbime ve zihnime bağlanmış olan acının katmanlarındaydı. Ancak bu... sezilerimin her görüntü ve sesle alarma geçme şekli, kollarımdaki ve ensemdeki tüylerin diken diken olması, olmamam gereken bir yerde olduğumun sakın *farkındalığı*... bu başka bir şeydi.

Ama ya iş görüşmesi... diyordu bir başka parçam. Çok yakındım. Çok yakın. Bu bana teklif edilen ilk iş görüşmesiydi ve kim

bilir bir daha ne zaman başka bir teklif daha alırdım. Şu anda pes edemezdim.

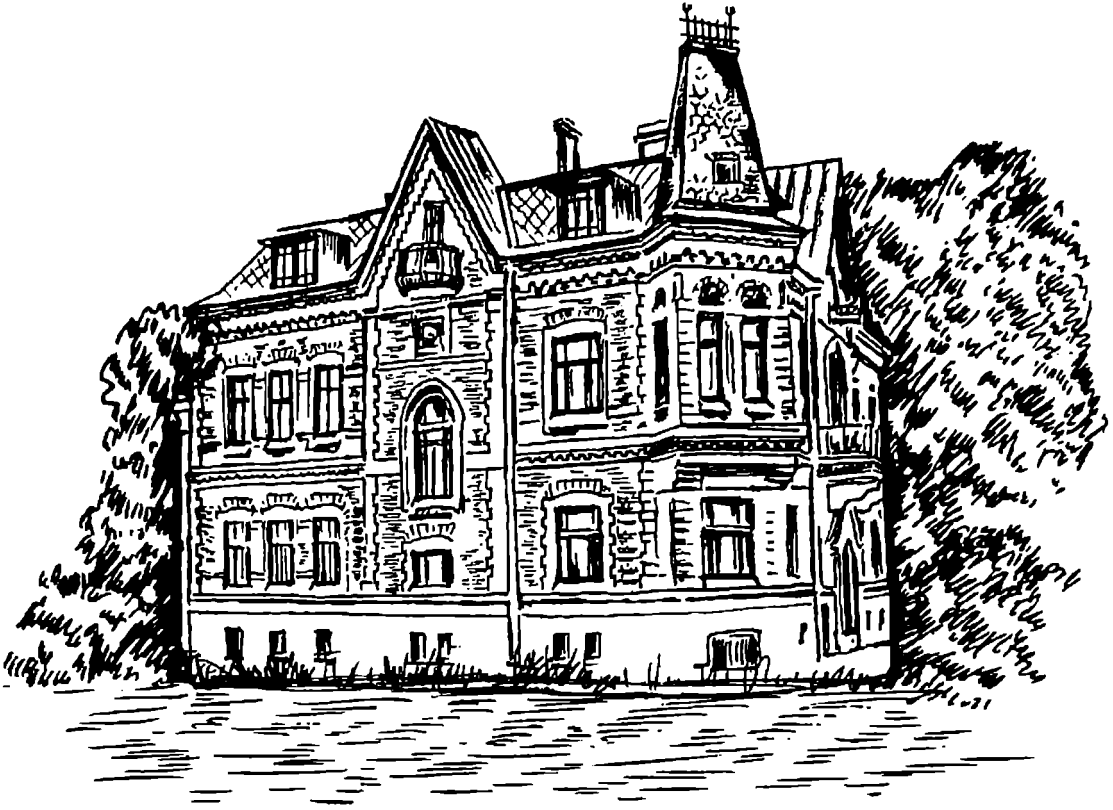
Korkumu bastırarak öne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Hızımı artırdım, gözlerimle etrafı tarıyordum. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Orada, tam önümde, ayrılan bir yolun başındaki bir ağaca çivilenmiş ahşap bir tabelanın üzerinde "Whitespruce Yolu 33" yazıyordu. Yeniden hızlandım, tabela ile aramdaki mesafeyi kısaltırken eteklerimi daha da yukarı kaldırdım. Tabelaya ulaştığımda kalbim boğazımda atıyordu ve koltuk altlarımda ter birikmişti. Neşe hissetmek istiyordum. Rahatlama. Ancak hissettiğim şey, bir an önce içeri girmem gerektiğine dair bir uyarıydı.

Bir an bile düşünmeden, tabelaya doğru döndüm ve dar patikada yürümeye başladım.

Ve orada bir kere daha donakaldım, yüzümdeki kan çekilmişti.

Dört metreden daha az bir mesafe uzağımda, kabarık kah-verengi tüyleri, altın rengi gözleri ve uzun, sivri dişleri olan kos-kocaman bir yaratık hırıliyordu.

"Tamam, lanet olsun," diye mırıldandım ağzımın içinde. "Kurtlar gerçekten varmış."

Altıncı Bölüm

Kurtlar eğlence olsun diye saldırmazlar, şeklinde yaptığım o gösteriş, şu anda yaratıklardan biri tam önümde dururken bir ahmaklık gibi geliyordu. Bu yaratık, Isola'daki çocukluğumdan hatırladığım ürkek minik kır kurtlarına hiç benzemiyordu. Bu önümdeki, tava büyüklüğünde pençeleri ve kafam kadar büyük bir ağzı olan bir devdi. Kurt, kemiklerime kadar hissettiğim, bedenimdeki her bir tüyü ayağa kaldıran bir şekilde hırladı.

“Sakin ol,” dedim titreyen sesimle, teslimiyet içinde ellerimi kaldırarak. Ancak lanet olası *kurtlar* insanların el hareketleri hakkında ne bilirdi ki?

Bekle... tabii eğer...

Sesimi sakın ve düz bir şekilde tutarak, “Sen faelerden biri misin?” dedim.

Aldığım tek cevap, bana doğru bir adım atması oldu.

Ben de geriye doğru üç adım attım. “Eğer öyleysen, buraya sana ya da türüne zarar vermek için gelmedim. Bana saldırman fazlasıyla yasa dışı.”

Kurdun hırlaması arttı ve dişlerini gösterirken ağzı açıldı.

Tamam, demek ki bu ister normal ister fae olsun, kanunlar zerre umurunda olmayan bir kurttu. İkisi de rahatlatıcı bir düşünce değildi. Geriye doğru birkaç adım daha attım. “Sakin ol. Şimdi gidiyorum, yani... lütfen gitmeme izin ver—”

Bir hırlama daha duydum ancak bu seferki arkamdan geliyordu. Hızla arkama döndüm ve yolda ilerleyen iki kurdun ana yola çıkışımı engellediğini gördüm.

Tanrım, bu iyi bir şey değildi. Elimde bir silah yoktu, kurtlarla savaşmak konusunda da yetenekli değildim. Söz konusu kır kurtları olduğunda, insanın tek yapması gereken dik durmak, bağırarak ve agresif davranmaktı. Tavuklarımızı çalmaya çalıştıklarında, annemin de böyle yaptığını görmüştüm ancak içimden bir ses bunun, bu saldırgan hayvanlar üzerinde işe yaramayacağını söylüyordu.

Bana doğru yaklaştıkça hırlamalarının sesi giderek artıyordu, sonra beni çevrelediler. Titreyen kollarımı iki yana doğru açıp onları uzak tutmaya çalıştım ancak bu pek de bir savunma sayılmazdı. Sadece beni yemeye kollarımdan başlamalarına neden olurdu. Ve kutsal olan her şey adına, *herhangi* bir parçamın yenmesini istemiyordum.

Başımı hızla bir o yana bir bu yana çevirirken alnımda terler birikmişti, kurtlar etrafımda hırlayarak, homurdanarak ve inanılmaz derecede sivri dişlerini göstererek çemberler çizerlerken, hiçbirini bir saniyeden fazla gözümün önünden ayırmamaya çalışıyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacağından korkuyordum. Belki de bu, bu kurtların bana yapacaklarının yanında merhametli bir şey olurdu.

Geriye sadece bir umudum kalmıştı. “Yardım edin!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Eğer Whitespruce Yolu numara

33 bu patikanın sonunda bir yerdeyse mülktekilerden biri beni duyabilirdi. "Yardım edin!" diye bağırdım yeniden ancak kurtlar daha da yüksek sesle hırlamaya başladılar. Sonra... aniden durdular.

İlk gördüğüm kurt -kabarık kahverengi olan- başını eğdi, bacakları çapraz duruyordu, bir pençesi aşağı doğru kıvrılmıştı ve adeta saldıracakmış gibi havalandı.

Bir kere daha yardım istedim ancak kelimeler boğazımda kuruyup kaldı.

Kurt bana doğru sıçradı.

Ellerimle yüzümü korurken gözlerimi sıkıca kapattım ve çığlık attım.

Ve... beklediğim saldırı gelmedi. Hırlamalar devam ediyordu ancak kargaşa sesleriyle karışmıştı. Gözlerimi açmaya cesaret ettim ve en az diğerleri kadar muazzam ama kar kadar beyaz bir kürkü olan dördüncü bir kurdun, kabarık kahverengiyi yakalamış olduğunu gördüm. Patikanın kenarında birbirleriyle savaşıırken kilitlenmiş haldeydiler. Diğer iki kurt, kulakları eğilmiş bir şekilde endişeyle ileri geri doğru giderken, bu mücadeleyi izliyordu.

Bu, benim kaçma şansımdır.

Döndüm ve ana yola doğru hızla ilerledim ancak kahverengi bir şey hızla önüme doğru fırladı. Diğerlerinden daha küçük ancak en az onlar kadar öfkeli başka bir kurt yolumu kapatıyor, bana doğru yaklaşırken dişlerini gösteriyordu. Üç tane küçük kurt daha çalıların altından patikanın üzerine sıçradı. Yeniden hızla arkamı döndüğümde patikanın üzerindeki kavganın dağıldığını ve savaşın seslerinin kesildiğini gördüm. Ancak daha iri olan diğer üç kurt hâlâ oradaydı ve onlar da bana doğru yaklaşırken gözlerimin içine bakıyorlardı.

Hayır, bir daha olmaz.

Kulakları sağır edici bir homurtu havayı delip geçti ve ben de sese doğru döndüm. Üç küçük kurdun arkasında beyaz kurt

duruyordu, boynundaki tüyler dikelmmişti. Çok yüksek bir sesle uluduğunda neredeyse aklım başımdan gidiyordu. Ancak bana doğru ulumuyordu. Diğer kurtlara uluyordu.

İlk kaçanlar küçük kurtlar oldu, yolun üzerinden kaçışıp gözden kayboldular. Bir uluma daha iri olanların da kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp diğerlerinin ardından hızla kaçmalarına neden oldu.

Beyaz kurt -bir erkekti- gözlerimin içine bakıyordu, gözleri korkutucu koyu bir yakut rengindeydi. Sonra kulaklarıma derin ve pürüzlü bir ses geldi. “Görünüşe göre seni kurtardım.”

Kurt konuşmak için ağzını açmadı ancak bir şekilde bu kelimelerin ondan geldiğini biliyordum. İçimden gelen bir ürpermeyle titredim. Dolayısıyla *bu* bir fae kurdu olmalıydı. “Ben... teşekkür ederim,” dedim birbirine çarpan dişlerimin arasından.

“Minnettarlığın anlaşılabilir,” dedi birkaç adım daha bana yaklaşırken. Adımları diğer kurtlarınkı kadar zarif değildi, hafifçe topallayarak yürüyordu. “Eğer kurtlar seni yemeye çalışsalar, hayatta kalamazdın.”

Onun haklı olduğundan hiçbir şüphem yoktu ancak konuşamıyordum. İçimdeki tüm gücü ayakta kalmak için harcıyordum. O bana biraz daha yaklaştığında, tökezleyerek geriye doğru birkaç adım attım. Kurt fae beni kurtarmış olabilirdi ancak bu güvende olduğum anlamına gelmiyordu.

Kurt yeniden konuştu: “İnsanların söz konusu olduğu durumlarda faelerin araya girmemesi gerekiyor. Bunu yapmak hayatlarımızı tehlikeye atabilir.”

Sarsıntılı ve titrek bir şekilde başımla onayladım. “Benim için ne yaptığınızı anlıyorum ve bunun için minnettarım,” demeyi başardım.

Eğer işin aslını bilmeseydim, o anda kurdun gülümsediğini söyleyebilirdim. “Ah evet. Cesurca bir şey yaptım, öyle değil mi? Çok cesur ve tehlikeli. Sen... hâlâ hayatta olduğun için şaşkınlıkla dolup taşıyor olmalısın.”

Ne demek istiyordu? Gözlerimi kısıtım. “Öyleyim.”

“Fazlasıyla şaşkın. Fazlasıyla minnettar. Hayatını bana borçlu olduğunu hissediyor olmalısın.”

Kanım dondu, söylediği kelimeler ürpermeme neden oluyordu. Daha önce duyduğum fae pazarlıklarının kötü kokusunu fazlasıyla alıyordum. Gerçek olamayacak kadar fantastik olduğunu düşündüğüm pazarlıklara. Hikayelerde ve efsanelerde duyduğum her şeyi hatırlamaya çalışarak, söyleyeceğim kelimeleri dikkatle seçtim. “Büyük bir nezaket gösterdiğinizizi hissediyorum, efendi... kurt.”

“Evet, çok büyük bir nezaket. Merak ediyorum da... bu nezaketim, karşılığını vermek istemene neden oldu mu? Kendi hür iraden ve isteğinle elbette.” Bu son kısmı aceleyle söylemişti.

Kaşlarımı çatarak geriye doğru bir adım attım. “Gitmek zorundayım. Whitespruce Yolu numara 33’te bir randevum var. Bu patikanın hemen sonunda olduğunu düşünüyorum.” Geriye doğru bir adım daha atarken arkamı gösterdim. Sonra bir adım daha.

Kurt şikayet eder gibi iç geçirdi. “Gitmek zorunda olman çok üzücü çünkü seninle biraz daha konuşmak istiyordum.” Sesi gerektiğinden çok daha yüksek çıkmıştı. Her bir kelimeyi açık bir şekilde, kuru bir tonda söylemişti.

Ben cevap veremedim, daha önceki kabarık tüylü kahverengi kurt aniden sıçrayarak ortaya çıktı, doğrudan üstüme doğru geliyordu. Bağırarak koştum ancak beyaz kurt beni bir kere daha kurtardı. Hırıltılar ve dişlerden oluşan karaltı halinde yuvarlanarak, savaşırcasına birbirlerine kenetlendiler ve patikadan aşağıdaki çalılara doğru yuvarlandılar. Kendimi yolda yalnız başıma buldum, ya şimdi kaçabilirdim ya da hiçbir zaman. Ancak Whitespruce Yolu numara 33’e, sığınabileceğim yere -umarım- doğru mu koşmalıydım? Yoksa ana yola doğru koşup kurtlar beni yakalamadan önce kente doğru kaçmaya mı çalışmalıydım?

İki seçeneğin de değerlendirmek için zamanımın olmadığı riskleri vardı.

Her bir parçam, iş görüşmesini de görüşmeyi güvenli bir yerde yapmak yerine beni buraya çağıran manyağı da boş verip eve geri dönmemi söylüyordu. Geldiğim yönden geri dönüp, kurtlar tarafından ezilmiş karların üzerinden kaydım ve ana yola doğru döndüm. Yokuştan aşağı doğru inerken yarı koşuyor yarı kayıyordum. Muazzam beyaz bir şekil gözüme göründüğünde, çatala ayrılan yolun yarısına gelmiş olmalıydım.

Aniden durduğumda neredeyse düşecektim.

Beyaz kurt, başı aşağıda, dili ağzından çıkmış bir şekilde topallayarak yolun karşısına geçti. Bedeninin arka tarafı parlak kırmızı kan rengindeydi. Üç adım daha atıp yere düşerken acılı bir şekilde inledi. “Ah,” diye bağırdı. “Ah, bu acı. Bu ızdırap. Lütfen, bana yardım et.”

Baştan ayağa titreyerek kurda yaklaştım. Bir parçam onun etrafından dolanıp özgürlüğümü elde etmek istiyordu ancak sırtının ne kadar fazla kana bulandığını gördüğümde kalbim yumuşadı. Ayrıca bu herhangi bir kurt değil, bir fae kurttu. Üstelik, bir faeyi ölüme terk etmenin sonuçları olabilirdi. Güçsüz bir nefes alarak onun yanına diz çöktüm. Elimi ona doğru uzattım ancak ne yapacağımı bilmiyordum. Sıyrılmış bir diz kapağıyla ilgilenmekten fazlasını yapmamıştım. Bu kadar kötü bir yaralanma için ne yapabilirdim? Ve -ah, Tanrı aşkına- ön ayağı *yok muydu?*

“Ah, acı veriyor,” dedi kurt. “Yine ne kadar cesur olduğumu düşünüyor olmalısın. Artık hayatını ikinci kez nasıl kurtardığını.”

O açıkça kaybederken buna odaklanmak garipti ancak, “Evet, yine çok minnettarım,” dedim.

“Beni bu halde görmek... eminim kalbini... ısıtmıştır, öyle değil mi? Artık bana kendini çok borçlu hissediyor olmalısın. Minnettarlığın o kadar ezici bir büyüklükle seni ele geçirmiş

olmalı ki... bir şeyler feda etmek istiyor olmalısın, değil mi? Belki de en büyük hazineni?”

Onu duymazlıktan geldim ve bunun yerine paltomu çıkar-
dım, arka ayağındaki kanı durdurmaya hazırdım. Ancak şüphe,
olduğum yerde donakalmama neden oldu. Paltomu nereye bas-
tırmam gerektiğini bulmaya çalışırken, herhangi bir yaralanma,
berelenmiş deri ya da sızan kan bulamadım. Daha yakına gel-
diğimde, burnuma tanıdık bir koku geldi. Bu... bu... domates
sosu muydu? Arkama yaslandım ve yavaşça ayağa kalktım.

“Ne yapıyorsun? Ne durumda olduğumu görmüyor musun?”

Berbat oyunculuk yeteneği kendisini hemen ele vermişti
muhtemelen ancak ben bunu basitçe bir fae davranışı olarak yok
saymıştım.

“Orada öylece durma,” dedi, sonra yüz ekşitmeye benzer bir
şekilde ağzı kıvrıldı. “Bacağım. Ah, zavallı bacağım.”

“Bacağınız gayet iyi görünüyor,” dedim elimden geldiğince
sakin bir şekilde. Artık kandırıldığımı bilsem de korkum azıcık
bile azalmamıştı. Ancak artık korkuma kızgınlık ve öfke de ka-
rıştığından, düşmemem için bu bana güç veriyordu.

“İyi mi?” diye tekrarladı, sesinin tonunda sinirli bir tını
vardı. “Bacağım açık bir şekilde yok. Bu nasıl iyi olabilir?”

“Bacağınızın olmadığına katılıyorum ancak bunun yakın
zamanda aldığınız bir yaradan kaynaklandığına dair bir kanıt
yok.”

Başını kaldırıp, o yakut rengi gözleriyle bana baktı. “Peki ya
kırmızı şey ne olacak?”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Kokusunu aldığımda domates
sosunu anlamayacağımı mı düşünüyorsunuz?”

Somurtarak üç ayağının üzerinde kalktı. Bu, başta onun
hareketlerinin diğer kurtlar kadar zarif olmadığını düşünme-
min nedenini açıklıyordu. “Yani,” dedi, “en büyük hazineni,
bana duyduğun derin saygının ve takdirinin bir göstergesi ola-
rak feda etmeyi umursamıyorsun, öyle mi? Kendi hür iraden ve

isteyinle?” Daha önce olduğu gibi, bu kısmı sonradan aklına gelmiş bir şey gibi söylemişti.

Ona alaycı bir bakış atarken ağzım açık kaldı. “Hayır.”

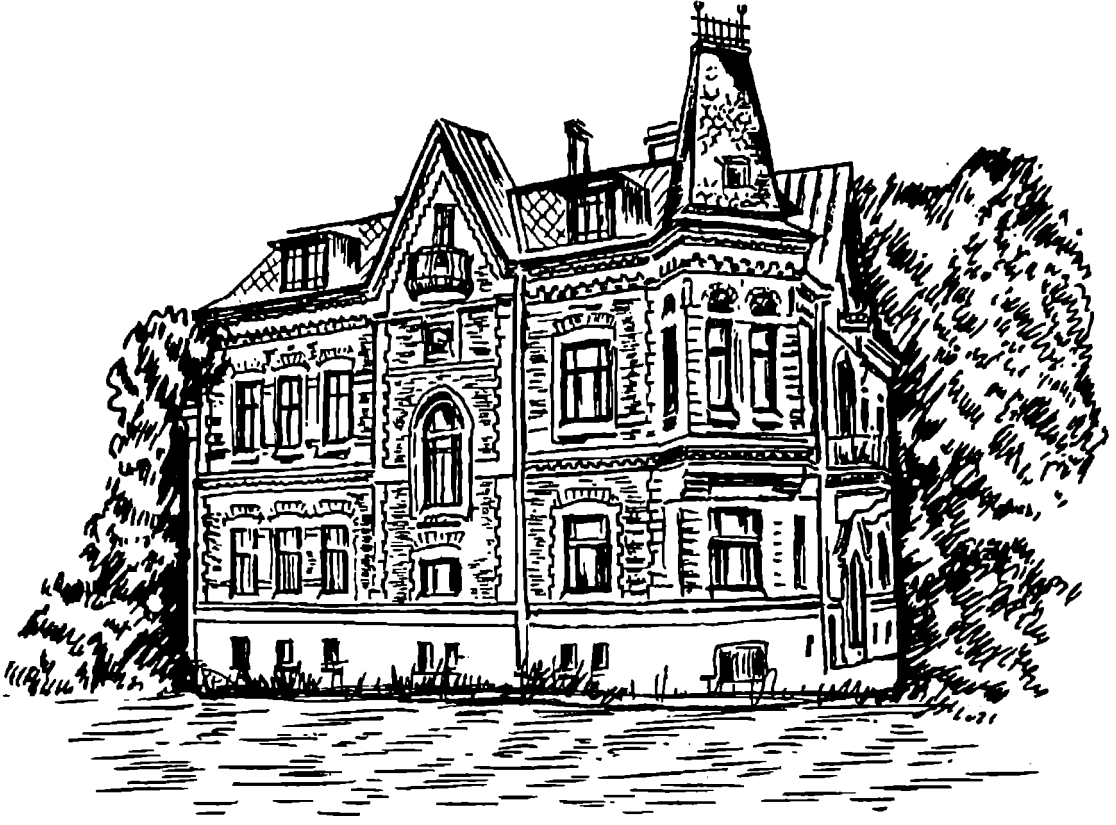
“Çok iyi.” Bir ürpermeye beyazlardan oluşan bir karaltının içinde kaybolan kurt yerini bir adama bıraktı. Uzun, karanlık, altın-kahverengi saçları ve kırılmış sakalı olan, geniş omuzlu, uzun boylu bir adama. Gözlerindeki yakut rengi biraz daha bastırılmıştı; daha çok en derin, en koyu renk madenlerdeki lal taşına benziyordu. Sol ayağının üzerinde sıçradı; dizinin altında biten sağ bacağı, kahverengi pantolonunun iğneyle tutturulmuş paçasının altında saklanmıştı. Adam, bakışlarını gözlerimde tutarken kısık sesle bir ıslık çaldı.

Bu sırada fae erkekleri kadar yaşlı birkaç erkek patikanın her iki tarafından ortaya çıktı. İçimden bir ses onların daha önce karşılaştığım ancak farklı şekillerde olan diğer kurtlar olduğunu söylüyordu. Bu farkındalık hiçbir rahatlama getirmemişti. “Neler oluyor?” diye sordum sesimin titremesinden nefret ederek.

Hiç kimse bana cevap vermedi. Yıpranmış bir yüzü ve kıvrık gri saçları olan bir kadın, lidere uzun, eğri büğrü değneğini fırlattı ve lider bunu havada yakaladı. Lider, ucu Y şeklinde olan bu değneği sol kolunun altına almıştı. “O zaman ikinci aşamaya,” diye seslendi.

Diğerleri başlarıyla onayladıktan sonra bana döndüler. Etrafımın çevrildiğini anlamam için arkama bakmama gerek yoktu. Bunu kemiklerimde bile hissediyordum. Göğsüm inip kalkarken, “İkinci aşama ne?” demeye cüret gösterdim.

Fae erkeğinin fırça gibi sakalının altında dudağı iğneleyici bir şekilde büzüldü. “Onu alın.”

Yedinci Bölüm

Hiçbir şey göremiyordum ancak farkındalığımın üzerine saldıran fısıltıları duyabiliyordum. Bileklerimi arkamdan birbirine bağlanmıştı. Ayak bileklerim ise altımdaki sandalyenin ayaklarına bağlıydı. Bu sıkı iplere karşı mücadele etmeyi bırakmıştım. Kesin olarak bildiğim tek şey varsa o da bir sandalyeye bağlanmış olduğumdu. Öne eğilmek için kendimi zorladım, adeta bir kapının ardından geliyormuş gibi boğuk gelen konuşma seslerini anlamaya çalışarak başımı yana çevirdim.

Oldukça emin olduğum bir başka şey de içeride olduğumdu. Etrafım kurt-insanlarla çevrildikten kısa bir süre sonra, gözlerim, ellerim kollarım bağlı, ağzım tıkalı bir şekilde beni nereye götürdüklerini görmemiştim ancak şu anda bulunduğum yere getirilmem uzun sürmemişti. Omuz gibi bir şeyin üzerinde taşınırken, ağzımı kapatan kumaştan dolayı boğuk çıkan panikli çığlıklarına rağmen, karın üzerinde çatırdayan bot seslerinin

sert zemindeki tok seslere dönüşüp duvarlarda yankılanmaya başladığı ve yüzüme batan soğuk rüzgarın dindiği anı hatırlıyordum.

Ancak bu istihbaratın şu anda bana bir faydası dokunmuyordu çünkü söylenen tek bir kelimeyi bile anlayamıyordum. Neyi tartışıyor olabilirlerdi? Kolumu bacağımı en iyi şekilde nasıl ayıracaklarını mı? Zihnimde, fae yaratıklarının yeniden kurt haline döndüğü ve avazım çıktığı kadar çığlıklar attığım sırada bedenimi yedikleri korkunç görüntüler canlanıyordu. Ya da aptalca kurgu olduklarını düşünüp yok saydığım o dehşet verici efsanelerde olduğu gibi beni ayaklarım kanayana kadar dans etmekle lanetleyeceklerdi. Faeler hakkında daha önceki varsayımlarımın hepsinin yanlış olduğunu söyleyebilirdim.

Neden buraya gelmişim? Neden? Bunca haftayı kasabalılardan, onların dedikodularından, yalanlarından korkarak geçirmiştim ama gerçek canavarlar, canavar olmalarını beklemem gerekenlerdi; mantıklı her insanın beklemesi gerektiği gibi: Faeler, kurtlar ve orman.

Kapı açılması gibi bir gıcırtı duydum ve bunu yaklaşan ayak sesleri izledi. Göz bağımın ardındaki görüşüm bir nebze aydınlandı, içinde tutulduğum odanın ışığı açılmıştı. Sert ellerin başımın arkasına geldiğini ve göz bağımın gevşetildiğini hissettim. Kalbim boğazımda atmaya başladı, dehşet her bir parçamda dalgalanıyordu. Göz bağım açıldıktan sonra ne göreceğimi bilmiyordum. Bir zindanda olabilirdim, bir işkence odasında, bir...

Işıktan dolayı gözlerimi kırptırdım, şehirdeki evimizin içindeki yumuşak aydınlatmayla aynı nitelikteydi. Kendimi bir... yatak odasında buldum. Basit, mütevazı bir şekilde döşenmiş bir yatak odasında. Yarım yüzyıldır kullanılmamış gibi görünüyordu ancak tek korkutucu yanı buydu. Tabii önümde duran üç sureti saymazsak.

Hâlâ insan şeklinde olan -belli ki bu sürünün alfası olan o katlanılmaz beyaz kurt- lider, ortada ve önde duruyordu, kolunun

altındaki bastona yaslanmıştı, altın sarısına çalan kahverengi saçları düzensiz bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Gözlerine bakmak için yavaşça boynumu uzattım, onun başta varsaydığım kadar çok daha genç olduğunu görünce şaşırdım. Bakımsız görünüşüne, dirseklerine kadar kıvrıldığı lekeli keten gömleğine ve korkunç derecede karmaşık saçlarına rağmen, yüzü yıpranmamıştı. Uzaktan bakınca var olduğunu zannettiğim kırışıklıklar yoktu. Yaşı yirmi beşten büyük olamazdı.

O bir fae, diye hatırlattım kendime. Faeler insanlarla aynı şekilde yaşlanmıyordu. Bildiğim kadarıyla o çok yaşlıydı. Yaşlı olmasa bile, içinde bulunduğum koşulla yaşının bir ilgisi yoktu.

Alfa kurda sert sert baktım ancak şiddetli bir şekilde titriyor olmam yüzünden bu bakışın etkisinin azaldığından emindim. Arkasındaki iki faeden biri -siyah saçları ve gür sakalları olan erkek- kıs kıs güldü ve sonra odanın diğer tarafına gidip tozlu bir çalışma masasına oturdu. Eliyle masanın üzerini sildikten sonra çekmecelerden birinden birkaç kağıt ve bir kalem çıkardı. Diğer fae, daha önce gördüğüm yaşlıca, kır saçlı kadın, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, öldürecekmiş gibi bana bakıyordu. Imogen ile Verity Oteli'nin önündeyken gördüğümüz fae gibi, bu yaratıkların insan olmadıklarını gösteren tek şey sivri kulaklarıydı.

Alfa öne doğru eğildiğinde geriye doğru irkildim ancak o sadece ağzımın üzerindeki kumaşa uzandı. Yüzünü buruşturarak kumaşı aşağı indirdi, sonra hızla geriye doğru bir adım attı ve kumaşa dokunan elini gömleğine sildi.

“Benden ne istiyorsunuz?” Sertçe konuşmayı amaçlamıştım ancak sesim zayıf ve boğuk çıkmıştı.

Alfa, bakışlarını benden ayırıp, çalışma masasında oturan kurt-erkeğe yöneltti. Adam, elinde kağıtlar ve kalemle başını salladı. Yeniden bana bakan alfa, “Evli misin?” diye sordu.

Yüzümdeki kan çekildi. Bu nasıl bir soruydu? Ah, Tanrı aşkına, kendimi neye bulaştırmıştım?

Fae öfkeyle homurdandı, ses tonu sertleşmişti. “Soruya cevap ver, insan.”

Zorlukla yutkundum. Her ne kadar beni kaçıranlara karşı direnmek istesem de sanırım en iyi seçimim iş birliği yapmaktı. Şimdilik. “Hayır,” dedim en sonunda, “evli değilim.”

“O zaman seni kim tutuyor?” diye sordu elini sallayarak. “Sizin türünüzün, kadınlarını mülkleri gibi ellerinde tutmaktan hoşlandığını biliyorum, yanılıyor muyum?”

Dikleştım, onunla tartışmak istiyordum ancak her ne kadar bunu kabul etmek beni öfkelendirse de *yanılmıyordu*. “Babamla birlikte yaşıyorum,” dedim dişlerimin arasından.

Cevabım onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu, gözleri parlamaya başlamıştı. “Baban, evet. Adı ne?”

Konuşmak için ağzımı açtım ancak konuşamadım. Her ne kadar babamla iyi geçinemiyor olsak da onun ismini verirsem ona zarar gelirdi. Bunun düşüncesinden bile nefret ediyordum. “Neden? Tanrı aşkına, ne oluyor burada?”

Öne doğru eğildi ve oturduğum sandalyenin kollarından birini kavradı, böylece gözlerimiz aynı hizaya geldi. Nefesimi tutup mümkün olduğu kadar geriye doğru arkama yaslandım. “Burada soruları ben soruyorum,” dedi. “Şimdi bana onun adını söyle. Ve sakın yalan söylemeye cüret etme. Eğer verdiğin bu cevaplardan herhangi birinin yalan olduğunu öğrenirsek, her bir yanlış cevap için bir parmağını ısıırıp kopartırız.”

“Tamam,” dedim, kelime ağzımdan istediğimden daha tiz bir sesle çıkmıştı. “Adı... adı Richard Bellefleur.”

Doğruldu, parmaklarını şaklattı ve sonra eliyle çalışma masasındaki faeyi işaret etti. Bir sonraki kelimeler ağzından güçlü ve sert bir şekilde çıkmıştı: “Richard Bellefleur.”

Fae kalemi kağıdın üzerine götürdü ve bir şeyler karaladık-tan sonra yeniden alfaya baktı.

Alfa o yankılanan sesiyle yeniden konuştu: “Kızın...” Bana döndü ve sesini alçalttı. “Adın, insan. Adın ne?”

Daha dilim çözülmeden dudaklarım hareket etti: “Gemma Bellefleur.”

Yeniden o ses tonunu kullanmaya başladı, bu tonu ancak onun *kötü adam sesi* olarak tanımlayabilirdim. Neredeyse okuduğum kitaplardaki düşman karakterlerin kullandığını hayal ettiğim tonun mükemmel bir taklidiydi. “Kızınız Gemma Bellefleur elimde. Güvende ve zarar görmedi. Şimdilik.” Elini yazmanına doğru sallarken sesini alçalttı. “*Şimdilik* kısmına vurgu yap, tamam mı?”

Fae başıyla onayladı ve yazmaya devam etti.

“Eğer onu geri istiyorsanız...” Duraksadı, gözlerini kısarken dudaklarını büzdü. Bir eliyle sakallı çenesini ovuştururken tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Babanın varlığı ne kadar?”

“Varlığı mı?” diye tekrarladım.

Abartılı bir şekilde başını salladı, yüzünde bir bıkkınlık ifadesi vardı. “Yıllık geliri, insan.”

Yıllık geliri. Zihnimde tüm bu saçmalığın toplamını hesaplamaya çalışırken gözlerimi kısıtım. “Beni... fidyeye için mi tutuyorsunuz?”

Kaşlarını çattı. “Buna öyle mi diyorsunuz?”

“Fidyeye, evet,” dedi kadın fae, keskin, çarpık dişlerini ortaya çıkararak. “Sanırım öyle diyorlar.”

Bu bilgiyle birlikte, korkumun ortasında sakinleştirici bir dinginlik belirdi. Hissettiğim dehşeti tamamen yok etmemişti ancak en azından bana bir avantaj sağlamıştı. Fidyeyeyle baş edebilirdim. Hepsi sayılardan ve hesaplamalardan ibaretti ve bunlar çok iyi bildiğim şeylerdi. Derin bir nefes alarak, sahte kişiliğimin ardına yerleşmeye çalıştım. Ellerimin arkamda bağlı olması, normalde kendine güvenli görünme rolü yaparken yaptığım gibi dik oturmama engel olduğu için bunu biraz zorlaştırsa da en azından yüz ifadelerimi kontrol edebilir, nefes alıp verişlerimi rahatlatılabilir ve sesimin sağlam çıkmasını sağlayabilirdim.

“Size bunu söylemekten nefret ediyorum ama bizim paramız yok.” dedim. “Biz fakiriz. Fidyeye ödeyemeyiz. Gitmeme izin vermeniz gerek.”

Alfa sert bir kahkaha attı. “Bu bir yalan. Şu tuhaf elbisene bir bak.”

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum ancak öfkemi bastırıp bunun yerine yüzüme bir utanç maskesi yerleştirdim. “Bu en iyi elbisem. Ben... bunu sadece bugün bir görüşmem olduğu için giydim. Bir iş görüşmesi. Beni bulduğunuzda, 33 numara Whitespruce...” Zihnimde bir hesaplama daha yaparken, kelimeler dudaklarımda kuruyup kaldı. Lanet olsun. Bir an için gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerimi açtığımda alfaya öfkeyle baktım. “Tahmin edeyim. Whitespruce Yolu numara 33 *burası*, öyle değil mi?”

İri yarı olan fae gururla sıırttı ancak cevap vermedi.

“Buraya gelmem için beni kandırdınız, öyle değil mi?”

“Ben *ayartma* terimini tercih ediyorum,” dedi.

Öfkeyle kanım kaynıyor, göğsüm hızla inip kalkıyordu ancak söylediklerimin ağzımdan sakın çıkması için kendimi zorladım. “Faelerin yalan söyleyemediğini sanıyordum.” Burada onun ağzını arıyordum. Bir fae yalan *söyleyebiliyor* muydu? Bu konudaki efsaneler doğru muydu?

“Ben yalan söylemedim.”

Kadın fae, adeta onun söylediğinin doğruluğunu onaylamak ister gibi başıyla onayladı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Kahya aradığınızı bildiren bir iş ilanı verdiniz.”

Alfa omuz silkti. “Bir kahyam yok, dolayısıyla teknik olarak bir kahyaya ihtiyacım olduğunu söyleyebilirsin. Faeler yalan söyleyemeyebilirler ancak aldatma konusunda çok iyiyizdir. Şimdi, bu kadar sohbet yeter. Bana babanın servetini söyle.”

Dişlerimi gıcırdattım. Zihnim, serbest kalmamı sağlayacak ve babamı bu işin dışında bırakacak bir çözüm bulmak için hızla

çalışıyordu. Benim için ne kadar az ya da ne kadar çok fidye istenirse istensin, babamın beni almaya geleceğinden tam olarak emin değildim. Servetini geri kazanmış olabilirdi ancak beni bunun gibi bir durumdan kurtarmak için para harcamaya cüret eder miydi? Üstelik onun kurallarına ve taleplerin karşı çıkarken kendimi içine soktuğum böyle bir durumdan? Evden ayrıldığımdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ancak Nina ve Susan nerede olduğumu ve ne yaptığımı ona çoktan söylemiş olabilirlerdi. Babam sadece bundan dolayı bile öfkeden köpürmüş olmalıydı. Eğer benim sadece bir iş görüşmesine gitmekle kalmayıp aynı zamanda kandırıldığımı ve fidye için kaçırıldığımı öğrenirse...

“Yalan söyledim,” dedim çenemi kaldırarak. “Ben zenginim. Ancak babamdan para almayın, bunun yerine benimle bir anlaşma yapın. Eğer gitmeme izin verirsiniz, ondan istemeyi planladığınızın iki katını veririm.”

Hafifçe kıkırdadı. “Para istemiyorum.”

Birkaç kere gözlerimi kırptıstırdım. “O zaman neden fidye için beni burada tutuyorsunuz?”

“Fidye sadece bir paravan, insan. Parayı vermeye geldiğinde, senin haydutlarla çevrili olduğunu görecek.” Diğer iki fae heyecanla başlarıyla onayladılar. “Sonra ben, cesur bir kahraman, araya gireceğim, onları yeneceğim ve zarar görmemiş bir halde seni babana teslim edeceğim.”

Boş gözlerle onların gururlu yüzlerine baktım. “Neden?”

“Minnettar olacak. Hem kızını ve hem de servetini koruduğumu gördüğünde, minnettarlığına yenik düşecek. O kadar minnettar olacak ki onun için değerli olan bir şeyi feda etmeye gönüllü olacak. Kendi hür iradesi ve isteğiyle elbette.”

Demek olay buydu. Daha önce de küstahça söyleyip durduğu bilmeceydi. Akıllalmaz bir nedenden dolayı gönüllü bir insandan bir şeyi feda etmesini istiyordu. Ancak hayal etmesi daha da zor olan babamın bunu... bunu...

Başımı geriye atarak bir kahkaha attım. “Babamın *benim* zarar görmemiş bir şekilde geri dönmenden dolayı *minnettar* olacağını mı düşünüyorsunuz? Benim!”

Kaşlarını çattı, gözlerini kısmıştı. “İkinci aşamanın tüm amacı da bu,” dedi. Sesindeki meydan okuma kaybolmuştu. “Eğer birinci aşama başarısız olursa, tutsağımızı çaresizce seven başka bir yakınının hedef alırız.”

Kahkahalarımın dinmesi biraz zamanımı aldı, yine de kelimeleri hâlâ zar zor söyleyebiliyordum. “Bu daha önce işinize yaramış olabilir ama babamda işe yaramayacaktır, size bu kadarının sözünü verebilirim.”

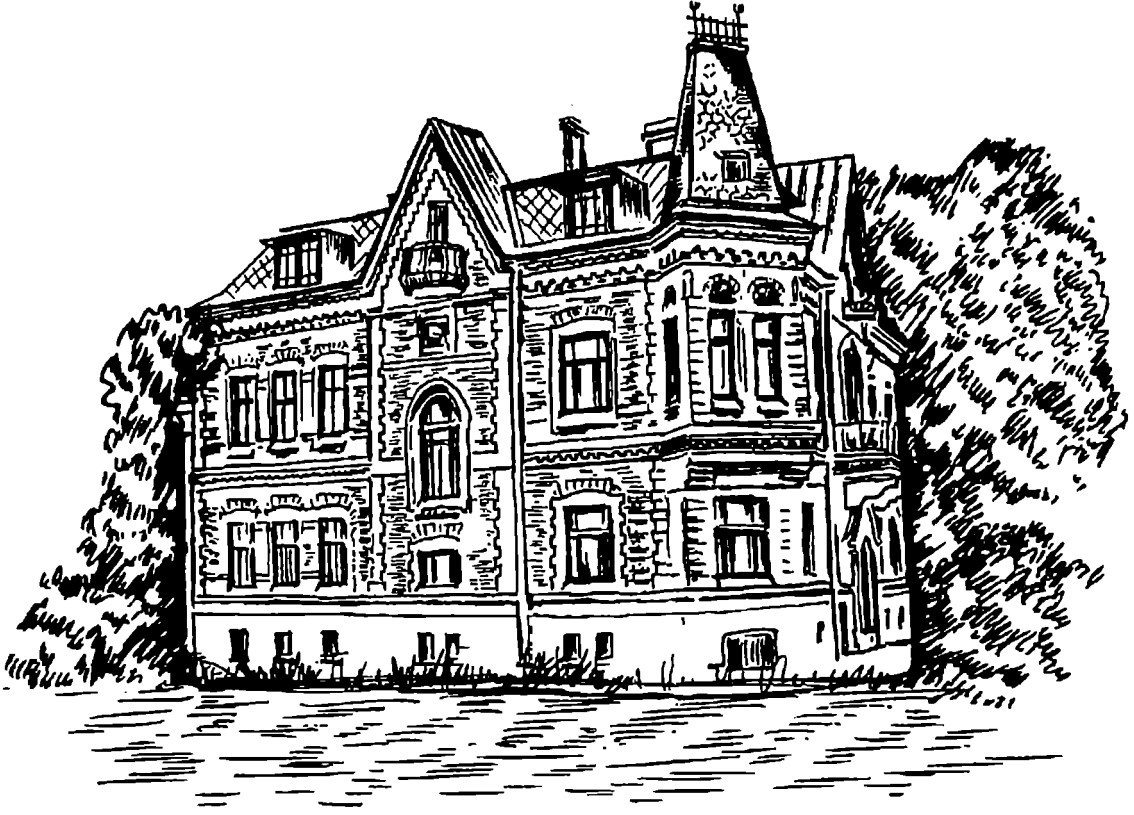
“Aslında daha önce hiç işe yaramadı,” diye fısıldadı çalışma masasında oturan fae, sakalını kaşıyarak.

Alfa ona ters ters baktı. “Bu denemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bu sağlam bir plan.”

“Yanlış kızı seçtiniz, kurt adam,” dedim başımı iki yana sallayarak, yeniden gülmeye başlarken. “Benim adıma yapılacak hiçbir fedakarlık babam için yeterince küçük değildir.”

Özellikle de bir başka skandala karıştığımı düşünüyorsa. Elbette ki bu kısmı kendime sakladım.

Yüzü pancar rengine dönecek kadar kızardı, dudakları hırlar gibi gerilmişti. “O zaman basitçe burada çürüyüp gidebilirsin!” Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve bastonuna yaslanıp topallayarak kapıdan dışarı çıktı. İki yandaşı onu izlediler, bana küçümser gibi baktıktan sonra, ışığı kapatıp beni karanlığa kapattılar.

Sekizinci Bölüm

Adrenalinin, korkumun ve hatta kurt faenin saçma planına karşı duyduğum geçici eğlencenin yokluğunda hissettiğim tek şey soğuktu; kemiklerimin içine işliyor, kurtlardan kaçarken içine battığım karlardan dolayı ıslanmış eteklerim ve iç eteklerim yüzünden bacaklarımın donmasına neden oluyordu. Islak, koyu renk saç tutamlarım serbest kalmış, yanaklarıma yapışmıştı. Botlarımın içindeki ıslak ayaklarımı neredeyse hiç hissedemiyordum. Bu da bir lütuf olmalıydı çünkü onları yeniden hissetmeye başladığımda ağrıyacaktırlarından emindim.

Gözlerim karanlığa alışırken, etrafımda olanları daha iyi araştırmak için boynumu bir o yana bir bu yana uzattım. İki tane büyük pencere vardı ve ikisinde de sadece çok az ışığın içeri sızmasına olanak sağlayan, ışığı engellemek için asılmış kalın perdeler vardı. Görüş açımın kenarında, oymalı ahşap dört direği ve ağır sırmalı yatak örtüsüyle muhtemelen bir zamanlar

zarif olan bir yatak vardı. Ancak loş ışıktaki bile onun ne kadar rozlu olduğunu görebiliyordum.

Gözlerimle odanın geri kalanını tarayıp çalışma masasını, şöminceyi, dolabı, yıkanma ve oturma alanını gördüm, hepsi eşit derecede kullanılmamış ve bakımsız görünüyordu. Bu da benim bu kurt faelerin terk edilmiş bir yazlık eve gizlice girip, alçak planlarını kurgulamak için yerleşip yerleşmediklerini merak etmeme neden oluyordu. Hâlâ kurt yaratıklarının bir insanı fedakarlık etmeye ikna etmeye çalışmak için bunca zahmete katlanmasına neyin neden olduğunu anlayamıyordum. Sadece eğlence için miydi? Faeler sıkıldıklarında bunu mu yapıyorlardı? Yoksa ortada gerçek bir neden var mıydı?

Ve o aşağılık alfa kurt hakkında konuşmaya başlamasam daha iyi olurdu. Bu karanlık odada bile, hâlâ onun o aptal sırtısını görebiliyor, fidye notunu yazdırmaya çalışırken kullandığı o kulak tırmalayıcı sesini duyabiliyordum. Aptal. Hepsi aptaldı.

Ah. Sanırım onlara yakalandığım için ben daha büyük bir aptaldım.

Kapı gıcırdayarak açıldığında şaşkınlıkla sıçradım. Bir sonraki yüzleşme için kendimi hazırlarken kalbim hızla atıyordu. Koridordan gelen ışık içeri sızıyor, odaya gelen silüeti bir gölge gibi gösteriyordu. Bu gelenin daha önce gördüğüm üçünden daha kısa olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Silüet, duvara doğru elini kaldırdı ve duvarın kenarındaki şamdanların üzerinde daire gibi görünen birkaç nesne parlamaya başladı. Ancak aynı Vernon'daki elektrik gibi bunun da gazdan değil, kanallardan geçen hatlardan geldiğini biliyordum.

Silüet, kapıyı kapattı ve ellerindeki tepsiyle kapıya yaslandı, kocaman açılmış gözleri etrafını değerlendiriyordu. O zaman onun bir erkek çocuğu olduğunu anladım. Sekiz yaşından daha büyük görünmeyen bir erkek çocuktü. Bretton'da gördüğüm sokak çocukları gibi giyinmişti; bacaklarına kısa gelen bir pantolonu, eskimiş botları, yıpranmış pantolon askıları ve

muhtemelen bir noktada beyaz olan açık kahverengi bir gömleği vardı. Uzamış saçlarının üzerinde, sivri kulaklarının tam üzerine oturmuş gri bir kep vardı.

Bakışlarımı ellerindeki tepsiye çevirdim, üzerinde bir bardak su ve bir parça ekmek vardı. Henüz çaresizce aç hissedeceğim kadar uzun zaman geçmemişti ancak suyu görmek ağzımın ne kadar kuruduğunu fark etmeme neden olmuştu. Dudaklarıma rahatlatıcı bir gülümseme yerleştirmeye çalışıp, “Bu benim için mi?” diye sordum.

Bana doğru yaklaşırken, koyu renk gözlerinin üzerindeki kaşları çatıldı. “Kaçmaya çalışırsan, sürüdeki arkadaşlarım daha sen kapıya ulaşmadan seni yakalarlar. Eğer bana bir şey yaparsan, kolunu ısırp koparırım.”

Dudaklarımdaki gülümseme silindi. Bu kurt, sahte saldırı sırasında gördüğüm daha küçük kurtlardan biri olmalıydı. Ki bu da küçük bir oğlan olsun ya da olmasın onun tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Tepsiyi birkaç adım öteye koydu ve sonra sandalyenin etrafından dolanarak arkaya geçti. El bileklerimin etrafındaki iplerin gevşediğini hissettim. “Unutma, ısırırım,” dedi bir homurtuyla ancak onun sesindeki titremeyi fark ettim. Adeta... benden korkuyor gibiydi.

Ellerim serbest kaldığında kollarımı kaldırdım, ellerimi kucağıma koyarken ani hareketler yapmamaya dikkat ediyordum. İçimden kollarımı sallamak, germek geliyordu ancak çocuğun gözlerindeki temkinli ifade, kendimi mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışmama neden oluyordu. Eğer beni ısıracağını söylüyorsa, buna inanacaktım.

Bana geniş bir alan bırakarak uzaklaştı ve ardından tepsiyi getirip bana verdi. Ben tepsiyi alır almaz, dişlerini göstererek hızla geri çekildi.

Sessiz geçen birkaç saniye boyunca hareketsiz kaldım, gözlerinin içine bakıyordum. Sonra duruşu rahatlamaya başladığında,

uzandığım bardağı yavaşça dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum su içtim. O anda suyun tadı, en yıllanmış şarabın tadından bile daha iyi gelmişti. İç geçirerek bardağı tepsinin üzerine bıraktım ve yeniden çocuğa baktım. Ancak gözleri artık benim üzerimde değil, ekmeğin üzerindeydi ve dudaklarının kenarından çıkan dili görünebiliyordu. Yüzü çok daha yumuşak, genç ve savunmasız görünüyordu.

Belki de o kadar da tehlikeli değildi. Belki de o sadece... açtı. Sesimi belirli bir seviyede tutarak, “Yemeğimi seninle paylaşmamı ister misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi hızla, gözlerindeki arzu dolu bakış gitmiş, kaşlarını çatmıştı. “İnsan yemeklerinden nefret ederim. Kuru, iğrenç ve şeytani periler için bir utanç.” Sert ses tonuna rağmen, kelimeleri soğuk ve ezberlenmiş gibi söylemişti.

Kaşlarımı çatıp, kaldırdığım ekmeğe baktım. “Haklısın, bu ekmek kuru görünüyor. Oldukça da gevrek. Ve bu da...” Ekmeği burnuma götürdüm ve kokladım. “Bu tereyağı mı? Ah, benim için fazla ağır. Ben bunu yiyemem. Sanırım parçalayıp atmalıyım—”

“Hayır!” Elini uzatıp öne doğru bir adım attıktan sonra sakinleşti. “Ben... ben onu mutfağa geri götürürüm.”

Gülümsememi bastırdım, yüzümde açık ve masum bir ifade vardı. “Neden benim yerime sen yemiyorsun?”

Gözünün ucuyla ekmeğe baktı. “Yememem gerekiyor. Senin yemeni izlemem, bağlarını bağlamam ve tepsiyi mutfağa geri götürmem gerekiyor. Hepsi bu.”

“En azından paylaşabiliriz.” Ekmeği ikiye böldüm, hâlâ sıcaktı, kokusunu içime çektim. “Ah, ne güzel. Biliyor musun, az önce yanılmışım. Ekmek hiç de kuru değil. Nemli, yağlı ve tam da bir ekmeğin olması gerektiği gibi. Al.”

Uzattığım elimdeki ekmeğe baktıktan bir saniye sonra ekmeği hızla aldı ve dişleriyle parçalayarak yedi.

Ben de küçük bir lokma aldım ve şaşırtıcı bir şekilde lezzetli olduğunu fark ettim. Belki de ekmeğe yaptığım övgüler boşa çıkmamıştı. Onun son lokmasını da hızla yemesini izledim ve sonra çok normal bir şekilde, “Nasıldı?” diye sordum.

“İyiymiş,” diye mırıldandı.

“Oldukça hızlı yedin. İyi besleniyor musun?”

Kızgın bir şekilde bana baktı. “Gayet güzel yiyorum. Ben sadece... ekmek seviyorum, hepsi bu.”

“İnsan yemeklerinin iğrenç olduğunu sanıyordum.”

“Kuru ve berbat,” dedi hızla. “Kurtların yeni öldürülmüş avlardan taze et yemesi gerekir.”

“Nefis.”

“Öyle.” Yüz ifadesinde tereddüt belirdi, bakışlarını indirdi. “Kurt olduğumda öyle.”

“Kurt olduğunda,” dedim başımı bir yana eğerek.

“Şeytani halimdeyken,” dedi. “İyi halimdeyken... şey, o zaman ekmeği daha çok seviyorum.”

Şeytani. İyi. Bu kelimeleri aldım ve şimdiye kadar faeler hakkında duyduğum her şeyi bunlar çerçevesinde filtreledim. Eğer bazı insanların *yüksek fae* ve *alçak fae* olarak adlandırmasına karşı tercih edilen terimlerle ilgili öğrendiğim şey doğruysa, o zaman kurt halleri şeytani, insan halleri ise iyi oluyordu. Şimdiye kadar faelerin kesin bir şekilde ya biri ya da diğeri olduklarını sanıyordum, istediklerinde şekil değiştirebildiklerini düşünmüyordum. Bu, duyduğum şeylerin çok ötesine gidiyordu. Neden bunların hiçbiri Faerwyvae vatandaşlığı kazandığımız zaman okuduğum kitapçıkta yazmıyordu?

Suyumdan küçük bir yudum aldım, yemeğimi mümkün olduğu kadar yavaş yemeye kararlıydım; bu konuşmadan zaten bir şey öğrenmişim, ki bu da çocuğu konuşturmaya devam edersem daha da fazla şey öğrenebileceğimi gösteriyordu. “Adın ne?”

Kendini savunur gibi çenesini kaldırdı. “Bizim adımız olmaz.”

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Bir an için dudakları titredi, sonra, "Hatırlamayız da ondan," dedi. "Majesteleri bana Kavgacı diyor." *Kavgacı* kelimesini o kadar kısık sesle söylemişti ki neredeyse anlayamayacaktım.

Ancak ben *majesteleri* kelimesine odaklanmıştım. "Peki bahsettiğin bu soylu majesteleri kim?"

"Kral," dedi çocuk, bu çok bariz bir şeymiş gibi.

"Tam olarak... kral kim?"

Gözleri açıldı. "Onunla zaten konuştun. O, Kış Meydanı'nın Şeytani Kralı."

Bir lokma ekmeği ağızıma götürürken durdum. Çocuk tamamen ciddi görünüyordu ancak her şey şaka gibiydi. Bu sadece oyunun bir başka parçasıydı, sahte kişilikleri olan bir grup hilekar fae... "Tahmin edeyim. Üç bacağı olan beyaz kurt? Baston ile yürüyen alfa erkek?"

Çocuk başıyla onayladı.

"Ama o *aslında* kral değil, değil mi?"

"Hayır o gerçek kral." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, alt dudağını öne çıkarmıştı. "Ben yalan söyleyemem, hanımefendi."

Yüzümdeki kan çekildi. Bakışlarımı tepsiye çevirdim, bir sonraki ekmek parçasıyla ilgilenirken az önce öğrendiğim bilginin üzerinde kafa patlattım. Faeler yalan söyleyemiyor olabildi ancak eğer biri yanlış bilgiye inanıyorsa bu da sayılır mıydı? Kesinlikle o yaşlı yaratık kral olamazdı. *Benim* yeni kralım... Faerwyvae hakkında, özellikle de Kış Meydanı soyluları hakkında duyduğum her şeyin üzerinden geçtim. Her bir meydanın iki soylu, bir iyi bir şeytani kral ya da kraliçe tarafından yönetildiğini ve o meydanda yaşayan insanların ve faelerin birbirlerine sadakat göstermek zorunda olduğunu biliyordum. Her iki taraf da birbirinden taleplerde bulunabiliyordu ancak anladığım kadarıyla insanların çoğu ya iyi kralla/kraliçeyle ya da meydanın insan temsilcisiyle muhatap oluyordu. Ancak Vernon'daki

insanlar, şeytani kralla çok fazla işleri olmasa bile, onun bu kadar yakında yaşadığını bilmezler miydi? Onun bir kurt olduğunu? Çılgın bir dağ adamı gibi göründüğünü? Peki ya adı? Onun adından bahsedildiğinden emindim...

Fakat bunu hatırlayamıyordum.

Bu, bana dün Imogen ile olan konuşmamızı hatırlattı. Şeytani kral hakkında çok az şeyin bilindiğini söylemişti ancak daha fazlasını söylemeye başladığında, öylece konuşmayı bırakmış ve bir an için oldukça dalgın görünmüştü. O anda bu konuda bir şey düşünmemiştim ancak şimdi... Tanrı aşkına, burada neler oluyordu?

Ekmeğimi çiğnedim ve biraz suyla yuttum. "Pekala, isimlerinizi hatırlayamadığınızı söylerken, buna kral da dahil mi?"

Başıyla onayladı.

"O zaman onun gerçekten kral olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Çocuk umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Sadece biliyoruz. O ezelden beri kraldır. Muhtemelen bundan da uzun bir süredir."

Gözlerimi kısmış, ona bakıyordum. "Yani onun kral olduğunu hatırlıyorsunuz ancak adını hatırlayamıyorsunuz. Bu nasıl oluyor?"

Bir daha omuz silkti. "Lanet yüzünden. Lanetler aptalcadır ve aptalca şeyler yaptırırlar."

Başımı arkaya doğru eğdim. "Nasıl yani, *lanet* mi?"

"Evet, onu yiyecek misin?" Bakışları son ekmek parçasının üzerindeydi.

Bir yanım onu burada daha uzun süre tutabilmek, konuşmamızı uzatmak için yemeye devam etmek istiyordu. Ancak bunun için hâlâ yeterince suyum vardı. "Al bakalım."

Ekmeğin kalanını aldı ve bir bütün olarak ağzına attı.

Öne doğru eğildim. "Pekala, şu lanet."

“Bu konuda konuşmamam gerekiyor,” dedi, ağzındaki ekmekten dolayı kelimeleri boğuk çıkıyordu.

“Kesinlikle bu seni de etkiliyordur.”

“Evet.”

“Seni tam olarak nasıl *etkiliyor?*”

Hafifçe homurdandı. “Çok sıkıcı ve aptalca.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Yine de bunu duymayı çok isterim.”

“Tamam.” Yere oturdu ve bağdaş kurdu. Ancak konuşmak için ağzını açtığı anda kapı çaldı ve çocuk sıçrayarak ayağa kalktı. Tepsiyi hızla kucağımdan aldı, acelesinden dolayı neredeyse yere düşürüyordu. Sonra ellerimi bağlamak için sandalyenin arkasına geçti. Neyse ki ellerimi daha önce her kim bağladıysa onun kadar sıkı bağlamadı. İşini bitirdikten sonra tepsiyi aldı ve hızla kapıya doğru gitti. “Gitmem gerek!”

“Bekle!”

Kapının kolunu tutup durdu ve bakışlarıma şüpheyile karşılık verdi.

Dikkatini çekmiştim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim bu çocuğun bir müttefik olabileceğiydi. Ve şu anda edinebileceğim tüm müttefiklere kesinlikle ihtiyacım vardı.

Çocuğa sıcak bir şekilde gülümsedim. “Bir dahaki sefere bana daha büyük bir parça getirmeye çalışır mısın? O zaman paylaşacak daha fazla ekmeğimiz olur?”

Başıyla onaylarken yüzü ışıldadı.

“Ah, eğer kralın verdiği isimden hoşlanmıyorsan... *Kavgacı*, öyle değil miydi?” Çocuk kaşlarını çattı. “Evet, anlıyorum. Sana başka bir şekilde seslenebilir miyim? Peki, Micah’a... ne dersin?”

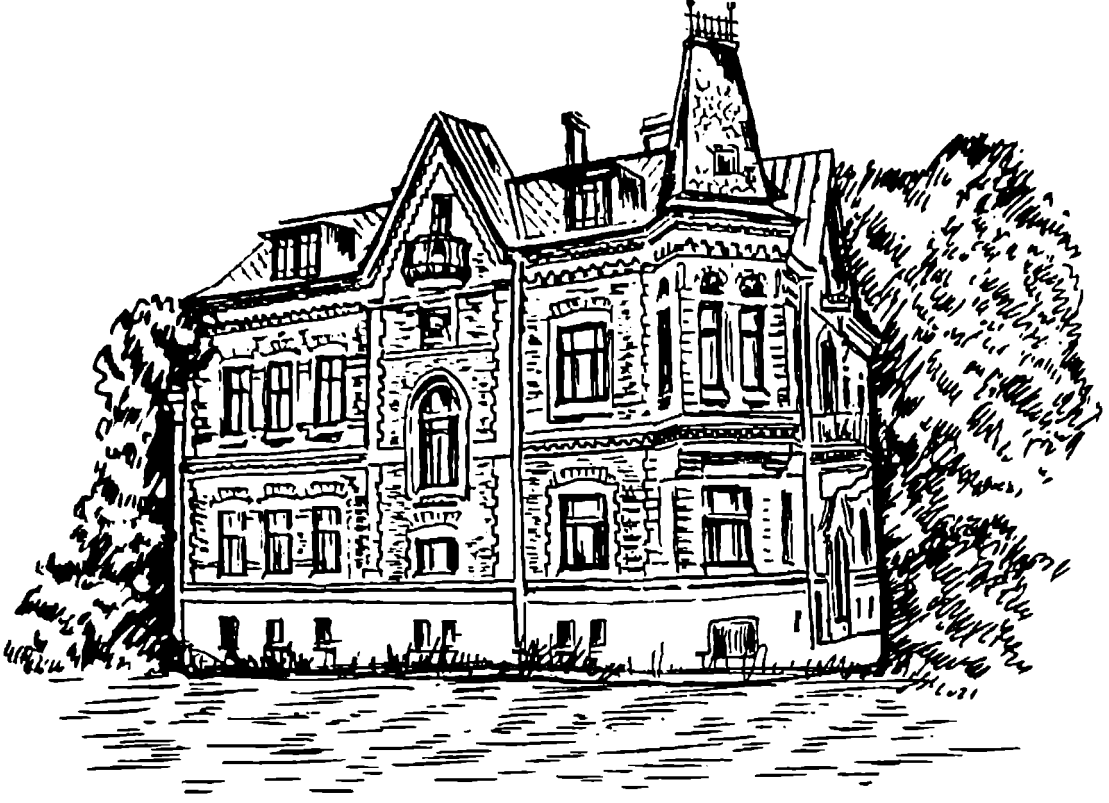
Bir an için yüzünde enerjik bir gülümseme belirdi, sonra yeniden umursamazlık maskesinin ardına saklandı. “Sanırım olur. Bir insan ismi için iyi.”

“Tamam o zaman, Micah. Benim adım Gemma.”

Kapı daha sert bir şekilde tekrar çalındığında çocuk aceleyle dışarı çıktı. Bu sefer odada ışıklar açık bir şekilde kilitli kalmıştı.

Yalnız kaldığımda, aramızda geçen konuşmayı düşündüm. Zihnim bu olanlardan bir anlam çıkarmak için hızla çalışıyordu. Çocuk -ya da ona verdiğim ismiyle Micah- zihnime çok daha fazla soru işareti eklerken bana üzerinde düşünülecek çok fazla şey vermişti. Eğer daha fazla konuşursak, beni buradan çıkarmaya yardımcı olacak bir şeyler elde edebileceğimden emindim. İlk olarak, bu sözde lanetle ilgili daha fazla şey ve bu sürünün alfasının gerçekten kral olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. İkisini de öğrenmenin rahatsız edici zorlukları vardı ancak bunları yön belirlemek için kullanacaksam, alacağım cevapları anlamak zorundaydım. Çünkü bunları *kullanacaktım*. Eğer ailemi birkaç küçük hesaplama ve düzgün bir planla yoksulluktan kurtarabildiysem, o zaman... içinde bulunduğum durum her ne ise bundan da kaçabilirdim.

Başlangıç olarak, bu lanet olası iplerden kurtulmanın zamanı gelmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Micah ile olan konuşmam, zihnimi boşaltmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Belirsizlik hâlâ üzerime geliyor, korku da pençelerini sırtıma geçiriyordu ancak çocuk bana en azından faeleri ikna edebileceğimi göstermişti. En azından ek-mek seven aç bir faeyle anlaşabileceğimi... Bu da diğerleri için de bir umut olduğu anlamına geliyordu, öyle değil mi?

Azmim kararlılığımı ateşledi ve ellerimi bol bağların arasında döndürdüm, kollarımı ve omuzlarımı hareket ettirdiğimde en sonunda ipler düştü. Kollarımı salladım, el bileklerimi ovuşturdum ve sonra ayak bileklerimi bağlayan iplerdeki düğümler üzerinde çalışmaya başladım. Ayaklarım da serbest kaldığında, titreyerek ayağa kalktım, her bir hareketimde kaslarım direnç gösterir gibi sızlıyordu. Ayak parmaklarım acıyla karıncalanırken yüzümü buruşturdum. Adım atmaya çalıştığımda ayaklarım botlarımın içinde ıslak bir ses çıkardı.

İnleyerek yeniden oturdum, botlarımın bağlarını açtım ve ıslanmış çoraplarımı çıkardım. Ürperdim çünkü soğuk, nemli eteğimden içeri girip ilerliyordu. Odaya bir göz gezdirdiğimde paltomu göremedim. Ancak sonra beyaz kurdun sahte yarasını sarmak için çıkardığımı hatırladım.

Tamam, eğer çıldırmış kurt faeler beni öldürmeye çalışıyorlarsa, kesinlikle bu işi gerçekleştirmenin bir yolunu bulmuşlardı. Bir şömine ve kurü kıyafetler olmadan, kesinlikle hipotermi olacaktım. Bu düşünce nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Çıplak ayaklarla odanın diğler tarafına gidip dolabın kapılarını açtım. İçinde kullanışlı bir şeyler bulacağıma dair pek bir beklentim yoktu, bu nedenle de gri yün bir pelerin ve üç elbise bulduğumda şaşkınlıkla sevindim. Küflü gibi kokuyorlardı ancak biraz daha inceledikten sonra iyi durumda olduklarını gördüm. Pelerin uzun ve kalındı, adeta benden onu giymemi istiyordu. Pelerini askıdan aldım, sonra dikkatimi elbiselere verdim. İlk elbisenin kumaşına dokundum ve kumaşın yumuşaklığı karşısında şaşırıp kaldım. Belki de sadece üşümüştüm ve herhangi bir şey bana gösterişli gelecekti ancak kumaşın yumuşaklığını düşünmeden edemiyordum. Elbisenin stili de tanıdık değildi; uzun, uçuşan, kat kat etekleri ve bileklerde bollaşan uzun kolları vardı. Elbisenin üst kısmı boldu, hem önde hem de arkada kısa kesilmişti ve bir korse ile giyilmeye uygun görünmüyordu. Garip ve zarif stilinin aksine, koyu yeşil renkteydi, dantel ya da fırfırlarla süslenmemişti ve bu da bana günlük giyim için yapıldığı izlenimini veriyordu.

Diğler iki elbiseye de baktığımda, onların da benzer şekilde, sadece yeşilin farklı tonlarında olduğunu gördüm. Bir an bile düşünmeden ilk elbiseyi askıdan aldım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ıslak elbisemi ve korsemi çıkardım. Odadaki soğuk hava tenime dokunduğunda tüylerim diken diken oldu ancak yeni elbiseyi başımdan geçirdiğim anda rahatlardım. Neyse ki bu elbiseyi giymek için normalde giydiğim elbiselerde olduğu

gibi yardıma ihtiyacım olmamıştı. Elbisenin arkasındaki kapatma kısmına kolaylıkla ulaştım. Elbise, bol kesimine rağmen bana biraz dar gelmişti ancak umurumda bile değildi. Özellikle de ipkksi yumuşaklıktaki kumaş katmanları beni sıcak bir battaniye gibi sardığında... Sonra pelerini omuzlarıma alıp, altın yaprak şeklindeki bir iğneyle tutturdum.

Tamamen giyindiğimde, gözlerimi kapattım ve rahatlayarak iç geçirdim. En azından artık hipotermi konusunda panikle-meme o kadar da gerek yoktu. Gizlice etrafta dolanıp dolaptan bir şeyler almam karşısında kurtların nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum ancak şu andaki en büyük sorunum bu değildi, öyle değil mi? Şu anda sayım yapmam ve elimdekileri not etmem gerekiyordu.

Bir odam ve kuru kıyafetlerim var, diye düşündüm odada adımlarken. Bana yiyecek ve su verdiler. Ve Micah'ı müttefikim haline getirmek üzereyim. Eğer beni besliyorlarsa, muhtemelen beni öldürme niyetinde değiller. Henüz.

Çalışma masasının yanına gittim ve bir tür silah bulma umuduyla çekmeceleri araştırdım. Bir mektup açacağı bile işime yarardı ancak şansım yaver gitmedi. Sadece kağıt bulabildim. Geride kalem bile bırakmamışlardı.

Çalışma masasının yanından ayrıldım ve şömineyi inceledim, hem boştu hem de ateş yakma imkanım yoktu. Sonrasında yatağı inceleyip şiltenin ve yastıkların altına baktım. Kaçırılan kadın kahramanın iki çarşafı birbirine bağlayarak muhteşem bir kaçış gerçekleştirdiği hikayeyi düşünmeden edemiyordum. İki çarşafın uzunluğunu ve kalınlığını, brokar kaplı battaniyeyi ve yün örtüyü göz önüne aldığımda, bu konuda bir şansım olması için çok kısa bir engelden atlamam gerekiyordu.

Bu düşünce pencerelerin yanına gitmeme neden oldu. İki pencerenin de perdelerini açtım ve ikincisinden dışarı baktım. Buzlu camdan dışarıya ilk bakışım, kaçmakla ilgili tüm düşüncelerimi çöpe atmama neden oldu çünkü buradan yere olan

mesafe korkutucuydu. En azından üç kat yukarıda olmalıydım. Tırmanmaya yarayacak herhangi bir çıkıntı ya da ağaç yoktu ve aşağıdaki zemin, bahçe yolunun bir kısmını oluşturan sert, karla kaplı taştan oluşuyordu.

Yüreğim ezildi. Görünüşe göre, benim için peri masallarındaki gibi battaniyelerle bir kaçış söz konusu değildi.

Bundan sonra gün ışığını değerlendirdim ve günün hangi saatinde olduğumuzu anlamaya çalıştım. Bu sabah evden dokuzu biraz geç çıkmıştım ancak parlak, bulutlu gökyüzü o zamankine oldukça benzer görünüyordu. Herhangi bir açık hava seyir yeteneğim olmadan sadece sabahın ilerleyen saatleri olduğunu tahmin edebiliyordum. Belki de öğlen. Bunun üzerine hafif bir rahatlama hissettim. Eğer saat henüz bu kadar erkense belki babam ve Nina henüz eve gelmemişti. Onlar bir şeylerin yolunda olmadığını anlamadan, hâlâ bu yerden kurtulabilme şansım vardı. Babam yaptığım hatayı öğrenip harçlığımı tamamen kesmeden önce. Beni evlendirip benden kurtulmaya karar vermeden önce. Hem bir iş bulma hem de bağımsızlığımı ve özgürlüğümü kazanma umudumu tamamen kaybetmeden önce...

Bu endişeleri zihnimden uzaklaştırdım. İlgiyenmem gereken daha acil konular vardı.

Daha uzaktaki manzara gözüme takıldığında pencereden uzaklaşmak üzereydim. Bulutlu gökyüzünün altında, saf beyaz karla kaplanmış zümrüt yeşili dağlar uzanıyordu. Daha yakında ise uzun, zarif ağaçların tepelerini görüyordum. Buraya doğru yürürken, Whitespruce Yolu'nun beni ne kadar yükseğe getirdiğini fark etmemiştim. Resmen bir dağa tırmanmamış olsam da fark ettiğimden daha derine ve yükseğe gelmişim, Vernon kenrinde sadece bulanık bir arka plan oluşturmaktan başka bir şey olmayan dağların şaşırtıcı derecede güzel manzarası gözlerimin önüne serilmişti.

Dağlar burada bir arka plandan çok daha fazlasıydı, her yeri kaplayan en önemli öğeydi.

Bu sabah sessiz ormana ilk adım attığımda olduğu gibi, beni aynı huzur duygusu kapladı. Pencereden dışarı baktığımda, Vernon sokaklarında uğuldayan konuşmaları düşünerek midemin burulduğunu, kalp atışlarımın hızlandığını, bulantımın karnımda yayıldığını hissetmeye çok alışkındım. Ancak burada... bunun gibi hiçbir şey yoktu. Dedikodu yoktu. At arabası tekerlekleri ya da otomobiller yoktu. Sadece geniş, boş bir sessizlik. Sakin, yoğun bir bakir alan.

Tehlikeli bir bakir alan, diye hatırlattım kendime, bu özlem dolu hissimi uzaklaştırmaya çalışarak.

Araştırmalarımı yeniden bahçeye çevirdim ve bir hareket gördüğümde şaşırdım. Kırağının arasından gözlerimi kısarak baktım, daha yakından görmeye çalıştım ve sonra diğer pencereye gittim. Buradan daha iyi görebiliyordum. Bahçenin uzak köşesinde, fazla uzamış dikenli bitkilerin çevrelediği küçük bir avluda duran bir silüet gördüm. Kırmızı benekler, karın altında kalmış güller olduğuna işaret ediyordu. Bu kırmızı beneklerin yakınlarında bir yerde bir kişi taş bankın üzerine oturdu. Kesin olarak bir şey diyemiyordum ancak geniş omuzları ve altın sarısı kahverengi saçları onun alfa -sözde *kral*- olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Orada oturan her kimse omuzları çökmüş, başını önüne eğmiş, dirseklerini bacaklarına dayamış bir şekilde oturuyordu. Duruşunda... mağlubiyet olabilir miydi?

Gözlerimi kısıp baktım.

Başını hızla bana doğru çevirince hemen pencereden uzaklaştım ve duvarın arkasına saklandım. Nefeslerim hızlandı, kalbim deli gibi atıyordu ancak bana bakıyor olamazdı, değil mi? Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp, nefes alıp verişlerimi düzenlemeye çalışmak oldu. Yeniden sakinleştikten sonra, dışarıdan görünmemeye çalışarak yeniden yavaşça pencereye yaklaştım. Ancak yeniden avluya baktığımda orada hiç kimse yoktu. İç geçirdim ancak rahatlamam kısa sürdü. Orada olmaması, hâlâ orada olmasından daha kötüydü çünkü

bu, beni gerçekten gördüğü ve beni yeniden sandalyeye bağlamak için geri döndüğü anlamına gelebilirdi. Ya da daha kötüsünü yapmak için.

Dudağımı ısırp bakışlarımı odada gezdirdim. Kaçış yoktu. Silah yoktu. Kendimi yeniden sandalyeye bağlayıp ipleri hiç çözmemişim gibi rol yapmayı düşündüm ancak kıyafetlerimi değiştirmiş olmam beni ele verecekti. Ve ıslak kıyafetlerimi asla yeniden giymeyecektim.

Dışarıdan duyduğum şey, yaklaşan ayak sesleriydi.

Kalbim boğazımda atmaya başladı.

Tek savunmam kaldığından, korkumu yenmek için kendime beşe kadar sayma hakkı verdim.

Bir.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı geriye attım.

İki.

Odanın ortasına doğru yürüdüm ve kollarımı kavuşturup orada durdum.

Üç.

Çenemi kaldırdım ve dudaklarıma kibirli bir sırıtış yerleştirdim.

Dört.

Kapı kolu döndü. Gözlerimi kısıtım ve sahte kişiliğimin ardına saklandım.

Beş.

Alfa fırtına gibi içeri girdi, ayağını ve bastonunu yere vuruyordu, dudakları hırlar gibi aralanmıştı. Diğer iki fae -koyu renk saçlı erkek ve yaşlı kadın- tam arkasından geliyorlardı.

Ona doğru yürüyüp yarı yolda karşısına geçtim. "Isınmam için herhangi bir ateş olmadan beni buraya kilitlemeye cüret ettiniz. Buna bir çare bulmanızı talep ediyorum."

Durdu, geriye doğru bir adım attı, beni tepeden tırnağa süzerken neredeyse tökezleyecekti. "Benden bir şey talep etmeye cüret mi ediyorsun?"

“Eğer beni fidye için tutmayı planlıyorsan, sanırım sözünü tutmalısın.”

Adeta ikinci bir başım daha çıkmış gibi şaşkınlıkla birkaç kere gözlerini kırptı. “Affedersin?”

“Babama yazdığın mektupta benim zarar görmediğimi söyledin. Ama yalan söyledin. Soğuk ve şöminesi olmayan bir odada, ıslak kıyafetlerle bırakıldım. Eğer faeler yalan söyleyemiyorsa, bu ne oluyor peki?”

Elini göğsüne götürdü ve yüzünü buruşturdu. “İyisin,” dedi dişlerinin arasından. “Kuru kıyafetler bulmuştun.”

Başımı bir yana eğdim. “Senin sayende değil. Onları bulmak için kendimi serbest bırakmak zorunda kaldım.”

Dayanılmaz bir acı içindeymiş gibi gözlerini kapattı. Göğsünü sıkıca kavrayıp yüzünün gerilmesini izlerken kendime güvenim azaldı. Faeler yalan söylediğinde olan bu muydu? Fiziksel acıyla mı cezalandırılıyorlardı? Ancak onları kim cezalandırıyordu? Gizemli bir güç mü... yoksa kendileri mi?

“Mektubu göndermedim,” dedi hızla. “Kimseye yalan söylemedim. Kimseye!” Bununla birlikte yüz ifadesi sakinleşmeye, zorlukla aldığı nefesler düzelmeye başladı. Gözlerini açtığı anda, bana öfkeyle bakıyordu. Ağzından kelimeler bir homurtu halinde çıktı: “Zarar görmedin.”

“Düzgün bir şöminem olmadığı sürece seninle aynı fikirde olamam. Hipotermi tehlikesi altındayım.”

“Karasakal,” dedi ve erkek fae öne doğru bir adım attı. Bakışları hâlâ üzerimde olan alfa, “Bitmemiş mektup hâlâ sen de mi?” diye sordu.

Karasakal -bana sorarsanız yaratıcılıktan en uzak olan isim-pantolonunun cebinden bir kağıt parçası çıkardı.

“Yırt onu.”

Karasakal, söyleneni yapıp kağıdı ikiye böldü. Sonra bir daha. Ve bir daha.

Kağıt her yırtıldığında alfa biraz daha rahatlamış görünüyordu ve bu beni daha da endişeli bir hale getiriyordu. Sahte kişiliğimin yok olduğunu, içimdeki korkmuş kızın ortaya çıkma tehdidi altında olduğunu hissediyordum. Mektup yerde bir çöp yığını haline geldiğinde alfanın dudakları bir sırtışıyla kıvrıldı.

O aramızdaki mesafeyi kapatırken korkumu bastırdım ve başımı dik tuttum. Onun gözlerine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kalmama şaşırmıştım, genellikle daha uzun değilsem bile çoğu erkekle aynı boydaydım. Sırf bu bile endişe vericiydi.

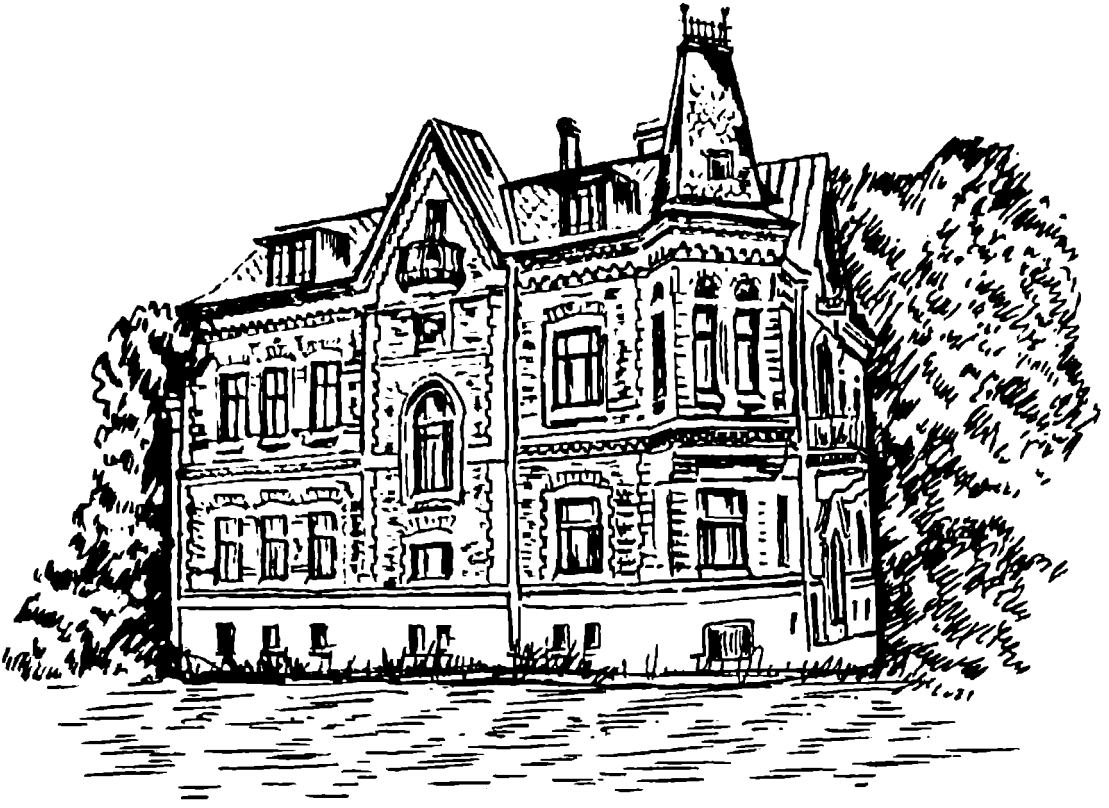
“Babanla ilgili söylediğin şeyde ciddi miydin? Fidyeye için ödeme yapmayacağını söylerken?”

“Eğer onu minnettarlığına dayanarak bir fedakarlık yapması için kandırmaya çalışıyorsan, dünyada benim için feda edeceği hiçbir şey yok. Dünya üzerinde en ufak bir fedakarlık yapmasını sağlayacak *hiçbir şey* olmadığından oldukça eminim.” En son ifademin ne kadar doğru olduğundan emin olmasam da sesim elimden geldiğince ikna edici çıkmıştı.

İç geçirdi. “Yazık. O zaman pek işime yaramazsın gibi görünüyor. O zaman aslında sen gözden çıkarılabilirsin.”

Yüzümdeki kan çekildi. “Hayır, ben—”

Tehlikeyle parlayan gözleriyle gözlerime bakıyordu. “Öldürün onu.”

Onuncu Bölüm

İki fae öne doğru atıldı ve ben bir tepki veremedi kollarımı arkaya doğru yakaladılar. Çığlığımı yuttum, kollarının arasında kıvranıyordum ancak ikisi de çok güçlüydü, yaşlı kadın bile. Sahte özgüvenim sıfırlandığı için artık korkumu maskeleyenin bir anlamı yoktu. “Bırakın beni!”

Alfa, yüzündeki çarpık gülümsemesiyle adeta içinde bulunduğum bu kötü durum onu eğlendiriyormuş gibi hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Onun ardında, koridorda gölgeler telaşla hareket ediyor, meraklı yüzler gizlice içeri bakıyordu. O sırada kapı çerçevesine tutunmuş, gözleri kocaman açılmış Micah’ı gördüm.

“Onunla ne yapalım?” diye sordu kır saçlı kadın arkamdan.

Alfa önce bana, sonra arkasındaki kapının önünde toplaşmaya başlayan gruba baktı. “Tamam, bir bakalım... Aç mısınız?”

“Ben yiyebilirim,” dedi Karasakal ve diğer faeler heyecanlı bir şekilde tezahürat ettiler.

“Hayır!” diye bağırdım. “Bunu yapmak istemezsiniz. Lütfen bunu yapmayın!”

Söylediklerimi duymazlıktan gelen ikili, beni artık odaya dolmakta olan kalabalığa doğru ittiler. Solgun yüzüyle hâlâ kapı çerçevesine tutunmuş olan Micah geride kalmıştı sadece. Aç faeler bana yan bakışlar atıyor, kemiklerimin nasıl parçalanacağı, etimin ne kadar sıcak olacağı konusunda bahse giriyorlardı.

Başım dönüyor, kollarım ve bacaklarım uyuşuyordu. Sarhoş edici fısıltılar ve alaylar zihnimde büyüyor, çok uzun zaman önce *olmayan* bir olayın yankısını yansıtıyordu. O zaman beni çevreleyenler vahşi ve saldırgan faeler değil, arkadaşlarımdı. Beni çevrelerken kötü bakışlarla bakan, bıçaklar gibi aşağılamalar savuran, dillerine zehir dolanmış bir şekilde zalim davranan arkadaşlarım.

Artık ne burada ne de oradaydım, gözlerim kararıyor, alnımda boncuk boncuk terler birikiyordu. Bütün kaslarım kasılıyor, faeler bana doğru yaklaşırken sadece beni zapt edenler ayakta durmamı sağlıyordu.

“Onu yemeyelim!” dedi küçük, titreyen bir ses. Beni şimdiki zamana döndüren bu sesin kaynağını aradım: Micah. İki faeyi iterek kendine yol açtı ve hâlâ tam önümde duran alfaya baktı. “Bunu yapmamıza gerek yok. Depolarımız dolu. Daha dün avlandık!”

Alfa onu önemsemeden hafifçe itti. Micah’ın küçük bedeni daha iri faelerin arasında kayboldu.

Ancak Micah’ın bu çıkışı beni uyuşukluğumdan çıkarmış, sesimi, gücümü yeniden kazanmamı sağlamıştı. “Lütfen bunu yapmayın. Ben gözden çıkarılabilir değilim! Bir anlaşma yapabiliriz!”

Kalabalık kıkırdamaya ve gülmeye, aç dudaklarını yalamaya devam etti ancak yüzü çelik gibi sertleşen alfa elini kaldırdı. Oda sessizleşti. "Sana merhamet gösterebilirim," dedi.

Dik durmaya çalışıyordum ancak kollarım arkadan bükülmüş olduğu için bu neredeyse imkansızdı. "Faelerin insanlara saldırmaması yasa dışı."

Küçümseyerek bana baktı. "Ben Kışın Şeytani Kraliyim. Kanunları ben belirlerim. Ve bana, sen de özel soylu topraklarına izinsiz girmişsin gibi görünüyor. Biri, senin buraya evimin içine sızmak için gönderildiğini bile söyleyebilir."

Onun kendi kelimeleriyle kral olduğunu onaylaması, kemiklerime kadar ürpermeme neden oldu. Eğer faeler yalan söyleyemiyorsa, o zaman ya bu doğrudu ya da o ve vahşi yaratıklardan oluşan sürüsü hayal dünyasında yaşıyordu. Hangisi olursa olsun, bu *kral* bana her ne isterse yapmaya hakkı olduğuna inanıyordu. Bu da kanuna dair herhangi bir korkunun onu durduramayacağı anlamına geliyordu. Ancak bir zayıf noktasını keşfetmiştim. "Bu bir yalan! Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun!"

Onun yüzünü buruşturmasını, bu suçlamam üzerine acıyla kıvranmasını bekliyordum. Ancak böyle bir şey yapmadı. "Yalan değil," dedi o kısık, pürüzlü sesiyle. Etrafımızdaki faeler kıs kıs güldüler. "Sadece bakış açısına bağlı bir şey. O yüzden bir an için bile sana merhamet göstermem gerektiğini düşünme. Bunu yapmak tamamıyla kendi irademe bağlı, anlıyor musun?"

Dişlerimi gıcırdatarak, başımla onaylamak için kendimi zorladım.

"Güzel. O zaman, kentine yarasız beresiz bir şekilde dönme izin verirsem, senin bana borçlu olacağını anlamam gerekiyor."

Zorlukla yutkundum, göğsüm inip kalkıyordu. "Lütfen, bırak da gideyim. Hiç kimseye ne olduğunu anlatmayacağım."

"Evet, özgürlüğüne kavuşmak istersin, öyle değil mi? Bana bunu ne kadar çok istediğini söyle."

“Bunu çok isterim.” Kelimeler ağzımdan kuru ve acı bir şekilde çıkmıştı.

“Ve eğer sürümü geri çekip, şu anda güvenli bir şekilde evine gitmen için seni serbest bırakırsam, ne kadar minnettar olurdun?”

“Fazlasıyla minnettar olurdum.”

Dudakları bir sırtıyla kıvrıldı ve bana doğru bir adım attı. “Bana hayatını borçlu olduğunu fark edecek kadar minnettar olur muydun?”

Öfkem ve dehşetim donakaldı, bunun yerini ürpertici bir şüphe aldı.

Kralın yüz ifadesi tatsız bir hal aldı. “Aslında belki de minnettarlığının ne kadar güçlü olduğunu göstermek için aniden bir pazarlık yapmak istersin. Belki de... en değer verdiğin şeyi? Kendi hür irade ve isteğinle elbette.”

Gözlerim açıldı ve bazı faelerin kahkahalarını bastırırken, diğerlerinin sessiz bir beklentiyle beklediklerini gördüm. Hatta umutla. Gözlerimi krala çevirdiğimde, bakışlarım bir yangın gibi alevlendi, öfkeyle kanım kaynıyordu. Tüm gücümle kendimi öne atıp, beni tutanları hazırlıksız yakaladım. Kralın konuşması sırasında tutuşlarını gevşetmişlerdi ve ben hareket ettiğimde geriye doğru tökezlemeleri üzerine kollarımı serbest bırakma fırsatı buldum. Bu ivmeyi ellerimle kralın göğsüne hızla vurmak için kullandım. “Seni pislik... sen beni kandırdın! Yine!”

Yumruklarımı sendelemeden karşılayan kralın üzerinde bu vuruşlarımın çok az etkisi oldu. Hatta tek bacağı ve bastonu üzerindeki kırılğan duruşu bile bozulmadı. Yüz ifadesi gölgelendi ve az önce gözlerinde olan eğlence yok oldu.

Beni zapt edenler tutuşlarını sıkılaştırdılar.

“Onu yeniden bağlayın ve karanlıkta bırakın,” diye gürledi. “Yeni bir fidye notu yazacağız. Onun zarar görmediğinden *bahsetmeyen* bir not. Ve eğer babası razı olmazsa, o zaman başka bir

yol bulacağımızdan eminim. Ailesinin bir başka üyesi belki de.” Yüzünde bir zafer ifadesiyle bana baktı.

Ailenin bir başka üyesi. Zihnim Nina’ya gitti. “Ailemi bu işe karıştıрма!”

Faeler yeniden koridora çıkmaya başladılar. Beni zapt edenler, beni sandalyeye doğru sürüklediler. Arkasını dönen kral topallayarak kapıya doğru ilerledi.

“Bekle!” diye seslendim ardından, kapı eşiğine giden yolu çoktan yarılamıştı. “Bunu konuşarak halledebiliriz.”

Beni duymazlıktan geldi ve koridorda gözden kayboldu.

İki fae beni sandalyeye oturtup çıkardıkları ipleri yerden alırken, sandalyede kalmamı sağlamak için beni zorla tuttular.

Derin bir nefes aldım, kararlılığımı topladım ve sonra, “Bana lanetten bahset!” diye bağırdım.

Beni tutanlar oldukları yerde kaldı, tüm ayak sesleri durdu. Bir an için zaman durmuş gibiydi, ta ki kral bastonunu döşeme taşlarına vurarak odaya geri dönene kadar. Dudakları hırlar gibi gerilmişti. “Sana lanetten kim bahsetti?”

Birinin hafifçe nefesini içine çektiğini duydum ve Micah’ın başını şiddetle iki yana sallarken, gizlice odaya baktığını gördüm. Bakışlarımı krala çevirerek, “Burada bir lanet olduğu belli,” dedim. “Yoksa neden benimle bu şekilde oynayacaksın ki? Senin için aptalca bir fedakarlık yapayım diye tekrar tekrar beni kandırmaya çalışacaksın?”

Göğsü inip kalktı. “Aptalca bir fedakarlık?” Kelimeleri dişlerinin arasından söylemişti, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki kemiklerimde yankılandığını hissetmiştim. “O *aptalca fedakarlık* benim hayatım anlamına gelebilir.”

“Eğer öyleyse, tamamen yanlış yapıyorsun. Fidyeye komplosu, sahte saldırılar, aldatmalar. Bu yaptıkların hiçbir zaman işe yaramayacak.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O zaman bana anlat. Beni bir yem olarak tutmak yerine beni müttefikin yap.” Gerçeği saklamak için yüzümü ifadesiz tuttum. Bu faenin müttefiki olmak gibi bir niyetim olmadığı gerçeğini... İhtiyacım olan daha fazla olgu öğrenmekti. Daha fazla rakam. Ona karşı kullanabileceğim zayıf noktayı öğrenene kadar sayıp bölebileceğim, hesaplamalar yapabileceğim bir şeyler.

Birbirimize baktığımız sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından, kral büyük bir keskinlikle gözlerini kıstı. Kurt halindeki yakutumsu bakışıyla bir ilgisi olabilirdi ancak içinde kesinlikle yırtıcı bir şey vardı.

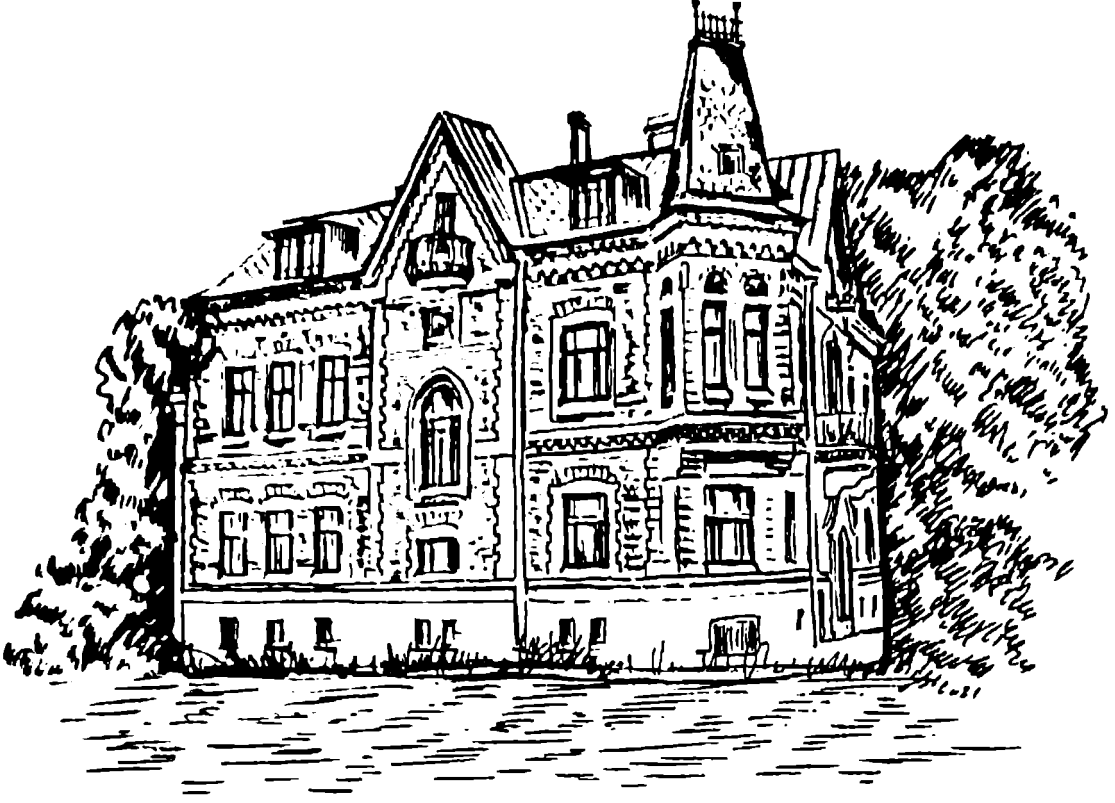
En sonunda, “Dışarı,” dedi. Sesi önce sakın çıktı ancak sonra bir gürlmeye dönüştü. “Herkes dışarı!”

“Biz bile mi” diye sordu Karasakal.

“Dışarı!” diye bağırdı kral yeniden.

Karasakal ve kadın beni serbest bırakıp hızla kapıdan çıktılar.

Karasakal kapıyı kapatıp beni içeride kralla yalnız başıma titrer halde bırakmadan önce, Micah’ın kocaman açılmış gözlerine son bir kez baktım.

On Birinci Bölüm

O dayı saran sessizlik, kalbimin gümbürdeyerek atmasına neden oluyordu. Bu, huzurlu dağların ve sakin ormanın sessizliği değildi. Bu, fırtınadan önce gelen o ürkütücü sessizlikti.

Kral, bakışları bakışlarıma kilitlenmiş bir şekilde bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Omuzlarımı geri atıp sandalyeden kalktım. Her bir parçam koşup korkuyla sinmem için çığlık atıyordu ancak pes etmeyi reddettim. Eğer burada öleceksem, gözlerim açık ve başım dik bir şekilde ölecektim. Beşe kadar sayarken nefeslerimi düzenledim ve kollarımın titremesini önlemek için yumruklarımı sıkıttım. Sonra elimden geldiği kadar sakin bir sesle konuşarak sessizliği bozdum: “Sen gerçekten Kış Meydanı’nın Şeytani Kralı mısın?”

Sorumu duymazlıktan geldi, dudakları gerilmişti ancak yüzündeki ifade yok olmuştu. Omuzları düşerken, bakışlarını

gözlerimden indirdi. Sonra, yavaş adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Nabızlarım artarken olduğum yerde kaldım ancak o yaklaşıırken, bana doğru elini salladı. “Çekil.”

Yolundan çekildiğimde geldi ve önünde durduğum sandalyeye oturdu. Bir yana eğilip dirseğine yaslandı ve yüzünü yumruğuna yasladı. Diğer eliyle bastonunu kavramıştı. “Pekala,” dedi soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla, “demek müttefikim olmak istiyorsun.”

Hayır, diye düşündüm kendi kendime. Senin zayıflığını ölçmek istiyorum. Sana canını acıtacak yerden darbe vurmak. Yüksek sesle ise düzgün bir şekilde, “Başarıyla sonuçlanmasını sağlayacak bir şansımızın olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“Güzel,” dedi geçiştirir gibi elini sallayarak. “Bana bu müttefikliğini anlat.”

Yavaş ve tereddütlü bir şekilde birkaç adım geriledim ve yüzüne baktım. “Önce, sorularım olacak. Başlangıç olarak, bana bunun doğru olup olmadığını söyle. Sen kral mısın?”

“Öyleyim,” dedi rahatsız olmuş bir şekilde homurdanarak.

Pekala, bunu şimdiye kadar iki kere onaylamıştı. Ona inanabilir miydim? Yoksa o sadece kral olduğunu sanan, hayal dünyasında yaşayan bir fae miydi? “Eğer sen kralsan, o zaman servetin nerede? Lüks eşyaların?”

Şaşırmamı anlayamamış gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Benim servetim var.”

“O zaman neden bir kral gibi giyinmiyorsun? Tacın nerede?”

Somurttu. “Ne gerek var? İnsanların şu deyişi gibi... nasıldı? *Altın çamura düşse de ya da öyle bir şey?*”

Bu kafamı karıştırmıştı ancak daha fazla üstelememeye karar verdim. “Ve bu,” derken elimi uzatarak odayı işaret ettim, “senin sarayın mı?”

Sadece, “Yaşadığım yer,” dedi.

Zihnimde, hayali bir hesap defteri oluşturdum ve onun varlıklarını toplayan hayali bir sütun yarattım. İddia ettiğine göre

varlıklıydı. Harabe bir köşkü vardı. Şimdi, borçları nelerdi? Zayıflıkları? Yalan söyleyemiyordu ancak ona karşı kullanabilmek için daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ki bu da daha fazla araştırma yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Müttefik olduğum hilesine devam etmem gerektiği anlamına.

Sesimin meraklı bir tonda çıkmasını sağlayarak, “Henüz ismini duymadım,” dedim. “Ne burada ne de Vernon’da. İsmini bilmediğin doğru mu?”

“Adım unutuldu, hem kendim hem de beni düşünmeye cüret eden herkes tarafından. Bu da lanetin bir parçası, benim ve çatımın altında kalan tüm faelerin anılarının yavaş yavaş silinmesi. İlk giden isimlerimiz oldu.”

İşte şimdi bir yerlere varıyorduk. “Neden lanetlendin?”

Bir an için gözlerime baktı, bakışları öfkeyle parlıyordu. “Bir insan öldürdüm.” Acıyla yüzünü buruşturup sandalyede daha da çöktü. “Birkaç tane.”

Bu itirafının üzerine boğazım kurumuştı. “Neden?”

Yüz ifadesi karardı. “Ava çıkıp fae üyelerinden birini öldürdüler. Bu yüzden ben de intikamımı aldım ve tüm av grubunu öldürdüm. Ben... Ben kurdun *onaylanmış* avlanma bölgesinde öldürüldüğünü bilmiyordum. Dolayısıyla da intikamım, özellikle de Alfa Konseyi’nin onayı olmadığı için yasa dışıydı.”

Onu zar zor takip ettiğimi hissetmeme rağmen başımla onayladım. Öğrendiğim kadarıyla Alfa Konseyi, her bir meydan meclisindeki tüm kral ve kraliçeleri içeren, meydan meclislerinin insan temsilcileri ile ittifak halinde olan, Faerwyvae’deki en üst düzey yönetimdi. Bilmediğim şey ise *onaylanmış* ve *onaylanmamış* av bölgeleri olduğuydu. Ancak sanırım, belirli alanları faeler için güvenli kılarken, diğerlerini eğlence, hayatta kalma ya da ticaret nedeniyle insanların avlanmalarına açmak mantıklıydı. “Kurdun nerede öldürüldüğü konusunda seni bilgilendirmediler mi?”

“Onun nerede öldürüldüğünü biliyordum, ben sadece... orasının hangi arazi olduğunun farkına varamadım.”

“Kendi meydan alanının içinde değil miydi?”

“Öyleydi.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Kendi arazilerini bilmiyor musun?”

Bana öfkeyle baktı. “Bir zamanlar arazilerimi pençemin içi gibi bilirdim. Yüzlerce yıl boyunca Kış Meydanı’nı -tamamını- yönettim. Ama meydanım taşındığında—”

“Ne demek taşındığında?”

“Faerwyvae’nin tarihini bilmiyor musun?” Kelimeleri küçümsemeyle doluydu. “Küçük bir kurt yavrusundan biraz daha büyük göründüğünü itiraf ediyorum ama eminim savaşla ilgili bir şeyler duymuşsundur.”

“Her iki savaşla ilgili de bir şeyler -en sonuncusunun yirmi yıl önce bittiğini- duydum. Ben sadece... burada değildim. Sadece birkaç hafta önce taşındım.” Bu itirafımdan dolayı pişman olmayacağımı umarak yanağımın içini ısırdım. Ancak gerçeği saklamanın bir faydasını görmüyordum.

Yüz ifadesi yumuşadı ve ses tonu neredeyse sohbet havasına döndü. O zaman belki de Faerwyvae’ye bir zamanlar Fair Isle* dendiğini ve ikiye bölünmüş olduğunu biliyordur. Kuzey kısmının adı, şimdi tüm adanın adıydı, yani Faerwyvae’ydi. Güney kısmına da Eislegh deniliyordu ve Bretton tarafından yönetiliyordu. Bretton insanlara ihanet edip adaya savaş açtığında, herkesi kurtaran faelerdi. İnsan ordularıyla savaştık, onları yendik ve büyüyle dolu dikilitaşlardan oluşan bir duvarla çevreledik. Sanırım taşlar arasından geçerken size eşlik etmişledir, değil mi?”

“Evet,” dedim. Aslında gemimiz limana girdiğinde bir fae muhafız ekibi bizim gelişimizi bekliyordu. Bir çift muazzam, yükselen dikilitaşın arasından tek sıra halinde geçerken, bana, babama, kız kardeşime ve vatandaşlık verilen birkaç kişiye, kişi

* /Ing. Fair Isle: Güzel Ada. -ç.n.

başı silahlı iki fae muhafızı eşlik etmişti. Biz geçerken, görünmez büyülü bariyere işaret eden herhangi bir ateşli patlama ya da titrek ışıklar yoktu ancak yine de ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Bu anıyla ürperdim.

Kral konuşmaya devam etti: “Bir an için adanın savaştan sonra neye benzediğini hayal et. Eskiden insanların olan güney kısım, faelerin yönetimine geçmişti. Alanların bölünmesi, yeni sınırların belirlenmesi Alfa Konseyi’nin yıllarını aldı. Pek çoğumuz saraylarımızın, evlerimizin, insanlarımızın yerlerini değiştirmek zorunda kaldık. Bundan sonra arazi, her bir meydana büyüsüne ve iklimine uyum sağlamak zorunda kaldı. Ben şanssız olanlardan biriydim. Hayatı boyunca hüküm sürdüğü tahtından, hâlâ demirin pis kokusuyla kaplı güneyde bir alana yerleşmek zorunda kalan bir kral. Sarayımın yeniden inşa edilmesini reddettim ve bunun yerine dağlardaki mağaralara yerleştim. Açık bir şekilde herhangi bir söz hakkım olmadığı için insanlara da Alfa Meclisi’nin arazilerimle ilgili verdiği kararlara da pek dikkat etmedim.”

Kaşlarımı çattım. “Kral olarak sen de Alfa Konseyi’nin bir üyesi değil miydin?”

Acı bir kahkaha attı. “Çoğu zaman reddediliyordum. Sadece şunu söyleyeyim, konseyde beni pek de sevmeyenler vardı, *hâlâ var*. Eminim hislerimiz karşılıklı olurdu, eğer o sersemeleri net bir şekilde hatırlayabilseydim.” Son kısmı homurdanarak söylemişti.

“O zaman, sanırım onaylanmış avlanma bölgelerinin nerele olduğu dikkat etmedin.”

Gergin bir şekilde oturduğu yerde kıpırdandı, gözlerime bakmayı reddediyordu. “Doğru.”

Dudaklarımı büzdüm, ona bu kadarı getiren kendi ihmaliyken ona acımayı zor buluyordum. “Tamam, o zaman bir grup avcıdan yasa dışı bir şekilde intikam aldın ve bu yüzden lanetlendin. Bu... fae cezaları için normal bir şey mi?”

Omuz silkti. “Lanetler ve pazarlıklar fealerin uzmanlaştığı alanlardır, özellikle de söz konusu Alfa Konseyi tarafından verilen ceza olduğunda.”

“Ne kadar zamandır bu lanetin altındasın?”

Gözlerini kapatarak başparmağı ve işaret parmağıyla alnını ovuşturdu. “Bu, beşinci yıl. Eğer lanet bozulmazsa canımı alacağı yıl.” Sesi bezginlik ve öfkeyle doluydu.

“Nasıl yani? Lanet anılarınızdan fazlasını da mı alıyor?”

Gözlerini açtı ve beyaz kurt halinden çok farklı bir şekilde, darmadağınık saç tutamlarının arasından bana baktı. Sert bir kahkaha atarken başını iki yana salladı. “Anılar,” diye tekrarladı. “Keşke sadece anılarımı alsaydı. Lanet tüm anılarımı alsaydı, hiç umurumda olmazdı.”

“Başka ne alıyor?”

Ayağa kalktı, bastonunu koltuğunun altına götürüp topallayarak pencereye gitti. Yerimde kalıp, bir süre önce onu izlediğim pencereden dışarı bakmasını izledim.

“Neredeyse beş yıl önce,” dedi kral, beni aldığım her can için bir yıl hizmet etmekle cezalandırdılar, toplamında beş yıl. Ceza süresinin sonunda, lanet beni ele geçirecek ve sonsuza kadar beni dört şeyden mahrum edecekti: anılarım, büyüm, ölümsüzlüğüm ve şeytani şeklim. Esas itibarıyla, kim olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmayan ölümlü bir insan olacağım. Ama bunların hiçbir önemi yok çünkü ölümlülük yaşıma yaklaştığımda, yaşamak için sadece saniyelerim olacak. Daha önce de bunun gibi cezaların verildiğini gördüm. Bu pek nazik bir ceza değil.”

Zihnimden, bir adamın gözlerimin önünde yaşlandığına, teninin kırıştığına ve kemiklerinin eriyip gittiğine dair korkunç görüntüler geçti. Zorlukla yutkundum. “Peki ya şimdi? Lanet seni şimdiden etkiliyor, öyle değil mi?”

Başıyla onayladı. “Beş yıllık cezam sırasında, gelecek lanetin nasıl bir şey olduğunu anlamaya zorlandım. İlk olarak elimden büyüm ve dolunay dışında şeytani şeklime geçme hakkım

alındı. Dolunayda yeniden kurt olmak için büyümü kullanabiliyorum. Ancak bunun dışındaki her an, bir insan bedenine hapsedilmiş durumdayım. Büyüyle hiçbir bağlantım yok.”

Kaşlarımı çatıp, dolunay ışığı altında şekil değiştiren kurt adamlar hakkında okuduğum dehşet verici hikayeleri hatırladım. Bu korkunç hikayeler gerçeğin aslı olabilir miydi?

“Ama bu sabah bir kurtttun?” dedim. “Ay yoktu.”

“Gündüz ya da gece olması fark etmez,” dedi, neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle. “Dolunay olduğu sürece şekil değiştirebiliyorum ancak sadece bir kere. Eğer insan şeklime kendi başıma dönmezsem, ay batmaya başladığında, iradem dışında kurt şeklimden çıkmaya zorlanıyorum.”

Bir an için onu inceledim, bakışlarım ahşap bastonuna kaydı. “Bacağını da lanetin yüzünden mi kaybettin?”

Olumsuz anlamda başını iki yana salladı, hâlâ özlemle pencereden dışarı bakıyordu. “Bacağımı savaşta kaybettim. İkinci savaşta. Her neyse, büyüm ve şeytani halim elimden alındığında, insanlar gibi yaşlanmaya başladım. İnsanlar gibi acı çekmeye. Sonra anılarımı kaybettim. İsmimle başladı. Küçük şeylerle devam etti. Başkalarının isimleri. Yüzleri. Bazen soğuk bir rüzgarın kürkümün arasından esmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum.” Eklemleri beyazlaşana kadar pencere eşiğini kavradı.

Bana söylediği her şeyi tek tek düşünürken duraksadım. Buradan çıkmam konusunda elimi güçlendirecek hiçbir şey bulamıyordum. Bir şey olmak zorundaydı. Bana henüz söylemediği bir şey. “Bana lanetin seni bu sene alacağını söyledin. Ne zaman olacağını biliyor musun?”

Başıyla onayladı. “Güller yakında bana söyleyecek.”

Başını cama yasladı ve homurdanarak iç geçirdi. “Bir sarayım olmadığı için, bir zamanlar insanların terk ettiği bu köşkü bana verdiler. Burası benim yaldızlı kafesim, beni ve sürümü lanetin sınırları içinde hapsediyor. Köşkün dışındaki küçük bir alan içinde hareket edebiliyoruz ve bu alan içine adım atan her

fae de lanetten etkileniyor, zorla insan şekline dönmeye zorlanıyor. Ancak ziyaretçiler için lanet sadece geçici oluyor ve onlara köşkümün içine serbestçe girip çıkma olanağı sağlıyor. Ben ve lanet uygulandığında benim yanımda kalanlar için ise kalıcı.”

Bunların herhangi birinin güllerle ilgisinin ne olduğunu bilmiyordum ancak sessiz kalmaya karar vermiştim. Bu yeni bilginin ışığında ortaya yeni sorular çıkmıştı. Bu lanet uygulandığında neden tebaasından bazıları onun yanında kalmayı seçmişti? Neden hepsi birden kaçmamışlardı?

Konuşmaya devam etti: “Bu köşkle birlikte bana, her birinde neredeyse yüz taçyaprak olan yirmi gül de verildi, bazılarında daha az bazılarında daha çok taçyaprak vardı. Lanet başladığından beri her gün bir taçyaprak dökülüyor ve zamanla güller teker teker ölüyor. Ve her düşen gülle birlikte, onun yerini bir çalı alıyor, bir zamanlar onun çiçek açtığı yerdeki hayatı boğuyordu. Bugün, sondan ikinci gülün son taçyaprağını kaybetmesini izledim. Bahçede tek bir gül kaldı. Belki de yüz taçyaprak. Sonra lanet beni ele geçirecek.”

Bunun üzerine düşündüm. Şu andan itibaren yaklaşık üç ay vardı. Eğer istediğini elde edene kadar beni esir tutmayı planlıyorsa, beklemem gereken en fazla süre bu kadardı. Sonra, eğer söylediği doğruysa, ölecekti ve ben de özgür kalacaktım.

“Bu kadar umutlu görünme,” dedi gözlerini kısıp bana baskarken. “Çünkü bu laneti *kaldıracağım*.”

Çenemi kaldırdım, zihnimde yaptığım hesaplamaları meta-netli bir maskesinin ardına sakladım. “Peki bunu nasıl yapmayı bekliyorsun?”

Pencereden uzaklaştı ve bana doğru birkaç adım attı. “Bana bu laneti kaldırmak için iki yol verildi. Bunun ilk yolu şu: Kaybedeceğim dört şeyden en değer verdiğimi feda edersem, daha az değer verdiklerim bana geri verilecekti.”

Gözlerim açılırken ağzım açık kaldı. “Bekle, bana kendi lanetini kaldırma gücünün olduğunu mu söylüyorsun? Ve bunun yerine insanları kaçıırıp onları fidye için elinde mi tutuyorsun?”

“Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın mı? Laneti kendim kaldırmak için daha az değer verdiklerimi kurtarmak adına en değer verdiğimi feda etmek zorundayım. Ayrıca, bu lanetin kısmen kaldırılması oluyor, tamamen değil.”

Ona öfkeyle baktım. “Peki lanetini kaldırmaktan çok daha önemli olan o değer ne?”

Eliyle kendisini işaret etti. “Belli değil mi? Şeytani şeklim. Laneti kendim kaldırmam için, ölümsüzlüğümü, büyümü ve anılarımı geri almak için kurt bedenimi feda etmek ve hayatımın geri kalanında insan şeklinde kalmayı kabul etmek zorundaydım.”

“Yani bu kötü bir şey mi?”

“Hayat -özellikle de sonsuz bir hayat- bu korkunç insan bedeninde mahsur kalmam gerekiyorsa yaşamaya değmez,” dedi küçümseyerek. “Eğer şekil değiştirmek için kullanamayacaksam büyümün bile bir önemi yok.”

Korkunç insan bedeni. Gerçekten bu kadar kibirli olabilir miydi? Kralı, karmaşık saçlarını ve başa çıkılmaz sakalını inceleyip bunların altındaki genç erkeği bulmaya çalıştım. Yaşlanmasının cezasıyla birlikte başladığını iddia etse de onun bu şekilde görünmesinin tek sebebi bakımsız dış görünüşüydü. Ve hiçbir şekilde onu yakışıklı olarak adlandıramasam da kesinlikle korkunç görünmüyordu. Elbette dış görünüş olarak. Kişiliği, geriye arzu edilecek hiçbir şey bırakmıyordu. “Bilirsin... eğer dersen, düzgün görünebilirsin. Belki de olduğun bu halinle kendinden hoşlanmaya başlayabilirsin bile.”

Adeta saçmalıyormuşum gibi başını arkaya doğru eğdi. “İmkansız. Beni görüyor musun? Ben... iğrencim. İticiyim.” Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “İnsanım.”

“Bekle... insan gibi görüldüğün için mi... iğrenç görüldüğünü düşünüyorsun?”

“Elbette.”

Neredeyse kahkahalara boğulacaktım. İlk zamanlar kibir olarak değerlendirdiğim şey aslında daha çok ön yargıyla ilgili bir şeydi. “Bütün insanları da mı iğrenç buluyorsun? Eğer öyleyse, benim de çirkin olduğumu düşünüyor olmalısın.”

Bakışları tepeden tırnağa bedenim üzerinde gezindi. “Neden düşünmeyeyim?”

Boğazıma doğru bir sıcaklığın çıktığını hissettim. “Neredeyse alınacaktım.”

“Herhangi bir duygunu benim için harcama, insan. Ben senin için harcamam, sana bu kadarını söyleyebilirim.”

Dudaklarımı büzdüm ve öfkeme hakim olmaya çalıştım. Benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursuyordum ki? Beni çekici bulan erkekler daha önce hiç işime yaramamıştı. “Tamam o zaman. Laneti kaldıracak ikinci seçenek ne? Bir insanın fedakarlığı ile ilgili olması gereken?”

“Laneti kaldırmanın ikinci yolu, bir insanın en çok değer verdiği şeyden fedakarlık edecek kadar bana saygı duyması ve böylece laneti tamamen ortadan kaldırması.”

Bu kelimeleri zihnimde evirip çevirdim, farklı açılardan inceledim. Bu sefer kahkahamı bastırmam imkansızdı. “Ve benim üzerime yaptığınız hilelerin işe yarayacağını mı düşünüyordun?” Başımı arkaya attım, yaşlar gözlerimin kenarlarında toplanıyordu. “Hiç kimseyi sana çok saygı duyması için kandıramazsın ya da yapmacık bir saldırının ardından gelen sahte bir kurtarmanın, peşinde olduğun türde bir fedakarlığı tetikleyeceğini bekleyemezsin.”

Kaşlarını çattı, yanakları kızarıırken omuzları dikleşmişti. “Ah, sen bunu nasıl yapardın?”

“Hiç... bilmiyorum, bir insanın saygısını gerçekten kazanmayı düşündün mü?”

“Bu işe yarar mı?” Ses tonu şüpheliydi ancak içinde biraz da umut barındırıyordu. “Dediğin gibi bir insanla arkadaş olsam bile bu tür bir arkadaşlık birinin benim için böylesi bir fedakarlık yapmasını sağlayabilir mi? *Sen* en yakın arkadaşın için böyle bir şey yapar mıydın?”

Bu soru aniden aklımı başıma getirdi. Son zamanlarda hiç kimseyi yakın arkadaşım olarak görmesem de yine de bu seçimle yüzleşmenin nasıl olabileceğini hayal edebiliyordum. Sevdiğim biri için en çok değer verdiğim şeyi feda eder miydim? En çok değer verdiğim şey, sahip olmadığım şeylerdi: özgürlük, bağımsızlık, kendime ait bir hayat. İçinde bulundukları durum ne kadar korkunç olursa olsun, bunları kendi isteğimle feda edeceğim birileri yoktu. Hem böylesi bir fedakarlık beni nereye götürürdü ki? Tam tersi bir durumda kim benim için bunu yapardı?

Tuzağa düşmüştüm. Tutsak edilmişim. Kontrol altında tutuluyordum.

Sadece bu düşünce bile yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu.

“Sanırım haklısın,” diye itiraf ettim. “Arkadaşlık bile böylesi bir fedakarlığı kolaylaştırmaz. Daha güçlü bir şeye ihtiyacın var.”

Başıyla onayladı. “Korku uyandırmamın, birinin huzursuz olmasını sağlamamın, birinin minnettarlıkla daha dürtüsel kararlar vermesine eğilim göstermesini sağlamamın nedeni bu.”

“Ancak bu da işe yaramıyor,” dedim. “Başka bir şeye ihtiyacın var. Bir insanı, arkadaşlıktan daha bağlı ancak korkudan daha aptal bir hale getirecek bir şeye.”

“Pekala, eğer parlak bir fikrin varsa,” dedi alaycılıkla dolu bir sesle, “seni dinliyorum.”

Bir aydınlanma beni vurduğunda donup kaldım.

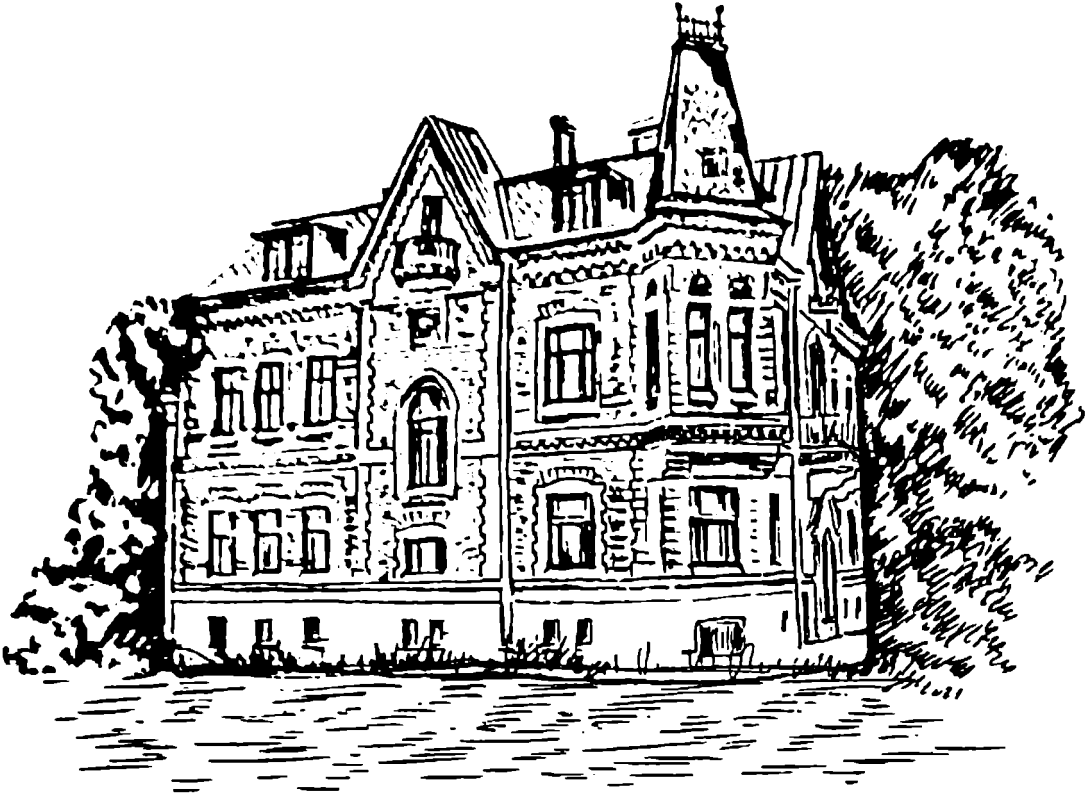
Bana söylediği her şeyi birbirine uydurdum. Varlıklarını. Borçlarını. Onun ihtiyaçlarını, engellerini, mücadelelerini gördüm.

Ve orada, tam ortada bir fırsat vardı. Sadece onun için değil. *Benim* için de.

Zihnimde bir plan oluşurken arkamı döndüm. Defalarca üzerinden geçip zayıf noktalarını aradım. En sonunda, “Bir fikrim var,” dedim.

Sesi kuşkuyla yüksek bir şekilde çıktı: “Ne konuda?”

Dönüp ona baktım, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Bir pazarlık yapacağız.”

On İkinci Bölüm

Faerwyvae'ye ilk taşındığımızda, bana faelere göre tam bir eğitim verilmemiş olabilirdi ancak Vernon'a geldiğimizde bizi karşılayan hemen hemen herkes tarafından aynı kural bana da söylenmişti: Bir fae ile asla pazarlık etme.

Kesinlikle bu kurala uymak niyetindeydim. Buna ek olarak, kralla konuşmaya başladığımda onun müttefiki olmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu.

Mesele şuydu ki insanlar fae pazarlıklarından bahsettiklerinde, korkunç sözleşmeleri, kan donduran lanetleri ve ölümcül cezaları anlatıyorlardı. Hiç kimse hiçbir zaman, pazarlığa dahil olan insanın belki de faeden bile daha çok fayda gördüğünden bahsetmemiştii.

Ve benim de zihnimde kurguladığım tam olarak buydu.

Aklımdan geçirdiğim olasılıklar nedeniyle göğsüm heyecanla doluyordu ancak soğukkanlılığımı korumak ve kralın

karşısında ifadesiz bir yüzle durmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

“Ne tür bir pazarlık?” dedi tereddütle geriye doğru bir adım atarken.

Ellerimi belime koydum ve dimdik durdum. “Dediğim gibi, bir insanın senin lanetini kaldırmasını sağlamak için, onları korkudan daha çok aptallaştıran ancak dostluktan daha çok bağlılık içeren bir şeye ihtiyacın olacak.”

Gözlerini kıstı. “Devam et.”

“Ve eğer bu insan, laneti kaldırmak için en değer verdiği şeyi feda etmek zorundaysa, o zaman sadece ufak tefek şeylere sahip olan birini bulmak zorundasın; maddi şeylere. Bunun için de doğru insanı tanıman gerekiyor.”

Tek kaşını kaldırarak, “Ve sen de bu doğru insanı tanıyor-sun, öyle mi?” diye sordu.

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım, içimden gelip patlamak üzere olan hilekar kahkahayı bastırmak için yapabileceğim tek şey buydu. “Tanıyorum. Onun adı Imogen Coleman.”

“Tamam,” dedi yavaşça. “Bu Imogen Coleman’ın laneti kaldırmasını sağlamak için ne öneriyorsun? Fedakarlık onun kendi hür—”

“Kendi hür iradesi ve isteğiyle, anladım. İnan bana, güçlü yönün kurnazlık değil.” Onun durduğu yere doğru birkaç adım attım. “İşte burada *benim* ikinci aşamam devreye giriyor. Onu hem aptallaştırıp hem de kendine bağladığın yer.”

“Bunu sanki basit bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Öyle. Çünkü onu kendine âşık edeceksin.”

“Âşk!” Somurtup yüzünü buruşturdu. “Bir insanı kendime *âşk* mı edeceğim?”

Gülümsememin daha da yayılmasını engellemek için dudaklarımı büzdüm. “Aynen öyle. Âşk, bir insanı tam bir ahmağa dönüştürürken, aynı zamanda âşık olduğu kişiye mantıksızca

bağlanmasına neden olur. Fedakarlık için onun aklını büyük bir dürtü dalgası altındayken çelmen gerektiğini söylerken haklıydın. Aşk tam olarak bunu yapar. Aşk insanları pervasız ahmaklara çevirir, aşk insanların gözlerinin içine bakarken bile onları hem sağduyuya karşı körleştirir hem de kendi aptallıklarını fark etmemelerine neden olur.”

“Bu konuda kişisel deneyimin varmış gibi konuşuyorsun.”

Bu, yüzümdeki gülümsemenin silinmesine neden oldu ancak bu duygunun beni ele geçirmesine izin vermedim. “Evet, deneyimim var ve bu da beni mükemmel müttefik yapıyor. Artık aşkın hilelerine karşı hassas olmasam da onları hâlâ fark edebiliyorum. Daha da iyisi, Imogen Coleman’ı tanıyor ve onun küçük isteklerini ve ihtiyaçlarını biliyorum. Aşkın ve evliliğin onun üzerinde nasıl bir gücü olduğunu ve tam olarak nasıl bir erkeğin onu aptallığın derinliklerine çekebileceğini biliyorum.”

Beni o keskin, yırtıcı bakışıyla inceledi. Bu bakışı, görgü kuralları ve insanlarla etkileşimde bulunmak konusunda çok az şey bildiğini gösteriyordu. Bu, nabzımın artmasına ve içimde bir panik dalgasının yükselmesine neden oldu. Kendimi neyin içine sokuyordum? Gerçekten herhangi birinin, özellikle de Imogen Coleman’ın, karşımdaki bu yabancı yaratığa âşık olmasını sağlayabileceğime inanıyordum.

Parası var, diye hatırlattım kendime. Ayrıca, Tanrı aşkına o bir kraldı. Sadece bu bile Imogen’in onun görünüşünü görmezden gelmek istemesine neden olurdu. Ancak konu onun için en değerli hazinesini feda etmesine gelince... bunun için ona gerçekten *âşık* olması gerekiyordu.

“Yapacak çok işimiz var,” diye mırıldandım.

“*Bizim* yapılacak hiçbir işimiz yok çünkü böyle bir saçmalığı kabul etmeyeceğim. Bir insan ile aramı yapmana izin vermeyeceğim. Bir sevgili işime yaramaz, insan bir sevgili hiç yaramaz.”

“Ah, onunla gerçekten sevgili olmayacaksın,” dedim. “Laneti kaldırmam için beni ikna etmeye çalıştığın gibi onu kendine

âşık edeceksin. Ama bunu benim yöntemimle, düzenbazlığı gerçikle karıştırarak yapacağız. Lanetini kaldırdıktan sonra onu gönderebilir ve bir daha asla görmeyebilirsin.”

Bir an için bana öfkeyle baktı ancak sonra gözleri bir şeyden ötürü açıldı, hayranlık gibi bir şeyden. “Bu insan kız sana ne yaptı?”

Söylediği kelimeler aniden susmama neden oldu, yüreğim ezildi. Planımı yeniden değerlendirip, duruma Imogen’in tarafından baktım. Onun bir koca bulmak için ne kadar istekli olduğunu, ona varlık getirecek uygun bir eş bulmayı ne kadar çok istediğini biliyordum. Soylu bir ünvan için hevesle bütün engellere katlanacağından emindim. Ancak tüm bunlar elinden alındığında kendisini nasıl hissedecekti? Üstelik onu terk eden biri için en değer verdiği şeyi feda ettiğinde?

Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Bir erkeğe her şeyini verip, sonra onun her şeyi alıp gitmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Her bir sözü. Her bir öpücüğü. Ancak bu içimde bir empatinin alevlenmesine neden olmak yerine kalbimi sertleştirdi çünkü sadece dün sabah kitapçıdan çıkarken bana söylediklerini, tehditle dolu ses tonunu hatırlayabiliyordum.

Bretton’da hafiflik etmen kabul edilebilir ama...

Hiçbir adam mahvolmuş bir kadının kocası olmak istemez....

Bu kasaba ve yakın olduğun herkes için bir leke olursun...

Yumruklarımı sıktım, kararlılığım bir çelik kadar sertleşmişti. “Imogen tevazu konusunda bir ders alsa iyi olur,” dedim, sesimin buz gibi çıkmasına şaşırmıştım. “Ayrıca dediğim gibi. Maddi şeylerden zevk alan birine ihtiyacın var. Eminim onun en değerli varlığı şık bir elbisedir.”

Bir eli bastonunun üzerindeyken, boşta kalan elini beline koydu. “Bir pazarlıktan bahsettin,” dedi, “ama senin bundan ne elde edeceğini söylemedin.”

Bunun üzerine heyecanımın bir kısmı geri döndü, sırtışıma gizlemek için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. *Kozunu iyi oyna, Gemma. Fazla istekli davranma.*

“Varlıklı olduğunu söylerken ciddi miydin?” diye sordum.

Bana ters ters baktı. “Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Planımızın işe yaraması için sermayeye ihtiyacımız olacak. Sen köşkten ayrılamıyorsun, bu da benim Imogen’i buraya çekmem gerektiği anlamına geliyor. Ve tüm köşk bu şekilde görünürken, sana âşık olması imkansız.” Elimle tozlu mobilyaları gösterdim.

“Lanet kalktığı anda terk etmeyi planladığım bir köşke masasız dekorlar almak için paramı boşa harcamayacağım.

“Paramı boşa harcamayacağım, güven bana,” dedim. “Finansal durumun tam da doğru şekilde yönetilmesi gerektiğini biliyorum. Bu işe başvurmamın nedeni de buydu, biliyorsun.”

“İş mi?”

“Bir kahya için ilan vermiştin. Çok sıkı bir bütçeyle bir evin yönetilmesi konusunda deneyimim var. Ve bu işe hâlâ ihtiyacım var.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlerinin içine baktım. “Bana iş teklif edeceksin.”

Sert bir kahkaha attı. “Aslında bir kahyaya *ihtiyacım* yok.”

“Artık var,” dedim. “Eğer bu pazarlığı yapmak ve lanetin kaldırılması için desteğimi istiyorsan, beni kahya olarak işe alacaksın. İyi bir haftalık maaş, bir oda ve yatak da—”

“Oda ve yatak mı? Burada *kalmak* mı istiyorsun?”

“Evet. Bu pazarlığın tartışmaya kapalı bir parçası.” Doğruyu söylemek gerekirse, bu daha önce iş bulmak konusundaki tüm endişelerimin cevabıydı; babamın harçlığını kesip kesmeyeceği, beni evden atıp atmayacağı gibi. Bu şekilde hepsine sahip olacaktım. Bir maaş, bana uygun bir iş, kalacak bir yer. “Bu koşullara ek olarak lanet kalktığında bana yüksek tutarda toplu bir para vereceksin.”

“Haftalık aylığa ek olarak mı?” Başını iki yana sallarken boş elini havaya kaldırdı.

“Paraya neden önem veriyorsun ki? Belli ki para harcamıyorsun. Ayrıca, şeytani şekline her şeyden daha çok değer verdiğini söyledin. Buna bir paha biçebilir misin?”

“Şu an servetimi harcayamıyor olabilirim ama bir kurt olduğumda servetimi harcamaktan hoşlanıyorum, insan.”

Öne doğru sertçe bir adım attım. “Benim adım insan değil, Gemma. Ve eğer beraber çalışacaksak, bana *Bayan Bellefleur* diyeceksin.”

O da bana doğru ürkütücü bir adım attı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. “O zaman sen de bu ses tonuyla konuşmayı bırakıp bana *majesteleri* diyeceksin.”

Bakışları karşısında bocalamayı reddettim. “Tamam, majesteleri. Nasıl olacak? Koşullarımı kabul edecek misin?”

Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti. “Sen *benim* tutsağım-sın ve ben de senin kralınım. İtaatsizlikten dolayı seni öldürebilirim, biliyorsun.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve zorla gülümsedim. “Öldürebilirsin ama bunun özellikle de beni kaçırdığını öğrendikten sonra Alfa Konseyi’nin çok hoşuna gideceğinden şüpheliyim. Ayrıca, ben muhtemelen bu laneti kaldırmayı denemek için tek şansınım. Eğer istiyorsan beni öldür ama eğer bu lanet, cezanın sonunda hayatını alacaksa o zaman üç ay içinde cehennemde görüşürüz.”

Gözleri açıldı. “Sana ihtiyacım yok.”

“Hayır, korku ve sahte kahramanlıkları kullanarak hiçbir şeyden şüphelenmeyen kasaba halkını kandırmaya çalışmaya devam edebilirsin.” Kirpiklerimi kırptırdım. “Ama... bu şimdiye kadar nasıl gitti?”

Homurdandı. “Ne kadar bir paradan bahsediyoruz?”

Zihnimde bazı hesaplamalar yaparken duraksadım. “Haftalık bin kuvars parçası.”

İnledi.

“Ve lanet kalktığında yirmi bin kuvars parçası.”

Ağız açıldı ancak hiçbir ses çıkmadı. Gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi, en sonunda konuştu: “Yirmi bin parça! Sen aklını kaçırmışsın.”

“Sende var mı yok mu?”

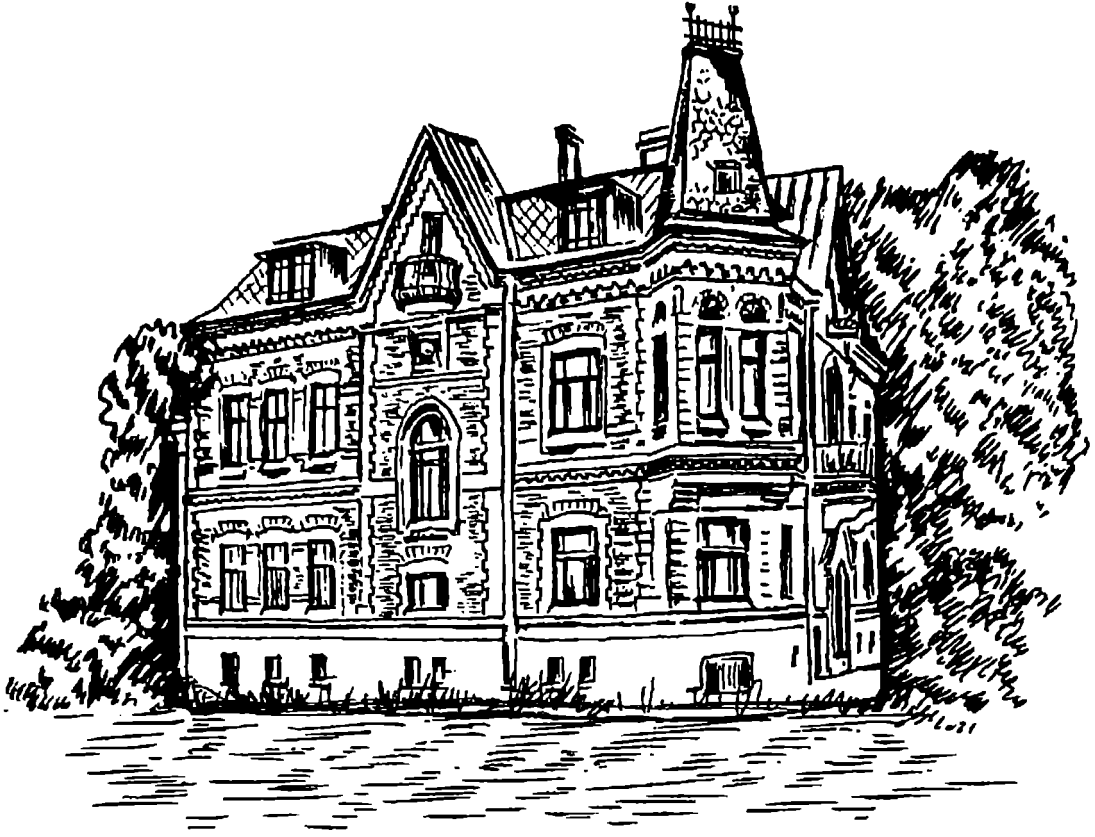
“Elbette var,” dedi.

Yavaş, istikrarlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım, ancak aramızda bir adım mesafe kaldığında durdum. “O zaman anlaştık mı? Ben Bayan Coleman’ın sana âşık olmasını sağlayarak laneti kaldırmaya yardım edeceğim. Bunun karşılığında sen de bana oda ve yatak sağlayacak, anlaştığımız tutarda maaş ödeyecek ve planımı uygulayacaksın. Adam kaçırma ve fidye notlarıyla ilgili saçma komplolarından vazgeçeceksin ve bunun yerine benim dediklerimi yapacaksın. Lanet kalktığında bana borcunun geri kalanını ödeyeceksin. Bundan sonra bir daha hiçbir zaman birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız.”

Dişlerini gıcırdattı ve eliyle sakalını ovuşturdu. “Pazarlığın kurallarını faeler belirler,” diye homurdandı, sesinde huysuz bir ton vardı.

Elimi uzattım.

O yırtıcı bakışlarıyla bana bakıyordu, alnı adeta karmaşık bir matematik denklemini çözmeye çalışır gibi kırıkmıştı. Cevabını sadece benim bildiğim bir denklemi. Sonra, sonunda homurtuya dönüşen isteksiz bir şekilde iç geçirdi ve elimi sıktı. “Bu pazarlığı kabul ediyorum.”

On Üçüncü Bölüm

Faerwyvae'ye girerken, iki dikilitaşın arasından geçerken olduğu gibi, bu pazarlığın da büyüünün kullanıldığını gösteren somut bir işareti olmadı. Ancak yine daha önce olduğu gibi ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bu bir tesadüf müydü? Az önce bir fae ile pazarlık yaptığımı bildiğim için bedenimin verdiği fiziksel bir tepki miydi? Yoksa fae büyüü insanın böyle hissetmesine mi neden oluyordu?

Her halükarda kral pek de memnun görünmüyordu. Elini elimden çekti, gözlerime zar zor bakıyordu. "Az önce kaderimi bir insanın ellerine bıraktığıma inanamıyorum."

Ben de bir işim olduğuna inanamıyorum, diye ciyaklayarak karşılık vermek istedim, pazarlığımızın gerçekliğini yeni idrak etmeye başlıyordum. Bunu ne kadar çok arzuladığımın farkında bile değildi. Buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunun. Aslında bu pazarlığa değil, iş bulmamın getirdiği özgürlüğüme attığım

bu ilk adıma. Omuzlarımı dikleştirdim, sesime sadece biraz neşe sızmasına izin verdim ve “Bunun denemenin bile beş yılını aldığına inanamıyorum,” dedim.

“Neyin, bir insan ile ittifak kurmanın mı? Şunu bilmelisin, o ürkütücü kasaba inşaata başlamadan önce burası oldukça huzurluydu. Neredeyse beş yıldır bir insan görmemiştik. Ancak o pis gelincik tarafından bir başka teklif daha kabul edildi...” Cümlesini sonlandırmadı, bir elini karışık saçlarının arasından geçirdi.

Kaşlarımı çattım. “Bir gelincik?”

“Tamam, o bir ermin.* Ama insan formunda bile benim için bir sansardan fazlası değil. Ben burada tıkılıp kalmışken, ona meydan okuyamadığım zamanda kendini Kış Meydanı’nın İyi Kralı ilan etmesi... Biliyorsun, eskiden tüm Kış Meydanı’nı tek başıma ben yönetiyordum.”

“Ama şimdi her bir meydanda bir iyi bir şeytani hükümdar yok mu?”

“Evet,” dedi dişlerinin arasından, “ama eğer lanetlenmemiş ve bu köşke hapsedilmiş olmasaydım, krallığı elimde daha uzun süre tutabilirdim.”

“Kesinlikle senin de iyi kral tarafından kabul edilen tekliflere karşılık verme gücün vardır, öyle değil mi?”

Önce bana bakıp sonra yine gözlerini kaçırdı. “Yapabilirdim ancak bu bir rahatsızlık olurdu.”

“Rahatsızlık?” diye kahkaha attım.

Öfkeyle gözlerimin içine baktı. “Evet, bu bir rahatsızlıktı. Eğer onun kabul ettiği bir şeye karşı çıkmak istiyorsam, ya elçimle buluşup onu benim yerime konuşması için göndermem ya da iyi kralı bunu konuşmak için buraya çağırmam gerekiyordu.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ve bu... zor muydu?”

“Öyleydi... sen anlamazsın. Lanet beni başkalarının zihninden uzak tuttuğu ve unutulmamı kolaylaştırıldığı için

* Ermin, kuzey bölgelerinde yaşayan, sansar familyasına ait bir gelincik. -ç.n.

durumumu bilen çok kişi yoktu. Ve lanet hakkında bilgisi olan faelerin çok azı ziyaret ederek bundan zarar görmeyi kabuk etti. Temsilcim bunu umursamasa da... Pekala, ben eğer bundan kaçınabileceksem başkalarının beni bu şekilde görmemesini tercih ediyordum.” Benden uzaklaşıp pencereye doğru dönerken, cümlesinin son kısmını ağzında geveleyerek söylemişti. Manzaraya doğru bakarken yüzüne o özlemlı ifade yeniden yerleşti. “Ayrıca, yeni kent için verilen teklifi okuduğumda, nereyi tarif ettiğini anlamadım. Ben Chamberlain Dağları’nda ya da Holbrook Geçidi’nde büyümedim. Bunlar doğduğum günden beri kemiklerime işlemiş isimler değil, insanların hüküm sürdüğü zamanlardan kalma isimlerdi.”

Kelimeleri kalbimde yankılanırken göğsüm sıkıştı. Ben de evinden koparılıp, yeni bir yere atılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Şimdiye kadar bu iki kere olmuştu ve her yeni kasaba, her yeni ülke kendimi yeni bir dünyada gibi hissetmeme neden oluyordu. Ancak bu kral sadece yabancı bir yerde yaşamıyor, aynı zamanda orayı yönetiyordu da. Ve onun ne kadar yaşlı olduğunu düşündüğümde, savaşın sonundan beri değişikliklere uyum sağlamak için geçirdiği zaman, onun ölümsüz ömrüyle kıyaslandığında göz açıp kapamak gibi hissettiriyor olmalıydı.

Bu düşünce maskemi paramparça edebilirdi... Daha ben farkına bile varmadan konuşmak için ağzımı açtım. Ancak ne söylemek istiyordum? Kalbim onunla ilişki kurmam, ona onu anladığımı söylemem için yalvarıyordu. Belki de insanlar ve faelerin o kadar da farklı olmadığını söylemem için. Ancak bunun yerine kendime bu pazarlığı kralla arkadaşlık kurmak için yapmadığımı hatırlatarak bu kelimeleri yuttum. Arkadaşlık, özellikle de beni kandırmaya çalışan ve beni öldürmekle tehdit eden bir faeyle kuracağım arkadaşlık, artık yatırım yapacağım bir şey değildi. Hayır, acıyacak değildim, bunu hak etmiyordu. Biz sadece soğuk müttefiklerdik ve o benim özgürlüğe giden bir letimden başka bir şey değildi.

Çenemi kaldırdım. “Eğer Imogen Coleman’ı sana âşık edeceksek, seni daha becerikli ve iyi görünüşlü bir kral haline getirmek zorundayız.”

Hâlâ yüzü benden başka bir yana çevriliyken başını iki yana sallayarak, “Dondurucu lanet olası bir kadın için...” dedi.

“Donmaktan bahsetmişken,” dedim birkaç adım daha ona doğru atarken, “şömineyle ilgili söylediğimi kastetmiştim. Düğün bir ateş olmayan yerde kalmaya dayanamam. Dolayısıyla, oda ve yatak konusunda konuşalım. Burada kalacak mıyım?”

“Bu oda benim temsilcim için düzenlenmişti,” dedi çenesini ovuşturarak, “ama söylediğim gibi, onu buraya çok sık çağırmiyorum. İş için buraya geldiğinde bile uzun süre kalmazdı.”

“Bu da odanın durumunu açıklıyor,” dedim mırıldanarak. Sonra bakışlarım çıkardığım ıslak kıyafetlerimin yığına takıldı. Elim, giymekte olduğum elbisenin eteğine gitti. “Ah, temsilcin. Bu onun elbisesi mi?”

Sırıttı, bakışlarını elbisemin üzerinde gezdirdi. “Dolaptakileri de alabilirsin. İçindekilerden herhangi birini kullandığı yok zaten.”

Sırtışındaki bir şey, elbiseme bakmaya devam ederken gözlerinde beliren anlık ateş, onun ve temsilcisinin eskiden -ya da hâlâ- sevgili olup olmadıklarını merak etmeme neden oldu. İnsanlarla ilgili söylediği onca şeyin ardından, gözlerindeki bu bakışın sebebi *ben* olamazdım. Bu, varlığımın ve eylemlerimin ne kadar istilacı olduğunu düşündükçe elbette ki midemin burulmasına neden oldu.

“Bir başka odada kalabilir ve gidip evden kıyafetlerimi alıp gelebilirim—”

“Zahmet etme,” diye kükredi. “Senin için başka bir oda hazırlamayacağım.”

“Tamam,” dedim zorlukla yutkunurken, telaşlı havamın da geçmesini umdum. “Bu durumda yatağımın temizlenmesi, odanın tozunun alınması gerek. Hizmetlilerin var mı? Bir aşçın?”

Kıpırdandı ve ayağını daha sağlam bir şekilde basıp küçümser gibi bana baktı. “Biz kendi başımızın çaresine bakarız.”

“Sen hizmetlileri olmayan bir kral mısın?” Başımı iki yana salladım. “Bu olmaz. Ama endişelenme, kahya olarak tüm gerekli pozisyonlarda birilerinin çalışmasını sağlayacağım. En iyisi günlük işlerin güvenilebileceğin kişilere verilmesi olur, dolayısıyla sanırım kurt sürünü çalıştırmalıyız, sen de öyle düşünmüyor musun? Aşçı pozisyonuna gelince... bana verdiğiniz ekmeği kim pişirdi?”

“Bertha,” dedi homurdanarak. “Bizi beslemek için ısrarcı olan yakınlardaki bir ayı.”

“Ayı mı?”

“Şeytani halindeyken,” diye düzeltti. “Ama o baştan aşağı insan halinde ve her zaman bize ekmekler ve turtalar ve—”

“Mükemmel.” Ellerimi çırpıttım. Bu da hayali sütunlarıma yazacağım varlık kalemlerinden biriymiş. “Onun iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak.”

“İletişim bilgileri mi?”

“Adres, konum, bilirsin. Ya da onu çağırman gerektiğinde ulumak için kullandığın en uygun yer.” Bu son kısmı şaka olarak söylemiştim ancak esprimi anlamış gibi görünmüyordu; kafası karışmış bir şekilde gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“O, davetsiz bir rüzgar gibi canı ne zaman isterse o zaman gelir.”

“Harika, o zaman onunla bir dahaki ziyaretinde konuşacağım. Gel.” Döndüm ve kapıya doğru ilerledim.

“Sen az önce... seni takip etmemi mi emrettin bana?”

Bir an için bir korku dalgası beni ele geçirdi. Dışarıya gösterdiğim sahte kişiliğimin özgüveninin altında, bu role kendimi kaptırmışken gerçeği unutmak kolay oluyordu. Yine de yanlış bir şey yapmamışım gibi soğukkanlılığımı korudum. “Bu bir iş ortaklığı, majesteleri,” dedim kapının koluna uzanırken. “Ben

sadece işimizi devam ettiriyorum. Ve şimdi de köşkü gezmem gerekiyor. Burada ne ile çalıştığımı anlamam lazım.”

“Cesursun,” diye geldi pürüzlü sesi ve bunu arkamdan gelen adımlarının ve bastonunun yerde çıkardığı sesler izledi.

Kapıyı çekip açtığımda bir grup beden eşikten içeri yuvarlanınca ciyaklamamı zor bastırdım, hepsi sivri kulaklarını kapıya dayamış, bizi dinliyorlardı. Geriye doğru sıçradım, güçlü bir el kolumu dirseğimden kavradığında neredeyse dengemi kaybedip düşüyordum. Kendimi toparlarken kralın gözlerine baktım, onun bu kadar yakın, yüzünün yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Bu ani yakınlıktan ötürü nefesim kesilmişti, kalbim hızla atıyordu.

Kolumu bıraktı, adeta bana dokunmak elini yakmış gibi elini salladı, sonra büyük bir istekle karmaşa içinde kapıdan uzaklaşan ve umursamıyorlarmış gibi davranan faelere doğru hücum etti. “Hiç öyle dinlememiş gibi yapma zahmetine falan girmeyin.”

Kadın fae büyük bir ilgiyle tırnaklarını inceliyor, Karasakal karşı duvara yaslanmış, başını kaşıyordu. Sonunda, tanımadığım iki faenin bacakları arasından bakan Micah’ı gördüm. “O kalıyor mu?” diye sordu çocuk. “Onu yemek zorunda değil miyiz?”

“Bugün değil,” dedi kral duygusuzca. “Yeni kahyamızla tanışın.”

Ben kralın ardından ilerlemek için koridora çıktığımda, faelerin çoğu oradan tüyerken birkaç tanesi bizi takip etti. İkinci grubun içinde Karasakal ve kralın -yine hiç yaratıcı olmayan bir şekilde- *Gri* dediği yaşlı kadın da vardı. Kral bizi köşkün koridorlarında yönlendirdi, maalesef ki köşkün geri kalanı da en az benim odam kadar bakımsızdı. Her bir yüzeyin üzerinde toz,

her bir köşede örümcek ağları vardı. Zihnime bunların hepsini not ettim, köşkün hem uçsuz bucaksız olması hem de içinde bulunduğu üzücü durum gözümü korkutmuştu.

Yapmam gereken işi düşündükçe nabzım hızlanıyordu ancak kendime bunu daha önce de yaptığımı hatırlattım. Yoksulluğu maskeleymiş ve bunu servet gibi göstermişim. Karanlığı ve çaresizliği gizlemiş, başkalarının sadece lüks ve ışık görmesini sağlamıştım. Bunu daha önce de yapmıştım ve yine yapabiliydim. Özellikle de sonu özgürlüğüm olacaksa. Bağımsızlığım... Kendi hayatıma başlama şansım...

Birkaç yöne giden merdivenlerin bulunduğu bir platforma geldik.

Kral sol tarafı işaret etti. “Burası sağ kanada gidiyor. Orada boş odalardan başka bir şey yok.” Sonra sağ tarafı işaret etti. “Burası da sol kanat ama oraya gitme.”

“Neden, sol kanatta ne var?”

“Sol kanatta ne var?” diye tekrar etti alaycı bir ses tonuyla. “Sence batı kanadında ne var? Toz, örümcekler, örümcek ağları. Bu köşte kasvetli, buz gibi pislikten başka bir şey yok. Sol kanada gitme, sağ kanada gitme... Herhangi bir yerle uğraşma zahmetine girme.”

Karasakal yanıma doğru gelip öne eğildi. “Mutfak güzel ama.”

Kral iç geçirdi, sonra pes etmiş gibi omuz silkti. “Evet, mutfak güzel.”

“Ve onun yatak odası,” diye ekledi Gri, sesi gıcırtilı bir döşeme tahtası gibi çıkıyordu.

“Belli ki,” dedi kral başıyla onaylayarak. “Temsilcinin odasını standartlara uygun tutuyoruz.”

“Oturma odası iyi ışık alıyor,” dedi Karasakal.

Kral dudak büktü. “Oturma odası bir çöplük ama haklısın, idare ediyoruz.”

“Ve kütüphane.” Bu ses, şimdiye kadar bizi takip ettiğini fark etmediğim Micah’tan gelmişti.

Kral sert bir kahkaha attı. “Kütüphane. Bu bir şaka olmalı.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı, kollarımın ve omurgamın karıncalanmasına neden oldu. Adeta havada süzûlebilecekmiş gibi hissediyordum. “Bir kütüphaneniz mi var?” diye fısıldarken sesimdeki özlemi gizleyemedim.

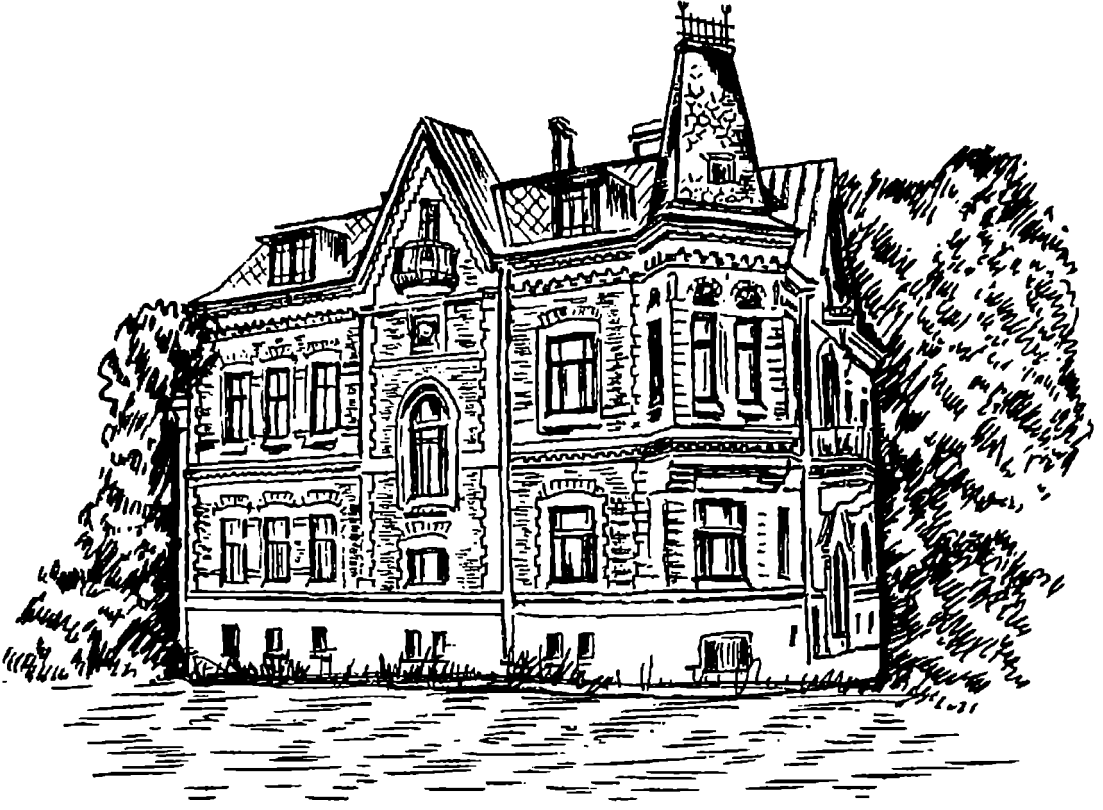
Başıyla onayladı. Bu nefis, büyülu kelimenin üzerine güm-bürdeyen kalp atışlarımın, gözlerimdeki arzusun farkında değildi. *Kütüphane*.

“Şimdi de yemek odası,” dedi ve merdivenlerin birinden inmeye başladı.

Onu takip ettim ancak zihnim yukarıdaki platformdaydı. Beni kitaplar ve kağıtlardan oluşan o kutsal barınağa yönlendirebilecek herhangi bir işareti bekliyor, izliyor, arıyordum.

Bedenim zihnimi çekiştirip, ona yeniden tura katılmasını emretti.

İç geçirerek bu emre itaat ettim ve dikkatimi yeniden ayaklarımın altındaki merdivene ve her adımımınla dağılan tozlara verdim.

On Dördüncü Bölüm

Köşkü gezme faslımız sona erdiğinde yorgunluktan kemikle-
rim sızlıyordu. Turumuz oturma odasında sonlandı. Az sa-
yıdaki mobilyanın rengi solmuş ve modası geçmiş olsa da burası
en sık kullanılan oda gibi görünüyordu. Ancak aynı Karasakal'ın
bahsetmiş olduğu gibi, bahçe manzarasına açılan birkaç uzun
pencereden güzel ışık alıyordu. Gün ışığı içeri süzülüyor, havada
dönen ve her bir yüzeyin üzerinde bulunan toz zerrecelerini aydın-
latıyordu.

“Bu oda, çekidüzen vereceğimiz ilk odalardan biri olacak,”
dedim krala ve bizi takip eden diğer faelere dönerek. Karasakal,
Gri ve henüz takma adlarını bilmediğim birkaç kurt-insan daha
vardı. Görünüşe göre Micah bir noktada kaçmıştı.

Kral cevap olarak homurdandı ve benden uzaklaşıp şömi-
neye doğru yürüdü. Benim odamın aksine, burada bir ateş ya-
kılmıştı. Tek bir kelime etmeden ateşe bakan bir berjer koltuğa

yerleşti. Diğer fac gergin bir şekilde kıpırdanıyor, bir krala bir bana bakıyordu.

Hâlâ ağrıyan çıplak ayaklarım ve enerjisi tükenmiş bedenimle, dışarıya gösterdiğim kişiliğimin kayıp gitmek üzere olduğunu hissediyordum. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Hâlâ yapılacak çok fazla şey vardı. Öğrenilecek. Planlanacak. Ve bunların hepsinin yükünü kendi omuzlarıma almıştım.

Bu son düşüncemin ürkütücü olması gerekiyordu ancak kendimi önemli hissettiğim en son zamanı anımsatıyordu. Bretton'daki evimizi yönetirken, ailemizi su üstünde tutmanın tüm baskısı benim üzerimde olduğu için boş geçirdiğim tek bir an bile yoktu. Bunun karşılığında da belirli bir hedef edinmiş ve sevdiklerim tarafından takdir edilmişim.

Elbette ki bunların hepsi skandalla birlikte değişmişti.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve önümdeki gergin faeye odaklandım. “Bu evde herhangi birinizin bir mevki ya da görevi var mı?”

Birbirlerine baktılar ve sonra Karasakal, “Ben eskiden kralın kraliyet muhafızıydım ama... artık buna pek gerek yok,” dedi.

“Ben de bir zamanlar askerdim,” dedi Gri beni şaşırtarak. Yaşlı kadını bir savaşçı olarak hayal etmek zordu. “Ama bu uzun zaman önceydi, birinci savaş sırasında. Şimdi sadece krala hizmet ediyorum.”

“Aradığın hizmetlileri ve çalışanları bulamayacaksın,” dedi kral, bakışları şöminedeki alevlerdeydi. “Çalışanlarımın çoğunu Kış Meydanı'nda bir saray inşa edilmesini reddettiğimde kaybettim. Diğer herkes de lanetle cezalandırıldığında gitti.”

“O zaman geri kalanlar kimler?” diye sordum.

Kral cevap vermedi, dolayısıyla da Karasakal tereddütte öne doğru bir adım attı. “Biz majestelerine en sadık olan ve onunla birlikte lanet cezasını çekenleriz. Eğer gerekirse ölümle yüzleşmeye hazırız.”

“Peh! Onu dinleme,” dedi kral. “Karasakal sadakatinden dolayı kalmış olabilir ama diğerleri benim sürümdendiler. En zayıf olanlar. Yeni bir sürüde hayatta kalamayacak kadar yaralı, yaşlı ya da fazla genç olanlar. Daha iyi bir seçenekleri olmadığı için benimle kaldılar.”

Gri, gözlerini devirdi. “Bu hiç de doğru değil, majesteleri.”

“Haa?” Kral ona sırtıtmak için koltuğunda arkasını döndü. “Yeni bir sürüde durumun ne olurdu? Bu kadar yaşlı görüldüğün için seni topa tutarlardı.”

Gri ellerini beline koydu. “Ben gayet iyi durumda olurdum, çok teşekkür ederim. Kurt halimde hâlâ oldukça dincim.”

Kral başını iki yana salladı ve dönüp alevlere bakmaya devam etti.

Diğerleri bu kadar genç görünürken Gri’nin neden bu kadar yaşlı görüldüğünü merak ettim. Ölümsüz varlıklar için yaşlanma nasıl devreye giriyordu? Ve eğer lanet kaldırılmazsa, hepsi birden kralla birlikte ölecekler miydi? Bu düşünceyle birlikte yüreğime bir endişe oturdu ancak bu soruları zihnimden uzaklaştırdım.

“Kralın evinde daha önce bir göreviniz olup olmamasından bağımsız olarak,” dedim, “şu andan itibaren hepimiz köşkün düzgün görünmesi için çalışmalıyız.”

Birkaç fae bu söylediklerimin üzerine kaşlarını çattılar ancak Karasakal ve Gri gibi diğerleri cesaretlenmiş görünüyorlardı.

“Bir görev listesi oluşturacağım ve bu listeyi doldurmaya başlayacağım. Şimdi, kralın mali durumunu takip eden hesap defterleri nerede?”

Gri, eliyle pencerelerin olduğu duvarın yakınlarındaki bir çalışma masasını işaret etti. “Onları çekmecedeki bulabilirsin.”

Benim odamdakinden çok daha sık kullanılıyormuş gibi görünen çalışma masasına yaklaştım, masanın üzerinde birkaç kağıt, iki kalem ve hatta eski bir kuş tüyü bile vardı. Babama yazılan fidye mektubunun henüz tamamlanmamış iki kopyası

olduğunu gördüm, ikisinin de üzeri gelişigüzel saçılmış mürekkeple çizilmişti. Bu görüntünün üzerine midem kasıldı çünkü bana yapmam gereken en ürkütücü işi hatırlatmıştı: hemen halletmem gereken işi.

“Mektuplarınızı nasıl gönderiyor ya da alıyorsunuz?” diye sordum. “Eğer hiçbiriniz lanetin sınırlarının dışına çıkamıyorsanız, mektuplarınızı nasıl gönderiyorsunuz ya da gazeteye ilan veriyorsunuz?”

“Bertha onları kent merkezine götürüyor,” dedi Karasakal. “Ve her zaman, gelen bir şey var mı diye postayı kontrol eder.”

“Bertha... ekmekleri pişiren kadın mı?”

Başıyla onayladı.

“Ama onun ne zaman geleceğini bilmiyorsunuz, değil mi?”

Karasakal konuşmak için ağzını açtı ancak cevap veren başka bir ses oldu, ağzı doluymuş gibi boğuk çıkan bir ses. “O zaten burada.” Oturma odasının kapısına baktığımda, Micah’ın kapı eşiğinden gizlice içeri baktığını gördüm. Ağzında kocaman bir parça ekmek çiğniyormuş gibi yanakları şişmişti. “Tutsağımız için daha fazla ekmek pişirmeye gelmiş.

Kral homurdandı. “Ona tam bir yemek hazırlasa da olur.”

Micah’ın gözleri parladı ancak hemen umurunda değilmiş rolü yapmaya başladı. “Gidip ona söyleyeyim.” Oradan ayrılmaya hazırlandı ancak öne doğru bir hamle yaptım.

“Bekle!” diye seslendim arkasından.

Micah kapı eşiğinden başını içeri doğru uzattı.

Daha ben konuşmadan, kral koltuğundan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. “Yaşlı ayıyı yukarı çıkar,” dedi rahatsız bir şekilde iç geçirerek. “Eminim Bayan Bellefleur’un ona sunacağı bir iş teklifi ya da öyle saçma sapan bir şeyi vardır. Bu arada ben de bu boktan yerde sessiz *olması* gereken başka bir köşe bulacağım.”

Ben mektubumu yazmayı bitirip, imzalayıp mühürleyene kadar Micah, Bertha ile birlikte geri döndü. İnsan şeklindeyken bile geniş ve tıknaz bedeniyle ayıya benzeyen bir kadındı. Teni bal rengiydi ve saçları ise teninden sadece bir ton daha koyuydu. Üzerinde basit kahverengi bir elbise ve lekeli bir mutfak önlüğü vardı. Onu, kral çıktıktan sonra faeler tarafından da boşaltılan oturma odasının ortasında karşıladım.

“Sen Bertha olmalısın,” dedim.

O da beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışmıştı. “Ve sen de hakkında bir şeyler duyduğum şu *tutsak* olmalısın. Tanıştığımıza çok sevindim, canım.” *Tutsak* kelimesini adeta yaramaz çocuklar tarafından oynanan zararsız bir oyunmuş gibi vurgulamıştı.

Aslına bakılacak olursa, bundan pek farklı değildi.

“O artık bizim tutsağımız değil,” dedi Micah. “O bizim kahyamız, o da her ne demekse. Mutfakta daha fazla ekmek var mı?”

Bertha başıyla onayladığında, çocuk seğirterek odadan çıkıp beni aşçıyla yalnız bıraktı. “Demek kahya ha?” diye sordu.

“Evet, bu arada adım Gemma Bellefleur. Senin bir aşçı olduğunu ve köşke yiyecek sağladığını duydum, öyle mi?”

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi. “Majestelerinin yemeklerimin tatsız olduğunu söylemekten hoşlandığını biliyorum ama ünlü tavşan yahnimden hiçbir zaman üç tabaktan az yemez.”

Sıcak yahni fikri neredeyse midemin guruldamasına neden oldu. “Yaptığın yemeklerin karşılığını alıyor musun?”

Geçştirir gibi elini salladı ve ses tonunu fısıltı seviyesine indirdi. “Majesteleri için yapabileceğimin en azı bu. Çok az fae onun burada yaşadığını biliyor ve bunun nedenini anlıyorum. O iyi bir kral. Bu lanet yüzünden başka kimsenin acı çekmesini istemiyor.”

Kral ve iyi insan kelimelerini aynı cümlemin içinde düşünmekte zorlanıyordum ancak onun kral hakkındaki düşüncelerini

bu şekilde tutmasına izin verdim. Onu düzeltmek ve ona diğerlerini uzakta tutanın kralın yanlış yorumlanan kibri olduğunu söylemek işime yaramayacaktı. “Harika bir hizmet veriyorsun, Bertha. Ancak artık bunun karşılığını almanı ve köşk için daha düzenli bir şekilde yemek hazırlamanı istiyorum.”

Gözleri açıldı ve şakayla koluma vurdu. Bu çok tanıdık olan hareket, yüzümün kızardığını hissetmeme neden oldu. “Sonunda kralın akli başına geldi mi?”

“Pekala, ben devamlı olarak burada kalacağım ve köşk de insan misafirlerini ağırlamaya hazırlandığı için düzgün yemeklere ihtiyacımız olacak. Kurtlar her ne yiyorsa ona değil.”

Bertha kahkaha attı. “Onları insan hallerindeyken çiğ et çiğnemeye çalışırken bir görmelisin. Eğer henüz öğrenmediysen söyleyeyim, bu sürüde keçi inadı var.”

“Bunu görebiliyorum,” dedim dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılırken. “Bu, bu işi kabul edeceğin anlamına mı geliyor? Maaşını konuşabili-”

“Ne uygunsa onu ödeyin. Şu haliyle de idare ediyorum. Aslında, buraya gelmeye başladığımdan beri, kulübeme gittiğimde önlüğümün cebinde kuvars parçaları buluyorum.” Aramızda bir komplo varmış gibi gözünü kırptı. İlk başta, onun buradayken hırsızlık yaptığını ima ettiğini düşündüm ancak yüzündeki ifadenin sıcaklığı başka bir hikaye anlatıyordu. Eliyle önlüğünün cebine vurarak başıyla onayladı. “Majesteleri iyi bir insan.”

Kelimeler anlık olarak dudaklarımda kaldı. Demek ki... ona *ödeme* yapıyordu. Ancak neden bunu gizli bir şekilde yapıyordu?

“Bu akşam için yemek isteyeceğinizi düşünüyorum, Bayan Bellefleur,” dedi beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Geriye doğru bir adım attı ve önlüğünü çözmeye başladı. “Ben kent merkezine gidip ihtiyacım olanları alacağım.”

Parmaklarımda tuttuğum zarfı hatırladım ve ona uzattım. Mektubu titreyen ellerle tutarken midem korkuyla

buruldu. Konuşabilmem biraz zamanımı aldı. “Kent meydanına giderken bunu da verir misin?”

Zarfı elimden aldı, elbisesinin cebine koymadan önce adrese bir baktı. “Elbette. Başka bir şey var mı?”

Tek yapabildiğim başımı olumsuz anlamda sallamak oldu, gözlerim onun cebindeydi, sık sık nefes alıp veriyordum. Bu kadardı. Babam bu mektubu alır almaz bilecekti. İşe girdiğimi, onun isteğine karşı geldiğimi ve aramızdakilerin sonsuza kadar değiştiğini bilecekti.

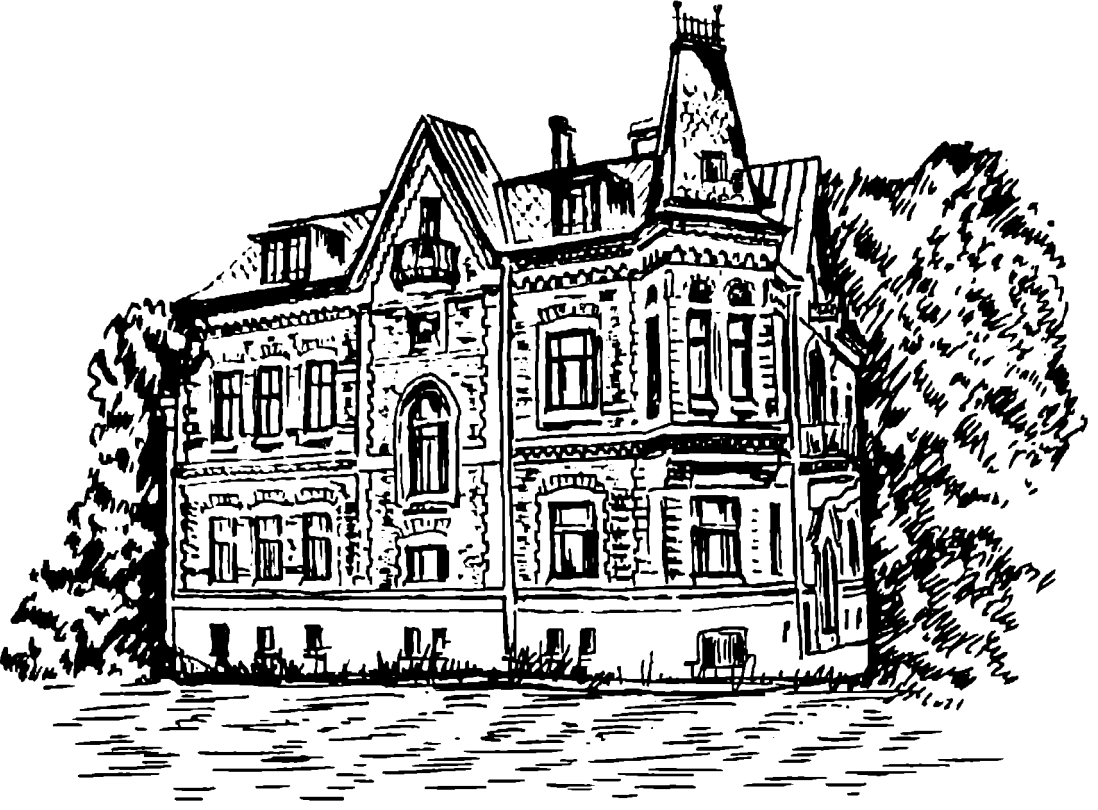
Daha iyiye doğru değiştiğini, diye hatırlattım kendime.

“Çok iyi,” dedi Bertha. “Kısa süre içinde dönerim ve yemek de akşam karanlığı çökmeden hazır olur.” Kısa bir süre içinde oturma odasından çıkıp mektubu da yanında götürdü. Kadrimi mühürleyen mektubu.

Atan kalbimin sesiyle baş başa kaldığımda korkum azaldı ve rüzgarlı bir günde dağılan bulutlar gibi uzaklaştı.

Bitmişti.

Özgürlüğüme doğru bir adım daha atmıştım.

On Beşinci Bölüm

Çalışma masasında bir dizi hesap defterinin üzerine eğilmiş çalışırken, oturma odasında akşam yemeğimi tek başıma yedim, bir yandan ağızma kaşık dolusu yahni götürürken bir yandan da sayfaları çeviriyordum. Bertha'nın tavşan yahnisi şimdiye kadar yediğim en iyi yemeklerden biriydi. Ya da belki de sadece bu kadar yorgun hissettiğim ya da bu kadar garip ve olaylı bir günün ardından bu kadar aç olduğum için böyle düşünüyordum. Bu sabah, akşam çökene kadar işe girmiş olmayı umut ederek uyansam da bu sürede yaşadığım deneyimlere hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Önümdeki tabağı bitirdiğimde, en yeni hesap defterinin üzerinden üç kere geçmiş ve çok az detayın kaydedilmiş olması karşısında hayal kırıklığına uğramıştım. İlk sayfada kraliyet hazinesine yapılmış düzenli ödemelerin yazıldığı çiziktirmelerden başka bir şey yoktu ki bunların da toplamı aşırı derecede yüksek

bir tutar oluyordu, ancak babamın kuvars madenlerinden gelebileceğini düşüneceğim kadar yüksek. Bir sonraki birkaç sayfa ise harcanan kuvars parçalarının nereye harcandığının hesaplarıydı ki çok fazla bir şey harcanmamıştı. Bunun aksine daha eski -kralın sarayının olduğu zamandan kalma- hesap defterleri, müsrifçe harcamaların yapıldığı zamanlardan kalma çok daha detaylı kayıtlarla doluydu. Görünüşe göre, kral kurtken servetini harcamayı sevdiğini söylediğinde abartılı konuşmamıştı. Kurtların partiler yaptığını, saraylara ve hizmetlilere sahip olduğunu hayal etmek zordu. Müzisyenleri ve onları eğlendiren kimseler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ulunarak söylenen bir dörtlük belki de? Dört bacaklı bir kadril dansı?

Küçük bir kahkaha attım, sonra hesap defterlerini bir kenara attım. Bir kağıt parçası alıp düzgün görünmesi gereken her bir odanın ve yenilenmesi gereken mobilyaların listesini çıkardım. Bretton'daki evimiz gibi, tüm köşkü lüks eşyalarla döşememiz gerekmiyordu. Birkaç kilit alan işe yarayacaktı: oturma odası, yemek odası, ön hol, köşke giden yollar, ön kaldırım ve arkadaki bahçeler. Başka her şey boş zamanlarda temizlenebilir ve düzenlenebilirdi.

Bir başka kağıt parçasının üzerine, hem günlük olarak hem de özel durumlarda doldurulması gereken pozisyonları listeledim. Daha şimdiden kralın, Imogen'in gözündeki statüsünü sağlamlaştırmak için en azından bir gösterişli etkinliğe -belki de bir akşam yemeğine- ev sahipliği yapmaya ihtiyaç duymasını bekliyordum. Bu yüzden bu tür etkinliklerde hizmet etmek konusunda deneyimli olan, inandırıcı bir insan hizmetliler grubuna ihtiyacımız olacaktı. Diğer her şey için kralın evi işe yarardı.

"Ah, hâlâ buradasın," diye geldi kralın boğuk sesi.

Döndüm ve onun kapı eşiğinde durduğunu gördüm. "Buradan ayrılabilirim," dedim, çalışma masasındaki sandalyemden kalkmaya hazırlanırken.

Geçiştirir gibi elini salladı ve gidip ateşin yanındaki sandalyesine oturdu. Bir yana doğru eğilerek, odamda yaptığını gördüğüm gibi başını yumruğuna dayadı. Karışmış bir tutam saç gözlerinin önüne düşüyordu ancak şöminede kükreyen alevlere bakarken bu saçları geri çekme zahmetine girmedim.

Onu bu şekilde, çok yaşlı, çok yıpranmış bir halde otururken görünce, *bu plan delilik mi?* diye düşünmeden edemedim. Bu dünya üzerinde bu yarattığı Imogen Coleman'a çekici kılan bir şey var mıydı?

Tahrı, diye hatırlattım kendime. Bir krallığı ve parası olduğu sürece yakışıklı, nazik ya da merhametli olmasına gerek yoktu. Imogen bununla tatmin olurdu, bunu biliyordum. Ancak bu onun en değerli şeyini feda etmesi ve laneti kaldırması için yeterli olacak mıydı?

Başımı iki yana salladım. Şu anda bunun için endişelenmek bana düşmezdi. Ayrıca, eğer büyük planım başarısız olur ve lanet kaldırılamazsa bile, o ister yaşasın ister yaşamasın bu uzlaşmadan faydalanmak niyetindeydim.

Bundan bahsetmişken...

Listemi bir kenara koydum ve hesap defterlerine geri döndüm. Sonra önerdiğim yenilemeler, krala düzgün bir elbise dolabı ayarlamamanın ve birilerini işe almanın bedelini tahmin ederek bir hesap yaptım. Bulduğum toplam tutar sadece bir tahmindir ve bunu ikiye hatta üçe katlasam bile bu kralın servetinde bir gedik bile açmazdı. Pazarlığımızdan daha fazla bedel istemiş olmayı dileyerek dişlerimi sıktım. Milyonlarca parça serveti varken yirmi bin kuvars parçası için nasıl şikayet etmeye cüret ederdi?

Başımı iki yana salladım ve kralın oturduğu koltuğa bir bakış attım. Bana baktığını fark ettiğimde kalbim boğazımda atmaya başladı. Gözlerine baktığımda irkilmedi bile. Hesap defterini sertçe kapattım; yanaklarım yanıyor, nabzım hızlanıyordu. "Gerçekten, bir kadına gözlerini dikip öyle bakmamalısın."

Birkaç kere gözlerini kırptırdı. “Ben sana bakmıyorum.”
“Bakıyordun.”

Bakışlarını çevirip yeniden alevlere baktı. “Ah, peki o zaman bir kadına nasıl bakmalıyım?”

“Bir ava bakar gibi değil.” Sinirlerimi toparlamak ve nabzımı yavaşlatmak için derin bir nefes aldım. “Senin sevgili Imogen’i korkutup kaçıracağını söyledim ama hem o *sevgili* bir kişi değil hem de erkeklerin ilgisinden dolayı kolay kolay rahatsız olmaz. O senin bu incelemeni heyecan verici bulabilir ama ben bulmuyorum. Bu oldukça... kurtlara özgü bir şey.”

Yeniden sakinleşerek, “Şu andan itibaren sana bir kadına bakmak konusunda önereceğim iki yol var ve bu da kişiliğinin nasıl görünmesini istediğine göre değişir,” dedim.

“Kişiliğim mi?”

“Evet. Bunu takmak zorunda olduğun bir maske gibi düşün. Beni kurtardığın ve sonra da sakat rolü yaptığın gibi, Bayan Coleman’ın yanındayken de bir centilmenmiş gibi davranman gerekiyor. Ve bunu inandırıcı bir şekilde yapmak için kendine bir kişilik oluşturman gerekiyor. Onun tarafından algılanmak istediğin şekilde.”

“Bir büyü gibi mi?”

Bir an için şaşırıp kaldım. Fae büyülerini duymuştum ancak hiçbir zaman gerçek olduklarını düşünmemiştim. “Sanırım bir büyü gibi. Sanırım sihir gücün olmadan bir büyü yapamazsın, değil mi?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Yapamam.”

Merakımdan, bir büyüünün nasıl bir şey olduğunu, nasıl yaratıldığını ve ne işe yaradığını sormak istiyordum. Ancak kralın yüzündeki hüznü ifade benim hızla bir önceki konuya dönmeme neden oldu. “Dışarıya gösterdiğin kişilik için sana önereceğim iki seçenek, ya serseri ya da metin bir centilmen olman.”

“*Serseri* de ne demek oluyor?”

“Bu... şey...” Duraksayıp, en sevdiğim romanları düşündüm. Aklıma *Mürebbiye ve Çapkın* geldi. “Biraz küstah, cecur ve çekici erkeklere serseri denir. Görgü kuralları konusunda biraz kaba sabadırlar. İlgi göstermek konusunda oldukça küstah olabilir ve görgü kurallarının sınırlarını zorlayabilir. Bence bu, pek çok yönden sana uyar. Ancak bir serserinin hazırcevap espriler yapması, flörtöz olması ve çekici sohbetler etmesi gerekir.”

Bana bakmak için koltuğunda arkasına döndü. “Benim kafasız ve çekici olmayan biri olduğumu mu söylüyorsun?”

Hakaretimi fazla geç fark ederek kızardım. Özür dilemem gerektiğini biliyordum ancak ses tonundaki öfke bunun yerine kahkaha atmak istememe neden oluyordu. Gülümsememi, büzdüğüm dudaklarımın arkasına saklayarak başımı iki yana salladım. “Böyle bir şey söylemiyorum, sadece... çekiciliğini *tiksinc* bir insan üzerinde kullanmaktan zevk almayacağını düşünüyorum.”

Dik bir şekilde oturdu. “Sana harika bir oyuncu olduğumu göstereceğim.”

“Gördüm,” dedim ifadesiz bir ses tonuyla. “Her neyse, ağırbaşlı centilmen rolünü de düşünmeni öneririm. Onda da sessiz ve soğuk olmanın avantajı var, sadece istediği zaman konuşur. Kendine güvenli ve ulaşılmaz görünür. Imogen böyle bir adamı elde etmenin zorluğunu sevecektir ve sen de... Pekala, yaptığın şeyi yapmaya devam edebilirsin.”

“Ben ne yapıyorum?”

“Tamam, bir saniye önce sessiz bir şekilde alevlere bakıp düşünüyordun ki bu da ağırbaşlı bir centilmen için gayet uygun. Ancak hedefimizle birlikteyken daha soğukkanlı olmalısın. Ve zafer kazanmak için görgü kurallarına çok daha fazla uygun davranman gerekir.”

Gözlerini devirdi ve yeniden ateşe döndü. “Görgü kurallarınıymış, sevsinler.”

Çalışma masasındaki sandalyemden kalktım ve yavaş, tereddütlü adımlarla yaklaştım, “Saç tıraşı olmaya ve yeni kıyafetlere de ihtiyacın var,” derken sesimin sakın çıkmasını sağlamaya çalıştım.

Aniden oturduğu yerden fırladı ve bastonuna yaslanarak bana döndü. “Saçlarımı alamazsın.”

Ellerimi önümde birleştirip duraksadım. “Eğer seni bir insana Kış Meydanı’nın çekici Şeytani Kralı olarak takdim edeceksek, öyle görünmelisin.”

Bana doğru bir adım attı, gözleri... korkuya benzer bir ifadeyle açılmıştı. “Beni Kış Meydanı’nın Şeytani Kralı olarak takdim etmeyeceksin. Beni kesinlikle kral olarak takdim etmeyeceksin!”

“Bu pazarlığın bir parçası değildi.”

“Tamam, artık bir parçası. Ya bana söz verirsin ya da seninle işim biter. Hiç kimse benim kral olduğumu bilmeyecek.”

“Benim tüm planım senin kral olarak onu baştan çıkarmana dayanıyor.”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Bunu yasaklıyorum.”

“Neden?”

“Hiç kimsenin -ne bir insanın ne de bir faenin- beni nerede bulacağını bilmesini istemiyorum. Sana daha önce de söyledim, lanetimi bilen pek fazla fae yok, insanlara ise bundan hiç bahsedilmedi. Bir şeytani kralları olduğunu biliyorlar ama kim olduğunu bilmiyorlar ve lanet onların uzun bir süre beni düşünmelerini engelliyor. Bu bana oldukça uyuyor çünkü şeytani kralın istemediği sürece insanlarla etkileşime girmesi gerekmiyor. Ben de bu şekilde kalmasını istiyorum. Bana taleplerde bulunulmasını da insan ustaların koruyucuları olarak beni aramalarını da faelerin evimde bir yer için bana yalvarmalarını da istemiyorum. Kimse... kimse... görmemeli... bu... bu...” Dudaklarını büzüp cümlenin geri kalanını getirmedi. Cümlenin gerisini tahmin

etmek zor değildi çünkü yüzünden açıkça belli oluyordu: *Bu hale düşürüldüğümü.*

Bu, planlarımda büyük bir engel oluşturunuyordu ancak onu anlamadığımı söyleyemezdim. İnsanlarla araya mesafe koymaya, onların kim olduğumu anlamamalarını sağlamaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Eskiden kim olduğumu. Ancak bu, aklıma bir soru gelmesine neden olmuştu. “Eğer lanet senin kolay unutulmana neden oluyorsa, ben nasıl seni unutmadım?”

Geçştirir gibi elini salladı. “Sen artık laneti biliyorsun. Faeler için de aynı şey geçerli. Laneti bilenlerin beni unutma eğilimleri daha az oluyor ancak ismim herkes tarafından unutuldu. Bunun ne kadar zarar verici olabileceğini görmüyor musun? Eğer çok fazla insan kimliğimi, laneti, konumumu öğrenirse... tüm mahremiyetimi kaybederim.”

“Pekala,” dedim iç geçirerek. “Ancak bu senin düzgün görünmeni sağlamayı çok daha önemli bir hale getiriyor. Üzgünüm ama saçlarını düzeltmek zorundayız.”

“Ama... beni sadece bu ısıtıyor.” Elini karışmış altın sarısı kahverengi buklelerine götürdü. “Bu değersiz bedende kürküm yok.”

“Kıyafetler bunun için var. Yeni kıyafet dolabını hazırladığımda, seni sıcak tutacaklarından emin olacağım.”

Ağzının içinde bir dizi küfür sıraladı. “Bana neden insan bir kızın benden bir şeyler talep etmesine izin verdiğimi hatırlatır mısın?”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Çünkü bir pazarlık yaptık ve aslında ben senin son umudunum.”

“Eğer şu planın işe yaramazsa, senin kelleni alacağım.”

Bunu duymazlıktan gelip bu planımın işe yaramaması durumunda onun öleceği gerçeğini kendime sakladım. “Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum. Ayrıca, bu işe yaramazsa, ödeme almayacağım.”

Aramızda bir sessizlik oldu. “Parayla ne yapacaksın?” diye sorduğunda, çalışma masasına dönmek üzereydim. “Lanet kalktığında ve sana yirmi bin kuvars parçasını verdiğimde onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

Bir an için yalan söylemeyi düşündüm ancak sonra basit gerçeği söylemeye karar verdim. “Eve gitmek istiyorum.”

Alnını kırıştırdı. “Ev?”

“Çocukken yaşadığım yere. Isola. Sıcak ve güzel bir ülkedir. Ben... annem vefat edince oradan ayrılmaya zorlandım. Para benim Faerwyvae’den çıkmamı ve belki de Isola’da bir mülk almamı sağlayacak.”

“Orada ne yapacaksın?”

“Küçükken yaşadığıma benzer bir çiftlik kuracağım. Belki de at yetiştiririm.”

“Babanı da alacak mısınız? Hırsıla beni kandırmaktan vazgeçirmeye çalıştığın şu Richard Bellefleur’u?”

Babamdan bahsedildiğinde yumruklarımı sıktım. “Hayır. Ekonomik bağımsızlık istememin nedeni o. Isola’ya yalnız gideceğim.”

Beni inceliyordu, adeta doğruca gözlerimden içeriyi, düşüncelerimi görmenin bir yolunu arar gibi gözlerime bakıyordu.

Ona sert bir bakış attım. “Gözlerini dikip bakmaktan kas-tım buydu.”

Bir kolunu havaya kaldırdı ve arkasını döndü. “Korkunç insan.”

“Hayır, bu sadece iyi bir alıştıрма,” dedim nazikçe. “Gel, bir sonraki sefere durumu nasıl düzelteceğini açıklayayım.”

Dişlerini gıcırdatarak bana bakmak için arkasını döndü. “Durumu düzeltmek,” diye alayla homurdandı.

“Eğer bir kadına gözlerini dikmiş bakarken yakalanırsan ya da biriyle üç saniyeden daha fazla bir süre bakışırsan, iki seçeneğin vardır. Eğer ağırbaşlı centilmen rolü oynuyorsan, hemen bakışlarını çevirmelisin. Herhangi bir utanç gösterme ama sadece

bir an için etkilenmiş, bozulmuş gibi görünebilirsin. Adeta onun güzelliği seni tutsak almış gibi... Ama onu rahatsız etmesin diye bakışlarını çevirmelisin. Sonra bir şey olmamış gibi kendi işine devam et. Bilirsin, düşüncelere dalmaya falan.”

Başını iki yana salladı. “Bu aptalca.”

“İkinci seçenek, serseri rolü. Bir serseri gözlerini dikip bir kadına baktığında, hemen bakışlarını çekmesine gerek yoktur ama bu bakışmayı başka bir şeye çevirmesi gerekir. Çekingен bir şekilde gülümse ama bakarken yakalandığının farkında olduğunu ve bundan hoşlandığını kurnazca ima et.”

“Bu kurnazca imanın nasıl görünmesi gerekiyor?”

Omuz silktim. “Hafifçe sırtarak belki. Ama inandırıcı olmalısın. Dudak büker gibi görünmemelisin ve dışarıdan herkesin fark edeceği kadar da belli de olmamalı.”

“Tamam, bu çocuk oyuncağı kadar kolay, öyle değil mi?” dedi sesi alayla dolu.

“Muhtemelen düşündüğün kadar zor değil.”

“Eğer bu kadar zekiysen, neden bana kendin göstermiyorsun?”

Ağzımı açtım, yanaklarımın ısındığını hissediyordum. “Pekala, daha önce serseriye hiç oynamadım.”

“Ama eminim en azından biri sana oynamıştır.”

Bu sözü, beni göğsüme bir darbe almışım gibi etkiledi. Kötü niyetle ya da küçümseyerek söylememiştii. Sadece zekice bir cevap olsa da söyledikleri acı verici bir şekilde doğruydu. Gerçekten bir serseri benimle oynamıştı.

Ruh halimin değişmiş olduğunu hissetmiş olmalıydı ki ses tonunu düşürüp nazik bir şekilde konuşmaya başladı: “Demek istediğim, daha önce bu sırtışı görmüş olmalısın. Görmek istiyorum.”

Nefes alarak, bu ana hücum etmekle tehdit eden anıları zihnimin gerilerine, ait oldukları yere kilitledim. “Ah, tamam,”

dedim. “Şimdi birkaç saniye için başka bir yere bak. Göz göze geldiğimizde ne yaptığımı izle.”

Kendisine söylediğimi yaptı, gözlerini devirerek arkasını döndükten sonra yeniden bana baktı.

Göz göze geldiğimizde, ona bakmaya devam ettim. *Bir, iki, üç.* Sonra, dudaklarımın bir kenarını hafifçe yukarı kaldırarak gülümsedim ve sonra birden bakışlarımı çevirdim. Odaya göz gezdirdi, sonra rol yapmayı bırakıp ona döndüm. “Gördün mü?”

Yüzü ifadesizdi, bakışları dudaklarımdaydı. Sonra yavaşça bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı, yine gözlerime fazla uzun bir süre bakmıştı. Ona sessizce ipucu vermek için kaşlarımı kaldırdığımda iç geçirdi. Diş göstermeye benzeyen garip bir şekilde dudaklarını büktü, bakışlarını kaçırdı ve başka bir yere baktı.

Kahkahamı saklamak için öksürmek zorunda kaldım. “Pratiğe ihtiyacın var ama en azından ne demek istediğimi anlamışsın. Şimdilik sana ağırbaşlı centilmeni oynayıp sadece bakışlarını çevirmeni öneriyorum.”

“Peki oturma odamdan ne zaman çıkmayı düşünüyorsun?”

“Gideceğim,” dedim. “Ama önce sana *majesteleri*’nden başka bir şekilde seslenmek istiyorum.”

“Majesteleri iyi. İyi geceler.”

“Hadi ama. Eğer Imogen’dan senin kral olduğunu saklayacaksam, seni onunla bu şekilde tanıştıramam. Düzgün bir isme ihtiyacın var. Kulağa zarif bir centilmenmişsin gibi gelmeni sağlayacak bir isim.”

“Benim bir ismim var.”

“Ama hatırlamıyorsun.”

Şömineye doğru gitti. Alnı kırıışmış bir halde şöminenin önünde ileri geri yürümeye başladı. “Hatırlamak için çok uğraştım. Bazen orada, zihnimin tam köşesinde olduğunu düşünüyorum. Dilimin ucuna geliyor, neredeyse kulaklarımda yankılanmasını duyacak gibi oluyorum. Şöyle bir şeydi... Floyd... Farris... Varis... Elvis...”

Yüksek sesle kahkaha attım. “Elvis?”

Homurdandı ve başını iki yana salladı. “Git buradan.”

“Üzgünüm,” dedim kahkahamı bastırarak. “O zaman sana bir isim verebilir miyim?”

“Hayır desem kabul edeceğinden şüpheliyim.”

“Tabii ki kabul etmem.” Ona doğru birkaç adım attım, gözlerini kısıp ona bakarken, yüzüne uyan bir isim bulmaya çalışıyordum. Karmaşık saçlarına ya da kıvrıkcık saçlarına değil, tüm bunların altında yatan adama. Şarap rengi gözleri olan ve şöminenin önünde düşüncelere dalmayı seven adama. “Elliot Rochester,” dedim en sonunda.

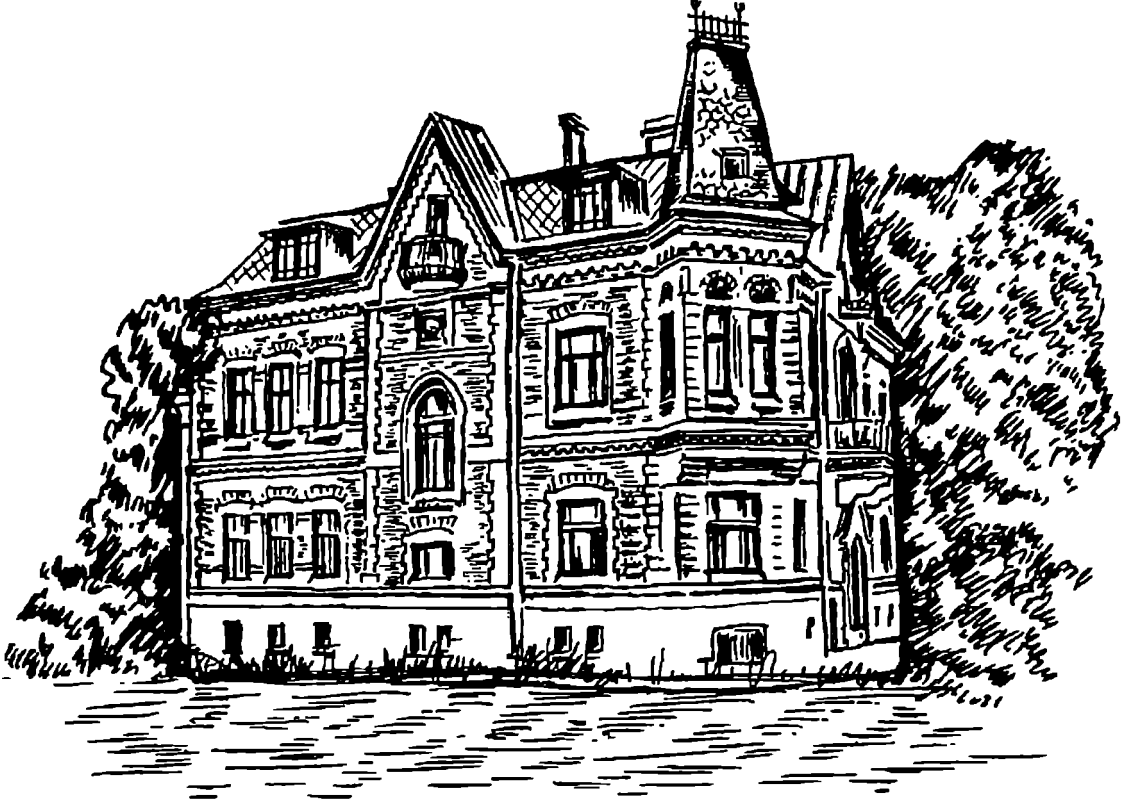
“Ne biçim bir isim bu?”

“Rochester, en sevdiğim romanlardan biri olan *Mürebbiye ve Lanetli Saray* romanındaki, düşüncelere dalmayı seven favori erkek kahramanın ismi. Ve Elliot... şey, Elliot sana yakışıyor gibi duruyor.”

Ayaklarını sürüyerek koltuğunun yanına gitti ve oflayarak kendini koltuğa bıraktı. “Tamam.”

Oturma odasında ilerledim ve kapının yanında durdum, battaniyesini kucağına örtüp koltuğunu şömineye biraz daha yaklaştıtırırken ona baktım. Attığım kahkahanın acısı hâlâ dudaklarımı sızlatırken, *belki de kurt kralın Imogen Coleman’ı baştan çıkarmak konusunda bir şansı vardır*, diye düşündüm. “İyi geceler, Elliot Rochester.”

“Majesteleri,” diye homurdandı. Ancak koridora çıktığımda ardından, “İyi geceler, Gemma Bellefleur,” diye mırıldandığını duyduğumdan neredeyse emindim.

On Altıncı Bölüm

Dün gece hissettiğim rahatlama, zafer ve umut duygularının hepsi, güneş doğar doğmaz yok oldu. Sıçrayarak uyan-
dım, yeni odamdaki yeni yatağında hızla kalkarak oturdum,
her bir zerrem büyük bir korkuyla doluydu.

Ne yapılması gerektiğini biliyordum. Bana bunu yaptıran
kendi planımdı. Ancak yine de kente geri dönme fikri dizleri-
min titremesine neden oluyordu.

Üzerimdeki örtüleri açarak kendimi yataktan kalkmaya zor-
ladım. Çıplak ayaklarımı soğuk döşeme taşlarının üzerine bas-
tığımda, köşk için alınacak önemli malzemeler listesine birkaç
kilimi de ekledim. Şömineye bir göz attığımda, gece boyunca
ateşin soğuyarak köze dönüştüğünü gördüm. Dün gece oturma
odasından döndüğümde, şöminenin yakılmış, yatağımın da de-
ğiştirilmiş olduğunu görünce şaşırmıştım. Su çekmiş botlarım
şöminenin yanında bırakılmıştı. Islak kıyafetlerim de görünürde

yoktu. Yıkanmak üzere alınmış olduklarını umdum. Şimdiye kadar aşçı haricinde hiç kimseyi belirli bir göreve getirmemiştim ama biri inisiyatif almaya başlamış gibi görünüyordu.

Botlarıma bakarken alnımı kırıştırdım. Şöminenin başında bırakıldıkları için muhtemelen kurumuş ve sıcaktılar ancak dün botların içinde koşturmaktan dolayı ayaklarım hâlâ ağrıyordu.

Onları giymeden önce fikrimi değiştirdim ve elbise dolabının yanına gittim. Dün gece dolabın içindeki alt çekmeceyi incelemiş ve bazı gece elbiseleriyle şu anda üzerimde olan kalın çorapları bulmuştum. Bu sefer bir üstteki çekmeceyi karıştırdım ve bir çift yün eldiven, kürklü kısa bir pelerin ve başıma iyi oturan, kenarları kürklü, yumuşak bir şapka aldım. Hem pelerinin hem de şapkanın kürklü kısımları koyu kahverengiydi ve daha önce dokunduğum kürklerin hepsinden daha yumuşaktı. İtiraf etmeliydim ki kralın temsilcisinin mükemmel bir zevki vardı.

Yeni bulduğum eşyaları bir kenara bırakıp elbise dolabının kapağını açtım ve elbiselerin üstündeki rafı inceledim. Orada bir çift bot buldum. Botlar benimkilerden çok daha dayanıklı görünüyordu, yumuşak siyah deriden yapılmıştı ve kürkle kaplıydı. Tabanları genişti ve sürtünmeye dayanıklı bir şekilde yapılmıştı. Ayağıma uyup uymayacağından şüpheli bir şekilde bir tanesini denedim ve ayağıma gayet uygun olduğunu gördüm. Görünüşe göre temsilcinin uzun ve dar ayakları vardı ki bu da botların bana biraz büyük geldiği anlamına geliyordu. Botların içindeki boşluğu dolduracağını umarak çekmecedен bir çift çorap daha aldım ve sonra dün de giydiğim yeşil elbiseyi ve gri pelerini çıkardım. Elbiseyi başımdan geçirirken, alışılmamış giyim tarzımın istediğimden daha çok ilgi çekebileceği düşüncesiyle içimde bir panik dalgası hissettim. Neyse ki pelerin, elbisenin çoğunu kapatıyor ve sadece etek uçlarını dışarıda bırakıyordu. Ancak pelerin, şapka ve eldivenler yeterince moderndi.

Tamamen giyindikten sonra kendimi zırhını kuşanıp savaşa hazırlanan bir asker gibi hissederek, evden çıkıp kente gitmeye

hazırlandığım zamanlarda yaptığım şeyi yaptım: Pencerenin yanına gittim. Kentteki evimizdeki pencereden gördüğüm manzaranın aksine, burada dağlar ve ağaçlardan başka bir şey görmüyordum. Buzlu ağaç tepelerini, hafifçe yağın karı ve doğan güneşin ağarttığı soluk gökyüzünü incelerken duyduğum hışıyla birlikte gerginliğim bir anda yok oldu. Sonra, aynı dün olduğu gibi bahçedeki bir şey dikkatimi çekti.

Orada, dün gördüğüm küçük avlunun içinde kral -ona verdiğim yeni isimle Elliot Rochester- oturuyordu. Bu sefer onun olduğunu biliyordum çünkü o kambur oturuş şekli ve o zapt edilmez uzun saçlarıyla artık onu başkasıyla karıştıramazdım. Daha yakından baktım, başını eğişini ve omuzlarının düşükliğini inceledim. Parmakları, küçük ve kırmızı bir şeyin üzerinde kapanmıştı.

Bir gülün taçyaprağı.

Aniden ağzım kurudu, onu bahçede görmemin dün olmayan yepyeni bir önemi vardı. Çünkü bugün gerçeği biliyordum; elinde tuttuğu şeyin basit bir taçyaprak değil, bir *gün* olduğunu biliyordum. Hayatından alınan başka bir gün. Onu almaya gelen lanete biraz daha yaklaştığı başka bir gün.

Bu da boğazıma bir yumru yerleşmesi için yeterliydi. Kendi adıma da endişelenmem gereken çok fazla şey vardı.

Başını bana doğru çevirdi. Bir önceki günün tekrarı gibi, doğruca bana bakıyor gibi görünüyordu. Ancak bu sefer hızla uzaklaşmadım. O da bakışlarını kaçırmadı ki bu beni şaşırtmamıştı, dün geceki dersi henüz yeterince anladığından şüpheliydim. Bu nedenle de elimi kaldırdım ve ona hafifçe el salladım. Yavaşça omuzlarını dikleştirdi, başını biraz daha havaya kaldırdı. Sonra o da bana el salladı.

Alçak sesle, "Birinci aşamanın zamanı geldi," dedim.

Kent meydanına ulaştığımda, hâlâ sabahın erken saatleriydi, bu da kaldırımlarda yolumu bulmamı kolaylaştırıyordu. Şans eseri, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimse yolumu kesmemişti. Ancak Vernon'a yaptığım ziyaret sonlanmadan önce istemesem de bir kişiyle konuşmam gerekiyordu fakat henüz bu konuyu düşünmeye katlanamıyordum. İlk olarak, planladığım bir başka buluşma vardı.

Kitapçıya yaklaştıkça, neredeyse kağıt kokusunun beni çağırdığını, kitapların ismini fısıldadığını duyabiliyordum. Kalbim bu çağrıya cevap vermek istiyordu. Kitapçıdan uzaklaşmak ve bunun yerine sokağın karşısına geçmek çok derin bir ihanette bulunmuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Ancak Vernon'a kitaplar için gelmemiştim.

İnşaatı tamamlanmamış Verity Oteli'nin önünde durup derin bir nefes aldım. Planımın bu kısmının başarılı olup olmayacağına dair hiçbir fikrim yoktu ancak denemek zorundaydım. Sahte kişiliğime sıkıca büründüm ve kapıyı açıp içeri girdim. Çekiçlerin sesleri hemen kulağıma geldi, ayağımın altındaki zemin talaş ve molozlarla kaplıydı. Otelin inşaatının bitmediğini biliyordum ancak bu kadar karmaşa içinde olmasını beklemiyordum. Dışarıdan, neredeyse inşaatı bitmiş gibi görünüyordu.

İnşaat seslerini takip ettim ancak hiç kimseyi göremedim. "Merhaba," diye seslendim. "Biriyle konuşmam gerek." Çekiçlerin vurulma sesleri bana verilen tek cevap oldu, dolayısıyla sesleri takip etmeye devam ettim. Sonunda, çalışma seslerinin bir gürlemeye dönüştüğü açık bir alana geldim. Burası zeminden tavana kadar yapı iskeleleriyle çevriliydi, bunların üzerlerinde de çalışanlar vardı. Bazıları boya yaparken, diğerleri zarif duvarların süslerini tamamlıyorlardı. Mavi ışık saçan küreler etrafta uçuşuyor, ortama ışık saçıyor ve çalışanlar için belirli alanları aydınlatıyordu.

Ağzım açık kaldı. Işık saçan küreler... Bunlar... fae yaratıkları mıydı?

Geçici alevleri duymuştum ancak daha önce onları hiç görmemiştim. Onların insanların yanında çalışacaklarını görmeyi hiç hayal edemezdim.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Bir kadından gelen bu sesin sahibini görmek için hızla arkama döndüm ve bakır rengi saçlı kadınla karşılaştım. İki gün önce Imogen ile gördüğümüz kadınla. Alnı kırışmış bir şekilde gözlerime dik dik bakıyordu.

Kolumu tutmak üzere ileri doğru uzandı ancak geriye doğru bir adım atarak çenemi kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. “Biriyle konuşmaya geldim.”

“Randevunuz var mı?” diye sordu sert olmayan bir şekilde.

“Hayır ancak buraya oldukça önemli biri olan işverenim adına geldim.”

Tek kaşını kaldırdı. “İşvereniniz kim?”

Kralın kimliğini bir sır olarak tutmak konusunda bu kadar kararlı olmaması gerektiğini düşünerek kelimelerimi dikkatle seçtim. Yine de önemsiz bir insanmış gibi davranmam gerektiğini söylememişti. “İşverenim soylu bir fae. Onun kimliğini sizinle tartışma iznim yok, sadece emirlerini uygulamam gerekiyor. Ve bunun için de bu otelin tasarımından sorumlu olan fae ile konuşmam gerekiyor.”

Gözlerini kıstı ve beni tepeden tırnağa süzerken tek bir kelime etmedi. Bunun karşılığında ben de aynısını yaptım. Ancak o zaman üzerinde aynı açık yeşil palto olduğunu gördüm. Yakından bakıldığında, brokar kumaş uzaktan görüldüğünden daha da zarif görünüyordu, paltonun eteğinin altından parlak turkuaz ipek eteğinin uçları görünüyordu. Kasabadaki kadınlarının çoğunun aksine, vahşi bakır dalgalarını andıran uzun saçları açıktı. Yuvarlak uçlu kulakları ve ortalama boy posuyla insan gibi görünüyordu olabilirdi ancak insanlara benzer bir şekilde giyinmediği kesindi.

“Siz kimsiniz?” Bakır saçlı kadının ardından erkek bir fae geldi, kemik çerçeveli gözlüğünü bordo renkli ipek kravatına

silerken gözlerini kısmış, bana bakıyordu. Bu siyah saçlı adamın boyu benden belki birkaç santim kısaydı ve tıknaz bir bedeni vardı. Onun aradığım -Imogen'in otelin iç mimarı olarak bahsettiği- fae olduğunu anladım.

"İşverenim adına sizinle konuşmaya geldim."

Gözlüğünü taktı. "Ah, bu berbat curcunadan uzaklaşalım. Kulaklarım gürültüden erimek üzere." Arkasına dönüp geldiğim yöne doğru yürümeye başladığında kadın da onun ardından gitti. Önce ana giriş salonuna sonra da diğer tarafa giden bir koridorda ilerlediler. Onlara yetişmek için acele ettim. Burada inşaat bitmiş gibi görünüyordu, yerde pelüş bir halı vardı, duvarlar detaylı bir şekilde boyanmıştı ve zarif aydınlatma aksesuarları vardı. Koridor, içinde yuvarlak masalar ve sandalyelerin olduğu orta büyüklükte bir odaya açılıyordu. Burası yemek odası olmalıydı.

Kadın ve fae, üzerinde çay ve hamur işlerinin olduğu bir masaya doğru ilerlediler. Fae bir sandalyeye oturup arkasına yaslandı. Kadın onun yanındaki sandalyeye oturup bir fincana çay doldurdu.

Onların önünde durdum, varlığımı umursamıyor olmalarından dolayı telaşlanmamaya çalıştım. Hareket etmelerini engellemek için ellerimi önümde kavuşturdum ve erkek faeye hitap ettim: "Bu otelin iç mimarı siz misiniz?"

İçinde koyu mor bir sıvı olan bir sürahiye uzandı ve sıvıyı boş bir porselen fincana doldurdu. Kokusundan sıvının şarap olduğunu düşündüm. Bu kadar erken mi? Fincanı dudaklarına götürdü ve nazik bir yudum aldı. "Öyleyim ama bana burada ne kadar saygısız davrandıklarını görseniz öyle düşünmezsiniz. Balo salonu için satın aldığım dekorun *yine* reddedildiğine inanabiliyor musunuz? Balo salonunun fazla fae görünmesini istemediklerini söylediler. Uygunluk, dünyevi arzuları harekete geçirmemek gibi ıvır zıvır. Bu ne anlama geliyor ki? Ben de onlara istediklerini verdim. Fazlasıyla insani bir balo salonu."

Kadın kakhaha attı. “İnan ya da inanma, *fazlasıyla insani* tanımını her bir yüzeyi kaplayan dantellerle aynı kefeye konulmaz, Foxglove.”*

Foxglove gücenmiş gibi yaparak ağzını açtı. “İnsanlar dantelleri seviyorlar, Amelie. Bunu biliyor olmalısın.”

“Sana temin ederim, onları senin düşündüğün kadar çok sevmiyorlar,” dedi Amelie. Bana doğru döndü, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yirmi yıldır bu işi yapıyor olmasına rağmen, söz konusu dekor olduğunda Foxglove hâlâ *insani* ve *çirkin şeyler stokçusu* arasındaki farkı anlayamıyor. Ona göre ikisi de aynı şey. Kız kardeşim için tasarladığı oturma odasını bir görmeniz gerek.”

“Evelyn oturma odasını her zaman çok sevdi. O kadar çok seviyordu ki Aspen’le birlikte Maplehearth** Sarayı’na taşındıklarında benden aynısını yapmamı istedi.”

Amelie eliyle ağzını kapattı, neredeyse çayını ağzından püskürtecekti. “Komik olduğu için senden aynısını yapmanı istedi.”

Foxglove pufladı. “Benim bir insan oturma odası konusundaki sanatsal yorumumla gerçek bir insan oturma odası arasındaki farkı göremiyorum.”

Amelie öne doğru eğildi ve onun elini okşadı. “İşte bu yüzden bir dahaki sefere beni dinlemelisin. Beni de yanında getirmenin nedeni bu değil miydi? Sanatsal gözüm ve insani hassasiyetlerim için?”

Boğazımı temizleyerek onlara hâlâ burada olduğumu hatırlattım. Ancak bir işe yaramadı.

“İnsani hassasiyetlerinden bıktım usandım,” dedi Foxglove. “Yemin ediyorum, bu kasaba şimdiye kadar çalışmak zorunda kaldığım kasabalar arasında en bağınaz kasaba. Fazla insani ya da fazla fae olmayan bir balo salonu tasarlamam gerekiyor. Ve

* *Ing.* Foxglove: Yüksük oru. -ç.n.

** *Ing.* Maplehearth: Akçağaç. -ç.n.

Tanrı korusun, dünyevi arzuları harekete geçirmemeli. Bir balo başka ne işe yarar ki? Daha da iyisi, kurulun *yine* reddettiği o mobilyalarla ne yapacağım?”

“Çok yazık,” dedi Amelie. “Mobilyaların kendisi kötü değildi. Sadece sunumunda sıkıntı vardı. Eğer her şeyi dantellerle, cep saatleriyle ve kilimlerle kaplamasaydın sorun olmayacaktı.”

Bu kelimeler üzerine nabzım hızlandı ve onlar beni bir saniye daha görmezden gelmeye devam etmeden önce konuşmak için acele ettim: “Bay Foxglove, sizinle hizmetleriniz hakkında konuşmak için geldim. Sizin durumunuz için de faydalı olabilir. İşverenim... tatil köşküne çekidüzen vermek istiyor, modaya uygun ve iyi durumda oldukları sürece elinizde her ne mobilya varsa almaktan memnun oluruz. Aynı zamanda ufak tefek yenilemelere de ihtiyacımız olabilir. Elbette ki bedelini cömert bir şekilde ödeyeceğiz. Bununla birlikte, ağzı sıkılık da gerekiyor ve bunun için de ayrıca ödeme yapacağız.”

Foxglove, beni sanki yeni görmüş gibi inceledi. “Ağzı sıkılık mı? İşvereniniz kim?”

“O soylu bir fae ancak ünvanına gereksiz ilgi gösterilmesini tercih ediyor,” dedim. “İnsan misafirler ağırlayacağı için mümkün olan en kısa süre içinde uygun bir dekoru olması gerekiyor. Sizi buradaki işinizden alıkoyma şansımız var mı? Sadece bir süreliğine. En azından bir danışmanlık vermeniz için.”

Bir an için bunu düşündü ve sonra çayından bir yudum aldı. “Sanırım bir sonraki mobilyaların sevkiyatını beklerken bir süre ayrılabilirim. Balo salonunda sadece mobilyaların yerleştirilmesi gerekiyor.”

Bir heyecan dalgası bedenimi kaplayıp ellerime kadar indi. Pelerininin cebinden katlanmış bir kart çıkarıp faeye doğru uzatırken ellerim titriyordu.

“Whitespruce Yolu numara 33,” diye okudu, kartı benden aldıktan sonra.

“Lütfen mümkün olan en kısa süre içinde bizi arayın. Köşkü derhal yenilemek istiyoruz.”

Başıyla onayladı ve kağıdı ceketinin iç cebine koydu. “Pe-kala. Zamanım üzerinde başka talepleriniz var mı, uzun insan?”

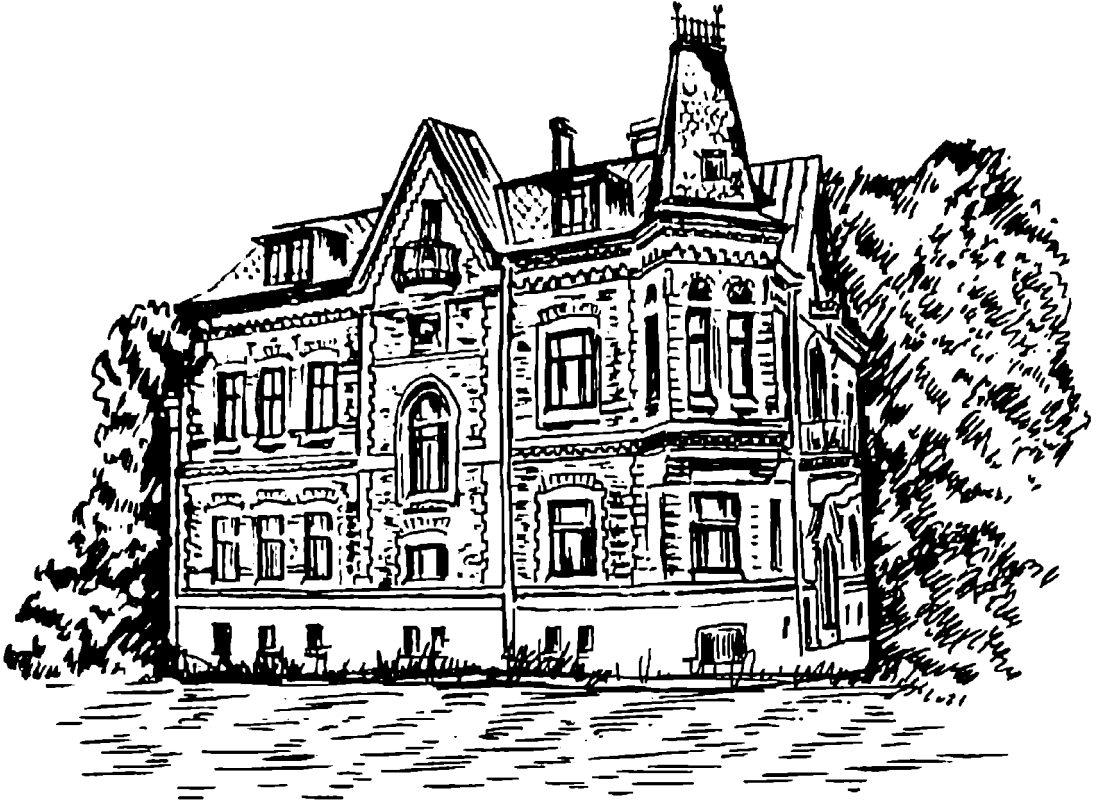
“Tamam... hazır buradayken,” dedim, “yine aynı şekilde ağzı sıkılık gerektiren başka bir hizmete daha ihtiyacım var. İşverenime uyacak yeni bir elbise dolabı düzenlemek için önerebileceğiniz biri var mı? Ve belki de saç ve sakal tıraşı için seyahat etmeye istekli, güvenilir bir berber?”

“Saç sakal bugünlerde benim biraz altımda kalıyor,” dedi Foxglove elini göğsüne götürerek. Sonra yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. “Ama zaman zaman özlüyorum. İşverenin üzerinde ne tür bir sihir uygulayabileceğime bakacağım.”

Hiç haberi yoktu: Sıkıntılı kralı, olması gerektiği Elliot Rochester’a dönüştürmek için kesinlikle sihir kullanmaya ihtiyacı olacaktı. Ancak bu kısmı kendime sakladım. “Elbise dolabına gelirsek?”

Foxglove başını olumsuz anlamda iki yana salladı ancak Amelie öne doğru eğildi ve elini hafifçe kolumun üzerine koydu. Tek gözünü kırıp, “Onun kıyafetleriyle ben ilgilenirim,” dedi. “Bu benim uzmanlık alanım sayılır.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

On Yedinci Bölüm

Bir sonraki istikametime doğru giderken bacaklarımın kurşun kadar ağır olduğunu hissetmememin tek sebebi ilk görevimi tamamlamış olmamın verdiği rahatlamaydı. Yaklaştıkça midem burulmaya başladı. Imogen Coleman'ı ziyaret etmeyi seçtiğime inanamıyordum.

Parayı ve özgürlüğünü düşün, diye hatırlattım kendime. Bunun da altında, itiraf etmeye zar zor cüret ettiğim sinsice bekleyen bir şey daha vardı. *Kandırıldığını fark ettiğinde yüzünde belircek olan ifadeyi düşün.*

Konağın kapısına geldim ve kapıyı çaldım. Dışarıya gösterdiğim kişiliğim sağlam bir şekilde yerindeydi. Bir hizmetli kapıyı açtı ve beni içeri davet etti. Imogen, merdivenlerden yuvarlanır gibi indiğinde daha neredeyse iki adım atmıştım, gözlerime bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Önce beni bir inceledi, sonra koşarak yanıma gelip ellerimi tuttu.

“Bana bunun doğru olmadığını söyle,” dedi kısık sesle.

“Neyin doğru olmadığını?”

Yanakları pespembe bir halde, patlayacakmış gibi görünüyordu. “Bu sabah seni ziyarete geldim ve evde değildin. Ama kız kardeşin bana çok üzücü haberler verdi.”

Kalbim boğazımda atıyordu. Bu, babamın ve Nina’nın mektubumu aldıkları anlamına geliyordu.

Imogen tutmakta olduğu ellerimi sıktı. “Bana bir *işe* girmediğini söyle.” İş kelimesini o kadar büyük bir tiksintiyle söylemişti ki insan onun cinayetten bahsettiğini düşünebilirdi.

“Girdim—”

Ben bir kelime daha söyleyemedim beni merdivenlere doğru çekti, eliyle hâlâ elimi sıkıca tutuyordu. Parmaklarımı elinden kurtardım ve daha yavaş bir hızla onu takip ettim. Merdivenin en üst basamağına vardı ve beni beklerken ayağıyla yere vurmaya başladı. Çıktığım her basamakla birlikte onun duyduğu rahatsızlığın tadını çıkarıyordum.

“Sevgili Gemma, sana o kadar kızgınlım ki ne söyleyeceğimi bilemiyorum,” diye mırıldandı onun yanına gittiğimde. Sonra beni, oturma odalarının olduğunu hatırladığım kapıya doğru yönlendirdi. Kapının diğer tarafından piyano melodileri geliyordu, o kadar huzurlu ve zarifti ki bir an için olduğum yerde kaldım. Bu melodiden pek de etkilenmeyen Imogen hızla kapıyı açtı ve oturma odasına girdi. “Yeter, Ember.”

Müzik aniden durdu, odaya girdiğimde üvey kız kardeşi Ember’in piyanonun sandalyesinden kalktığını gördüm. Onu ilk gördüğümde olduğu gibi, başında neredeyse yüzünü gizleyen büyük bir başlık vardı. Bana gülümsediğinde, ben de Imogen’in arkasından ona gülümsedim.

“Git buradan,” dedi Imogen sertçe, Ember’a. “Sen de, Clara.”

Daha önce bir ya da iki kere gördüğüm başka bir kız kanepenin üzerinde uzandığı yerden kalktı. Sarı bukleleri ve somurtkan

suratıyla Imogen'in neredeyse aynısı olan Clara, "Buraya ilk önce ben geldim," diye sızlandı. "Ayrıca, başım ağrıyor."

Imogen, ellerini beline koyup kız kardeşinin yanına gitti. "Ember'in curcunası bittiğine göre artık başın daha iyi olmalı. Şimdi dışarı çık ki sevgili Gemma'yla yalnız konuşabileyim."

Clara oflayarak ayağa kalktı, ayaklarını sürüyerek kapıya gitti ve bana bir kere bile bakmadı.

Kapı kapanır kapanmaz Imogen üzerime geldi. "Bu belirsizliği kaldıramıyorum. Gel ve hemen bana bu saçmalığı anlat çünkü her an bayılabilirim." Bulanık bakışlarıyla kız kardeşinin oturduğu yere oturdu ve eliyle yanındaki boş yere vurdu.

Onun bu hareketini görmezden geldim ve bunun yerine masada karşısına oturdum. "Aynı zaten, bildiğin gibi. Bir iş teklini kabul ettim."

Dehşet içinde bağırmamak için elini dudaklarına götürdü. "Gemma, bunu yapamazsın. Bunun nasıl görüldüğünün farkında mısın? Hiçbir erkek, evin dışında çalışan bir karısı olmasını istemez. Bu senin... yoksul görünmene neden olur."

Pek çok düşünce dilimin ucuna kadar geldi ancak hepsini sahte bir gülümsemeyle bastırdım. Imogen'in söylediklerine karşı sunacağım gerekçelerin beni nereye götüreceğini biliyordum: lanet olası hiçbir yere. Ki bu da yönetimi ele almam gerektiği anlamına geliyordu. Öne doğru eğilerek yalanlarımı bir özür maskesinin ardına sakladım. "Imogen, bunun senin için ne kadar üzücü olduğunu biliyorum. Benim bir işe girdiğimi görmek, mutluluğum için kurduğun planların bir parçası değildi ve babamın seni bana bir koca bulman için görevlendirdiğini de biliyorum. Ama bana önerilen işi sanırım kimse reddedemezdi."

"Nasıl yani?"

"Yani... işverenim. Bir insanın hayır diyebileceği biri değil."

Alayla dudağını büktü. "İnsan sizin kadar zengin olduğunda hayır demek yeterince kolay. Bir işe girerek ne elde edebilirsin ki?"

Onun anlamasını sağlayacak bir cevabım yoktu, dolayısıyla da söyleyebilecek tek bir şeyim kalmıştı. Kısık sesle, bir komp-lodan bahseder gibi bir tonla konuştum: “Imogen canım, neden bana hiç Vernon’da soylu bir faenin yaşadığını söylemedin?”

Imogen’in yüzü soldu, ağzı açık kaldı. “Affedersin?”

“Pekala, teknik olarak kent merkezinin dışında yaşıyor. Ama sen onunla tanışmışsındır, öyle değil mi?”

Yüzünde şokla rahatsızlık arasında gidip gelen bir ifade vardı. Onun bilmediği bir şeyi biliyor gibi görünmemden dolayı ne kadar kızmış olduğunu tahmin edebiliyordum. “Soylu bir fae mi diyorsun?”

“Evet ve ayrıca kibar bir centilmen. Kasabada popüler genç bir hanım olduğun için onunla kesinlikle tanışmış olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de henüz Vernon’da herhangi biriyle tanışmamıştır. Kısa süre önce buraya taşınmış. Buraya yakın bir tatil evi var ve ben de o evi yönetmekle görevlendirildim.”

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde, inanamayarak başını iki yana salladı. “O bir soylu olamaz. Buna inanmayı reddediyorum. O kim ki, önemsiz bir prensin önemsiz bir yeğeni mi?”

“Bundan çok daha yüksek bir ünvanı var ancak onun ünvanı hakkında konuşmayacağıma dair yemin ettim. Ama sana yemin ediyorum, onun ne kadar soylu olduğunu bilseydin, serseme dönerdin.”

“Sana hâlâ inanmıyorum. İlk olarak, böyle bir teklifi nasıl aldın?”

“Ah, gazetede ilginç bir iş ilanı gördüm.” Benzer bir soru sormak için ağzını açtığını gördüğümde, “Sır tutabilir misin?” diye ekledim.

Dudaklarını sımsıkı kapattı, kanepenin minderinde o kadar uca geldi ki yere düşeceğinden korktum. “Bana hemen söyle, Gemma.”

Daha da kısık sesle konuşmaya başladım. “İşverenim bir eş arayışı içinde.”

Yüz ifadesi sertleşti ve gözleri öfkeyle parlamaya başladı. Sesi zalim, soğuk bir ton aldı. “Ah, bırak tahmin edeyim... Bu işi kabul etmenin gerçek nedeni bu. Bir komployla onun yatak odasına girmeyi ve soylu bir koca elde etmeyi umuyorsun. Akıllı olduğunu sanıyorsun ama soylular hizmetlileriyle evlenmezler.”

Yumruk haline gelmek isteyen parmaklarım ağrıyor, dudaklarım küçümseyerek gülümsemek istiyordu. Bunun yerine yüzüme masum bir gülümseme yerleştirdim. “Ah hayır, beni yanlış anladın. Bu sırrı benim için değil, işverenim için saklamamı istiyorum. İşte bu yüzden benden ağzı sıkı davranmamı istedi. Onu, parası ve ünvanı için değil, kendisi olduğu için sevecek birini istiyor. Ve eğer bu kadar varlıklı ve soylu bir faenin evlenmek istediği duyulursa, taliplere boğulacağından ve hiçbir zaman gerçek aşkı bulamayacağından korkuyorum. Fakat aşkı hızla bulması gerek. Üç ay içinde evlenmesi gerekiyor.”

Yüzündeki tüm şüphe ve küçümseme ifadesi silinmiş, bunun yerini açlık almıştı. “Üç ay mı? Neden bu kadar kısa süre içinde?”

“Aynı senin bana daha önce söylediğin gibi, değil mi? Evlenmek isteyen bir erkeğin harcayacak zamanı yoktur. Onun kalbinin arayışında olan bir kadın ise hızlı hareket etmelidir.”

“Onu kendine eş yapmayı planlamıyor musun?”

Elimi göğsüme götürdüm. “Tanrım, hayır. Seni temin edirim ki işverenimin beni kendine eş yapmak gibi bir niyeti yok. Zaten ilişkimizin sadece iş ilişkisi olacağı konusunda anlaştık. Senin de dediğin gibi, soylular çalışanlarıyla evlenmezler. Benim için bu söz konusu bile olamaz.” Duraksayıp özlem dolu bir şekilde iç geçirdim. “Ama ona yardım etmem gerekiyor gibi hissediyorum. Keşke Vernon’daki her kadının dikkatini çekmeden onun için doğru insanı bulabilseydim. Bu, işleri çok daha kolaylaştırırdı.”

Imogen’in dudakları açılınca kanına girdiğimi anladım. Ayaklarına serdiğim lezzetli lokmanın karşısında ağzının suları

akıyordu. Elini kalbinin üzerine koydu. Sesi yumuşak ve kontrollü bir şekilde çıkıyordu: "Gemma, sen çok iyi bir insansın. İşverenin için yapmayı umduğun şey konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Vernon'daki tüm kadınları bir anda onun üzerine salmak zalimce olurdu."

"Benimle aynı fikirde olacağını biliyordum."

"Ve onun... her neyiysen. Onun... kahyası mısın?"

Başımınla onayladım. "Onun kahyasıyım."

"Pekala, onun kahyası olarak randevuları üzerinde bir kontrolün var mı? Kent merkezine yaptığı ziyaretler üzerinde?"

"Ah, o kasabaya inmeyecek. Bütün tanıdıkları onunla köşkünde tanışacaklar. Ve evet, onun tüm randevuları hakkında bilgim olacak ve benden onu... *doğru* insanlarla tanıştırmam konusunda yardım istedi."

Oturduğu yerde kıpırdandı, titreyen ellerini kucagında birleştirdi. "Ama canım, sen neredeyse hiç kimseyi tanımıyorsun. Bu görevi üzerine alamazsın."

Bir şey anlamamış gibi yaptım. "Belki de haklısındır. Kasabadaki elit ailelerin hiçbirini tanımıyorum. Nasıl herhangi bir tanıdığı önerebilirim ki?"

Imogen dik oturdu, kötü bir şekilde saklamaya çalıştığı heyecanı neredeyse köpürmek üzereydi. "Bana sahip olduğun için çok şanslısın çünkü ben sana yardım etmek isterim. İşvereni herhangi birinden önce benim ailemle arkadaşlık etmek konusunda ikna et ve biz de Vernon'un yüksek sosyetesine giden elçiler olarak davranırız."

Bekçiler olarak demek istediğinden emindim. Aynı planladığım gibi. "Bu mükemmel bir fikir, Imogen. Ve hiçbir zaman bilemezsin, belki de seninle tanıştığında, başka herhangi biriyle ilişki kurmak istemez."

Söylediğim kelimeler istediğim etkiyi gösterdi, gözleri parlamaya başladı. "Bu... mükemmel olmaz mıydı?"

Imogen'in düğün çanlarından oluştuğundan emin olduğum gündüz düşlerini bölerek sandalyemden kalktım. "Gitmem gerek. Hemen geri dönmemi bekliyor."

O da hızla ayağa kalktı. "Bana onun ünvanını söylemeyecek misin? Hiç kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm ama gizlilik yemini ettim. Ama onunla tanıştığında onun ne kadar düzgün biri olduğunu göreceksin."

"Peki onunla ne zaman tanışacağım? Bu hafta akşam yemeği daveti verecek mi?"

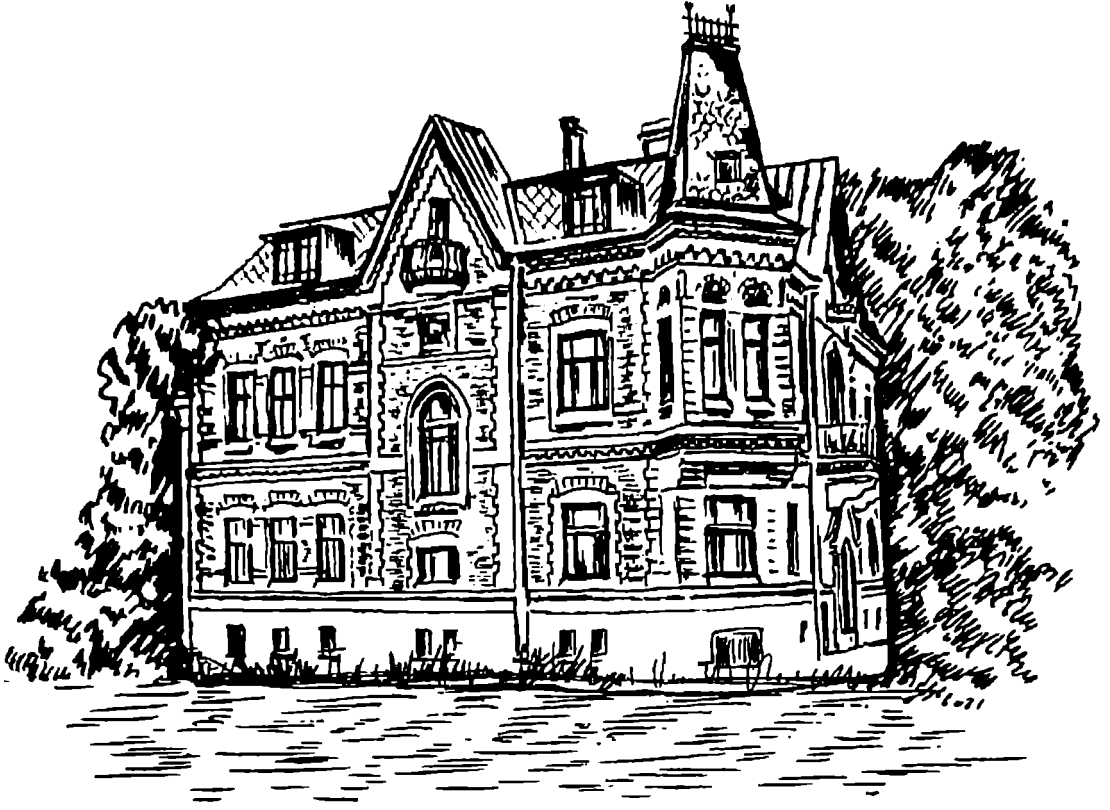
"Verdiği zaman ilk sen öğreneceksin." Ona göz kırparak oturma odasının kapısına doğru yürüdüm.

Hemen ardımdan gelen ayak seslerini duydum. "En azından bana adını söyle."

Parmaklarım kapı kolunun üzerinde, ona doğru döndüm ve gülümsedim. "Elliot Rochester."

Neredeyse gerçekten bayılacaktı, yanakları kızarmıştı. "Ah, ismi bile kulağa soylu geliyor."

"Onunla tanışana kadar bekle." Onu, onu yakalamak için attığım oltanın ucunda kıvranır bir halde bırakarak oturma odasından çıktım, kahkahamı zorlukla göğsümde tutuyordum.

On Sekizinci Bölüm

Whitespruce Yolu numara 33'e geri dönüşüm, bu sefer kurtlar tarafından rahatsız edilmediğim düşünülündüğünde, kesinlikle ilk gelişim kadar kötü değildi. Bu sefer tepeyi tırmandığım yol boyunca ayakkabılarım sıcak ve kuru kalmayı başarmış olsa da, pelerinimi ve eteklerimi kurutmam gerekebilirdi. Ve eğer bugün de yaptıysa, kesinlikle mideme de Bertha'nın tavşan yahnisi iyi gelirdi.

Whitespruce Yolu'ndan köşke inen patikada ilerledim. Köşke gözlerim bağlı bir şekilde getirildiğim için bu manzara benim için yeniydi. Bu sabah köşkten çıktığımda patikayı diğer yönden görmüş olsam da bu yeni bakış açısı köşkü bir ziyaretçinin gözünden görmeme yardımcı oluyordu. *Imogen'in* gözlerinden.

Patikanın her iki yanında fazla uzamış çalılar ve dikenli bitkiler vardı, bunların en azından bir vagon, at arabası ve hatta ara sıra gelebilecek bir otomobil genişliğinde kesilmesi gerekiyordu.

Köşke yaklaştıkça, daha ciddi ölçüde peyzaj çalışması gerektiğini gördüm, devrilmiş ağaçlar ve dallar köşke giden araç yolunu darmadağın etmişti, zapt edilmez bitkiler pis pencereleri matlaştırıyor, sarmaşıklar duvarlara sarılıyordu. Kesinlikle bir kralın evine benzemiyordu. Aslında evin boş olduğu bile düşünülebilirdi.

En azından hiç kimse bu evde lanetlenmiş bir fae kurdu süsünün yaşadığı gerçeğini tahmin edemezdi.

Yine de bu köşkün *uzak durun, evde kimse yok* diye değil, *evlenilecek seçkin soylu* diye bağırmasına ihtiyacım vardı.

Ön kapıya doğru yaklaşıırken zihnimde hangi peyzaj çalışmalarına öncelik verilmesi gerektiğine dair bir liste oluşturdum ve sonra kapıyı açıp içeri girdim. Hol boş, köşk sessizdi. Bu nedenle ben de oturma odasına doğru ilerledim. Zihnim yaptığım hesaplamalarla o kadar meşguldü ki kralı fark etmedim ve neredeyse bastonuna basıp düşüyordum.

İrkilerek geriye doğru birkaç adım attım ve yüzü ateşe dönmük bir şekilde koltuğunda oturan Elliot'ı gördüm. "Üzgünüm, majesteleri. Ya da Bay Rochester mı demeliydim? Dikkat etmiyordum."

"İlk seferinde doğru söylemiştin," diye homurdandı.

"Belki de," dedim çalışma masasına doğru yürürken, "ama muhtemelen sana *Bay Rochester* diye seslenmeye alışmalıyım, böylece ziyaretçiler ziyaretimize geldiğinde sana uygun bir şekilde seslenebilirim."

Bastonunu kolunun altına sıkıştırıp ayağa kalktı ve bana döndü, kaşlarını çatmıştı. "Geri dönmeni beklemiyordum."

Çalışma masasına oturmak üzereydim ancak duraksadım. "Ne demek istiyorsun? Neden geri gelmeyeyim?"

"Sadece..." Çenesini ovuşturdu. "Pekala, benim aksime sen istediğin gibi gelip gidebiliyorsun. Bu köşkten bir kere çıktıktan sonra geri dönmen, benim anlayamayacağım bir şey."

“Bir pazarlık yaptık ve ben kendi payıma düşeni yapmazsam, bunun şiddetli cezaları olacağını düşünüyorum.”

“Pazarlık anlaşmamızda sana oda ve yatak sağlamak zorunda olduğum ifade ediliyor. Seni bunu kabul etmeye zorlamıyor. Kent merkezine gitmek belki de aklını başına getirir diye düşünmüştüm.”

Başımı iki yana salladım ve sandalyeye oturdum. “Bunun tek yaptığı bana Vernon’dan ve oradaki herkesten neden nefret ettiğimi hatırlatmak oldu. Ama başarılı geçti. Hem bir iç mardan hem de bir kadın terziden randevu aldım. Yarın bizi ziyarete gelecekler.”

“Harika,” diye mırıldandı ve koltuğuna geri döndü.

Yapılacaklar listemi buldum ve peyzaj ile ilgili yeni fikirlerimi listeye ekledim. Ancak zihnimdeki her şeyi kağıda geçirdikten sonra Imogen ile yaptığım konuşmayı hatırladım. Elliot’ın koltuğuna bakmak için sandalyemde döndüm. “Ah, bir de bugün Bayan Coleman ile konuştum. Baştan çıkaracağın kadınla. Oldukça ilgisini çektin.”

Bana bakmadı ama bedeninin gerildiğini, parmaklarını koltuğunun koluna bastırdığını görebiliyordum.

Çalışma masasından kalktım, odanın karşısına geçtim ve şöminenin diğer tarafındaki koltuğa oturdum. Oturduktan sonra aramızdaki küçük, yuvarlak sehpanın üzerinden onu inceledim. Yüzü bir ton solmuş gibi görünüyordu, ateşe bakan bakışları bulanıktı. “Onunla tanışacak olmak seni geriyor mu?”

Yavaşça gözlerime baktı. Bu sefer yırtıcı bir yoğunluk değil, hafif bir endişe vardı. Konuştuğunda sesi kısık çıktı: “Senin şu... insan beni itici bulur mu?”

Ses tonundaki bir şey kalbimi etkiledi ancak kendime onun bu soruyu kırılganlıktan değil, kibirden dolayı sorduğunu hatırlattım. “Güven bana, siz insan şeklinizi bizim bulduğumuzdan çok daha çirkin buluyorsunuz. Seni giydirdiğimizde ve

temizlediğimizde... sen oldukça..." doğru kelimeyi bulmak için duraksadım. "Düzgün olacaksın."

Bakışlarını kaçırdı. "Ben... bacağımdan bahsediyorum."

Sorusu yeni bir anlam kazanırken, kelimeler hem dudaklarımdan hem de zihnimden uçup gitti. Bu kesinlikle kibir değildi. Bu, kişiseldi.

Dürüst olmak gerekirse, ben ampute bacağa çoktan alışmıştım ve bana göre bunun itici bir yanı yoktu. Bretton'da daha önce savaşlarda yer almış ve savaş yaralarını onur madalyası olarak gören birkaç saygın beyefendiyle tanışmıştım. Ancak Bretton lüksle savaşa eşit ölçüde alışkındı. Bretton Kralı sürekli diğer krallıklarla savaşıyor gibiydi. Burada, binlerce yıl içinde topraklarında sadece iki savaş görmüş olan Faerwyvae'de ise...

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, yüreğim eziliyordu. "Servetin ve statünün Imogen'in kalbinin etkilenmesine yeterli olacağını düşünüyor olsam da sana bir protez almamız iyi olabilir."

Küçümseyerek bana baktı. "Şu sahte bacakları mı kastediyorsun? Bende bir tane var zaten. Lanetin ilk zamanlarında bana bunu o vermişti... Şey, kim olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım bu unuttuğum hatıralarımdan biri. Ama bende bir tane var."

"Öyle mi? Neden takmıyorsun? Rahatsız mı?"

Omuz silkti. "Rahat ya da değil, neden zahmet edeyim ki?"

Kolunda tuttuğu bastonu işaret ettim. "Bununla yürümekten daha kolay olabilir."

"Neden daha kolay olmasını sağlayayım ki? Kurt olduğumda, bir bacağım olmamasından çok az rahatsızlık duyuyorum. Ayağa kalkabiliyorum, koşabiliyorum, sıçrayabiliyorum. Hiçbir şey imkansız olmuyor. Ama bu!" Bedeninin alt kısmını işaret etti. "Üzerinde duracağın tek bir bacağın olduğunda, insanın hareket etmesi zor."

"Bunun neden seni mümkün olduğunca rahat etmekten alıkoymadığını anlamıyorum."

“Anlamayacak ne var? Sana zaten söylemedim mi? Bu o... çamura düşen altın durumu.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Bunu doğru anlayayım. Rahat olmayı reddediyorsun çünkü insan bedeninin bu çabaya değmeyeceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

“Yine de çok çirkin olacağım,” diye gürledi. “Sahte bir bacak, bu itici şeklime daha fazla dikkat çeker.”

Ayağa kalktım ve ellerim belimde karşısına geçtim. Öfke ve sıkıntı arasında sıkışıp kalmıştım, kesinlikle ne diyeceğimi bilmiyordum. İnsan görünüşü hakkında bu kadar edepsizce düşündüğü, tüm türümü kendi algısına dayanarak eleştirdiği için ona sinirlenmek istiyordum. Ancak en az o kadar da düşüncelerindeki hataları düzeltmek, özellikle kendi görünüşü konusunda içinde bulunduğu bu sinir bozucu halden onu çekip çıkarmak istiyordum.

“Majesteleri, bunu sadece ama sadece bir kere söyleyeceğim, o yüzden dinle.”

Koltuğunda arkasına yaslandı, öfkeli bakışlarıma karşılık verirken gözleri açıldı.

“Sen çirkin değilsin,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Rahatsız edicisin, ukalasın, sinir bozucusun ve bir yıldır yıkanmamış kafası gidik bir avcı gibi görünüyor olabilirsin ama sen... *sen*... çirkin değilsin.”

Sessizce birbirimize bakıyorduk. Ve sonra, en sonunda bakışlarını yeniden ateşe çevirdi. “Hadi ama, Bayan Bellefleur. Sen bile kendi söylediğin kelimelere inanmıyorsun. Bana saçımı kestirten sensin.”

Yumruklarımı sıktım, bağırmakla kahkaha atmak arasında gidip geliyordum. “Saçlarını kestirmeni istiyorum çünkü karmakarışıklar. Belli ki saçlarına bakmamışsın. Ayrıca, *sen* saçlarından ibaret değilsin. Saçlarının ve sakalının altında... orta halli yüz hatların var.”

Tek kaşını kaldırdı, dudaklarında eğlenir gibi bir sırıtış be-lirmişti. "Orta halli? Ne büyük iltifat. Görmek istediğin şu orta halli yüz hatları tam olarak neler?"

Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. Sonra ifade-siz bir ses tonuyla, "İlginç bir göz rengin var," dedim.

Koyu kırmızı gözleri, şöminedeki alevlerin ışıklarını yansı-arak buna cevap veriyor gibiydi. Yavaşça o gözlerle bana baktı. "İlginç bir renk, ha?"

Omuz silktim. "İnsanlarda çok görülen bir renk değil. Ve se-nin... pekala, saçların da o kadar da berbat değil. Rengi güzel. Koyu kahverenginin altın rengiyle karışması, saçlarından sanki güneş yansıyormuş gibi görünmesine neden oluyor. Evet, ehlileş-tirilmesi gerekiyor ama saçlarından nefret etmiyorum."

"Peki ya sakalım?" Çenesinin üzerindeki bakımsız sakalını ovuşturdu.

"Sakalını sevmiyorum ama... altında düzgün bir çenen ol-duğunu düşünüyorum. Güçlü elmacık kemiklerin var. Hafif çu-kurda gözlerin ve kalın kaşların. Bu yüzden haşin bakışların çok da kötü görünmüyor. Ve vücut yapın." Geniş omuzlarını ve göğ-sünü inceledim. Lekeli keten gömleğinin altında, sağlam bir kas yapısı olduğunu görebiliyordum. Bunun bir başka kanıtı da çıp-lak olan ön kollarıydı, gömleğinin kıvrılmış kolları sıırım gibi kaslarını gözler önüne seriyordu. Garip bir şekilde nabzım hız-landı ve bundan sonra söylediklerim ağzımdan biraz nefessiz çıktı. "Vücut yapın çekici."

Başını yana doğru eğdi, ağzının bir kenarı sırıtır gibi kalk-mıştı. "Çekici? Bu güçlü bir kelime."

Bir adım geri çekildim, sıcaktan yanaklarım yandığı için şö-mineden hafifçe uzaklaştım. "Kadınların çoğu için," diye dü-zelttim. "Vücut yapın *kadınların çoğu* için çekici."

"Peki sen kendini kadınların çoğu arasında görüyor mu-sun?" diye sordu alay eden, güçlü bir kahkahayla. Kahkahası omurgamdan yukarı tırmanıp, bir okşama gibi kollarımdan

aşağı yayıldı. İşin aslını bilmeseydim, onun serseriye oynamak konusunda doğal bir yeteneği olduğunu düşünürdüm. Imogen için pratik mi yapıyordu... yoksa bir kadını böyle rahatsız edebilecek bu katlanılmaz yeteneğe zaten sahip miydi?

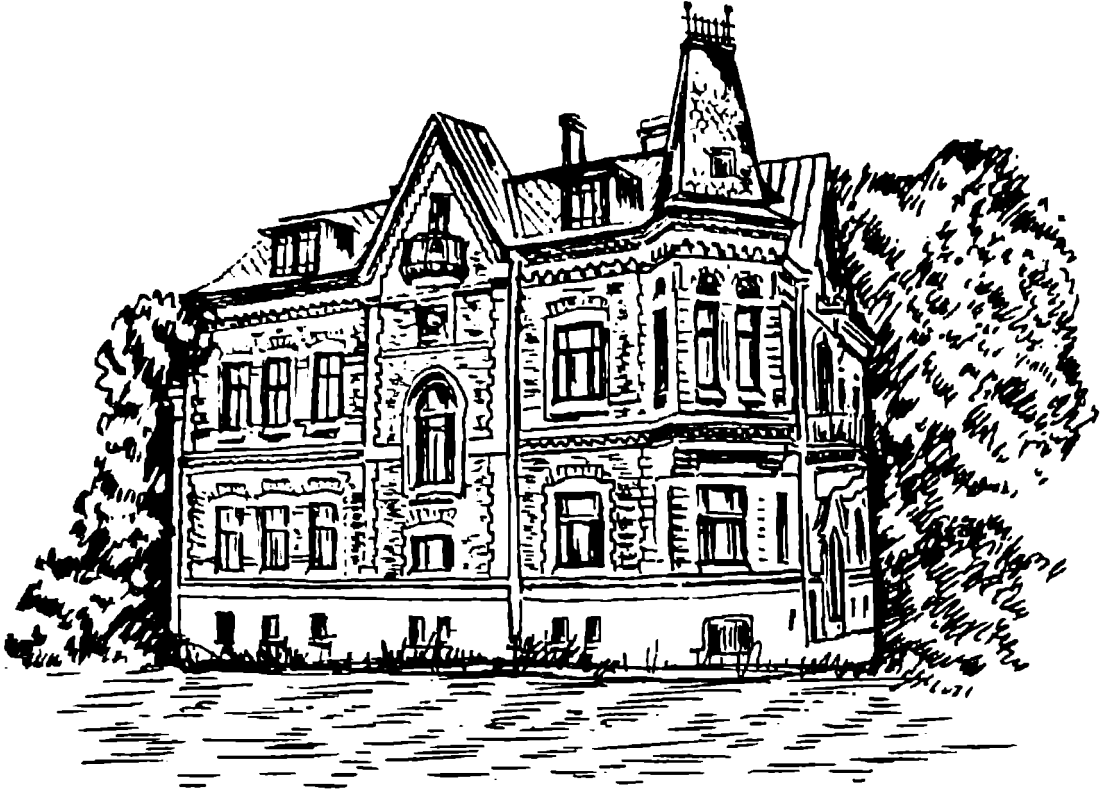
“Kesinlikle görmüyorum,” dedim ve oturma odasının kapısına doğru yürüdüm. “Imogen’in aksine ben dış görünüşün altındaki kurdu biliyorum ve o da son derecede sinirimi bozuyor.”

“Eğer oturma odamdan çıkmanı sağlayacak şey buysa, kesinlikle sinirlerini daha sık bozacağım.”

Kapı çerçevesine tutunup duraksadım ve omzumun üzerinden krala baktım. Zihnimde akıllıca sert cevaplar dönüp duruyordu ancak onun şömineye doğru sırtımasını izlerken bu şekilde gülümsediğini ilk defa gördüğümü fark ettim. Gülümsemesinde kesinlikle benim aleyhimde bir alaycılık vardı ancak duruşunda daha önce orada olmayan başka bir şey daha vardı. Daha dik, daha düz oturuyordu. Alevlere bakan kambur oturuşunun olmaması, yüz ifadesine bir sıcaklık getirmişti. Ya dışa dönük bir kişilik geliştirmesi yönündeki tavsiyemi dikkate almıştı ya da bu yeni rahatlık ve kendine güven gerçektir. Ancak bu, cesaretini kırabileceğim bir şey değildi.

Tek bir kelime etmeden sessizce koridora çıktım. Üst kattaki odama çıkarken, elimde olmadan Elliot Rochester’a dair nefret etmediğim bir şey daha olduğunu fark ettim.

Gülümsemesinden nefret etmiyordum. Aslında, gülümsemesi hiç de korkunç değildi.

On Dokuzuncu Bölüm

Bir sonraki sabah kapımın çalınmasıyla uyandım, bunun ardından Micah ve onun yaşlarında üç çocuk daha telaşlı adımlarla odama daldılar. “Vagonlu at arabaları,” dedi Micah daha ben bu curcunanın neyle ilgili olduğunu sormadan. Sıçrayarak yatağıma doğru gelirken gözleri parlıyor, otuz iki dişini göstererek sırtıyordu.

Gözlerimi ovuşturdum, yatakta doğruldum ve Micah’ın ardında duran diğer çocukların -iki erkek ve bir kız- bakışlarına karşılık verdim. Hiçbiri Micah’ın heyecanını paylaşıyor gibi görünmüyordu, üçü de bana kuşkuyla bakıyordu. “Günaydın.” Sesim yorgun bir gıcirtı gibi çıkmıştı. “Vagonlu at arabaları mı dedin?”

Micah başını hızla aşağı yukarı salladı. “Üç tane! Mobilyalarla dolu. Ve bir de şu gözlüklü fae var—”

“Foxglove daha şimdiden geldi mi?” Faeye bulduğu ilk fırsatta gelmesini söylemiştim ama bu kadar kısa süre içinde

gelmesini beklemiyordum. Ya da bu kadar erken saatte. Sıçrayarak yatağımdan çıktım ve hızla elbise dolabına gittim. “Ona hemen aşağı ineceğimi söyle.”

Bunun üzerine çocuklar koşarak odamdan çıktılar ve arka-larından kapıyı kapattılar.

Uykuyu dağıtmak için gözlerimi kırptırdım, elbise dolabından bir başka elbise alarak hızla giyindim ve sonra el yıkama tasındaki suyla yüzümü yıkadım. Saçlarımı toplamakla bile uğraşmadım; sadece tarayarak, omuzlarıma dökülecek şekilde açık bıraktım. Eğer Amelie -bakır rengi saçlı kadın terzi- buklele-rini açık olarak kullanabiliyorsa, benim de bu şekilde kullanma-mam için bir neden göremiyordum. Özellikle de acelem düşü-nüldüğünde.

Alt kata inip ön hole geçtiğimde, Foxglove ve Elliot’ın buz gibi bir anlaşmazlık içinde olduklarını gördüm.

“Beni buraya kahyanız davet etti, beyefendi,” dedi Foxglove küçümseyerek.

Elliot bastonunu döşeme taşlarına vurdu. “Bu kadar erken mi?”

Foxglove elini salladı. “Kent merkezinde başka bir işim daha var. Eğer benim hizmetlerimden yararlanmak istiyorsanız, bu hizmetleri size sunabileceğim zaman kabul edeceksiniz.”

“İstemiyorum—”

İkisinin arasına girdim ve diğer faeye dönmeden önce ters bir bakışla kralı susturdum. “Bay Foxglove, gelmiş olmanız çok nazik bir hareket.”

“İşvereniniz öyle düşünüyor gibi görünmüyor,” dedi göz-lüklü fae oflayarak.

“İşverenim köşküne yeni gelenleri karşılamaya alışkın değil,” dedim ve sonra yıkıcı bir bakışla krala döndüm. “Yakında insan misafirleri ağırlayacağından, şu an pratik yapmak için iyi bir za-man.”

“Lanet kadın.” diye homurdandı ve sonra arkasını dönüp holde ilerledi.

Foxglove’a abartılı bir şekilde gülümsedim. “Onun için üzgünüm. Pek bir sabah insanı değildir kendisi.”

“Kesinlikle değil. Şimdi, başlayalım mı?”

Sabah, Foxglove’a gerekli odaları gösterdiğim bir tur ve onunla yenilikler ve geliştirmeler hakkındaki görüşlerimi paylaştığım bir telaşlı aktiviteler zincirine dönüştü. Sonra Foxglove, aralarında Karasakal ve Gri’nin de bulunduğu bazı köşk sakinlerine vagonlardaki eşyaları boşaltmalarını emretti ve kısa süre içinde odalar ve holler, dışarı çıkarılan ve içeri taşınan eşyalarla karma-karışık bir hale geldi.

Amelie ona uygun kıyafetler hazırlamak için geldiğinde, Elliot homurdanan ve küfreden bir bela halindeydi. Ben Amelie’yi yatak odama doğru yönlendirirken, onu da protezini almaya gönderdim. Henüz temizlenmemiş olan odalara kadını ve onun zarif kumaşlarını götürmeye cüret edemediğimden, benim odamı kullanmak zorundaydım. Ayrıca, alt kattaki kaostan bu kadar uzakta olmanın, Elliot’a Amelie’nin kafasını ısırarak koparması için bir neden vermeyeceğini umuyordum. “Eğer işverenim biraz kaba saba davranırsa bunun için şimdiden üzgünüm,” dedim kısık sesle, o benim makyaj masamın üzerine koyduğu renkli brokar şeritlerini düzenlerken, ben de onun getirdiği bir dizi ceketı sıralıyordum. “Lütfen mümkünse onun görgüsüz tavrını görmezden gel.”

Amelie bana gülümsedi. “Ben faelerle uğraşmaya alışkınım, Bayan Bellefleur. Benim kendi kanımın da dörtte biri fae ve yirmi yılı aşkın süredir faelere oldukça yakın yaşıyorum. Ondan önce, çocukluğumu ve gençliğimi onların garip tarzlarını bilmeden geçirdim ama artık bunlara alıştım. Fevri olanlara bile.”

Şaşkınlıkla duraksadım. Onun fae kanı taşıdığı kesinlikle aklıma gelmemiştir. Daha da önemlisi, onun yirmi iki yaşından büyük olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ancak eğer faelere yakın geçirdiği bu yirmi yıldan önce hem bir çocuk hem de bir ergense... Gerçekten kaç yaşında olabilirdi? Faerwyvae büyüsünün insanların yaşam süresini artırdığına dair söylentiler duymuştum. Onun bu kadar genç görünmesinin tek sebebi fae genleri miydi? Artık burada yaşadığıma göre *ben* de daha yavaş mı yaşlanacaktım? Dikkatimi yatağın üzerine sermem gereken ceketlere tekrar vererek, beni ele geçiren hayranlık duygusunu gizlemeye çalıştım. “Yani benim işverenim gibi başka faeler de mi var?”

“Pek çok... Hatta bazıları daha da kötü,” dedi ve bir giyinme paravanını açmaya başladı. “Ve sadece insanlara karşı da değil. Bazı faeler birbirleri ile geçinmeye bile zor katlanıyorlar. Rakip meydanlar arasında anlaşmazlığa sıklıkla rastlanır ama bazen aynı ev içinde bile bunlar olabiliyor. Sizce ikinci fae savaşı nasıl çıktı? Bilirsiniz, faeler arasında çıkan bir iç savaşla başladı.”

Varsayılan yaşı düşünüldüğünde, onun söylediğinin doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım çünkü muhtemelen o yıllarda hayattaydı. Bu, bana Elliot’ın Alfa Konseyi’nde herkesin kendisinin büyük hayranı olmadığını söylediğini hatırlattı. İlk başta bunun nedeninin oldukça açık olduğunu düşünmüştüm: Saldırgan kurt kraldan *kim* hoşlanırdı ki? Ancak şimdi bu soylu gerilimlerin kişiselden çok *politik* olup olmadığını merak ediyordum.

“Lanet kadın,” diye Elliot’ın sesi geldi odamın dışındaki koridordan. “Beni bir budala gibi göstermeye mi çalışıyorsun?”

Dişlerimi sıkarak biraz önceki düşüncelerimi geri aldım. Kral ile ilgili soylu gerilimlerin herhangi biri *kesinlikle* kişisel olabilirdi. “Bunu kendi başınıza da yapabilirsiniz, Bay Rochester. Ve eğer hatırlarsanız benim adım *kadın* değil, *Bayan Bellefleur*.”

Amelie giyinme paravanını kurduğu yerden başını döndürüp omzunun üzerinden bana baktı ve onaylar gibi gülümsedi.

Sonunda kapı aralığında belirdi, iki ayağının üzerinde topallayarak odaya girerken yüzünde öfkeli bir ifade vardı. “Bu lanet şeyi takmak zorunda mıyım?”

Sırıtmamı bastırdım. “Hiç düşündüğünüz kadar kötü değil.”

“Sakat bir hayvan gibi yürümeme neden oluyor,” dedi. “Eğer bir kurt olsaydım, yırtıcılar için kolay bir lokma olurum.”

Amelie tek kaşını kaldırdı. “Bir kurt mu?”

“İşverenimin şeytani hali bir kurt,” dedim hızla.

Giyinme paravanından bir adım uzaklaşarak, gözlerini kısıp krala baktı. “Bir bacağı olmayan ve bir kurda dönüşebilen soylu bir fae.”

Elliot onun bu incelemesinin üzerine ona ters ters baktı. “Bundan sana ne?”

Amelie başını salladı. “Ah. Sanırım kim olduğunuzu biliyorum. Ama neden isminizi hatırlayamıyorum? Kesinlikle Elliot Rochester değil...”

Kral kaşları çatılmış bir halde öne doğru bir adım attı. “Her ne bildiğini düşünüyorsan, kendi işine bak.”

Amelie’nin yanına gidip bir elimi kolunun üzerine koydum. “Lütfen hiçbir şey söylemeyin. Ağzı sıkılığınız için size ödeme yapıyoruz.”

Amelie sakın bir şekilde omuz silkti. “Benim için önemli değil. Bu bağlantıyı kurmamın tek sebebi ablam.”

“Ablanız mı?” diye tekrarladı Elliot.

“Ateş Meydanı’ndan Kraliçe Evelyn.” Kahkahasını bastırdı. “Ben siyasetten uzak dururum ama sizin yakın arkadaş olmadığınızda dair içimde bir his var.”

Kral başını iki yana salladı. “Onu hatırlamıyorum.”

Amelie onu dikkatle incelerken gözleri açıldı. Kelimeler ağzından şaşkınlıkla ve sessizce çıktı. “Öyle mi? Başınıza nasıl garip bir şey geldi?”

Elliot hırlar gibi bir ses çıkardığında, bir panik dalgası beni konuşmaya teşvik etti: “Lütfen daha fazla soru sormayın.”

Amelie başıyla onayladı ve gözlerindeki merak yok oldu. “Pekala. Dediğim gibi. Bugünlerde siyasetle pek ilgilenmiyorum. Özel meseleleriniz sadece sizi ilgilendirir.”

İçim rahatlamayla dolarken midemdeki yumru açıldı. Amelie onun kimliğini anlamış gibiydi ancak lanet hakkında herhangi bir şey bilmiyor gibi görünüyordu.

Amelie gözlerini kıstı, parmağıyla çenesine vuruyordu. “Ama bu bana bilmem gereken şeyi gösterdi...”

Paniğim geri dönüp nabzımın hızlanmasına neden oldu. “Neyi gösterdi?”

Amelie sırıttı. “Onun kıyafetlerinin ne kadar zarif olması gerektiğini. Gelin, Bay Rochester. Mezuram hazır ve zihnim fikirlerle dolu.”

Amelie ve Elliot giyinme paravanının ardında gözden kayboldular. Herhangi başka bir gerilimin çıkmasını engellemek için aracı olarak davranabileceğim umuduyla odada kaldım ve Amelie’nin talepleri üzerine paravanın üzerinden giysi kumaşlarını uzatmaya başladım. Neyse ki Elliot, kadın terzinin dürtüklemelerine gönülsüz karşı çıkmalar ve homurtu halinde çıkan küfürlerden fazlası olmadan itaat ediyor gibi görünüyordu. Elliot, her biri Amelie’nin *hayır, hayır, kesinlikle hayır* demesiyle sonlanan birkaç kıyafet giyip çıkardıktan sonra, Amelie’nin “Evet!” diye haykırdığını duydum. “Doğru renk bu ve üzerinize neredeyse mükemmel bir şekilde oturuyor.”

Elliot inledi. “Kendimi doldurulmuş bir hindi gibi hissediyorum ve muhtemelen bir tavus kuşu gibi görünüyorum.”

Amelie paravanın ardından dışarı çıktı. “Tavus kuşları güzeldir, Bay Rochester. Şimdi, bakalım Bayan Bellefleur ne düşünecek.”

Bunun üzerine yatakta oturduğum yerden kalktım ve paravana doğru yürüdüm.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Ne bir ayak sesi ne de bir hor-murdanma. Sonra bir iç geçirme sesi geldi. Kral, yavaş ve dengersiz adımlarla saklandığı yerden çıktı. Birkaç kere gözlerimi kırıştırdım, bu dönüşümü incelerken ağzım açıldı. Modaya uygun, modern bir takım elbisenin içinde daha uzun görünüyordu. Dar kesim pantolonu koyu yeşildi ve üzerinde buna uyan bir ceket vardı. Yeleği altın rengi brokardandı ve zümrüt yeşili ipek kravatı, gözlerindeki yakutumsu tonu ortaya çıkarmıştı.

Amelie gelip yanımda durdu. Bir eli çenesinde, kralı inceliyordu. “Evet, elbise dolabınızı bu görünüşünüz aklımda olarak düzenleyeceğim.” Bana doğru döndü. “Siz de benimle aynı fikirde değil misiniz?”

Bakışlarım hâlâ kralın üzerindeyken tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu. “Siz... siz inanılmazsınız, Bayan Amelie.”

“Mankenimin hoş bir fiziğinin olmasının da yardımı dokundu,” dedi göz kırparak.

Elliot gözlerini devirdi.

“Aman Tanrım.” Döndüğümde odaya giren Foxglove’un kralı tepeden tırnağa süzdüğünü gördüm. “İmkansız gerçekleştirmişsin, Amelie,” dedi.

“Bana müze eşyası muamelesi yapmanız bitti mi? Bu gülünç kıyafetleri üzerimden çıkarmak istiyorum—”

“Hayır!” dedi Amelie dehşet içinde. “Elbise dolabınızı bitirene kadar bunu giymek zorundasınız. O paçavraları yeniden

üzerinize giyerek çalışmalarına hakaret etmenize izin vermeyeceğim.”

“Haklı,” dedim. “Eğer gelecekteki... misafirimizi etkileyecekseniz, zarif kıyafetler giymeye alışmalısınız.” Bunun da ötesinde, onu en azından bir süre daha bu kıyafetler içinde görmek istiyordum. Çekici olduğu için değil. Hayır, bunun için değil. Onun domates sosuyla yaptığı hile sonucunda tanıştığım kurt olduğunu unutmamıştım. Sadece bu yeni görünüşü, lekeli keten gömlek ve rengi atmış pantolondan daha hoş bir görüntü sağlıyordu.

Foxglove yüzünü buruşturdu. “Ah, ama o saçlar. Kesinlikle olmaz.”

Elliot gözlerini kapattı, bir dizi küfür sıralarken dişleri ortaya çıkmıştı.

Yankılanan ayak sesleri, dikkatimi yeniden Micah’ın hızla öne fırladığı kapıya doğru çekti. “Daha fazla vagon! Bir tanesi çok güzel!”

“Ah, resimler olabilir,” dedi Foxglove. “Onları her şeyi nereye koyacakları konusunda yönlendireyim.”

“Affedersiniz,” dedi Elliot, “ama burası benim köşküm.”

Foxglove bir elini beline koydu. “Ve işim bittiğinde çok güzel bir köşk olacak. Şimdi, Bayan Bellefleur, lütfen döndüğümde çalışabilmem için onun saçlarını tarayacak birini bulun. Sadece temiz tuval üzerinde çalışabilirim.” Bunu söyledikten sonra arkasına döndü ve kapıdan çıkan Micah’ı takip etti.

Amelie yüzü ışıldayarak bana gülümsedi, gözleri heyecanla parlıyordu. “Alt kattan eşyalarımın geri kalanını almam gerek. Biraz daha zümrüt yeşili örümcek ipeği olmadan işime devam edemem.”

Örümceklerden elde edilen ipek düşüncesi ürpermeme neden oldu ancak tartışmaya girmeden onun gitmesine izin verdim. Artık odada kralla yalnız kaldığımın farkındaydım, geriye doğru bir adım atıp makyaj masamdan tarağı aldım. Çalışma

masasındaki sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedim. "O saç yesini taramaya çalışacağım."

Küfrederek sandalyeye doğru yürüdü -topallaması giderek daha az belirgin hale geliyordu- ve sandalyeye oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu neden yaptığımı bana tekrar hatırlatır mısın?"

Onun arkasına geçtim ve tarağı saçlarının uçlarına götürdüm. "Üç bacak üzerinde koşmak. Beyaz kürkle kaplı bir beden. Yeni öldürülmüş bir avın çiğ etini yemek. Bilirsin... en çok değer verdiğin şey?"

"Özgürlük," dedi iç geçirerek. Başını yana çevirdi ve kenardan bana doğru baktı. "Bu arada sen de para için bana işkence ediyorsun."

Özellikle inatçı bir düğümü açmaya başladım, her an tarak düğümün içine hapsolacak diye endişeleniyordum. Kendi saçlarım yüzüme düştüğünde, onları ensemden topuz yapacak kadar bir süre durdum. Şimdi bu sabah saçlarımı toplamadığıma pişman olmuşum ancak elimin altında bir saç tokası olmadığından bu kadar toplu kalmaları bile bir şeydi. Onun saçını açma çabalarım geri dönerken, "Ben de bunu özgürlük için yapıyorum, biliyorsun," dedim.

Dudak büktü. "Öyle mi?"

"Öyle. Bana insanların kadınları mülk olarak gördüğünü söylerken haklıydın. Bana göre, insanların en geri kalmış ve en baskı altında kalmış özelliklerinden biri bu ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Paranın buna yardımı mı olması gerekiyor?"

Başımınla onayladım. "Evlenmemiş bir kadın olarak, kendime ait bir servetim yok. Ve evli olsaydım bile babamdan aldığım gibi kocamdan harçlık alacaktım ve yine kendi servetim olmayacaktı. Belki de kocam öldüğünde, varlıklı bir dul olabilirdim. Yine de evlilik benim için pek olası bir şey değil."

"Neden?"

Yanağımın içini ısırdım, bu sorunun üzerine kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. “Ben... sevgi ve evlilikten vazgeçtim. Romantik konulardan ağzımın payımı aldım. Flört oyununu oynadım. Ve... kaybettim.”

Yana doğru yine bana baktı. “Çocukluğunu geçirdiğin ülkeye tek başına dönmek istemenin nedeni bu mu?”

“Evet. Bağımsızlık istiyorum. Özgürlük, aynı senin gibi. Babamın pençelerinden ve benim geleceğim için tasarladıklarından kurtulmak istiyorum. Sadece rahat bir hayat yaşamak için evlenmem gerekmesinden kurtulmak istiyorum. Kendi koşullarımda kendime ait bir hayat istiyorum.”

“O zaman senin en büyük servetin bu mu?”

Saçlarını taramayı bıraktım. “Bu,” diye fısıldadım. “İşte bu yüzden, hilelerinin benim üzerimde neden asla etkisi olamayacağını anlayabilirsin. Dünya üzerinde hiçbir şey -hiçbir minnettarlık- özgürlük şansımı feda etmeme neden olamaz.”

“O zaman karşılığında laneti neden kendim kaldıramadığımı anlamam gerek.”

Bana laneti kaldırmak konusundaki ilk seçeneğinden bahsettiği zamanı hatırladım. *Kaybedeceğim dört şeyden en değer verdiğimi feda edersem, daha az değer verdiklerim bana geri verilecekti.*

Elliot konuşmaya devam etti: “Kurt şeklimi feda etmek, özgürlüğümü kaybetmek anlamına geliyor. Bunu feda etmeye değecek hiçbir şey yok. Bu hayatımı kaybetmek anlamına gelse bile.”

Saçlarını taramaya devam ettim. “Bunu anlıyorum. Biz... birbirimizi anlıyoruz. İşte bizim bu ittifakımız bu yüzden işe yarayacak. İkimiz de bir tarafta kaybedip bir tarafta kazanacağız.” Bu son kısım tam olarak doğru değildi ancak bunu kendime sakladım. Çünkü eğer planım başarısız olursa ve lanet kalkmazsa, eski hayatıma da babama da geri dönemezdim. Her iki şekilde de başarıyı garanti altına almak zorundaydım.

Eğer kral ölürse, hâlâ o yirmi bin kuvars parçasına ihtiyacım olacaktı.

Bu düşünceyle yüreğim ezildi. Onu iyi tanımıyor olabilirdim ancak kralın ölmesini *istemi-yordum*. Bu planın işe yaramasını, Imogen'in Elliot'ın lanetini kaldırmasını ve ikimize de arzulanığımız özgürlüğü vermesini her şeyden çok istiyordum.

Ancak eğer başarısız olursa...

Bu düşünceleri zorla zihnimden uzaklaştırdım ve onun saçlarına biraz daha odaklandım. Bu işe dikkatimin çoğunu vermemi gerektiriyordu çünkü tarağın çok az faydası oluyormuş gibi görünüyordu. Saçlarının arka tarafını bırakıp, daha iyi durumda olup olmadığını görmek için ön tarafa geçmeyi düşündüm. Öne doğru eğilerek, alnından tamamen karışmış bir perçemi kaldırdım. "Tanrı aşkına, Elliot... Saçlarını bir kere bile taradın mı?"

"Hayır. Bir kurt olarak hiçbir tarağa ihtiyacım olmadı."

"Ama kendi kurt tarzında kendine bakım yaptın, öyle değil mi?"

Çattığı kaşları bana haklı olduğumu söylüyordu. "Evet," dedi.

Keçeleşmiş saç buklelerinin arasından parmaklarımı geçirmeye çalışırken başımı iki yana salladım. "Lanet olsun, bunu yapmak imkansız. Foxglove'a kafa derinin üzerinden hepsini kazımasını söylemek zorunda kalabilirim. Aslında..." Saçlarını alnından çektim ve sonra nasıl görüneceğini incelemek için ona doğru eğildim. Gözlerimi kısıp onu böyle bir kısa saç kesimiyle hayal etmeye çalıştım. Eğer üst kısımları uzun tutmak, ensesini de en azından güneş yansıması gibi görünmesi için biraz bırakıp hafifçe kesmek ideal olacaktı. Bir yana eğildim, saçlarının arka kısmını elimle topladım ve sonra onu yeniden inceledim. Başımı bir yana eğdiğimde, gelişigüzel topladığım saçlarım omzumun üzerine doğru döküldü. Kralın saçlarını bıraktım ve o hafifçe öne doğrulduğunda kendi saçlarımı toplamaya hazırlandım.

Ve derin bir nefes çekti.

Dudakları boynumdan birkaç santim uzaktayken aldığı bu derin nefese hazırlıksız yakalanmış, donakalmıştım. Sonra, sanki bu dünya üzerindeki en normal şeyiymiş gibi koltukta arkasına yaslandı.

Kendimi toparlamaya çalışırken kalbim göğsümde gümbürdeyerek atıyordu. Doğrularak, “Bu da neydi?” diye sordum.

“Ne neydi?”

Ona ters ters baktım. “İnsanları bu şekilde koklayamazsın.”

Bakışları uzaklara daldı. “Saçların rüzgar gibi kokuyor. Dağlar, kar ve ağaçlar gibi.”

Yanaklarımın yanmasından kızardıklarını anlamıştım. Yapabileceğim tek şey bunu fark etmemesi için dua etmektir. “Tamam, dün uzun bir zamanı dışarıda geçirdim,” diye mırıldandım. “Ama bir dahaki sefer daha dikkatli olmalısın. Bu yakışık almaz. Belki Imogen ile... flört etme sırasında olabilir... ama benimleyken... Bu, gözlerini dikip bakmanla ilgili söylediğime benzer bir şey.”

Bakışları gözlerime kaydı ve orada kaldı, yüzümü ateş gibi yakıyordu. Ağzının bir kenarıyla gülümsedi ancak ona öğrettiğim gibi bakışlarını çevirmedi.

“Lanet olsun, Elliot.” Sesim nefes nefese çıkıyordu. “Bunu yanlış yapıyorsun.”

Birkaç saniye boyunca, beni bir av gibi hapsedtiği bakışlarından kaçamazken, tek duyduğum kendi hızla atan kalbimin sesi oldu. İçimde bir şeyler hareket ediyordu ancak bunun ne olduğunu tanımlayamıyordum. Korku muydu? Panik? Hayır, bu ikisi de değildi. Heyecan mı? Bunu düşününce nabzım daha da hızlı atmaya başladı. *Hayır, kesinlikle öyle değildi. Kurt kralla böyle bir şey olamazdı.*

“Bayan Bellefleur, ben buna zorlukla taranmış derim,” dedi Foxglove kapıdan, beni kralın bakışlarından kurtararak.

Tarağı serçe çalışma masasının üzerine bıraktım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde Elliot'tan uzaklaştım. "Pes ettim. Eğer zorunda kalırsanız kazıyın."

Elliot inleyerek karşı çıkmaya çalıştı ve ben de ters bir bakışla ona cevap verdim.

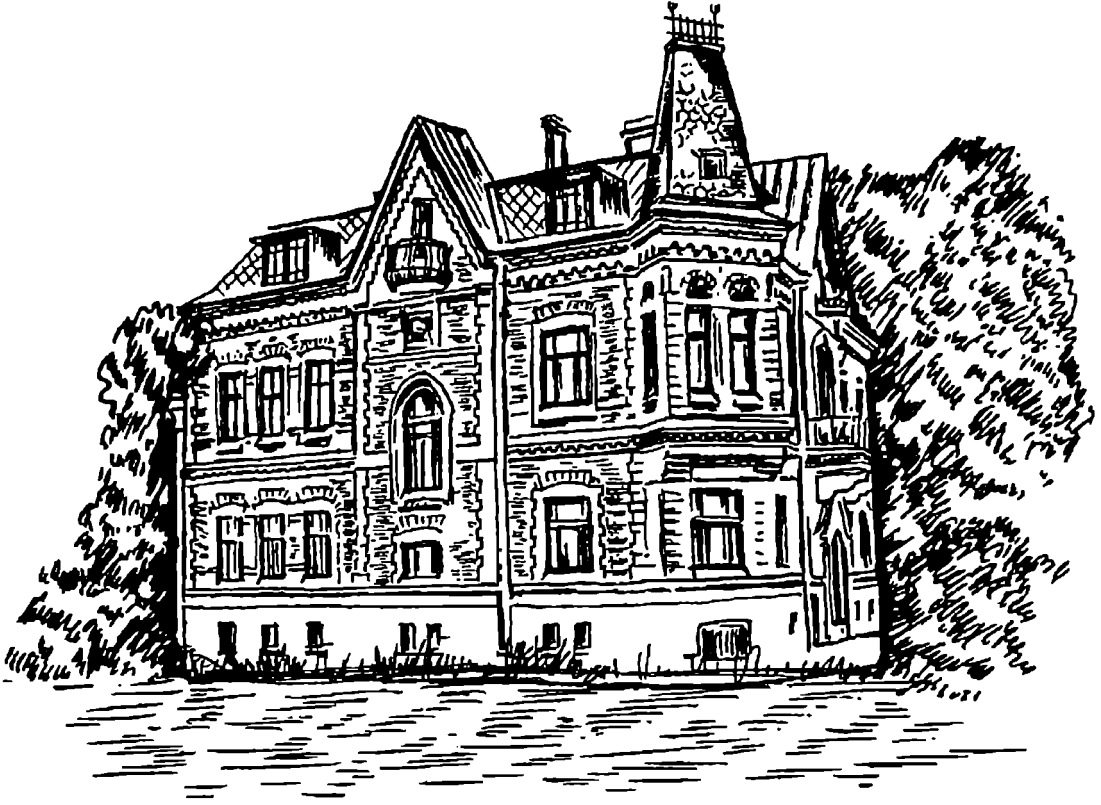
"Elimden ne gelirse yapacağım," dedi Foxglove. "Ah, bu arada. Gelen at arabası hiç de benim için gelmemiş. Arabayla insanlar gelmişler ve buradan gitmeyi reddediyorlar."

Gözlerim kocaman açıldı. "Gelenler kimmiş?"

"Richard Bellefleur adında biri," dedi omuz silkerek. "Sanırım akrabanız."

Yüzümdeki kan çekildi ve kalbim şimdi tamamen başka bir nedenden dolayı gümbürdüyordu. "Lanet olsun," dedim. "Babam burada."

Yirminci Bölüm

Babamla karşılaşmak için holde cesaretimi toplamam birkaç dakikamı aldı. Aklımın bir köşesinde önünde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ancak bunu bu kadar kısa süre içinde yapmaya hazır değildim. Zaten nerede olduğumu nasıl bulmuştu ki? Bertha ile onu yeni işim hakkında bilgilendiren mektubu gönderdiğimde, ona işimin nerede olduğuna dair hiçbir şey söylememiş, sadece bana oda ve yatak sağlandığını ve kentteki eve dönmeyeceğimi belirtmiştim.

Sonra kafama dank etti.

Nina. İş görüşmesi davetini aldığımda kız kardeşim adresi görmüştü. Buraya gelmemem için beni uyarmıştı. Kendimi ihanete uğramış hissetmekle ona ayrı bir mektup göndermediğim için suçlu hissetmek arasındayken, derin bir nefes aldım ve kendimi ön kapıdan çıkmaya zorladım.

Dışarı çıktığımda ilk gördüğüm şey Gri ve Karasakal'ın kapı önünde nöbet tuttuğu oldu, ikisinin yüzünde de köşke girmeyi engelleyecek sessiz bir tehdit ifadesi vardı. Her iki faeye de yeni kıyafetler hediye edilmiş gibi görünüyordu. İkisinin kıyafeti de kralınki kadar zarif değildi ancak keten gömlekleri temizdi ve pantolonları üzerlerine tam oturuyordu. Yanlarından geçtiğim sırada bana başlarıyla sertçe selam verdiler ancak bakışlarını ileri doğru tutmaya devam ettiler.

İşte o zaman babamın araba yolundaki vagonlu at arabalarının yanında ileri geri yürüdüğünü gördüm, dört atlı arabası en arkadaydı. Yüzü pancar gibi kızarmıştı. Beni gördüğünde yürümeyi bırakıp gözlerinde büyük bir öfkeyle bana baktı. "Bu ne demek oluyor, Gemma?"

Onun birkaç adım önünde durdum ve ellerimi önümde kavuşturdum. Çenemi kaldırıp yüzüme itaatkar kız evlat maskesini değil, kasaba sakinleri için hazırladığım maskemi yerleştirdim. Kendine güvenli. Soğuk. Mağrur. "Eğer mektubumu aldıysan, o zaman bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyorsundur."

Bir an için dişlerini gösterdi ve yumruklarını sıktı. "Bana bir işi kabul etmenle ilgili mektup göndermeye hakkın yok. Daha bu konuyu ilk açtığımda sana iş aramanı yasaklamıştım."

"Ben on sekiz yaşındayım," dedim. "Benim bir işe girmemi yasaklayamazsın."

"Benim çatım altında yaşadığın sürece yasaklayabilirim."

"İşte bu, baba. Yeni işim bana bir oda, yatak ve yeterli bir maaş sağladığı için artık senin çatın altında yaşamıyorum. Evlatlıktan reddetme, mirasından mahrum etme ve beni evden atma tehditlerin artık dikkate alınmayacağı için onları tekrarlamak istemezsin."

"Bir skandal yetmedi mi?" diye gürlledi.

Gözlerimi kısıp ona baktım. "İş bulmamın nasıl *skandal* olarak değerlendirileceğini anlamadım."

“İşvereninden bir oda ve yatak kabul ettiğin zaman bir skandal oluyor. O adam kim?”

“İşverenimin bir *erkek* olduğunu nereden biliyorsun?”

“Sen onun şehir dışındaki mülkünde saklanan metresi misin? Böyle mi? Brekshire Vikontu’yla yaşananların bir benzeri mi?”

Brekshire Vikontu. Bu isim göğsümü ezip, ciğerlerimin çok küçük olduğunu hissetmeme ve başımın dönmesine neden oldu. Taktığım maske düşmek üzereydi.

“Ne zaman öğreneceksin, Gemma? Eğer kendini başkalarıyla evli olan erkeklerin ayaklarına atmaya devam edersen, kendini mahvedeceksin.”

Kalbimin acımasını beklerken yanağımın içini ısırdım. Zihnimde zonklayan, başımı döndüren ve algılarıma saldıran seslerden beni kurtaracak herhangi bir şey...

Baştan çıkarıcı.

Fahişe.

O sana ait değildi.

Babam bana doğru bir adım attı, sesi iğneli bir fısıltı gibi çıkıyordu. “At arabasına bin.”

Gözlerimi kapattım ve nefes alarak bu anıları uzaklaştırdım. Gözlerimi açtığımda, elimde olan tüm güç ve sakinlikle bir kelime söyleyebildim. Yine de bu kelime ağzımdan titrek bir şekilde çıktı: “Hayır.”

Babam aramızdaki mesafeyi kapattı, yüzü yüzümden birkaç santim ötedeydi. Yüzünde öfkeyle çarpılmış bir ifadeyle bana, “Arabaya bin,” diye bağırdı.

Dişlerimi sıktım. “Hayır!”

O anda babam geriye doğru sendeledi. Karşımda, eli babamın omzuna kilitlenmiş bir şekilde tüm heybetiyle duran kralı buldum. Sesi tehlikeli bir tınıda kısık çıkıyordu: “Kahyamı rahatsız mı ediyorsun?”

Babam omuzlarını sertçe silkerek Elliot'ın tutuşundan kurtuldu, ceketini düzeltirken yüzü kıpkırmızıydı. Babamın bakışları onun sivri kulaklarına gitti ve dudaklarında küçümseyici bir sırıtış belirdi. "Sen kendini kim sanıyorsun ki bana el sürüyorsun, pis fac?"

Elliot, babama doğru sendeleyerek yavaş bir adım atıp onu bakışlarıyla alt ederken omuzlarını dikleştirmişti. "Ben senin maaşını ödeyen pis faeyim, insan."

Kralın yakıcı bakışları altında direnen babamın göğsü hızla inip kalkıyordu. Sonra hızla yüzündeki kızarıklık soldu, gözleri kocaman açılmıştı. "Sen kimsin?"

Elliot sıkıdığı dişlerinin arasından konuştu: "Kralının yüzünü tanımadığın için seni bu seferlik affedeceğim çünkü tanımak için burada değilim. Aslında, eğer burada olduğuma dair bazı dedikoduların yayıldığını duyarsam, tam olarak kimi cezalandıracağımı biliyor olacağım. Kral olarak, nerede istersem orada yaşama, ne zaman istersem bir konuda konuşma yasağı isteme ve kimi istersem işe alma hakkım var ve buna kızın da dahil. Var mı başka soru?"

Babam geriye doğru bir adım atarken küçülmüş gibi görünüyordu. Konuşurken sesi titriyordu. "Majesteleri--"

"Varlığım herkesçe bilinmediği sürece bana Bay Rochester diye sesleneceksin."

"Bay Rochester," dedi babam hızla, "kızım ile ilgili ne niyetiniz olduğunu sorabilir miyim?"

"Sence lanet olası ne olabilir?" Elliot ellerini beline koydu. "Kahyam olarak verdiği hizmetlerden dolayı ona ödeme yapmak. Eğer başka bir şey ima ediyorsan--"

Babam ellerini havaya kaldırdı ve geriye doğru birkaç adım daha attı. "Hayır, Majes... Bay Rochester. Hayır. Hiç öyle bir şey ima etmedim."

Elliot'ın göğsünden kısık bir hırlama geldi. "Hemen mülkümü terk et."

Babam başıyla onayladı, arkasını dönmeye başlarken gergin birkaç saniye boyunca gözlerime baktı. Ardından bana son bir bakış attıktan sonra, yolda arabasına doğru ayaklarını yere vurarak ilerledi.

Elliot bana döndü, hırlar gibi dişlerini gösteriyordu. “Bu sefil insandan özgür kalmak istemene şaşmamalı.”

Beni kurtarmaya geldiğinden beri ilk defa dikkatle yüzüne baktığımda, dilim tutuldu. Benim babamla konuşmaya hazırlanmak için harcadığım zamanda kralın sakalları oldukça kısa kesilmiş ve uzun saçları deri bir bağcıkla bağlanarak yüzünün önünden çekilmişti. İşi tamamen bitmemişti -aslında, daha yakından incelendiğinde sakal tıraşı gelişigüzel yapılmıştı- ama yine de onun sahip olduğunu iddia ettiğim *düzgün çenesine* ilk defa bakıyordum. Boz renkli sakalının altında belirmeye başlayan çene hattını görünce, çenesinin gerçekten düzgün olduğunu fark ettim. Hatta belki düzgünden bile fazlası.

“Bana öyle bakma, Bayan Bellefleur,” dedi. “Hiç terbiyen yok mu? Gözlerini dikip bakmak yakışık almaz.”

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp gözlerine baktım, gözlerinde eğlence olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. İçine dalmış olduğum uyuşukluğu üstümden atmak için birkaç kere gözlerimi kırptırdım. Benim neyim vardı? Babamla olan karşılaşmam beni gerçekten telaşlandırmış olmalıydı.

Sırıttım. “Elliot Rochester, bu söylediklerin... bir espri miydi?”

“Kesinlikle değildi. Benim tek yaptığım düşüncelere dalmak.” Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tam olarak dün gece şöminenin önünde otururken yüzünde gördüğüm gülümseme gibi değildi ama bu da göze hoş görünüyordu.

“Gemma.” Ses babamın arabasının yakınlarındaki yolun arka tarafından gelmişti ancak konuşan babam değildi. Nina’ydı.

Kral öne doğru tehditkar bir adım attı, boğazında bir hırıltı yankılanmaya başlamıştı ancak onu sakinleştirmek için elimi

göğsüne koydum. Bakışları hemen elime gittiğinde elimi hızla geri çektim, bu temastan dolayı yanaklarım kızarmıştı. Brokar yeleğin altındaki kaslarının ne kadar sert olduğunu düşünmemeye çalıştım. “Sorun değil,” dedim. “Onunla konuşacağım.”

Beni başıyla onaylarken kız kardeşime uyarır gibi baktı ve sonra yeniden köşkün içine girdi. Babamın arabasına fazla yaklaşmaya cesaret edemediğim için Nina’ya yanıma gelmesini işaret ettim. Gelip önümde durduğunda, gözlerinin kızarmış olduğunu ve yaşlarla parladığını fark ettim. “Sadece bir mektup mu, Gemma? Hiç gerçek bir veda olmayacak mıydı?”

Yüreğim ezildi, boğazımda bir yumru oluşmuştu. “Bu fırsatı değerlendirmek zorundaydım, Nina. Eğer bir işe girersem kentteki evimize geri dönemeyecektim, biliyorsun. Daha uygun bir yolu olsaydı bunu yapmazdım.”

“Bu bir bahane değil,” dedi. “Babama söylememeni anlıyorum ama... beni görmek için geri gelebilirdin.”

“Gelecektim,” dedim ve bu doğrudu da. Bana babamın evde olmadığını garantisini verdiğinde onu görmeye önünde sonunda gidecektim. “Benim... birkaç güne ihtiyacım vardı.”

Kardeşimin alt dudağı titriyordu. Onun anneme olan benzerliği nefesimin kesilmesi için yeterliydi. Annemin ağladığını nadiren görürdüm ancak ağladığında aynı Nina’nın şu anda görüldüğü gibi görünürdü. “Seni kaybetmeye hazır değilim, Gemma.”

Biriken yaşların akmasını engellemek için gözlerimi kırptırarak, kız kardeşimi kendime çekip göğsüme bastırdım. Kollarından birini belime doladı. “Beni kaybetmedin,” dedim.

“Ama kaybedeceğim,” dedi hıçkırıklarının arasından. “Annemi ve Marnie’yi zaten kaybettim. Yakında James ile evleneceğim ve sonra... ve sonra ne olacak, Gemma?”

Acı verici bir yumru daha boğazımda yükseldi, henüz onunla paylaşma cesaretini bulmadığım o sırrın neden olduğu o yumru... Faerwyvae’den ayrılıp Isola’ya geri dönme planlarımla

ilgili o sırrın... Bu yüzden, ona verebileceğim tek dürüst cevabı verdim: “Bilmiyorum, Nina. Gerçekten bilmiyorum.”

Gözyaşlarımız biraz olsun kuruduğunda, birbirimizin kollarından ayrılmayı başardık. İşte ancak o zaman kardeşimin bana iki koluyla birden sarılmadığını gördüm diğer elinde bir kitap tutuyordu. Burnunu çekerek kitabı bana uzattı. “Bir şeyler okumak isteyebileceğini düşündüm.”

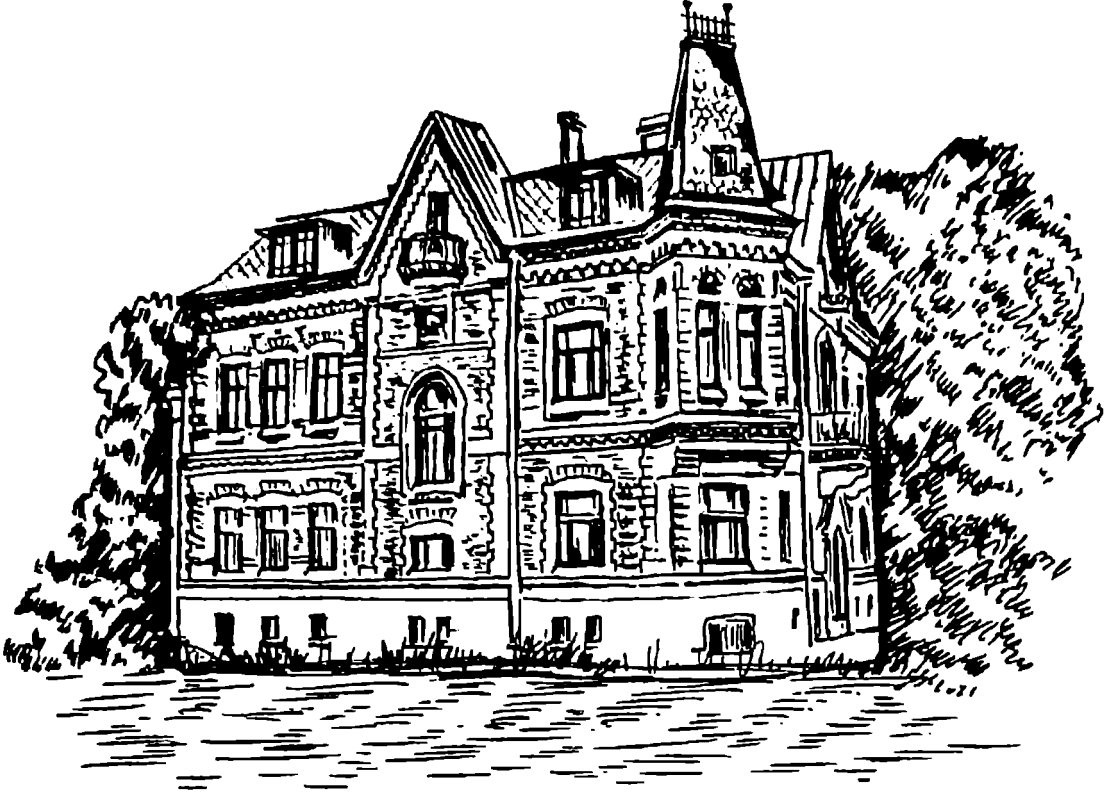
Kitabı temkinli bir şekilde aldım, kumaşla kaplı sırtını bir sevgilinin bedenini sever gibi okşadım. Kitabın başlığını okurken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Mürebbiye ve Kont*.

Kız kardeşim doğruldu, kendisini topladı ve ellerini önünde kavuşturdu. “Eğer kitaplarının geri kalanını istiyorsan, beni ziyaret etmek zorundasın.”

“Kitaplarımı fidye için rehin mi tutuyorsun?” Kahkaha attım ve sonra kolunu sevgiyle sıktım. “Teşekkür ederim.”

Yüzünde hüznünlü bir gülümsemeyle başını salladı ve ardından babamın arabasına döndü. Atların siyah vagonu götürmesini izlerken olduğum yerde kaldım, onlar gittikten sonra bile bir süre daha arkalarından bakmaya devam ettim. Ancak ondan sonra kalbimdeki yükün hafiflediğini, içimin rahatladığını hissettim. İç geçirerek kitabımı göğsüme bastırdım ve köşke doğru döndüm. Kapıya giden yolun yarısında Elliot’ın babamla benim arama nasıl girdiğini hatırladım. Babamın geri çekilmesini sağlamak için kimliğini ortaya çıkarışını... Ne beklenmedik bir şeydi. Ve ben bunun için minnettardım.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ancak zihnimdeki düşünceleri zorla uzaklaştırdım. Çünkü bunların hemen altında, düşünmemeye çalıştığım kısa bir temas ve kralın göğsüne dokunduğum o an vardı. Avcumun üzerinde dans eden karınca- lanma hissini durdurmak için kitabımı daha sıkı kavradım.

Yirmi Birinci Bölüm

Köşkün bu kadar hızlı bir şekilde gelişim göstermesi beni şaşırtmıştı. Duvarlar temizlenmiş, bazıları yeniden boyanmış ya da duvar kağıtları yenilenmişti. Köşk sakinlerinin yardımıyla yerler temizlenmiş, köşelerin tozları alınmış ve pencereler parlatılmıştı. Hafta ilerledikçe, görev dağılımına -bazılarına kendim de yardım ediyordum- ve kralın kurt insanlarından oluşan sürüsüne resmi pozisyonlar atamaya devam ettim. Onların, meşgul olma kavramı cezbedici bir şeymiş gibi çalışmak konusunda ne kadar uyumlu olduklarını görünce etkilenmiştim. Sanırım, ister insan olsun ister fae olsun, bir görevi ve amacı olmadan bir yerde beş sene tutsak kalmak herhangi birine bunu yapabiliirdi.

Haftanın sonu geldiğinde, Foxglove gerekli tüm mobilyaları getirmişti ve eski malzemeler kullanılmayan odalara depolanmıştı. Geriye kalan işin çoğu son dokunuşlardı, bu da her odada

kaç aksesuar olması gerektiği konusunda Foxglove ile yapılan birkaç konuşmayla sonuçlanmıştı.

“Bu odanın fae stilinden hoşlandığınızdan emin misiniz?” diye sordu Foxglove bana, yeni tamamlanmış oturma odasını gezdirirken. “İsterseniz insan stilini de deneyebiliriz. Elimde Verity Otel tasarım teklifinde reddedilmiş şapka askılıkları ve ayaklı duvar saatleri var.”

Yeni temizlenmiş duvarları, pelüş halılarla kaplı parlak zemini, modaya uygun mobilyaları inceledim. “Hayır, Bay Foxglove. Burası olduğu haliyle mükemmel.”

“Beğendiğinize çok sevindim.” Sırttı ancak kısa süre içinde yüzünü buruşturdu. “Umarım öfkeli Bay Rochester’ın çok fazla şikayeti olmaz.”

“Çok hoş bulacağından eminim,” dedim aslında onun ne düşüneceğinden emin olamadığım halde.

Babamla karşılaşmasından beri onu neredeyse hiç görmemiştim. Oturma odasındaki çalışmalar başladığından beri sırta kadem basmıştı. Onun köşkün sessiz ve gürültülerden uzak bir kanadında, şöminenin karşısında saklandığını düşünüyordum. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Etraf kaos içindeydi ve onun yapmayı çok sevdiği gibi oturup düşüncelere dalabileceği bir yer bulmak zordu.

Foxglove elini uzatarak odanın diğer ucunda pencerelerin olduğu duvarı işaret etti. “Gelip bahçede yapılanları görün.”

Onun ardından akşamüzeri güneşinin içeri sızdığı pencerelerin yanına gittim. Bugün hava bulutlu değil, parlak ve açıktı. Hafif bir kar, pudra şekeri gibi bitkilerin ve çalılarının üzerini kaplamıştı. Köşkten iklim değişikliklerini izlemek ilginçti. Dağların üzerinde her zaman kar oluyordu ancak aynı kasabada olduğu gibi hiçbir zaman mülklerin üzerinde fazlasıyla toplanmıyordu. Ve yaya trafiğinin her günün sonunda karları çamur gibi kahverengi hale getirdiği Vernon’un aksine, karlar burada her zaman saf ve dokunulmamış kalıyordu.

Foxglove'un kiralamama yardımcı olduğu peyzajcılar işlerini yaparken, bahçedeki toplu çalışmaları izledim. Çalıdan çitler kesilmiş, fundalar şekillendirilmiş ve molozlar el arabalarıyla götürülmüştü. "Gerçekten zarif bir bahçeye dönüşüyor," dedim.

"Ön tarafta da çalışıyorlar. Ama..." Foxglove gözlerini kısıp eliyle pencerelerden birini işaret etti. "...işvereninizin o avluya girmemize izin vermemesi konusunda herhangi bir fikriniz var mı? Orası berbat durumda. Her yerde böğürtlenler ve dikenler var. Neredeyse dikenler tarafından yutulmuş tek bir kırmızı gül var."

Kalbim boğazımda atmaya başladı, onun bahçenin tam olarak hangi kısmından bahsettiğini biliyordum. Elliot'u orada oturup o tek bir gülü izlerken yakaladığım yerd. Lanet tarafından hayatının alınacağı güne kadar, kalan günleri geriye doğru sayan o gülü. Herhangi birinin yanlışlıkla ona çarpıp taçyapraklarını dökmesi üzerine neler olabileceğini düşününce ürperdim. "Orası kutsal bir yer, Bay Foxglove. Hiç kimsenin oraya ayak basmasına izin vermeyin."

Rahatsız olmuş bir şekilde iç geçirerek kaşlarını çattı. "Tamam, tamam. Bay Rochester da öyle söyledi."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu çok önemli."

"Pekala." Bana doğru döndü ve elini ceketinin içine sokup bir zarf çıkardı. "Bu haftaki faturam burada. Önümüzdeki hafta yapılacak çok fazla bir şey olmayacak, dolayısıyla ne tür büyük bir organizasyon için hazırlanıyorsanız, sanırım başlayabilirsiniz."

Faturayı ondan aldım, *büyük bir organizasyon* kelimeleri nabzımı hızlandırmıştı. Diğer bir deyişle, ikinci aşama... Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Elliot'ın Imogen'le tanışmasını planlamak için zaman bulamamıştım. "Harika," dedim. "Ödemenizin mümkün olan en kısa zamanda yapılmasını sağlayacağım."

İçten bir gülümsemeyle başını salladı ve sonra yanımdan ayrıldı. O gider gitmez, koyu akaju rengi olan yeni çalışma

masasına gittim ve bir kağıt çıkardım. İkinci aşama planımı gerçekleştirmek için ihtiyacım olan her şeyin listesini yazmaya başladım. Kendimi işime o kadar kaptırmıştım ki odaya giren silüeti fark etmedim bile.

“Koltuğum nerede?” dedi boğuk bir ses.

Döndüğümde Elliot’ın şöminenin başında durmuş, şöminenin etrafına yerleştirilmiş olan zarif mobilyalara kötü kötü baktığını gördüm.

Kendimi toparlamam birkaç saniyemi aldı. Gözlerimi kırpıştırarak, kafamın içinde uçuşan rakamları ve hesaplamaları uzaklaştırdım ve dikkatimi krala verdim. Protez bacağı bırakmış, tekrar bastonuyla yürümeye başlamıştı ancak kıyafetleri yeniydi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde tam bir takım elbise giymemişti ancak en azından şık bir pantolon seçmiş, kesik bacağının olduğu yeri düzgünce katlayıp iğnelemişti, ayrıca üzerinde temiz beyaz bir gömlek ve önü açık bir yelek de vardı. “İstedğini seç,” dedim sorusunu hatırlayarak.

Kaşlarını çatarak iki yeni koltuğa baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Saçları yapıldıktan sonra artık gözlerinin bu kadar öne çıkması beni şaşırtmıştı. Neyse ki Foxglove benim beklediğimden çok daha fazla saçını kurtarmıştı. Arkasındaki saçlar ensesini örtecek uzunluktaydı, önü ise biraz daha kısaydı. Yandan ayrılmış saçları hafif bir dalgayla arkaya doğru taranmıştı. Artık saçlarının çoğu koyu renkti, sadece uçlarında hafif bir altın dokunuşu vardı. Sakalının kısa kesimi, çarpıcı çene ve elmacık kemiklerinin tüm açılarını gözler önüne seriyordu. “Eski koltuğum nerede?”

Dişlerimi gıcırdattım. Bir beyefendiye benzer görünüyor olabilirdi ancak hâlâ aynı yaşlı kurttu. Çalışma masasından kalktım, tek kaşımı kaldırarak oturma alanına doğru ilerledim. “Bu koltuklardan birini deneme zahmetine girdin mi? Foxglove’a bu mobilyaları seçerken senin rahatını da göz önünde bulundurmasını söyledim.”

“Koltuğumda değiştirilmesini gerektirecek kadar kötü olan ne vardı?”

“Ah, bilmiyorum. Belki renginin solmuş olması, üzerindeki lekeler, yırtıklar ve -ah, evet- kumaşlı kısımları kaplayan beyaz tüyler.”

“Bir kurt olarak onun üzerine oturmayı seviyordum!”

“Ama bunu da seveceksin,” dedim elimi koltuklardan birine doğru uzatarak. “Ancak bir dahaki sefere kurda dönüştüğünde, daha sonrasında koltuğun üzerinden tüyleri temizlememiz gerek.”

Alnı kırıştı, ses tonunda endişe benzeri bir tını belirmişti. “Laneti kaldırmak için yaptığın planın işe yaramasının bir sonraki dolunaydan daha uzun süreceğini mi düşünüyorsun?”

“Bunu söylemek zor. Imogen’in sana âşık olmasının ya da en azından seninle evlenmek için kendisini buna inandıracak kadar çaresiz hissetmesinin çok uzun süreceğinden şüpheliyim. Ama bu tür şeyler yine de zaman alabilir. Ayrıca, onun senin lanetini kaldırmak için o fedakarlığı gerçekten yapmasını sağlamak konusu da var. Tüm kalbini sana kaptırdığından emin olmadan bu konuyu açamayız.”

Dişlerini sıkarken çenesi öne arkaya hareket ediyordu, omuzları gerilmişti. “Ya fazla uzun sürerse?”

Krala biraz daha yakınlaşmak için kanepeyle sehpanın arasından geçtim. Sesimin elimden geldiğince sakın çıkmasına çalışarak, “Sürmeyecek,” dedim. “Neredeyse üç ayımız var. Bu, işe yarayacak.”

“Yarayacak.” Bunu kararlı bir şekilde söylerken, bu planı ne zaman düşünsem hiçbir zaman fazla derinlerde olmayan şüphe kıvılcımını savuşturdum. Planımın meyve vermesini ne kadar çok istesem de başarısız olma ihtimali de vardı. Eğer hayat bana bir şey öğrettiyse, o da en iyi ve en kesin şeylerin bile korkunç derecede ters gidebileceğiydi. Acı verici derecede ters. Hayatın her şey mükemmel gidiyorken beni yarı yolda bırakmak gibi bir

huyu vardı. Annem de böyle olmuştu. Ve yine vikontta da... *Hayır*. Onu düşünmeyecektim. Önemli olan şey, her iyi muhasebecinin kayıp için nasıl hazırlanması gerektiğini bilmek zorunda olmasıydı. Bunlara nasıl karşılık vereceğini ve nasıl gafil avlanmayacağını. Neyse ki bu durumda kendimi nasıl korumam gerektiğini biliyordum. Elliot'a gelince...

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve dudaklarıma sıcak bir gülümseme yerleştirdim. "Koltuklardan birini deneyin, Bay Rochester. Lütfen."

Homurdandı ancak sonunda yumuşayarak şömineye en yakın koltuğu seçti. Koltuğa yerleşmesi ve o kambur oturuş tarzına geçmesi birkaç saniyesini aldı. Ve yerleştğinde inkar etmesinin imkanı yoktu, hissettikleri yüz ifadesinden belli oluyordu. "Tamam," dedi. "Bu koltuk uygun."

Zaferle ellerimi çırpıttım ve onun karşısındaki koltuğa oturdum. Bakışlarını alevlere çevirdi. Buraya oturmamın nedenini birdenbire hatırlayamadım. Kesinlikle, onun bütün hafta boyunca geçirdiği ilk huzurlu zamanın tadını çıkarmasına izin vermiydim.

Bakışlarını hızla bana çevirdiğinde ayağa kalkmak üzereydim. "Kal," dedi.

Yeniden koltuğa yerleştim, sohbet edeceğimizi bekliyordum ancak o bakışlarını yeniden şömineye çevirdi ve sessizlik içinde oturduk. Hiçbir zaman, en azından bir kitaba bakmadığım zamanlarda hareketsiz durduğumda rahat edemiyordum. Çok da uzun bir süre geçmemişti ki konuşmadan edemedim.

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedim.

"Ne için?" dedi bana bakmadan.

"Babama karşı geldiğin için. Yaptığın şey için minnettarım, kimliğinin saklı kalmasını istediğin halde kim olduğunu belli ettiğin için."

"Mülkümün içine ediyordu," dedi ifadesiz bir şekilde, ancak ses tonunda bu ilgisizliğine ters düşen bir nezaket vardı.

Zihnimde olanları yeniden canlandırarak bir süre onu inceledim. Henüz anlayamadığım bir şey vardı. “Ona maaşını ödediğini söyleyeceğini nereden bildin? Eminim kral kişisel olarak her vatandaşa ödeme yapmakla sorumlu değildir. Ama babam hakkında bunu söylediğinde, bu doğrudu.”

“Onun kim olduğunu biliyorum,” dedi Elliot. “O, benim meydan meclisimin kısa süre önce haklarını aldığı kuvars madenin sahibi. Bunun karşılığında, onun Kış Meydanı ile yaptığı anlaşma onu zengin bir adam yaptı.”

Kaşlarımı çattım. “Başından beri biliyor muydun? Beni kışkırdığın zaman? Beni fidye için rehine olarak tutmayı planladığın zaman?”

Olumsuz anlamda başını salladı. “Bertha seni buraya getirdiğimin ertesi günü söyledi bana. Ondan önce, imzalamam için bana gönderdikleri evraklardan sadece meydanımın yeni bir kuvars kaynağını aldığımızı ve iyi kral ile benim bu kuvarsı getiren adamın maaşını ödeyeceğimizi biliyordum.”

“Bekle, Bertha babamın kim olduğunu nereden biliyordu?”

Yüksek sesle bir kahkaha attı ve gözlerime baktı. “Belli ki baban Vernon’daki insanlar arasında popüler biri. Bertha seninle tanışmadan haftalar önce ailenin ismini duymuş.”

“Nasıl? O bir... fae. Burada ormanın içinde bir kulübede yaşamıyor mu?”

“O bir fae olabilir ama o da dedikoduyu o sefil insanlar kadar çok seviyor. Kent merkezine indiğinde kulaklarını saklıyor ve kentteki insanlar en son tüm haberleri onunla paylaşıyorlar. Neyse ki benden asla bahsetmeyeceği konusunda ona güveniyorum.”

Bertha’nın aslında bir grup lanetli kurdu beslemek adına yiyecek malzemeler almak için alışverişe çıkmış bir fae ayısı olduğunu belli etmeden, insanları dedikodu yapmaya ikna ettiğini zihnimde canlandırabiliyordum. Ki bu da bana bir şey hatırlattı...

Koltuğumda daha dik oturdum, heyecandan midem buruluyordu. Yoksa hissettiğim endişe miydi? “Bay Rochester, bence zamanı geldi.”

“Neyin zamanı?”

“Seninle tanışması için Imogen’i davet etmenin zamanı.”

Birkaç kere gözlerini kırıştırdı ve sonra kaşlarını çatarak şömineye baktı. “Tamam. Bu senin ikinci aşaman, öyle değil mi?”

“Evet. Sen içeri girdiğinde ben de bunu planlıyordum. Bence sıradan bir akşam yemeği partisi düzenlemeliyiz.”

Gözleri açılmış bir şekilde başını bana çevirdi. “Bir akşam yemeği partisi mi? Bu... insan kız haricinde başkalarının da geleceği anlamına mı geliyor?”

“İnan bana ben de bundan en az senin kadar hoşlanmıyorum ama evet. Onu etkilemek için önemli ailelerden oluşan küçük bir topluluğa akşam yemeği vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Imogen’e kimi çağırmamız gerektiğini soracağım, böylece kendisine seçkin bir görev verilmiş gibi hissedecek. Bunun gerçekten yapacağı şey ise, kendisini rekabet edemeyeceği, evliliğe uygun genç kadınları dışarıda bırakırken, kendisindeki arzuyu ve sahip olma isteğini fark etmesi olacak.”

İnledi. “Beni kaç misafirle karşı karşıya getireceksin?”

Öne doğru eğildim, ses tonum yatıştırıcıydı. “Ona üç aileden fazlası olmayacağını söyleyeceğim. Sadece kendi ailesinin daha iyi görünmesi için kentteki en can sıkıcı ve cansız insanları çağıracaktır. Bu hayal edebileceğin en sıkıcı akşam yemeği olacak.”

“Sıkıcı. Pekala, iyi pazarlıyorsun.”

“Sıkıcı iyidir. Senin çok az bir çabayla Imogen’in gözlerini kamaştırmana olanak sağlayacaktır.”

Nefesini verdi. “Tamam. Daha şimdiden bedelini—”

“Endişelenme. Bütçenin üstüne çıkmayacağım. Sana daha önce söylediğim gibi. Bu tür şeyleri nasıl idare edeceğimi biliyorum. Minimum oranda çalışandan faydalanacağız, Bertha’yı

aşçı olarak çalıştıracacağız, zaten daha iyisi olamaz. Ah, bütçeden bahsetmişken.” Oturduğum yerden kalktım ve çalışma masasından Foxglove’un zarfını alıp getirdim. Oturma alanına geri döndüğümde onun önünde durdum ve zarfı uzattım.

“Bu ne?” diye sordu zarfın mührünü kırarken.

“Bu hafta yapılan yenilemelerin ve dekorun faturası. Endişelenme. Bu en yüksek fatura olacak. Bundan sonra köşkün bakımını sağlamak için çok az bir harcama gerekecek.”

“Lanet olsun,” dedi başını arkaya atarken. “Ona kaç odayı yeniden dekore ettirdin?”

“Çok fazla değil,” dedim yüzümü buruşturarak. “Sana her şeyi göstereceğim. Gördüğün zaman sen de takdir edeceksin.”

Ayağa kalktı, bastonunu kolunun altına aldı ve kapıya doğru ilerledi. “Bundan şüpheliyim.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Sence nereye gidiyorum? Eğer bu saçma sapan tutarı ödemem gerekiyorsa, parayı kasa dairesinden almam gerek.”

Onun arkasından gittim. “Ben de seninle geleceğim.”

Durdu ve yüzüme bakmak için arkasına döndü. “Hayır.”

Bu repkisi beni şaşırtmıştı. “Bay Rochester, kasanın nerede olduğunu bilmem mantıklı bir şey. Hesap defterlerinizin kontrolü bende olduğuna göre, kasanın denetlemesinin ve çalışanlara ödeme yapmanın da kontrolü bende olmalı.”

“Ben bunu kendi başıma halledebilirim.”

“Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Ben bunun için buradayım.”

“Ah, öyle mi?” Kahkaha attı ancak gözlerine herhangi bir eğlence yoktu, sadece hor görme vardı.

“Evet,” dedim. “Seninle kahyan olmak için bir pazarlık yaptım çünkü bu benim iyi olduğum bir şey. Ben—”

“Anlamadığımı düşünme,” dedi kararlı ve soğuk bir sesle. “Kasamın nerede olduğunu Gri’ye kaç kez sorduğunu

bilmediğimi düşünme. Şimdiye kadar onun ya da köşkteki herhangi birinin sana bunu söylemeyeceğini fark etmişsindir.”

Korkudan mideme kramp girerken nabzım da hızlanmaya başlamıştı. “Anlamıyorum.”

“Bence anlıyorsun, Bayan Bellefleur. Başarını garanti altına almak istediğini biliyorum ama benim de aynı şeyi yapacağımı bilmen gerekirdi.”

“Açık konuş,” dedim dişlerimin arasından. “Beni tam olarak neyle suçluyorsun?”

Bana bir adım daha yaklaştığında, geriye doğru irkildim. “Sana şunu sorayım. Eğer servetimin nerede olduğunu öğrenseydin, lanet kalkmasaydı bile seni servetimi almaktan ne alı koyacaktı?”

Terler enseme birikirken zorlukla yutkundum. Biliyordu. Yedek planımı biliyordu. Kendimi o kadar belli etmiş miydim?

“Seni neyin durduracağını söyleyeceğim: ben. Eğer pazarlığın kendi payına düşen kısmında başarısız olursan ve lanet tarafından hayatımın alınmasına izin verirsen, tek bir kuvars parçası bile almayacağından emin olmak için her bir engelleyici önlemi alacağım.”

“Bu bir tehdit mi?” Sesimin kızgın çıkmasına çalıştım ancak sesim titriyordu.

Ancak onun sesi sakin ve güvenli çıkıyordu. “Evet, Bayan Bellefleur, bu bir tehdit. Bir insana tam olarak güvenmemem gerektiğini biliyorum.”

Suçluluk dizlerimin titremesine neden oldu. Maksadım konusunda haklı olmasından nefret ediyordum. Ancak tüm hikayeyi bilmiyordu! Beni tanımıyor, altında olduğum baskıları bilmiyordu. Bir yedek planımın olmasının nedeninin onun *ölmesini* istemem olmadığını bilmiyordu. Buna ihtiyacım vardı çünkü... çünkü bu plan başarısız olursa gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Suçluluk duygusunu zihnimden uzaklaştırdım, öfke yığınlarının altına gömdüm. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters baktım. “Nasıl beni tehdit etmeye cüret edersin? Nasıl zihnimden geçenleri biliyormuş gibi davranmaya cüret edersin? Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“İnsanların nasıl olduklarını biliyorum. Senin hayatta olduğun süreden çok uzun bir süredir onların arasında yaşıyorum. Onların aptalca davranışlarını gördüm ve inan, bana sizin türünüzün hiç iyi özellikleri yok. Tanıştığım her insan bir dereceye kadar ya hırsız ya yalancı ya da katildi.”

“Yanılıyorsun. İnsanların hepsi böyle değiller.”

“Öyle mi? Dürüstçe, hiç yalan söylemediğini söyleyebilir misin? Bir kere bile.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. “Elbette daha önce yalan söyledim.”

“Tamam, ben söylemedim. Ben yalan söyleyemiyorum.”

“Ama yine de beni kandırmak konusunda mükemmel derecede istekliydin. Kendi yaptığın bir şey yüzünden başına gelen lanetten kendini kurtarmak için beni en değer verdiğim şeyi feda etmem için kandırmaya çalıştın. Çok üst seviyede ve yüceymiş gibi davranmaya çalışma. Eğer yalan söyleyebilseydin, bunu her zaman yapardın.”

Yüz ifadesi karardı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Pazarlık anlaşmamızı yaptığımızdan bu yana seni bir kere bile kandırmaya çalışmadım. Anlaşmamıza saygı gösterdim. Ama sen aynısını benim için yaptın mı?”

Göğsüm inip kalkıyordu, yumruklarımı sıktım. “Eğer pazarlığımıza saygı göstermiyorsam, bütün hafta boyunca ne yapıyordum? Köşkünü yeniden dekore etmek için eğlenceli olduğundan mı uğraştığımı düşünüyorsun? Lanet olası bir akşam yemeği partisinde Imogen Coleman’la etkileşime geçmek zorunda olma fikrinden hoşlandığımı mı düşünüyorsun? Hayır! Bunu yapıyorum çünkü planımızın işe yaraması için gerekli. Çok daha az

çaba harcıyıp yine de pazarlığın benim payıma düşen kısmını kolaylıkla gerçekleştirmiş olabilirdim. Ama hayır, ben sağlam bir plan yarattım çünkü bunun işe yaramasını istiyorum.”

Başını iki yana salladı, dudakları hırlar gibi kıvrıldı. “Sorumu cevap vermek yerine kendini övmen ne kadar da insanlara göre bir şey!”

“Gerçeği söylüyorum. Senin ölmeni istemiyorum.”

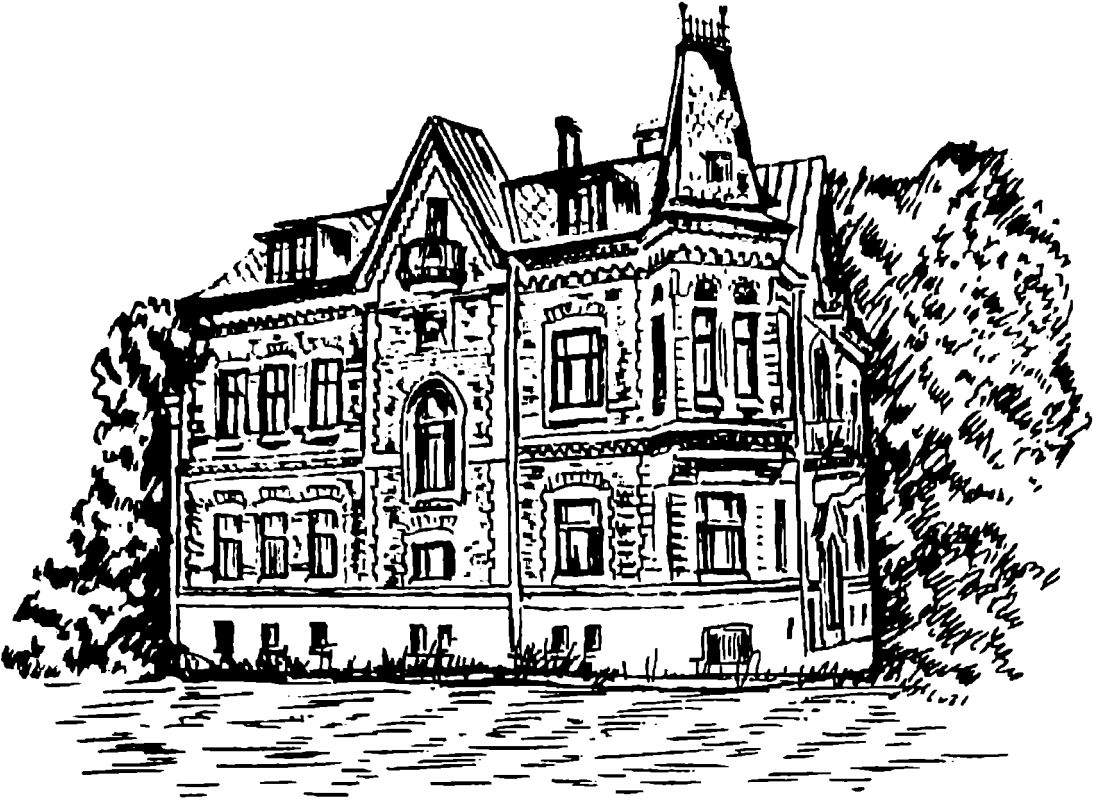
Hareketsiz kaldı, sessizleşti ve birkaç gergin saniye boyunca gözlerimin içine baktı. En sonunda soğuk ve kısık bir sesle konuştu: “Gözlerimin içine bak ve bana yanıldığımı söyle. Bana, ölseydim paramı almayacağını söyle.”

Ona baktım ama konuşamadım.

“Hiçbir şey söyleyemiyorsun çünkü haklı olduğumu biliyorsun.”

Evet, haklıydı. O kadar haklıydı ki bunun için kendimden nefret ediyordum ve beni bununla yüzleşmek zorunda bıraktığı için ondan daha çok nefret ediyordum. Bana bu şekilde hissettirmeye hakkı yoktu! Eğer onunla yer değiştirseydik, onun da aynı şeyi yapacağından emindim. Hatta daha kötüsünü. Sadece kendi kindar zevki için bana ihanet edeceğinden hiç kuşku yoktu. Sadece bir insan olduğum için. Onun gözlerinde iğrenç bir yaratık olduğum için.

Ona doğru bir adım attım, dilimden öfke akıyordu. “Bak ne diyeceğim? Sen ve Imogen birbirinizi hak ediyorsunuz.” Sonra arkama dönüp bir fırtına kadar hızla odadan çıktım, attığım her adımda gözlerimi kırıştıtararak öfkeden akan gözyaşlarını gidermeye çalışıyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Bir sonraki hafta, zamanımın çoğunu odamda tek başıma geçirdim. Köşkte yapılacak işlerin kalanının çoğu Foxglove'un kontrolü altında oldukça iyi gittiğinden, benim varlığım yapılacaklar için çok önemli değildi. Bundan da öte, Elliot'tan kaçıyordum. Hâlâ konuşmamızın etkisinden kurtulamamıştım, kalbimde eşit derecede öfke ve suçluluk vardı. Tam kurt kralın düzgün bir yaratık olduğunu düşünmeye başladığımda her şeyi mahvetmişti.

Yoksa ben mi her şeyi mahvetmişim?

Akşam yemeğinin verileceği gün geldiğinde sinirlerim allak bullak olmuştu. Tüm hazırlık işlerinin benim tarafımdan kontrol edilmesi gerekiyordu, bu nedenle de artık odamda saklanamazdım. Az sayıdaki organizasyon çalışanları geldiklerinde, onlara görevlerini anlattım. Bertha mutfaktaki işine başladı, ona bugün özelinde ekstra destek verecek birini işe aldığım için

minnettardı. Köşk sakinlerine en iyi şekilde davranmalarını söyledim ki buna hijyen ve kibarlık da dahildi. Misafirlerimiz geldiğinde çoğu ortada görünmeyecekti ve bunun için mutfakta yiyecekleri doyurucu bir yemekle ödüllendirileceklerdi.

Misafirlerin gelecek olması fikri içimi korkuyla dolduruyordu. Imogen ile vakit geçirmeye katlanmak zorunda olduğumu zaten biliyordum. Ben davetiyeyi gönderdikten sonra birkaç kere mektuplaşmıştık, bu mektuplarda onun içine kendisi farkında olmadan filizlenecek tüm doğru tohumları ekmiştim. Son mektubunda bana Bay Rochester'ın tanışması için kentteki en önemli aileleri seçtiğine dair garanti vermişti ki bunun *evlilik planları için en az tehdit içeren aileler* anlamına geldiğini biliyordum.

Ve bu aynı zamanda *kentteki hoşlanmadığım insanlar* anlamına da geliyordu.

Aklımda bu varken ve hazırlıklar yolunda giderken, akşam yemeği için giyinip, kendi kıyafetlerim ve saçımla ilgilendim. Eşyalarımın herhangi birini almak için babamın kentteki evine dönme cesaretini toplayamamıştım, dolayısıyla da elbise dolabındaki elbiseleri giymeye devam ediyordum. Bugün için ada çayı renginde, sade tarzıyla diğer elbiselerin tasarımlarına benzeyen, göğüs ve sırt dekolteli bir elbise seçtim. Yumuşak kumaşlara ve katlı eteklere alışmıştım, neredeyse Amelie'den kral için kıyafetler hazırlarken bana da elbiseler yapmasını istemediğim için pişman olacaktım.

Ah, kral. O cehennemlik kurt-adam...

Bu akşam onu görmek zorunda olmam midemin burulmasına neden oluyordu. Onu görmek, onunla aynı masada oturmak ve onunla bir entrika çevirmek... Yemeğin başarılı geçmesini Elliot'a bırakmam mümkün değildi. Kesinlikle ben orada olmazsam yanlış bir şey söyleyecek, yanlış şekilde davranacak, daha ilk yemek servis edilmeden bağırarak herkese dışarı çıkmasını söyleyecekti. Karasakal'dan, akşam yemeği partisi nezaket

kurallarıyla ilgili yaptığım bir listeyi ona götürmesini istemiştim ancak kim onun bunu okuduğunu söyleyebilirdi ki?

Tanrı aşkına, diye düşündüm kan yüzümden çekilirken, *neden bir akşam yemeği alıştırması yapmadık?*

Bunun cevabı açıktı: Çünkü Elliot'tan kaçıyor, onun oturma salonuna adım atmaya bile reddediyordum ve belli ki o da benden kaçıyordu. Eğer bu yemek korkunç bir şekilde ters giderse sadece kendimi suçlayabilecektim. Ya da onu. Hayır, kesinlikle onu.

Yatak odasının aynasındaki yansımanı inceledim ve gergin kalmak için kendime beş saniyelik izin verdim.

Bir.

Sakinlik maskemi aldım ve yüzüme yerleşmesini izledim.

İki.

Alnımdaki kırılganlık gitti, omuzlarım dik ama rahat bir hal aldı ve kibirli bir güven ifadesi dudaklarıma yerleşti.

Üç.

Bu sadece bir akşam yemeğiydi. Bir akşam yemeğiyle baş edebilirdim.

Dört.

Çok fazla konuşmam gerekmeyecekti. Konuşmanın çoğunu Imogen yapacaktı. Ben sadece gerek olduğunda konuşmayı yönlendirecektim.

Beş.

Muhtemelen Elliot'la konuşmamıza çok da gerek olmayacaktı.

Kapım hızla çalındı ve bir saniye sonra Micah içeri daldı. "İnsanlar!" diye bağırdı. "Gerçekten şık insanlar."

Kalbim hızla atmaya başladı. Gelmişlerdi.

Derin bir nefes alarak sahte kişiliğimi sıkıca üzerime yerleştirdim.

Oturma odasına girdim ve boş olduğunu görünce rahatladım. Misafirlerimiz hâlâ köşke varan yolda gelmeye devam ediyorlardı ve Elliot da yapması gereken şeyi yapıyor olmalıydı: yokluğuyla merakı artırmak. Nezaket kuralları listesiyle birlikte, bu akşam özellikle yapması gerekenleri belirten bir not da vermiştim ve bunların başında, tüm misafirler geldikten sonra oturma salonuna gösterişli bir giriş yapması gerektiği yazıyordu.

Colemanlar ilk gelenlerdi, onlara bugünlük kiraladığımız uşak eşlik ediyordu. Imogen önde yürürken onun hemen ardından annesi Bayan Maddie Coleman geliyordu. Clara ve Ember ise arkadan geliyorlardı. Ember yine neredeyse yüzünü kapatan büyük bir başlık takmıştı. Gözlerime baktığında bana gülümsedi ve ben de dikkatimi Imogen'e vermeden önce onun gülümsemesine karşılık verdim.

Imogen umursamaz rolü yaparak odayı inceledi ve sonra bana baktı. Bakışlarını hızla göğsüme indirdi. "Ne giymişsin böyle, Gemma?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Kıyafetlerimle hiçbir zaman ilgilenmeyen köşk sakinlerinin arasında olmaya o kadar alışmışım ki cahil bir saadet içine girmiştim. Elbisem sade olmasına rağmen derin göğüs dekoltesi ve korsesinin olması, modern moda için biraz müstehcendi. Anlık utancımı güvenli maskemin ardına saklayarak geçiştirir gibi elimi salladım. "İşe girdiğimde bana verilen eski bir şeyler işte. Hizmetlilerin giydiği fae modasından."

Dudaklarında tatmin olmuş bir sırıtış belirdi. "Ah, hizmetli kıyafetleri. Bu kadar... uygunsuz olmasına şaşırılmamalı."

"*Uygunsuz*, bunun için kullanılacak kelimelerden sadece biri," dedi Bayan Coleman küçümseyerek. O anda kendime engel olamayıp... Bretton'da olanları ona anlatanın, annesi

olduğunu hatırladım. Elbette ki baham sayesinde. Bu kadar özel bir bilgiyi daha henüz bir aydan az bir süredir flört ettiği bir kadınla paylaşmayı neden gerekli gördüğünü tahmin bile edemiyordum. En azından Imogen'in davet ettikleri arasında yer almadığı için şükredebilirdim.

Imogen yeniden odaya göz gezdirdi. "Şimdi, bu akşam için ev sahipliği yapacak gizemli Bay Rochester nerede?"

"Kısa süre içinde gelecek," dedim, birkaç kişi daha odaya girerken. Gelenler sadece isimlerini duyduğum -Davidsonlar- orta yaşlı bir karı kocaydı. Imogen, Clara ve anneleri onları karşılamaya gidip sessiz bir sohbete koyuldular. Bana doğru kötü kötü bakıyorlardı, bunun ardından Bayan Coleman'ın pek de gizlemediği şekilde *fae modası* diye fısıldadığını duydum.

Dişlerimi sıktım.

Ember yanıma yanaştı, o kadar sessizce gelmişti ki konuştuğu zaman neredeyse korkudan sıçrayacaktım. "Bence elbise çok hoş," dedi kısık ve düzgün bir sesle. Giyinme şeklinin aksine, soylu kökleri olan olgun genç bir kadın gibi görünüyordu. "Fae modası benim favorim ama burada, Vernon'da pek bulunmuyor."

Sırıtarak ona döndüm. "Çok yazık."

"Belki de işverenin kente geldiği için Vernon da başka şehirler gibi fae etkisine biraz daha açık olur," dedi.

"Umarım," diye mırıldandım, dedikodu yapan topluluğa yeniden bakarak.

Holden ayak sesleri geldi ve son misafirlerimiz de oturma odasına girdiler. İnlememek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Bayan Aston odaya girdi, mobilyaları incelerken gözleri açılmıştı. Kocasını ise etrafındakileri incelerken çok daha metanetliydi ancak ailelerinin üçüncü üyesinin gözleri benim üzerimdeydi.

Tanrı aşkına. Bu, Gavin Aston'dı, kitapçada tanıştığım rezil adam. Yüzünde büyük bir sırıtişla bana doğru geldi. Ben tepki

veremedi önce elimi tuttu ve öptü. “Bayan Bellefleur, uzun zaman oldu.”

Annesi tam arkasından geldi. “Bir faenin evinde olduğuma inanamıyorum. Onların bu kadar medeni olduklarını bilmiyordum. Sanırım çocukları da getirebilirmişiz, Edward.”

Kocası ofladı. “Uslu durmayacaklarını söyleyebilirim.”

“Ah, kesinlikle haklısın,” dedi Bayan Aston ve sonra bana döndü. “Bunu neden yaptığını anlamasam da bir fae yaratığının yanında işe girdiğin için çok nazıksın. Senin kesinlikle evde kalmak yerine evlenmeyi tercih edeceğini düşünürdüm.”

Gavin elimi bıraktı ve annesinin omzunu okşadı. “Bir kadın hem evlenmek hem de çalışmak niyetinde olabilir, anne. Ne de olsa modern bir çağda yaşıyoruz.”

Bayan Aston gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibi görünüyordu. “Sanırım haklısın, canım.”

Gavin bakışlarını bana çevirdi. “Ben kendi adıma iş aramanızın müthiş bir şey olduğunu düşünüyorum. Bir kadının çok çalışarak kendisinin benimle eş değerde olduğunu kanıtlamasını cesaret verici buluyorum.”

İçimde bir şaşkınlık titreşimi hissettim. Aslında bu... zeki-
ceydi. Hatta övgü doluydu. Gavin Aston hakkındaki ilk izlenimimde yanılmış olabilir miydim?

“Elbette evlendiğinizde çalışmak zorunda kalmayacaksınız,” diye ekledi. “Ama çalışmanın genç bir hanımefendi için olabilecek en çekici hobi olduğunu düşünüyorum. Elbiseler ve danslar haricinde dünyayla ilgili deneyim edinmesini sağlayacak bir yol.”

Böylece, geçici değerlendirmem soldu. İlk izlenimimde haklıydım. Gavin Aston bir geri zekalıydı. “Beni yanlış anladınız, beyefendi. Benim çalışmam, evlilik yolunda oyalanacağım önemsiz bir hobi değil, evliliğe olan meşru bir alternatif.”

Bayan Aston'ın nefesi kesildi. Ancak oğlu eğlencere başını iki yana salladı. "Zeki ve komik. Bayan Bellefleur, siz bir lütufsunuz."

Omuzlarım öfkeyle gerilmiş bir şekilde ağzımı açtım ancak ororiter bir silüet kapı eşiğinde belirdiğinde beni inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmaktan kurtardı. Nefesim kesildi, hem öfkem hem de yüzümdeki kan çekilmişti.

Gelen Elliot'tı.

Yanındaki uşak onu takdim etti. "Bay Elliot Rochester."

Elliot yavaş adımlarla oturma odasına girerken oda sessizliğe büründü. Adımları onu kendine güvenli ve amaçlı gösteriyordu, protez ayağıyla yürürken aksamaları zar zor belli oluyordu. Saçları düzenli ve modern bir şekilde taranmıştı. Koyu yeşil takım elbisesi ve altın rengi yeleği kusursuzdu; onu siyah-beyazlar içindeki diğer erkeklerden ayırıyor, onun fae olduğunu vurguluyordu. Ceketinin kesimi geniş omuzlarını vurguluyor, dar kesim pantolonu ise üst bacaklarındaki kasları ortaya çıkarıyordu.

"İyi akşamlar," dedi, sesi kısık ve derinden gelmesine rağmen daha önce hiç duymadığım kadar nazikti. Bakışları, mest olmuş izleyenlerin üzerinde gezindikten sonra benim üzerimde durdu.

Bu bakışın üzerine kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürdeyerek atmaya başladı. Tüm düşünceleri zihnimden silmek ve bu akşama ona öfkeli bir şekilde başlamış olmamın nedenini unutmam için yeterli olmuştu. Açıkça gözlerini dikip bakmak konusundaki dersi iyice öğrenmemiş olsa da... *Ah!* Görevlerimi hatırlayarak başımı iki yana salladım ve hızla onun yanına gittim. "Bay Rochester, lütfen zarif etkinlik düzenleyicimiz Bayan Imogen Coleman'la tanışın."

Elliot'a yaklaşıp fazlasıyla eğilip selam verirken gözleri kocaman açılmıştı ve neredeyse âşık olmuş gibi yıldızlarla parlıyordu. "Bay Rochester, bu akşam yemeğinin misafirlerini davet etmek konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Size yardımım dokunduğuna çok memnunum."

Gergin geçen birkaç saniye boyunca Elliot, Imogen'e bakmaktan başka bir şey yapmadı, yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu. Sonra dudakları seğirdi. Bir kere. İki kere. Sonunda hafifçe gülümsedi. Kelimeler ağzından düzgün ve tecrübeli bir şekilde çıkmıştı: "Vernon'un önde gelen sakinlerine verdiğim ilk yemeğe ev sahipliği yapmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

Imogen'in yüzü ışıldıyordu. Sonra Elliot'ın yanına, benim durduğum yere geçmek için beni itti. "Size annem Maddie Coleman'ı ve kız kardeşim Clara Coleman'ı takdim etmeme izin verin." İkisi birlikte eğilerek selam verdiler, sonra Imogen misafirlerin geri kalanını tanıttı ve Ember'ı sona bıraktı. "Ve bu da benim üvey kız kardeşim Ember Montgomery."

Ember'in ailenin geri kalanından farklı bir soyadı olmasına şaşırmıştım ancak sonra Imogen'in bir zamanlar bana anlattığı bir şeyi hatırladım. Bayan Maddie Coleman üç kere dul kalmıştı ve son eşinin -ki ben Ember'in babası olduğunu varsayıyordum- vefatından sonra, kızlarıyla birlikte Maddie'nin ailesinin soyadını almışlardı. Ember'in aynı şeyi yapmamış olması mantıklıydı.

Ember eğilerek selam verdi, bakışları aşağıdaydı, yüzü uysaldı. Ardından hızla yan tarafa geçti.

Imogen, Elliot'a doğru döndü. "Yemeğe geçelim mi?"

Elliot'ın bakışları bana döndü. Belli belirsiz bir şekilde başımla onayladım, bakışlarımın söylemek istediğim şeyi ilettiğini umuyordum. *Ona kolunu uzat!* Eğer talimatlarımı okuduysa, Imogen'e yemek odasına eşlik etmesinin zamanının geldiğini bilmesi gerekiyordu.

Neyse ki dirseğinden kıvrıdığı kolunu uzattı. "Size eşlik etmeme izin verin, Bayan Coleman."

Imogen kirpiklerini kırptırarak elini onun dirseğinin üzerine koydu ve sonra beklenti içinde diğer misafirlere baktı.

Onlar eşleşmeye başladıklarında, Gavin'ın doğruca bana doğru geldiğini gördüm. "Müsaade eder misiniz?"

Ben bu teklifi kendim reddedemedim Imogen şaşkın bir ses tonuyla konuştu: "Saçmalamayın, Bay Aston. Anneme eşlik etmelisiniz. Size daha önce de Bayan Bellefleur'un burada çalıştığını söyledim. O akşam yemeği misafirlerinden değil."

Ses tonu beni sinirlendirmiş olsa da haklıydı. Kahyalık büyük bir evde normalde saygın bir pozisyon olsa da yemek misafirleri beni o şekilde görmüyordu. Onlar için ben böylesi bir organizasyona bir misafir olarak davet edilmemesi gereken sıradan bir hizmetliydim. Elliot ile aramızda geçen sürtüşmeden dolayı beni dışarıda bırakmak için bu fırsatı kullanacağından neredeyse emindim. Böyle yapması durumunda kabul edecek ve gecenin geri kalanını kendi başına idare edebileceğine güvencim.

"Tam tersine," dedi sert bir sesle, "kahyam akşam yemeğinde bize katılacak."

Aynı anda eşit derecede şaşkınlık ve rahatlama hisleriyle doldum. "Teşekkür ederim, Bay Rochester. Şeref duydum."

Imogen dudaklarını büktü. "Bütün çalışanlarınıza bu kadar nazik mi davranıyorsunuz?"

Elliot dişlerini sıktı. "Gemma—"

Imogen'in gözleri açıldı. "Gemma? Çalışanlarınıza ayrıca isimleriyle mi hitap ediyorsunuz?"

Sahte bir kahkaha attım. "Devamlı olarak Bay Rochester'a insanların soyadlarını kullanmamaya faeler kadar alışkın olmadığınızı hatırlatmaya çalışıyorum. Bu onun için garip bir âdet ve hâlâ buna alışmaya çalışıyor."

"Tamam o zaman, bana da Imogen deyin." Imogen ona baktı, yüzündeki ifadeden, onun da kendisine ismiyle hitap etmesini teklif etmesini beklediği açıkça belli oluyordu. Ancak böyle bir şey olmadı.

"Devam edelim mi?" diye sordu Elliot.

Gavin bir kere daha kolunu bana doğru uzattı. Daha fazla dikkat çekmemek için kabul ettim.

Elliot önde, geri kalanlarımız da çiftler halinde onu takip ederek ilerledik, sadece Ember tek başına yürüyordu. Neden hep bu kadar soğuk bir şekilde dışarıda bırakılıyordu? Ayrıca benim varlığım toplam sayıyı tek sayıya getirmiş olmasaydı, ona da eşlik edecek biri olacaktı.

Yemek salonuna girdik; mermer zemini, gece gökyüzünü gözler önüne seren büyük pencereleri ve ortadaki uzun masasıyla ferah, zarif bir odaydı.

Imogen masaya yaklaşırken söylenmeye başladı: “İsim kartları yok mu? Bayan Bellefleur, daha fazla yardıma ihtiyacınız olduysa, beni daha erken çağırmalıydınız. Ancak önemli değil. Fahri ev sahibi olarak ayarlamayı şu anda yapacağım. Bay Rochester, siz masanın başına oturmalısınız. Bizler sizin partinizde misafir olabiliriz ama sizi bu akşamın onur konuğu olarak değerlendirmeden edemiyorum.”

Elliot, kirpiklerini kırıştıran Imogen’e, gözlerine yansımayan soğuk bir gülümsemeyle baktı. “Pekala.”

Imogen geri kalanları da masaya davet etti. Kendisi ve anesi, Elliot’ın iki yanında oturdu. Onlardan sonra sırasıyla Davidsonlar, Bay ve Bayan Aston, Clara ve Ember vardı. Gavin ile ben en uca kalmıştık. Clara sıkıcı tarafta kaldığı için söyleniyor, masanın üzerinden üvey kardeşine dudak büküyordu, Gavin ise oturmam için sandalyemi çektikten sonra benim karşımda oturmanın tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

“Bu akşam ne kadar güzel görüldüğünüzü söylemiş miydim?” diye sordu.

“Hayır ama teşekkür ederim,” dedim soğuk bir şekilde ve sonra dikkatimi masanın başına çevirdim. Imogen kısık sesle Elliot’a bir şey söylüyordu, adeta kucağına kıvrılmak ister gibi ona doğru eğilmişti. Elliot cevap verdiğinde yüz ifadesi nötr, sesi ifadesizdi. Bu akşam ağırbaşlı centilmeni oynamaya karar

vermiş gibi görünüyordu ve bu konuda hiç de kötü değildi. Gerçekten etkilenmiştim.

Hizmetliler öne doğru çıkıp tabaklara yemekleri servis etmeye başlarken, Bayan Aston, “Şunu söylemeliyim ki, Bay Rochester, burada ormanın içinde bu kadar hoş bir köşk olduğunu bilmiyordum. Ama bu bölgedeki kurtlara dair çok rahatsız edici hikayeler duydum. Siz hiç kurt gördünüz mü?”

Elliot bir an için gözlerime baktı, dudakları hayalet bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldıktan sonra yüzü ifadesizleşti. “Evet, Bayan Aston. Kurtları gördüm.”

Gülümsememi bastırdım. Bu, yalan söyleyemeyen biri için güzel bir cevaptı.

Bayan Aston’ın nefesi kesildi. “Herhangi biri saldırdı mı? Yoksa... yoksa onlar...” Sesini alçalttı. “...sizin türünüzden mi?”

Konuşmak için ağzını açtı ancak yeniden hızla bana baktığında gözlerinde bir korku belirdi.

Tanrım, gerçeği söyleyerek bu soruyu geçiştirebileceğinden emin değildim.

“Buradaki kurtlar konusunda endişelenilecek bir şey yok,” dedim. “Nadiren ortaya çıkıyorlar ve henüz kimseye zarar vermediler.”

Imogen ters ters bana baktı. “Siz nereden bilebilirsiniz, Bayan Bellefleur? Sonuçta Vernon konusunda uzman değilsiniz. Buraya ailemden sadece birkaç gün önce geldiniz.”

Bayan Aston ağırbaşlılıkla başını salladı. “Bu doğru, Bayan Bellefleur. Hiçbirimiz gerçekten neler yapabileceklerini bilmiyoruz.”

Bay Davidson, Elliot’a döndü. “Kurt sorununu halletmek için avcı kiralamayı düşündünüz mü? Arazinizin onlar tarafından istila edilmiş olması çok yazık.”

Elliot’ın taktığı maske düşecek gibi oldu, öfkesi çenesinin seğirmesinden belli oluyordu. “Hayır, düşünmedim. Böyle bir şey

düşünmeyeceğim ve işin başında kurtların bir *sorun* olduğunu söylediğimi de hatırlamıyorum.”

Elliot’ın sesindeki zehri duyan Bay Davidson’ın beti benzi attı, dikkatini tabağına vermeden önce karısıyla birbirlerine baktılar.

“Kurtlar işverenimin zayıf noktası,” dedim. “Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, faelerin doğa hakkındaki duyguları insanlardan farklılar.”

“Ah, doğru,” dedi Bayan Aston kıkırdayarak. “Bu tür şeyleri hatırlamak çok zor, Bay Rochester. Sizin kulaklarınıza bakmadığım zamanlarda bir centilmen gibi görünüyorsunuz.”

Elliot bir cevap mırıldandı, duruşunun kontrolünü yeniden eline almaya başlamıştı.

Bayan Coleman ona doğru eğildi. “Benim *zihnimden* bir kere bile çıkmadı,” dedi ve sonra masanın geri kalanını işaret etti. “Faeleri tanımak ve onların usullerini anlamak benim için kolay. Ne de olsa ilk eşim bir faeydi. Ve bir kraldı.”

Yanımda oturan Ember sessiz bir kahkaha attı.

Bayan Aston elini göğsüne götürdü. “Öyle mi? Hangi kral?”

Bayan Coleman’ın gururlu gülümsemesi soldu. Havada elini sallayarak, “Ah, bu uzun zaman önceydi, birleşmeden çok daha önce. İkinci savaş sırasında vefat etti.”

Bayan Aston ve Bayan Davidson taziye diler gibi sesler çıkardılar.

Maddie Coleman yeniden Elliot’a döndü. “Oldukça önemli faelerden çoğunu tanıyorum. Kraliçe Evelyn ve ben bir aile gibiydik. Onunla ve ünlü terzi ve moda tasarımcısı kız kardeşi Amelie Fairfield ile çocukluk arkadaşız.”

Amelie’den bahsetmesi beni şaşırtmıştı. İkisinin tanıyor olabileceğini hayal bile edemezdim. “Kentte olduğuna göre onunla konuşmuş olmalısınız o zaman, değil mi?” diye sordum.

Bayan Coleman hızla bana döndü. “Affedersiniz? Kimden bahsediyorsunuz?”

“Bayan Amelie,” dedim. “Şu anda Vernon’da.”

Yüzü soldu, sonra adeta ben konuşmamışım gibi sessizce şarabını yudumladı.

Ember sessizce kıkırdadı. “Onların iyi arkadaş *olmadıkları*na bahse girerim,” diye fısıldadı bana.

Bayan Coleman yeniden Elliot’a döndü. “Önemli faelerden bahsetmişken, kızım bana sizin soylu fae kanı taşıdığınızı söyledi. Soyunuzu anlamamız için bizi bilgilendirmeyi lütfeder misiniz?”

Imogen kaşlarını çatarak ters ters annesine baktı ancak annesi onu umursamadı ve yemek tabağının üzerinden sırtarak Elliot’a baktı.

Elliot dalgın bakışlarla birkaç saniye için sessiz kaldı ve sonra sakın bir şekilde, “Hayır, bu bilgiyi paylaşmayacağım,” dedi.

Onun ne kastettiğini anlamayan Bayan Coleman elini Elliot’ın koluna koydu. “Ah hadi, Bay Rochester. Umarım sırlarınızı paylaşmak konusunda bize güvenebilirsiniz. Hatırlayın, ben fae usullerine oldukça alışkınım.”

Elliot kolunu onun elinin altından çekti, bakışları çelik gibi sertti.

Tanrım, benim de korktuğum buydu. “Bay Rochester özel meseleler için burada ve bunu bu şekilde tutmak niyetinde.”

Imogen bana doğru döndü, gözlerini kısmıştı. “Neden onun yerine cevap veriyorsunuz, Bayan Bellefleur?”

“Onun kahyası olarak onun için en iyisini kalpten istiyorum.”

“Kalpten, öyle mi?” Şarap kadehini dudaklarına götürüp küçük bir yudum aldı. “Dikkatli olmazsanız, onu tanımanız gerektiğinden daha iyi tanıdığınız düşünülebilir.”

Ağzımı açtım ancak Elliot benden önce konuştu: “Beni ne kadar tanıması gerekiyor?”

Imogen gözlerini gözlerime dikerken dudakları zalim bir sırtıyla kıvrıldı. “Bir zamanlar bir vikontu tanıdığından çok daha az samimiyetle.”

Hem sessizlik hem de sesler bir anda bana çarptı, *vikont* kelimesi kafamın içinde yankılanıyordu.

“Vikont mu?” dedi Bayan Aston, Imogen’den bana bakmak için dönerek. “Bayan Bellefleur bir vikont mu tanıyor?”

Imogen bakışlarıyla beni yakmaya devam ediyordu. “Bazen onun birçoğunu tanıyıp tanımadığını merak ediyorum.”

Yemekteki misafirlerin gözleri yavaşça bana çevrildi ve onlarda başkalarının gözlerini hissediyordum; bu gözler orada değil, zihnimin içindeydiler.

Yan bakışlar. Alaylar.

Kendimi toparlamak için sandalyenin kollarını kavradım ancak nefeslerim pürüzlü çıkmaya, oda etrafımda dönmeye başlamıştı. *Buradayım. Şu andayım*, diye hatırlatmaya çalıştım kendime ancak burası ve şu an rahatlık sağlamak için fazlasıyla tatsızdı.

Elliot’ın rahatsız olduğunu belli eden kısık sesi, zihnimdeki kaosun bir kısmını temizleyen tek şeydi. “Bayan Coleman.”

Yavaşça dönüp baktığımda, onun Imogen’den uzaklaşarak bir yana eğildiğini gördüm, bir hançer kadar keskin gözlerle ona bakıyordu. Imogen de ona baktı ve dudaklarındaki sırtı silindi.

Elliot bundan sonraki kelimeleri yavaş ve oldukça soğuk bir şekilde söyledi: “Bu yorumunuzu kahyamın zarar görmesi için yaptığınızı mı anlamalıyım?”

Imogen bir iki kere gözlerini kırptırdı, yanakları pespembe olmuştu. Sonra bakışlarında bir küçümseme belirdi, çatalını sertçe tabağına bırakırken dudakları ince bir çizgi haline gelmişti.

Sessizlik bir örtü gibi masayı kaplamıştı, gerilim ise buzdan bile soğuktu.

Ah, hayır. Bu iyi değildi. Ancak bir çıkar yol bulmayı ne kadar çok istesem de Imogen'in içimde uyandırdığı şeyden tam olarak kurtulamıyordum. Geçmişimden gelen gözler kafamın içinde kötü kötü bana bakmaya devam ediyordu, dudaklardan dökülen aşağılamalar kırık cam parçaları kadar keskindi.

Sandalyemden elimden geldiğince nazik bir şekilde kalkarken, zayıf bir gülümsemeyle masaya baktım. "Özür dilerim ama sizden erken ayrılmak zorundayım. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Gavin oturduğu yerden kalktı. "Ben—"

"Hayır," dedim sertçe ancak sonra ses tonumu yumuşattım. "Akşam yemeğinizi daha fazla bölmeyeceğim. Lütfen bensiz devam edin."

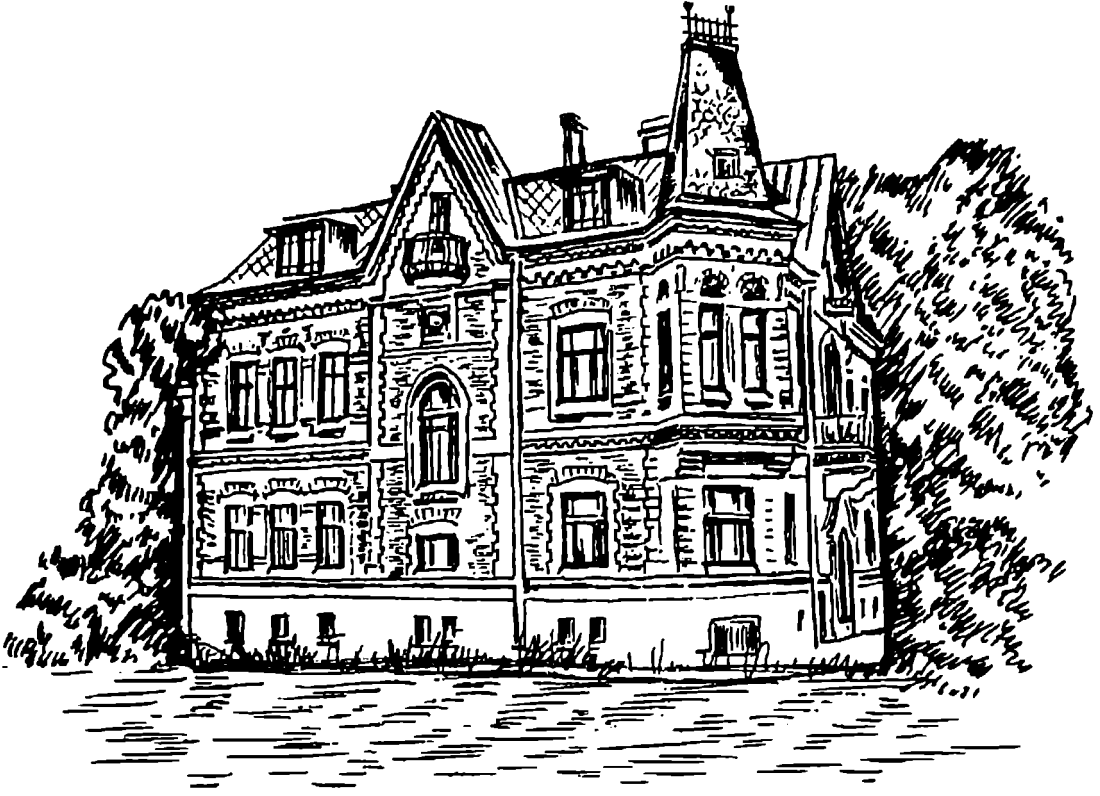
Hızla odanın diğer tarafına doğru giderken, Elliot kaşları çatılmış bir şekilde gözleriyle beni takip ediyordu. "Gem... Bayan Bellefleur," diye fısıldadı ve sonra ayağa kalkacakmış gibi sandalyesinde kıpırdandı.

Durup döndüm ve tam da o anda annesine kötü niyetli bir bakış atan Imogen'i yakaladım.

"Bay Rochester," diye fısıldadım. "Ben iyiyim."

Konuşmak üzere ağzını açtı ama başımı olumsuz anlamda hafifçe salladım.

"Yapmayın. Lütfen." Bunu söyledikten sonra hızla kaçtım, yatak odamın kapısını kapattıktan sonra uzun bir süre daha insanların bakışlarıyla beni sırtımdan vurduğunu hissettim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yatakta yatmış, *Mürebbiye ve Kont* kitabımı okuyordum ancak bir saatten fazla bir süredir okuyor olmama rağmen bir bölümü bile bitirememiştim. Her paragrafta zihnim yemek salonuna, Imogen'in acımasız gülümsemesine ve Elliot'ın onun alayına verdiği soğuk cevaba dönüyordu. Ve kitabımda düşüncelere dalmış kont hakkında her bir şey okuduğumda, elimde olmadan onun hayali tasviri yerine belirli bir fae kralının görünüşünü koyuyordum.

Yemek salonundan kaçmamın üzerinden iki saat geçmişti. Artık sakinleştiğim için düşünebildiğim tek şey, onu misafirlerle o şekilde yalnız bırakarak Elliot'ın akşam yemeğini mahvedip etmediğimdi. Üstelik yemek benim yüzümden kötü bir hal almıştı. Ya da Elliot'ın beni savunması yüzünden. Kralın beni savunmasını takdir etsem de bunu yapmamalıydı. Imogen'i memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Artık sadece

yemeğin geri kalanını herhangi rahatsız edici bir gerçeğe takılıp kalmadan bitirmeyi başarmasını umabiliyordum.

Bir saati daha okumaya çalışarak geçirdim ancak çok az ilerleme kaydedebildim ve sonra inleyerek battaniyeleri üzerimden attım. Üşüyen kollarımı ellerimle aşağı yukarı ovalayarak pencereye gittim ve omzumu pencerenin pervazına yasladım. Aşağıda bahçe sessizdi ancak kar taneleri dönerek düşüyor, zarafetle düşen karlar geceyi sessizlik içinde bir battaniye gibi örtüyordu. Bir anda zihnim sakinleşti ve nabzım düzeldi. Dağların huzuru beni büyüsünün içine aldı. Özlem sinsice ruhumun içine girdi, içimde orman havasını solumak için bir arzu belirdi.

Makyaj masamın üzerindeki saate baktım, akrep ve yelkovan neredeyse gece yarısı olduğunu gösteriyordu. Misafirlerimiz şimdiye kadar gitmiş olmalıydı. Dikkatimi yeniden pencereye verdim ve o özlem geri döndü, beni çağırıyordu.

Bir daha düşünmeden çoraplarımı ve botlarımı ayaklarıma geçirdim ve sonra sıcak pelerinimi geceliğimin üzerine, omuzlarıma aldım. En son şapkamı taktım, ardından kendime engel olamadan hızla kapıdan dışarı çıktım.

Ben sessizce katlar arasında ilerlerken, köşkün koridorları sessiz ve boştu. Alt katta misafirlerden, kiraladığımız hizmetlilerden ve köşk sakinlerinden hiçbir iz yoktu. Rahatlayarak iç geçirdim ve köşkün arka tarafına, bahçeye açılan kapılara doğru ilerlemeye devam ettim. Dışarı çıktığımda soğuk gece havası beni karşıladı. Bu his daha önce beni hiç bu kadar hoş karşılamamıştı. Daha önce hep sıcaklığa ve güneş ışığına can atardım ancak bu sefer karlı bir gecenin huzuru o kadar benzer bir duygu uyandırmıştı ki soğuk umurumda değildi.

Bahçe yolunda ilerledim, sadece patır patır düşen kar tanelerine ve botlarımin karın üzerinde çıkardığı çıtırtı sesine odaklanarak zihnimi boşaltıyordum. Bir süre sonra kulaklarıma bir ses daha geldi, bana ait olmayan bir ayak sesi.

Arkama döndüğümde Elliot'ın patikada arkamda olduğunu gördüm. Karlar saçlarının üzerine yağarken, verdiği nefesler beyaz buharlar halinde çıkıyordu. Akşam yemeğindeki gibi taranmış ve şekillendirilmiş olmadığı için saçları düzensiz bir şekilde yüzüne düşüyordu, yine de bu onun bir şekilde sert ve derbeder bir halde yakışıklı görünmesine neden oluyordu. Ellerini koyu yeşil yün paltonun ceplerine sokmuştu. Paltosunun altındaki pantolonunu ve içine sokmadığı keten gömleğini görebiliyordum ancak üzerinde yelek ya da kravat yoktu. Onun da buraya yatağından kalkıp gelip gelmediğini merak ettim.

Tek bir kelime etmeden aramızdaki mesafeyi kapattı, protez bacağıının hâlâ takılı olduğunu fark ettim. Birkaç adım önümde durup bana hafifçe gülümsedi. Yüzünde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ifade vardı. Endişe miydi? Yorgunluk?

En sonunda konuştu: “Üzgünüm.”

Hissettiğim huzuru paramparça edip bana o korkunç akşam yemeğini hatırlattı. İç geçirdim. “Senin suçun değildi. Bu... sadece... Imogen böyledir.”

“O konuda değil,” dedi, sesi kısık bir mırıltı gibi çıkmıştı. Yerinde kıpırdarken yüz ifadesinde bir endişe belirdi. “Daha... öncesi için. Para ve kasam için.”

Suçluluk duygusu midemin burulmasına neden oldu. Sesim titreyerek konuştum: “Lütfen bunun için özür dileme.”

Bakışlarını benden kaçırdı, yeniden konuşmadan önce birkaç kere ağzını açıp kapattı. “Bu konuda kırıcı olmamalıydım. Söylediğim şeyi kastettim, kendimi korumak zorunda—”

“Lütfen, majesteleri. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Yeniden gözlerime baktı, yüzündeki ifade yumuşamıştı. Dudakları gönülsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İlk olarak şu *majesteleri* saçmalığını bırakalım. Bana Elliot de. Bugün isimle hitap etmenin bir şeref olarak değerlendirildiğini öğrendim.” Sesindeki alaycılık karşısında hafifçe gülümsedim. “İkincisi, başka konulardan konuşsak olur mu?”

Kaşlarımı çattım. “Ne gibi?”

“Herhangi bir şey,” dedi omuz silkerek. “Uyuyamadım.”

“Ben de.”

“Tamam o zaman.” Neşeli bir alaycılıkla duruşunu düzeltti ve girmem için kolunu bana doğru uzattı. “Bu da senin detaylı akşam yemeği nezaket kuralları listen sayesinde bu akşam öğrendiğim şeylerden biri.”

Elimi dirseğinin üzerine koyup koluna girdim. Acelesiz, yavaş adımlarla yürümeye başladık. “Onu okumuş olmana sevindim. Bu arada yemeğin geri kalanı nasıl geçti?”

Dudakları somurtur gibi kıvrıldı. “Bu hayatımda dayanmak zorunda bırakıldığım en zevksiz şeydi.”

“Ama dayanmışsın, değil mi? Herkes sağ salım bir şekilde gitti mi?”

“Zar zor. Listene uydum. Yemeği bitirdik, oturma salonunda toplandık. Ben şöminenin yanındaki yerimi aldım ve konuşmaların çoğu benimle birlikte değil, bana yapıldı. Sanırım bunun için minnettar olmam gerekiyor.”

“Peki Imogen?” Midem burulmadan onun adını söyleyemiyordum. “Yeniden onun gözüne girebildin mi?”

“Sen yemek salonundan ayrılır ayrılmaz neşelenmiş gibi görünüyordu. Kirpiklerini bana doğru kırptırmadan geçirdiği bir an bile yoktu. Sen çıkmadan önce bu kadar alçakça davranmasının ardından ona bakmaya bile zar zor dayandım.”

Omuz silktilim. “Tamam, artık planımız için neden onu seçtiğimi anlıyorsun. Herhangi birini, en değer verdiği şeyi feda etmesi için seçmezdim.”

“Hayır, onu seçmenin nedenini anlayabiliyorum. Elbette ki misafirlerin hepsi rezildi ama en kötüsü oydu, ardından da anesi geliyordu. Bir insan biriyle konuşurken karşısındakinin koluna kaç kere dokunur ki?” Yüzünü buruşturdu.

Kahkaha attım ancak etkisi hemen geçti. "Imogen'e karşı beni savunmamalıydın, Elliot. Böyle bir şey bir daha olduğunda beni savunmamalısın."

"Bana onun daha fazla saygısızlık yapmasını beklemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sana karşı değil ve önemli olan da bu. Onu baştan çıkarmak gerek, hatırladın mı?"

Dudak büktü ve bakışlarını çevirdi. "Onu baştan çıkarmak. Ha! Onun beni etkilemeye çalışması gerekmiyor mu? Çalışanlarıyla... alay etmemesi?"

"Muhtemelen acımasızlığının etkileyici olduğunu düşünüyor. Böyle özelliklere değer veren faellerle ilgili pek çok hikaye var."

"Acımasızlık ancak ya espriliyse ya da hak edildiyse takdir edilir."

"Öyle mi? Peki benim onun acımasızlığını hak etmediğimi nereden biliyorsun?" Bunu güzel sözlerle onu aldatır gibi söylemek istemiştım ancak göğsümün sertçe sıkıştığını hissediyor olmalıydı.

Durdu ve bana döndü, sesi sertçe çıkıyordu. "Hak etmiyorsun." Sonra bir an duraksadı. "Ne demek istedi ki? Vikont konusunda."

Başımı iki yana salladım. "Bir şey değil."

"Bir şey değil değil. Belli ki bir şey var. Eğer Imogen bir daha alçakça bir şey söylediğinde ona karşı çıkmayacağıma söz vermemi istiyorsan, o zaman seni tam olarak ne yüzünden küçük gördüğünü bilmeme izin vermelisin. Aklımda bu bilgi olursa, belki konuşmayı daha iyi bir şekilde yönlendirebilirim."

Birkaç saniye boyunca yüzünü inceledim ve gördüğüm samimiyete şaşırdım. Belki de gerçeği bilseydi anlardı. Bunu duyan diğer herkes gibi -babam, Bretton'daki eski arkadaşlarım ve ablam Marnie- bu olanların benim suçum olduğunu düşünecekti. Belki o zaman Imogen'e daha yakın davranırdı.

Çenemi kaldırdım. “Eğer sana söylersem, kadınlık erdemini önemi hakkında beni azarlamayacağına ya da bana ders vermeyeceğine söz vermelisin. Bu konuşmaları hayatımı boyunca yetecek kadar yaptım.”

“Lanet olası kadınlık erdemi neden umurumda olsun ki?”

“Tamam,” diye homurdandım ve yeniden yürümeye başladım. Elliot benimle aynı hızda yanımda yürüyor, omuzlarımız ara sıra birbirine dokunuyordu. Derin bir nefes alarak başladım: “Bildiğin gibi ben Isola’da büyüdüm. Ama annem vefat ettikten sonra babam bizi oradan Bretton’ın başkentine taşıdı. Orada beş yıl yaşadık ve kız kardeşlerimle birlikte her birimiz uygun yaşa geldiğimizde sosyeteye takdim edildik. Büyük kız kardeşim evlendikten sonra eş bulma sırası bana geldi. Ve böylece flört etme oyunları başladı ve vikont ile tanışmamla sonuçlandı.” Bu son kelimeleri söylerken sesim titriyordu.

Elliot’ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ancak gözlerine bakamıyordum.

Sinirlerimi toparladım ve kendimle ilgili değil, kitaplarımda yer alan kurgu mürebbiyelerden biriyle ilgili bir hikaye anlatıyor olduğumu hayal ettim. Bu ağzımdan çıkan kelimelere çok daha az bir bağlılıkla devam etmeme yardımcı oluyordu. “Brekshire Vikontu -Oswald- diğer erkeklerden daha uzun süre peşimden koşmuştu ve benim de ona karşı bir şeyler hissetmem uzun sürmedi. Birbirimize âşıktık ve bana kısa süre içinde evleneceğimizin sözünü vermişti. Sadece bir sorun vardı.”

“Neydi?”

Bir an için gözlerine baktım. “Oswald zaten Bretton Prensesi’yle nişanlıydı.”

Onun yargılayıcı bir şekilde tıslamasını, nefesini tutmasını, olduğu yerde kalmasını bekliyordum. Ancak o sabit kaldı, bir an için bile bocalamadı.

Bu nedenle ben de devam ettim: “Bu siyasi nedenlerden dolayı yapılması planlanmış anlaşmalı bir evlilikti, Oswald’ın

babası ve yıllar öncesinin kralı tarafından ayarlanmış bir şeydi. Oswald bana kesinlikle bu nişanı bozma niyetinin olduğuna dair söz verdi. Sadece benim gibi biriyle evlenmesine izin vermesi için babasını ikna etmek amacıyla daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Görüyorsun... Oswald; gerçeği, ailemin yoksulluğun sınırında olduğunu, berbat durumumuzu sadece benim varlıklarımızı uzman bir şekilde yönetmemle sakladığımızı biliyordu. Buna rağmen yine de beni seviyordu. Beni, babasının anlayacağına ve doğru zaman geldiğinde rıza göstereceğine inandırdı. O zamana kadar ilişkimize gizli saklı bir şekilde devam edecektik. Nişanı bozulur bozulmaz sevgimizle toplum içine çıkacaktık. Bana söylediği her şey, bana davranış şekli beni bunun doğru olduğuna inandırmıştı. Ve bunu iliklerime kadar hissediyordum. Ama aradan aylar geçmesine rağmen onun hâlâ daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Daha fazla zamana. Daha fazla zamana. Ben de bekledim. Ve sonra beklemeyi bıraktım.”

Yanaklarımda hissettiğim sıcaklığı görmezden gelmek için yumruklarımı sıktım. Bir sonraki kısmı anlatabilmek için tüm irademi kullanmam gerekti. “Onunla birlikteyken saf kalmadım ve bu konuda bahane uydurmayacağım. Daha önce kendimi hiç bu kadar güzel ya da seviliyor hissetmemiştim. Ama birlikteliğimizin verdiği mutluluk bizi pervasız yaptı. Ya da en azından beni öyle yaptı. İlişkimizi saklamaya dikkat etmeyi bıraktık, balolarda uygun görüldüğünden çok daha uzun süre dans ediyor, birlikte yemek yiyor, toplum içinde birbirimizden gizlice öpücükler çalıyorduk. Sonra öpücüklerden fazlası geldi.”

Boğazım tıkanıp, mide bulantısı karnımı buruyordu. “Kentin dedikodu sütununu yöneten muhabirin dikkatini çekecek kadar fazla kuşku uyandırmıştık. O... bir gün bizi takip etmiş ve bizi yakaladı, biz tam...”

Zorlukla yutkundum.

Elliot durdu ve bir elini kolumun üzerine koyarak kibarca beni kendine doğru çevirdi. “Bundan daha fazlasını açıklamak

zorunda değilsin,” dedi. Avucunun sakinleştiren sıcaklığı ne kadar kötü titrediğimi fark etmemi neden oldu. Titrememin nedeni soğuk değildi...

“Herkes öğrendi,” diye fısıldadım. “Tüm arkadaşlarım, ailem, Oswald’ın babası. Oswald benim için savaşağına söz verdi. Ama... yapmadı.”

Kralın kaşları çatılmıştı ve elinin hâlâ kolumun üzerinde olduğunu fark ettim. Geçmişten gelen anılar hızla zihnimin içinden geçerken, benim bu anda kalmamı sağlıyordu. Vikontla olan kaçamağımızı ortaya çıkardıktan bir hafta sonra dedikodu sütununda gördüğüm kelimeleri hâlâ görebiliyordum. Tam söylentilerin artık bana daha fazla zarar veremeyeceğini düşündüğümde, bu sonuncusu öldürücü darbeyi vurmuştu çünkü yazılan her bir harf alçak bir yalan söylüyordu.

“Bunun yerine vikont itibarını kurtarmaya karar verdi,” dedim, içim öfkeyle kaynıyordu. “Benim onun kanına girdiğim ve onu baştan çıkardığım dedikodusunu yaydı. Oynaşmalarımızın bir anlamı olmadığı ve kalbinin prensese ait olduğu dedikodusunu... O ayın sonunda prensesle evlendi ve günahları hızla unutuldu. Ancak benimkiler sonsuza kadar sürdü. İtibarım mahvolmuş, ailem hor görülmüştü ve küçük kız kardeşimin talipleri onunla flört etmeyi bırakmışlardı. Bir gün kentte yürürken arkadaşlarım sözlü olarak saldırıp, herkesin içinde beni aşağıladılar.” Bir an için durdum, kızların etrafımı çevreleyip, yanıımızdan geçen herkesin duyabileceğı şekilde bağırarak hakaretler edişini hatırladım. O sırada içimde hiç mücadele gücü kalmamıştı, sadece donmuş bir dehşet vardı. Zorla anılarıma çekildiğim zaman gördüğüm, o kızların gözleri oluyordu. Zihnimde yankılanan da onların sesleriydi.

Derin nefesler alarak tüm farkındalığımı Elliot’ın eline verip, geçmişin zihnimin gerilerine çekilmesine izin verdim. “Babam fırsatını bulduğu anda buraya taşınmamızın nedeni bu.”

Elliot birkaç gergin saniye boyunca sessiz kaldı. “Bunlardan uzaklaşabilmene sevindim.”

“Ama uzaklaşmadım, öyle değil mi?” Bu kelimeleri söylerken yaşlar gözlerimde birikti. “İmogen biliyor. Annesi biliyor. Babam biliyor. Nina bu konuda nazik davranıyor ama onun dışında herkes, yaptığım aptallıkları bana tekrar tekrar hatırlatıyor.”

Dişlerini sıktı. Acaba o da içinden gelen aynı şeyi yapma -bu perişanlığı kendi başıma açtığımı söyleme- isteğiyle mi savaşıyordu? Eteklerimi kaldırmamam gerektiğini bilmem gerektiğini... Aynı Marnie’nin söylediği gibi. Aynı babamın söylediği gibi. Aynı tüm sözde arkadaşlarımdan söylediği gibi. “Beni azarlamak mı istiyorsun?”

Kolumu daha sıkıca kavradı, omuzları sertti. “Seni azarlamak mı?” Elini kolumdan çekti ve benden uzaklaşırken homurdanarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. Birkaç sessiz an boyunca elleri belinde orada durdu. Bana bakmak için döndüğünde gözleri kocaman açılmış, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “*Azarlamak* mı? Seni neden *azarlayayım*? Ben... o... o aptal insanlara öfkeliyim. Sen özgür bir kadınsın. Hiç kimsenin seni, özellikle de arzuların ve bedeninin ne yapacağın konusunda yargılamaya hakkı yok.”

Çok şaşırmıştım. Ne kadar çok samimi gözyaşları döksem ya da kalp ağrımın derinliğini paylaşısam da hiç kimse hikayeme bu şekilde tepki vermemişti. Hatta Nina bile bu şekilde tepki vermemişti. Evet, bana merhamet göstermişti ancak benim adıma sinirlenmemişti.

Onun gözlerine bakıp içindeki tüm öfke ve kızgınlığı kavramaya çalışırken, daha önce hiçbir zaman görülmediğim gibi görüldüğümü hissettim. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Elbette inanıyorum.” Bakışlarını gözlerimden çekip, ileri geri yürümeye başladı, öfkeli hareketlerinden dolayı yürüyüşü dengesizdi. “İnsanlar ve onların acınası usulleri, her zaman

saçma görgü kurallarıyla insanların özel hayatlarını küçümsemeye çalışmaları. Bu çiftleşme... Tanrı aşkına. Çiftleşme! *İki* kişiyi içeriyor. Tamam, bazı faeler için birkaç kişiyi içeriyor olabilir ama kesinlikle tüm bir kenti içermiyor ya da herhangi birilerinin iznini ya da onayını gerektirmiyor. Sizin türünüzü hiçbir zaman anlamayacağım.”

Söylediği her bir kelimeyle, anlaşılmış olduğum hissinin verdiği sıcaklık *eriyip* gitti. Söylenmeleri rahatsızlığını geçersiz kıldığı için değil, sadece bunun kişisel bir şey olmadığını anladığım için. İçinde bulduğum durum konusunda sinirlenmiş olabilirdi ancak bu bana duyduğu empatiden çok insan türüne duyduğu küçümsemeyle ilgiliydi. Ve karşı çıkamayacağım haklı olduğum bir nokta vardı. Zaten neden karşı çıkmalıyım ki? Neden onun kendisinden başka biri olmasını beklemeliydim? Ne de olsa o bir faeydi. İnsanlardan nefret eden bir fae. Yine de kalbimi acıtan o hayal kırıklığını görmezden gelemiyordum.

Elliot yürümeyi bıraktı ve başını iki yana salladı. “Bana bunu anlattıktan sonra Imogen’e içten davranmamı mı bekliyorsun? Böylesi üzücü bir konuyu açtığı için çürüyüp gitmeli.”

Göğsüme yeniden sıcaklık yayıldı ancak nefes alarak bunu uzaklaştırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. “Evet, Elliot. Beni savunmak sadece planımıza engel olur. Benim için endişelenme. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Imogen’i baştan çıkarmaya odaklan.”

“Imogen’i baştan çıkarmak.” Dudak büktü. “Bak ne diyeceğim? Bu plan kesinlikle bir küçük köpek penisi.”*

Küfretmek için seçtiği kelimeler zihnimde yankılandığında, onunla tartışmak üzereydim. Sonra içimde bir eğlence baloncucu belirdi. “Elliot, sen az önce *küçük köpek penisi* mi dedin?”

* *Ing.* Poppcock: Gelincik penisi. Saçmalık anlamına gelen kelime, Elliot tarafından puppy (yavru köpek) kelimesiyle karıştırılıyor. -ç.n.

Dudaklarını büzdü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Dediysem dedim, ne olacak?”

“Sadece doğru duyduğumdan emin olayım. Küçük köpek penisi dedin.”

Omuz silkti, yüzünde hafif bir utanç ifadesi belirmişti. “Bu insanların kullandığı bir küfür. Bu akşam o berbat Bay Davidson’ın söylediğini duydum. Ayrıca alçak bir küfür. Hiç kimsenin genç bir kurdun cinsel organlarından saygısızca bahsetmeye hakkı yok ama bir kullanayım dedim.”

Elimle ağzımı kapattım ancak daha fazla gülmeye başladım.

Bakışlarında kötü bir ifade belirdi. “Bu kadar komik olan ne?”

“Aslında gelincik penisi, Elliot. *Gelincik*.”

“Tamam, bunun hiçbir anlamı yok! Ne zamandan beri gelinciklerin... Neyse boş ver. Bana söyleme. İnsanlar lanet olası küfürlerini kendilerine saklayabilirler.”

Bundan rahatsız olması daha çok gülmeme neden oldu ve sonunda öne eğilip karnımı tutarak kahkahalar atmaya başladım.

“Devam et, bana gülmeye devam et.”

Sakinliğimi geri kazanmayı başardım ve yaşlarla dolu gözlerimle krala bir bakış atma riskine girdim. Onun bana öfkeyle bakıyor olmasını bekliyordum. Kahkaham ona da bulaşmış gibi dudaklarının kıvrılmış olduğunu görünce şaşırdım. Elimle ağzımı kapattım ve nefesimi tutmaya çalıştım ancak bir sonraki kahkaham ağzımdan bir horultu gibi çıktı.

İşte bu onun kırılmasına neden olan şey oldu. Gözlerinin kenarları kırıştı, derinden, yüksek sesli bir kahkaha atarken ağzı kocaman açıldı. Bu elbette ki sakinleşmem için sarf ettiğim bütün çabayı yok etti ve yeniden kahkaha krizine girmeme neden oldu. Bundan sonra bildiğim tek şey, Elliot’ın aramızdaki mesafeyi kapattığı, birkaç adım ötemde durduğuydu. “Neye güldüğümüzü bilmiyorum,” dedi sesinde neşeye.

“Ben de nedenini hatırlayamıyorum.” Sesim neşeli ve yüksek çıkıyordu, bu kendi dudaklarımdan nadiren çıktığını duyduğum bir sestti. Bana annemle geçirdiğimiz çok daha mutlu zamanları hatırlatıyordu. Kalbim sıkışıyordu. Ancak bu, kalbimi sıkıca yakalamış bir elden çok, acı tatlı bir vedalaşma kucaklaşması gibi hissettiriyordu. Nihayet sakinleşmeye başladım.

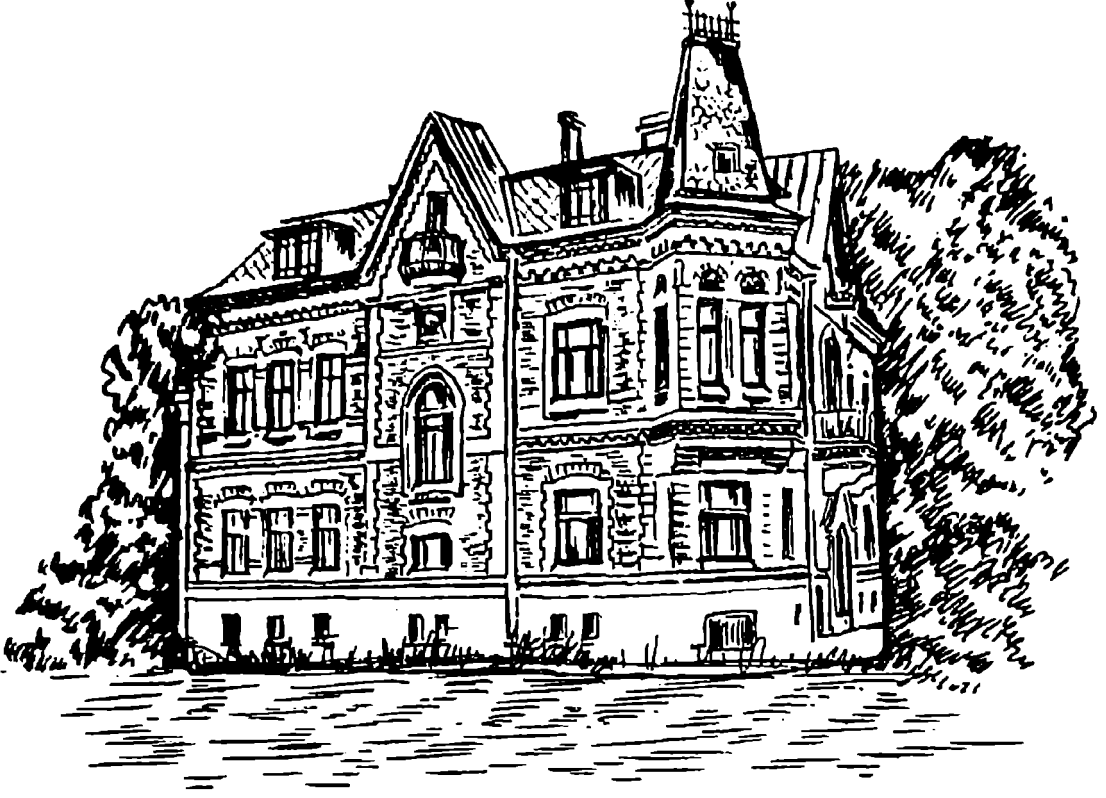
Ona baktığımda, Elliot’ın gözlerinin kenarları hâlâ kırışıkty. Konuştuğunda sesi kısık ancak hafif bir ciddiyetsizlikle çıktı: “Güldüğündeki sesini seviyorum.”

Bunu söylediğinde nabzım hızlandı.

“Bana bebek kurtların oynadığında çıkardığı sesleri hatırlıyor.”

Elbette ki kurtlarla ilgiliydi. Gülümsedim ancak o acı tatlı his içimde kaldı. Ve dürüst olmam gerekirse acı olan his tatlı olana galip gelmişti. Onun insanlara karşı olan nefretine ve kurtları insanlara tercih etmesine mi içerlemiştim? Buna neden içerliyordum ki? Onun şeytani hali bir kurttu. Uğruna savaştığı şey buydu. Onun savaşmasına *yardımcı* olduğum şey. Neden bu kötü bir şey hissetmeme neden oluyordu?

“Gel,” dedi Elliot beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. “Görmeni istediğim bir şey var.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Elliot beni önce bahçenin arka tarafına, sonra da bakımlı çalı çitlerin arasına doğru yönlendirdi. Birkaç adım daha attıktan sonra sadece uzaktan gördüğüm o küçük avluya girdik. Burası kralın gül bahçesiydi. Etrafımda döndüm ve avluyu çevreleyen, kötü bir şekilde temizlenmiş çalıları ve her bir çalıyı örten böğürtlenleri inceledim. En sonunda gözlerime koyu kırmızı renkli bir karartı takıldı: son kırmızı gül.

Yüzünde vakur bir ifadeyle elini güle doğru uzattı. “İşte bu, benim ya laneti kaldırmama izin verecek ya da beni öldürecek gül.”

Beni korkunç bir şeyi görmem için getirmişti. Ancak yine de bu konuda aklımda bazı sorular vardı çünkü söyledikleri biraz kafamı karıştırmıştı. Ona şunu sormadan önce yanağımı ısırdım: “Eğer gül, lanetin senin hayatını elinden alacağı güne

kadar geri sayımdaysa, nasıl aynı zamanda laneti kaldırılabileceğini de söylüyorsun?”

Sesi derinden ve hüzünlü geliyordu. “Bu fedakarlık yapmaya hazır olduğunda, yapılması gereken tek şey o kişinin gülü koparması ve en değerli varlığını yüksek sesle hür iradesi ve kendi isteğiyle feda ettiğini söylemesi olacak. Eğer geride başka güller kalsaydı, onlardan herhangi biri de kullanılabilirdi. Ama şimdi...” Yeniden güle doğru baktı. “Bu benim son şansım. Benim kıyametim...”

Midemde bir ağırlık hissediyordum, korkuyla ağırlaşmıştı. “Beni neden buraya getirdin?”

Bana baktı, kaşları çatılmaya başlamıştı. “Sana acı veren bir şeyi benimle paylaştın, ben de karşılığını vermek istedim.”

Bunun üzerine dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Bunun için teşekkür ederim.”

Yavaş adımlarla taş banka doğru gitti. Eğilip bir çalının üzerindeki karları silkeledikten sonra yana doğru kaydı. “Her gün buraya gelip bir taçyaprağın düştüğünü görüyorum ve her gün o taçyaprağı alıp odamda bir camın içine koyuyorum.”

Bir anlık tereddüdün ardından onun yanına oturdum. “Neden? Günleri bu şekilde geri saymak acı verici değil mi? Onları toplamak?”

“Öyle,” dedi. “Ancak yine de her gün, geri sayımın yavaşlayıp bana laneti kaldırmak için daha fazla zaman vereceği umuyla buraya geri dönüyorum. Ancak bir tür sihirle, günlük taçyaprak buraya ne zaman geleceğimi hep biliyor ve benimle alay eder gibi gözlerimin önünde yere düşüyor gibi görünüyor.”

“Bu senin için çok zor olmalı.”

“Bu bedeninin içinde olmak kadar zor değil.”

Bir kere daha göğsümde acı bir sancı hissettim. “İnsanlardan neden bu kadar çok nefret ediyorsun?”

Zorla gülümseyerek bana baktı. “Senin de benimle aynı fikirde olduğun nedenlerden başka mı demek istiyorsun?”

Ona anlamlı bir bakış attım. “Evet, Elliot. Bunlardan başka. Benim türüme karşı neden bu kadar güçlü bir ön yargın var? İnsanların sana bolca neden verdiği eminim ama bu nedenlerin tam olarak ne olduğunu duymak istiyorum.”

Bakışlarını yeniden güle çevirdi, sonra bakışları bulanıklaştı, dudaklarının kenarları aşağı indi. “İnsanlar adaya ilk geldiklerinde ben daha yavru bir kurttum,” dedi. “O zamanlar insanlar arazimizde ziyaretçiydiler ve buna uygun davranıyorlardı. Benim türüme saygı gösteriyorlardı. Hatta bizi saygıdeğer buluyorlardı. Ama zaman geçtikçe giderek daha fazla insan geldi ve etkilenmiş ziyaretçiler olmaktan çıkıp yerleşmeye azimli kişilere dönüştüler. Evler inşa ettiler ve hiçbir zaman onların olmayan arazilerin sahibi olduklarını iddia ettiler. Gerilimler, ilk savaşla sonuçlanana kadar devam etti.”

İlk savaş. Duyduğum kadarıyla bu bin yıl önce gerçekleşmişti. Ve Elliot’ın o zamanlarda hayatta olduğunu düşünmek! Yanımda oturan bu genç adam... Ama hayır. Bu şekliyle ne kadar insan gibi görünüyor olursa olsun, o aslında bir insan *değildi*, tamamen başka bir türdü. Her ne kadar bu hatırlatmanın beni rahatsız etmesi gerektiğini bilsem de... etmiyordu. Beni şaşırtıyordu.

Elliot devam etti: “O zamanlar senin deyiminle bir ergendim. Küçük bir köpekle tam erişkin bir kurt arasında. Ebeveynlerim savaşta savaştılar ve savaş—” Duraksayıp birkaç kere gözlerini kırıştırdı.

“Sorun ne?”

“Bu lanet yüzünden benden alınmış anılardan biri gibi görünüyor. Artık ne kadar sürdüğünü ya da nasıl sonlandığını hatırlayamıyorum. Ama yine de tam ortasında, daha dün gibi hatırladığım bir anı var.”

“Lanetin aldığı tüm anılar böyle mi? Rastgele bir şekilde mi oluyor?”

"Bildığım kadarıyla öyle. Elbette unuttuğum şeyi ancak o anıyı hatırlamaya çalıştığımda fark ediyorum. Ben fark etmeden ne kadar şeyin zihnimden gittiğini hayal bile edemiyorum." Ürperdi.

"Devam et," diye fısıldadım, her şeyden çok onun dikkatini bu korkunç düşünce silsilesinden uzaklaştırmak için.

"Savaşın ortasında olduğunu hatırladığım şey, insanlar hakkındaki düşüncemi kesin olarak pekiştirdi. Onları zaten düşmanım olarak görüyordum ama onların hayatta kalma ve türlerini çoğaltma dürtülerini fark ettiğim için onlara saygı duyuyordum. En azından bu kadarını anlayabiliyordum." Bacaklarına dayamış olduğu ellerini yumruk yaptı.

"Ne oldu?"

"Demir," dedi küfreder gibi. "İnsanlar faelerin demire karşı olan zayıflıklarını keşfettiler ve savaşlarda bunu benim türüme karşı kullanmaya başladılar."

Demek ki hikayeler doğrudu. Faeler demire karşı savunmasızdı. Saf demirin Faerwyvae'de yasak olduğunu biliyordum ancak bunun batıl inanç olup olmadığını şimdiye kadar bilmiyordum.

"Biz bu metal nedeniyle alınan yaraların ne kadar harap edici olduğunu öğrenmeden önce, ebeveynlerim başlangıçtaki savaşlarda demirle öldürüldüler. Gördüğün gibi, başımız kesilmediği ya da kalbimiz yerinden sökülmediği sürece, faeler neredeyse her yaralanmanın ardından hayatta kalabilir ve önünde sonunda iyileşir. Ama demirle olan yaralanmalar çok daha yıkıcıdır. Eğer demir uzun bir süre bedenimizin içinde kalırsa, kanımızı zehirler ve bizi öldürür."

Bakışlarımı bacağına indirdim. Pantolonu, taktığı protezin tüm izlerini saklıyordu. "Sana olan da bu muydu?"

"Birkaç kere demirle yaralandım ve evet, bacağımı delen kurşunlar demirdendi. Ama korkarım çok daha az etkili bir

metal bile bacağımı kurtaramazdı. Geride çok şey kalmamıştı o... O..."

Bir kere daha gözlerini kırptı.

"Unuttuğun bir anı daha mı?"

Başıyla onayladı. "Biri bacağıma bakmıştı... Bacağımanın kesilmesi konusunda öfkeli olduğumu hatırlıyorum. Tek hatırladığımı bu."

Kaşlarını çatıttı. "Fae iyileşmesine uzuvların yeniden yerine gelmesi dahil değil mi?"

Başını iki yana salladığında bir bukle saç gözlerinin önüne düştü. "Her neyse, ebeveynlerim savaşta öldürülmüştü. Pek çok hayat kaybedilmişti ve ben de bu konuda tek değildim. Ama onların ölüm nedenlerini öğrendiğimde, intikam almak istedim. Ölümlerine neden olan darbeyi gerçekleştirenlerin peşine düştüm ve ben... onları buldum."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerindeki kötü bakışlar ortaya çıktı. İçimdeki her bir parça, onun bana yaptığı gibi elimi rahatlatıcı bir şekilde kolunun üzerine koymak istiyordu ancak buna cesaret edemedim.

Bir sonraki kelimeleri sessizce söyledi: "Onların ebeveynlerimin katili olduğunu biliyordum çünkü... çünkü onların kürklerini giyiyorlardı."

Boğazıma kadar safran yükseldiğini hissettim. "Onların kürkleri mi?"

"Bir insan için bunun önemsiz gibi görüldüğüne eminim. Omuzlarına kurt kürkleri almış iki adam, cansız kurt kafaları bir pelerinin kapüşonu gibi adamların alınları üzerinde duruyordu. Ama benim için..."

Birini ölmüş annemin derisini üzerine almış etrafta geçit töreni yapar gibi gezinirken görsem, hissedeceğim tiksintiyi hayal etmek güç değildi. Boğazıma bir yumru oturup konuşmamı zorlaştırdı. "Tanrım, Elliot... Bu korkunç bir şey."

Gözlerime baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu. “İnsanlar şeytani bir fae ile normal bir hayvanı ayırt edemiyorlar. Ve bir parçanı anlıyor, gerçekten anlıyorum. Ben de avlanmak, yemek ve hayatta kalmak zorundayım. İnsanların faelerin sahip olduğu beceriye, tek bakışta bir faeyle bir av arasındaki farkı anlama becerisine sahip olmalarını beklemiyorum. Ama bazı zamanlar var ki bir insan, karşısındaki yaratığın bir fae olduğunu *biliyor*... Ve yine de bizi böyle göremiyor. Ve bu geceki yemekteki gösterinin ardından, bu saygısızlığın iyi faelere kadar uzandığını anladım. Bu şeklimdeyken, ben sadece çok istenilen, görülmesi gereken bir şeyim.”

Söylediği kelimeler, kalbime bir darbe almışım gibi beni etkiledi. Fazlasıyla etkiliydiler. Fazlasıyla doğru. Farkında olmadan akan birkaç damla gözyaşımı fark edip aceleyle yanaklarımı sildim. “Haklısın,” dedim. “Aslında insanlar birbirlerine istenilen bir şey, bir mülk ve sıklıkla da görülmesi gereken bir şeymiş muamelesi yapıyorlar. Belki bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar.”

“Daha iyi hissetmemi sağlamıyor.” Sesi soğuk, ifadesizdi. “Beni daha aç yapıyor.”

Söyleyecek bir şeyler ararken kalbim ezildi. Onun bakış açısını derinden anlıyor ve kişisel olarak kendimi bununla ilişkilendirebiliyor olsam da... aynı zamanda onun türüme karşı olan nefretini biraz olsun yatıştırabilmek istiyordum. *Bana* karşı olan. Ona doğru döndüm. “Elliot, insanlar konusunda haklısın. Bazen tam da tanık olduğun gibi oluyoruz. Ama çok fazla insan var ve her insan, türünün en kötü özelliklerini taşıyor.”

Acı bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “İnsan türünün en alçakça özelliklerinden dolayı acı çekmiş olsan da hâlâ onları savunmaya mı çalışıyorsun? Beni insan toplumunun düşündüğüm kadar kötü olmadığına ikna etmeye mi çalışıyorsun?”

Bir an için onun yüzünü inceleyip bu akşam konuştuğumuz her şeyi hatırladım. Zihnimde akşam yemeğine, Imogen'in ki-birli sırtışına, geçmişimden gelen acı verici hatıralara dair gör-üntüler belirliyordu. Bir an için fikrimden vazgeçip Elliot'a haklı olduğunu söylemek istedim. Ancak bu bir yalan olurdu. Çünkü karanlık yönlerin yanında, parlak olanların da var oldu-ğunu biliyordum. Bunları kız kardeşim Nina'da, nazik kitapçı Bay Cordell'de buluyordum. Hatta, Imogen'in üvey kız kardeşi Ember gibi çok iyi tanımadığım insanlarda bile potansiyel oldu-ğunu görüyordum. Her ne kadar Vernon'dan kurtulmak ve in-sanlarının pençelerinden kaçmak istesem de bir parçam -eğer bunu denersem- burada da takdir edilecek iyi insanlar bulabile-ceğimi biliyordu.

Elliot'in yumruk yaptığı elinin üzerine elimi koydum. Göz-lerine baktım ve içimdeki tüm inançla, "Evet, Elliot," dedim. "İnsan türünde de iyilik var."

Birkaç saniye için buz gibi bir sessizlik içinde kaldık. Sani-yeler geçtikçe, sıcaklık yanaklarıma daha fazla basıyordu, elimin Elliot'ın elinin üzerinde olduğunun farkındalığı her an daha sert vuruyordu. O anda bunu yapmam, ifademin gücünü artırmanın bir yolu olarak çok önemli görünmüştü ancak yumruğu elimin altında kaskatı kalmaya devam ettikçe, onun Bayan Coleman'ın devamlı dokunuşlarından ne kadar tiksindiğini hatırlamadan edemiyordum. Korku nabzımın hızlanmasına neden oluyordu ancak herhangi ani bir hareket yapamayacak kadar utanmıştım.

Tam elimi yavaşça geri çekmeye hazırlanırken yumruğu ani-den yumuşadı, parmaklarını yavaşça, nazik bir şekilde parmak-larıma dolamak için yukarı doğru çevirdi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Söylediğinin doğru olmasının mümkün ol-duğunu düşünmeye başlıyorum."

İçtenlikle gözlerime bakarken, kalbim göğüs kafesimin içinde davul gibi gümbürdüyordu. Bir zamanlar saldırıyormuş gibi hissettiren bakışları artık... farklı hissettiriyordu. Hâlâ

tehlikeliydi ancak nasıl açıklayabileceğimden emin olmadığım bir şekilde yeni bir açıdan tehlikeliydi. Midemin heyecanla dalgalanmasına ve nasıl nefes alacağımı unutmama neden oluyordu. Evet, bu gerçekten de tehlikeli bir histi.

Başparmağını elimin üzerinde gezdirdi, bu okşaması kolumdan yukarı tüm bedenime yayılmış gibiydi. Dudaklarını araladı ancak hiçbir şey söylemedi.

Bir mıknaatısın etkisindeymişim, adeta söylemeyi umursamadığı şeyi dudaklarının arasından alabileceğim gibi ona doğru eğildiğimi fark ettim. Ya da belki de beni çeken şey kelimeleri değil, başka bir şeydi. Dudaklarıyla ilgili bir şey...

Bir hareket kıpırdaması gözlerimizin güle çevrilmesine neden oldu. Orada, kırmızı bir taçyaprak yavaş, öne arkaya daireler çizen dalgalı hareketlerle süzülerek, avlunun karla kaplı zeminine düştü.

Elliot kaskatı kesildi. Yavaşça ayağa kalktı, güle doğru yürürken eli elimin içinden kayarak uzaklaştı. "Bu... olağandışı."

"Ne?" Ayağa kalkıp onun yanına gittim, dizlerim jöle gibi titriyordu. Soğuk gece havasına minnettardım çünkü yanaklarım basan ateşi hafifletiyordu, paylaştığımız bu an her ne oluyorsa o yüzden basan ateşi.

"Bugün zaten bir taçyaprağın düştüğünü gördüm."

Zihnim, söylediği kelimelerin önemini kavrayamayacak kadar yavaş çalışıyordu. En sonunda anladığımda, içimde ani bir panik dalgası hissettim ancak bunun yerini hızla mantık aldı. "Eminim şimdiye kadar saat gece yarısını geçmiştir," dedim sakin bir şekilde. "Teknik olarak bu, yeni bir gün."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. "Muhtemelen haklısın."

Her düşen taçyaprağı yanına almayı sevdiğini hatırlayarak yaprağı almak için çömeldim. Dikkatli, saygılı hareketlerle taçyaprağı aldım, soğuk parmaklarımın arasındaki dokusu pürüzsüz ve ipeksiydi. Aslında Elliot'ın hayatının bir gününü elimde

tutuyor olma düşüncesi sarsıcıydı. Bu lanet kalkmazsa hayatının son günü olabilecek bir gün.

Pazarlık anlaşmamızı yaptığımızdan beri, planımızın işe yaraması için azimle elimden gelen en sıkı şekilde çalışmıştım. Yedek planım -her ne kadar yanlış düşünülmüş olsa da- olduğu zamanlarda bile, asıl niyetim Elliot'ın lanetini kaldırmaktı. Bunun bütün nedeni sonunda çok işime yarayacak olması, o yirmi bin kuvars parçasının özgürlüğümü ve bağımsızlığımı satın alacak olmasıydı. Ancak şimdi... şimdi içimde bir şey değişmişti. Hâlâ pazarlığımızın getireceği finansal faydaları elde etmeye istekliydim ancak en az bunun kadar -hayır, bununla eşit derecede- Elliot'ın hayatını kurtarmak da istiyordum.

Kalbimin içinde bir yangın yanıyor, kararlılığım arzularımla karışıyordu. Eğer bu yapacağım son şey olsa bile, Imogen'in bu laneti kaldırmasını sağlayacaktım. Elliot'ın hayatını, özgürlüğünü, kurt şeklini geri kazandığını görecektim. Ve ben de kendi özgürlüğümü elde edecektim. Pazarlık anlaşmamızı yaptığımızdan bu yana, gerçekten bunun iki taraf için de önemini *hissediyordum*.

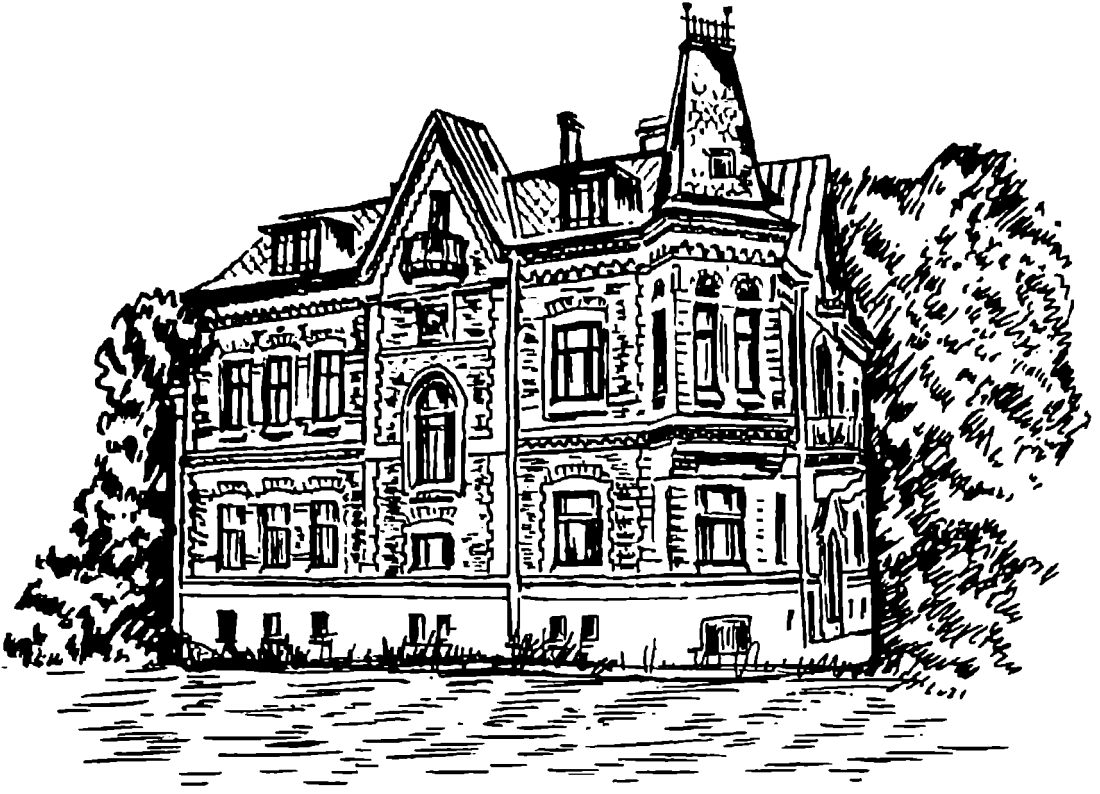
Hafif bir kar katmanının altından kırmızı bir şey gördüğümde, ayağa kalkıp taçyaprağı Elliot'a vermek üzereydim. Karları elimle süpürüp, bir başka taçyaprağı daha ortaya çıkardım. Kanım dondu. Yassı taşlı zemine ulaşana kadar karları temizlemeye devam ettim. Ve zemine kadar beş taçyaprak daha vardı.

Onları avuç içime aldım ve sonra krala baktım. Yüzü solgundu, kocaman açılmış gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. "Her gün bir taçyaprak aldığını söylediğini düşünüyordum?"

"Öyle," diye fısıldadı.

Ayağa kalkıp, taçyaprakları kralın titreyen avcuna bıraktım. Kalbim donmuş gibiydi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Taçyapraklar daha hızlı dökülüyor." Gözlerime baktı. "Zamanım tükeniyor."

Yirmi Beşinci Bölüm

O gece kesik kesik uyudum. Rüyalarım tehlikeli, dökülen gül yaprakları ve Elliot'ın korku dolu yüz ifadesiyle doluydu.

Yükselen güneş perdelerimi aydınlatmaya başladığında, dinlenmekten vazgeçtim ve penceremin yanına gittim. Perdeleri çektim ve bakışlarım doğruca gül bahçesine gitti. Elliot'ın orada omuzları çökmüş bir şekilde taş bankta oturduğunu görünce şaşırmadım. Hiç uyumaya çalışmış mıydı? Bütün gece dışarıda, orada mıydı?

Ayrıldığımız zaman ona bu dökülmüş beş taçyaprak üzerinde çok fazla düşünmemesini rica etmiştim. Önümüzdeki birkaç gün içinde model belirleyene ve bunu matematiksel bir denklemlle analiz edene kadar, bunun sadece bir rastlantı olmadığından emin olamazdık. Ancak kralın avucunda duran kırmızılının miktarına bakılacak olursa, yeni birkaç yaprak daha dökülmüştü bile.

Yeni kararlılığım azmimi çelik gibi güçlendirirken, aceleyle giyindim ve hızla odamdan çıktım. Aşağı kata indiğimde, kurt-insanlardan bazılarının holde oyalandıklarını görünce şaşırdım. Hepsinin üzerinde yeni kıyafetler vardı ve hatta bazıları Elliot'ın ardından saçlarını kestirmişlerdi ancak gergin bir enerjiye boğulmuş gibi görünüyordular, normalde vahşi yüz ifadeleri artık nedense sakin görünüyordu. Bahçe kapısına çıkan koridorda, Gri ve Karasakal'ın duvara yaslanmış, birbirlerine fısıldadıklarını gördüm. Beni gördüklerinde doğruldular.

"Majestelerinin neden bütün sabah dışarıda kalmak için ısrar ettiğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Gri kaşlarını çatarak. "Bizimle konuşmuyor ve avluya girmemize de izin vermiyor."

"Var," dedim, "ama sanmıyorum ki—"

"Lanetle ilgili," dedi Karasakal, "ve bu bizi de ilgilendiriyor. Bilmeyi hak ediyoruz."

İç geçirdim. Belki de haklıydı. "Gece yarısının hemen ardından, kral bir tane yerine beş taçyaprağın dökülmüş olduğunu gördü. Ben... ben bugün kaç tanesinin döküleceğini izlediğini düşünüyorum."

İki fae birbirlerine baktılar. "Bizi ele geçirmeye geliyor," diye fısıldadı Karasakal.

Merak içimde uğulduyordu ve lanetle ilgili henüz açıklığa kavuşmamış birkaç şey daha olduğunu fark ettim. Bu geri kalanı anlamak için tek şansım olabilirdi. "O lanetlendiğinde onunla kalmayı seçen saray sakinleri, doğru mu?"

Başlarıyla onayladılar. "Çoğu hemen kaçtı," diye açıkladı Gri o soğuk, gıcırdayan sesiyle. "Özellikle de genç ve güçlü olanlar ve kendilerini kralın sürüsünde görmeyen kurtlar. Yaşlıların ve yaralıların -benim gibi savaş sırasındaki demir nedeniyle ağır yaralananların ve yaşlananların- kalmaktan başka seçeneği yoktu."

“*Bazılarının* başka seçeneği olmayabilirdi,” dedi Karasakal, “ama bazıları da krala olan sadakatlerinden dolayı kaldı.”

“Evet, evet.” Gri konuyu geçiştirir gibi elini salladı. “Bunun için bir madalya almak ister misin?”

Karasakal onu duymazlıktan geldi. “Ve bir de seçim şansları olan, tüm hayatları boyunca krala sadık olan ve yine de onu geride bırakmayı seçenler vardı. Hatta bazı anneler, yavru kurtlarını bile arkalarında bıraktılar, gördüğüne eminim.”

Micah ve diğer çocukların terk edildiklerini fark ettiğimde yüreğim ezildi. Kendi anneleri tarafından...

Gri, yüzümdeki dehşet ifadesini görmüş olmalıydı. “Şeytanilerin hepsi anne olmaya uygun değildir,” dedi.

“İnsanların hepsi de değil,” diye homurdandım, annem öldüğünden beri babamın nasıl bir adam haline geldiğini düşünerek. Asıl konuya geri döndüm: “Kral, lanet kalkmazsa, onun hayatını alacağını söyledi bana. Elinde kalan ölümlü bedenin yaşma gelecek ve saniyeler içinde ölecekmiş. Diğer herkesin başına gelecek olan da bu mu?”

“Çoğumuzun,” dedi Karasakal çenesindeki siyah sakalları ovuşturarak. “Önlerinde yaşayacak yılları olanlar sadece çocuklar olacaktır. Onlar hem insan hem de fae şekillerinde hâlâ gençler.”

Bunun getirdiği teselli çok küçüktü. Özellikle de zaten olduklarından daha da öksüz hale gelecekleri düşünüldüğünde. Onlara bakanlar öldüğünde, kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklardı. Ve başka herkes...

“Kralın laneti kendisinin kaldırmayı reddetmesine sinirlenmiyor musunuz?” diye sordum. “Eğer o şeytani halini feda etseydi hepiniz özgür olacaktınız.”

Karasakal başını iki yana salladı. “Eğer o şeytani şeklinden vazgeçerse, bu geri kalan hepimiz için de geçerli olacak. Kendimize ait çok önemli bir parçamızı kaybetmiş olacağız. Laneti kaldırmanın tek gerçek yolu onu tamamen kaldırmak.”

Gri ona katılır gibi başını salladı. “Kaldığımız zaman neyin içine girdiğimizi biliyorduk. Eğer lanet, bir insan tarafından kaldırılmazsa, o zaman yüzleştığımız ve seçtiğimiz şey ölüm olacaktı. Bunu kabullendik. En azından çoğumuz.” Kaya gibi sert yüzü yumuşadı. “Bana bir söz verir misin?”

Kuşkunun soğuk ürpertisini ensemde hissettim. Faelerin sözleri ne kadar ciddiye aldıklarını duymuştum. “Bana neyin sözünü verdireceksin?”

“Eğer her şey kötü sonuçlanır, lanet kalkmazsa, çocuklarla ilgilenir misin? Onları sahiplenmeni istemiyorum ama onlara bakıldığından emin olur musun? Belki de senin türünden birilerinin evinde kaldığından?”

Sesindeki samimiyetin, gözlerindeki yalvaran bakışın üzerine gözlerime yaşların battığını hissettim. “Gri, bu tartışmaya bile açık değil. Eğer başımıza böylesi korkunç bir şey gelirse, hiçbir şey beni onlarla ilgilenmekten alıkoyamaz.”

Karasakal kasvetli bir şekilde kıkırdadı. “Onların bu kadar tatlı olduğunu düşünürken dikkat et. Aralarından bazıları ısırıyor.”

Dudaklarımın bir yanı hafifçe kalktı ancak ruhum gerçek bir sevinç hissedemeyecek kadar kasvetliydi. “Birkaç ısırıkla baş edebilirim.”

Elliot onu en son gördüğüm yerde oturuyordu, gözleri gülün üzerindeydi. Dün gecedan beri en az bir kere içeri girmiş olmalıydı çünkü protezini çıkarıp, onun yerine bastonunu almıştı. Avluya girdiğimde, bana bakma zahmetine girmedi. Onu bu şekilde görmek, içimden bir parçanın onun yanına koşturmak, yanına oturmak, elini ellerimin içine almak ve onu rahatlatmak istememe neden oluyordu. Ancak şu anda gerçekten ihtiyacı olanın bu olduğunu düşünmüyordum.

Dik durarak ellerimi belime koydum. “Ayağa kalkın, Bay Rochester.”

Yavaşça gözlerime baktı. “Neden?”

“Neden? Ne demek *neden*? Çünkü burada oturup taçyaprakların dökülmesini izlemek sana yardımcı olmayacak. Buna yardımcı olabilecek tek şey eyleme geçmek. Bu yüzden, haydi. Planımızı bir sonraki aşamaya geçiriyoruz.”

Biraz daha dik oturdu. “Nasıl?”

“Üçüncü aşamanın zamanı geldi,” dedim. “Imogen’in ilgisini çektik. Senin neler sunabileceğini gördü, servetini ve centilmence davranışlarını gösterdin. Şimdiye kadar onun hedefine girmişsindir. Bundan sonra, daha derin bir duygu hissetmesi için onu cesaretlendirmeliyiz. Onun ilgisini aşka evirmenin zamanı geldi.”

Dudak büktü. “Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?”

“Flört ederek.” Bunu biraz tiksindiğimi göstermeden söyleyememiştim. “Onun sana bağlanmasını sağlayacak tüm aptalca küçük şeyleri yapmanın zamanı geldi. Bir çay içme davetiyle başlayarak.”

Tek kaşını kaldırdı. “Çay mı?”

“Evet. Bugün ona bir mektup yazacağım ve benimle çay içmeye davet edeceğim.”

“Neden sen? Onu davet eden ben olmamalı mıyım?”

“Elbette ki hayır,” dedim. “Bu fazlasıyla uygunsuz olur. Normalde, beklenen cevap senin onların evinde ailesini ziyaret etmen ve akşam yemeğine katıldıkları için teşekkür etmen olur. Sen köşkten bu kadar uzaklaşamayacağına göre, yaratıcı bir alternatife ihtiyacımız var. Onun ailesini de davet edebilirdin ama Imogen’i yalnız yakalarsak, zaman çizelgemizde ilerlemek konusunda daha fazla şansımız olabilir. Ve majesteleri, onu *benim* çaya davet etmemin nedeni de bu.”

“Bu, onun bana âşık olmasını nasıl sağlayacak, hâlâ anlamıyorum.”

“Sen elbette karşısına çıkacaksın,” dedim komplocu bir şekilde sırtarak. “Sadece kendi işinle ilgilenirken bizi göreceksin, saygılarını sunmak için duracaksın ve sonra üçümüzün bahçede yürüyüşe çıkmasını teklif edeceğim. Sen Imogen’e eşlik edersin ve ben de size refakat edeceğim. Ancak ben, Imogen’in tüm dikkatinin onun üzerinde olduğunu hissetmesi için ortadan yok olacağım.”

Dudakları hırlar gibi bir şekil aldı. “Tek bir kelime söylemese iyi olur—”

“Onun ne söylediği umurumda bile değil. Sakın beni savunmaya cüret etme, beni duyuyor musun? Bunun için zamanımız yok.”

Yeniden güle baktı ve pes etmiş bir şekilde başıyla onayladı. “Tamam ama bu hoşuma gitmeyecek.”

“Eğer hoşuna gitseydi sana daha az saygı duyardım. Şimdi, anlaştık mı? Şimdi mektubu yazacağım, bu akşamüzeri Bertha ile göndereceğim ve onu yarın gelmesi için davet edeceğim.”

Elliot birkaç saniye boyunca bir şey söylemedi, omuzları aniden gerilmişti. En sonunda sessiz bir şekilde, “Onunla bahçede yürürken ne yapmam gerekiyor?” dedi. “Ben... ben senin dediğin gibi bağlılığını cesaretlendirmek için bir şey söylemeli miyim?”

Kaşlarımı çattım. “Pekala, evet, onunla konuşmak, havadan sudan bahsetmek zorundasın. Niyetini fazlasıyla göstermek zorunda değilsin ama bir iki iltifat etmen yeterli olacaktır. Eline konduracağın bir öpücük belki de?”

Rengi soldu, yüzünü buruşturmaya başladı.

İç geçirdim. “Tamam. Pratik yapalım. Benimle gel.” Elimi sallayarak, bana katılmasını işaret ettim. Neyse ki söylediğimi yaptı. Onunla konuşmaktaki ana amacım zaten onu avludan çıkarmaktı, böylece çaresizlik içinde somurtmayı bırakacaktı.

Yanıma geldiğinde birkaç saniye tereddüt içinde kaldı. “Sana kolumu uzatırdım ama bastonumla yürüyorum. Boşta kalan kolum da dengemi bulmamı sağlıyor.”

“Sorun değil. Dün gece zaten bir hanımefendiye eşlik etme sanatında ne kadar usta olduğunu gösterdin. Bugün yan yana yürüyeceğiz.”

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi.

Bakışlarımı kaçırıp kalbimin çırpınmasını görmezden geldim. Ancak bütün çabalarımın rağmen söyleyecek bir kelime bulamıyordum. Dolayısıyla bunun yerine sessiz bir şekilde yürümeye, bahçe yolunda ilerlemeye başladık. Yolumuzun üzerinde vikont hakkında konuştuğumuz yere ulaştığımızda, bu anının üzerine yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Elini kolumun üzerine koyması. Bu elbette ki zihnime bundan sonra olanları, beni avluya götürmesini ve bankta oturduğumuz zamanı getiriyordu. Onun yumruğuna dokunduğumda ne kadar utanmış hissettiğimi, sonra parmaklarını benimkilere doladığında ve birbirimize doğru eğildiğimizde ne kadar sarsıldığımı...

Başımı iki yana sallayarak, ana patikanın sonuna geldiğimizi fark ettim. “Ön bahçeye giden yoldan gidelim. Henüz o yoldan yürümedim.”

Elliot başıyla onayladı ve dönerek evin yanından geçen yola doğru ilerledik.

“Konuşma becerilerin üzerine pratik yapmamız gerek,” dedim. “Uygun karşılamalara alışkın olduğunu biliyorum, bu yüzden buradan sonra ne olması gerektiği üzerine devam edelim. Benim Imogen olduğumu düşün ve bana bir iltifat et.”

“İltifat mı?” Küçümseyerek güldü. “O sefil insana iltifat edebileceğim ne var?”

Gözlerimi devirdim. Yeniden *sefil insan* tanımını kullanıyordu. “Doğru olan bir şey olmak zorunda değil.”

“Zorunda,” dedi. “Ben yalan söyleyemiyorum, hatırladın mı?”

“Ah, doğru. Tamam, o zaman ona bakmak ve doğru olan bir şey bulmak zorundasın. Belki elbisesinin renginde ya da saçlarındaki sarı tonlarda bir güzellik bulabilirsin. Hatta dün gece bana kahkahamdan hoşlandığına dair söylediğin gibi bir şey bile işe yarar. Ama sana kurtlarla ilgili bir şeyler eklememeni tavsiye ederim. Şimdi, hadi. Benimle bir dene. Benim Imogen olduğumu hayal et.”

Yüzünü bana çevirdi ve bakışlarının altında kızarmamaya çalıştım. “Saçlarının rengi oldukça güzel,” dedi, sesi fazla resmi çıkıyordu.

“Güzel, bu bir başlangıç.”

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı, bakışları hâlâ yüzümün yan tarafındaydı. “Bir kuzgunun tüyleri ya da gece gökyüzünün karanlık tarafı gibi. Gözlerin de neredeyse aynı renk, en koyu gölgenin sersemletici tonu.”

Yanaklarım ısınırken nabzım hızlanmaya başladı. “Evet, iltifat etmek konusunda oldukça iyi görünüyorsun. Imogen bundan gerçekten çok hoşlanacaktır.”

Sonunda bakışlarını benden çevirerek, artan beden ısınımlı soğutmak için derin bir nefes almama olanak sağladı.

“Şimdi gideceğim,” dedim. “Bugün ne kadar güzel bir hava var, sen de öyle düşünmüyor musun, Elliot?”

Kaşlarını çatmış bir şekilde etrafına bakındı. “Güzel mi? Neden güzel olduğunu söylüyorsun ki? Kar yağışı durdu.”

Kıkırdadım. “İlk olarak Imogen’e bu şekilde cevap vermemelisin. Ayrıca... karlı havayı gerçekten o kadar çok mu seviyorsun?”

“Elbette ki seviyorum. Kim sevmez ki?” Gözlerimi kısıp ona baktığımda başını arkaya doğru çekti. “Sen *sevmiyor* musun yani?”

Cevabımı onaylamak üzereydim ancak daha derinden gelen bir gerçek dudaklarımdan döküldü. “Vernon’a ilk geldiğimizde kardan nefret ediyordum. Isola’da yetişirken, devamlı ışıyan bir

güneşin altında büyüdüm. Sonra Bretton, bulutlu gökyüzü ve yağmurdan başka bir şey getirmedi. Dolayısıyla Kış Meydanı'na geldiğimde, kar benim için çok yeni ve daha önce deneyimlemediğim bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse ondan tiksiniyordum. Ta ki... ta ki burada köşkte yaşamaya başlayana kadar."

Gözlerinde soğuk bir bakış belirdi. "Kardan hoşlanmayan birini hayal bile edemiyorum. Karın kokusu, hissi. Düşerken çıkardığı neredeyse algılanamaz ses. Pençelerimin altında ezilirken çıkardığı çıtırtı." Kaşlarını çatmış bir şekilde ayaklarımıza baktı. "Ya da sanırım ayaklarımız altında."

"Karın güzel özelliklerine hayranlık duyabilirim," dedim perlerimi daha yukarı çekerken. "Hatta soğuğa bile biraz alışıyorum. Bazen dışarıda bir şeylere sarınmış oturmak rahat geliyor."

Gözlerinde endişeyle bana baktı. "Ama hiçbir zaman bu iklimi daha sıcak bir iklim kadar sevmeyeceksin, öyle değil mi? Isola'ya geri dönmek istemenin nedeni bu."

Onun ses tonundaki hüznün kalbime yaptığı şeyden nefret ediyordum. Kalbim, Eliot'ın benim buradan gitme ihtimalim yüzünden mutsuz olabileceği düşüncesiyle hızla çarpıyordu. *Bu olamaz*, dedim kendime kalbimi daha yavaş atması için zorlarken. O, Kış Meydanı'nın kralıydı. Eğer benim Isola'yı tercih etmem onun keyfini kaçırıyorsa, bu karlı arazi üzerinde kanuni hakları olduğu içindi. *Herhangi* birinin başka bir yeri Kış Meydanı'na tercih etmesi onun keyfini kaçırırdı.

Yine de ağzımı açtığımda ne söyleyeceğimi bilemedim. Köşkün ön cephesinin önünde durmuştuk ve artık birbirimize bakıyorduk. Bu ne zaman olmuştu?

Elliot bana doğru bir adım yaklaştı, bastonuna dayanarak duruşunu düzeltti. Kaşlarını çatmıştı. "Kış Meydanı'nda mutlu olabileceğini hiç düşünüyor musun?"

Kalbim yeniden gümbürdeyerek atmaya başladı, bir cevap bulmak için zihnimle savaşıyordum. Bakışlarımız birbirine kilitlendi, gözlerindeki o yakut rengini içime çekiyordum. Bu

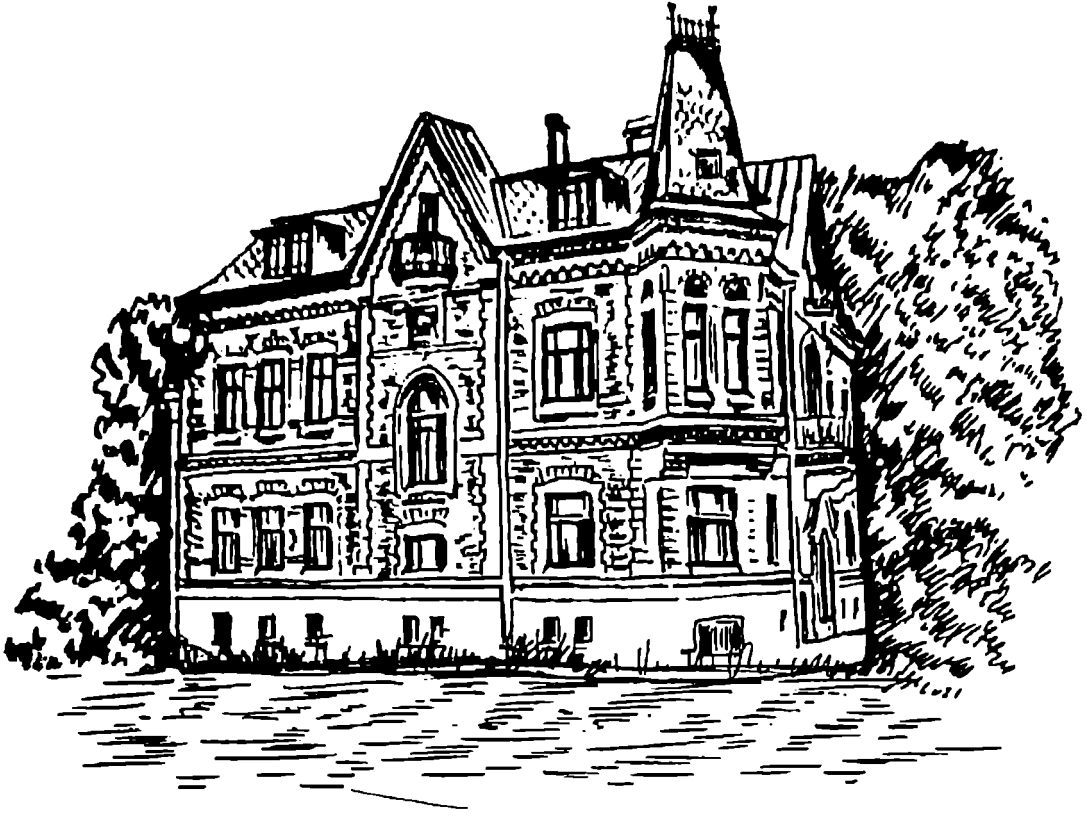
sorunun gözlerinde döndüğünü görür gibiydim ancak bunun önemini sadece hayal mi ediyordum?

Atların ayak sesleri benim bu anın içine daha da gömülmemi engel oldu ve ikimiz de köşke gelen yola doğru döndük. Yolun ötesinde siyah bir at arabası köşke yaklaşıyordu.

Panik ve kavrama aynı anda beni vurdu. “İçeri gir. Şimdi! Acele et!” Hızla köşkün ön kapılarına gittim, kilitli olmadıklarını umuyordum, Elliot hemen ardımdan beni takip ediyordu. Neyse ki kapılar kolaylıkla açıldı ve ben de kapıları kralın ardından sıkıca kapattım.

Elliot, “Neler oluyor, Gemma? Arabada olanın kim olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Kesin olarak bilemezdim ancak tahmin etmek zor değildi. “Plan yapan sadece biz değiliz. Şimdi hemen git ve giyin.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Köşk içinde, bir misafirin geldiğini duyurmak için sadece birkaç saniyem vardı. Köşk sakinleri hızla bunun ne anlama geldiğini ve onlardan ne beklendiğini anladılar. At arabası köşkün önünde dururken, koridordaki aynadaki yansıma baktım ve yanaklarımın kızarmış, saçlarımın ise dağınık olduğunu gördüm. Yüzüme dökülmüş saç tutamlarını şapkamın altına sıkıştırdım ve birkaç derin nefes aldım. Sonra elimden geldiği kadar sakin bir şekilde ön kapılardan dışarı çıktım ve araba yoluna giden merdivenlerden indim.

İyi giyimli bir uşak, at arabasının kapısını açtı ve içeride oturan kişiye elini uzattı. Kuşkulandığım gibi arabadan Imogen indi, zarafetle gülümsüyordu. Ancak görmeyi beklemediğim kişi Ember'dı. Imogen uzun adımlarla bana doğru geldi, başını başlıkla kapatmış olan Ember'sa onun tam arkasından geliyordu.

“Sevgili Gemma,” dedi Imogen. “Umarım bugün işlerin çok yoğun değildir. Sadece seni ziyaret etmek zorundaydım.”

Bir önceki günkü yemekte söylediği kelimeler zihnimde yankılanırken, onun sahte gülümseyen yüzünü görmek içimin öfke dalgalarıyla dolmasına neden oluyordu. Ben de onun yüz ifadesini takınarak gözlerimi kısıtım ve yüzüme abartılı bir gülümseme yerleştirdim. “Senin için her zaman vakit bulurum, sevgili Imogen. Ve Ember, seni yeniden görmek çok güzel.”

Imogen, Ember’a onu selamlamama karşılık verme şansı tanımadı. “Seni burada ziyaret etmemin işverenin için bir sakıncası yoktur, öyle değil mi?”

“Elbette ki hayır,” dedim. “Artık burada kaldığıma göre, ziyaretçilerim olacağını biliyor ve bana fazlasıyla serbest zaman tanıyor.”

“Ah, ne kadar nazik! Ama o elbette ki buralarda değildir.” Başarısız bir şekilde etrafa bakmıyormuş rolü yaptıktan sonra gözlerinde bir hayal kırıklığıyla yeniden bana baktı. “Eminim burada olamayacak kadar önemli ve meşgul biridir.”

“Hayır, burada,” dedim yüzünün yeniden parlamasını izleyerek. “Onunla karşılaşabiliriz bile.”

“Ne kadar harika! O zaman beni içeri davet edecek misin?”

Tereddüt ettim. Faelerden birkaçına oturma odasını ve holü temizlemelerini söylemiş olmama rağmen, onların detaylı bir iş çıkaracak zamanı bulduklarından emin değildim. Bir önceki akşam yemeğinin ardından oturma odasının ne halde olduğunu görmemiştim. “Aslında sen geldiğinde ben de biraz temiz hava almak için dışarı çıkmıştım. Biraz burada vakit geçirelim mi?”

“Pekala.” Yüz ifadesi kısa bir süre değişir gibi oldu ve sonra yeniden sahte gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. “Ah, sevgili Gemma, eğer dün akşam seni üzdüysem, özür dilemek istiyorum. Böyle bir şeyi asla kasıtlı olarak yapmadığımı biliyorsun.”

Gülümsememin hırlamaya dönmesine engel olmak için son gücümle kendimi zapt etmem gerekti. “Hayır, elbette kasıtlı yapmadın.”

Bana doğru bir adım attı, kısık sesle konuşmaya başladı: “Biliyorsun, niyetim sana yardım etmektir. Senin yakın arkadaşın olarak, senin için en iyisini istiyorum. Sadece senin tarafından biraz daha farkındalık geliştirilmesi gerektiğini hissettiğim bir şeye dikkat çekiyordum.”

Bu sefer gülümsememin yüzümden silinmesine engel olmadım. “Ne kadar iyisin.”

Imogen fark etmiş gibi görünmüyordu. “Anlamana çok sevindim. Biliyorsun, bu bazen acı verici olsa da ben her zaman sana karşı dürüst bir arkadaş olacağım.”

Ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıktım. *Acı vermesini istediğim bir şey biliyorum...*

Ön kapının açılma sesi zihnimdeki vahşi düşünceleri uzaklaştırdı ve üçümüz birden köşke doğru döndük. Elliot, yeniden protezini takmış ve üzerine şık takım elbiselerinden birini giymiş halde kapıdan çıktı. Merdivenlerin başında duraksadı. Yüz ifadesinde bir kararsızlık belirdikten sonra, “İyi günler,” dedi.

“Ah, Bay Rochester!” dedi Imogen nefesi kesilerek ve sonra fazlasıyla eğilerek selam verdi. “Bugün varlığınızla onurlandırılacağımı tahmin edemezdin. En yakın arkadaşımı ziyaret etmeye geldim.”

“En yakın arkadaşınız,” diye tekrarladı Elliot sesinde hafif bir alaycılıkla.

Neyse ki bunu fark eden tek kişi bendim çünkü koluma giren Imogen’in yüzündeki gülümseme daha parlak bir şekil aldı. “Evet, kahyanıza bayılıyorum.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Durumun aslını anlamak zor değildi. İşin aslının bu sabah uyandığında Elliot ile olan tek doğrudan bağlantısının ben olduğumu fark etmesi olduğundan oldukça emindim. Bu düşünce, onun üzerinde

böylesi bir gücüm olduğunu fark etmek bana bir tür kinci gurur verdi.

Elliot yüzünü buruşturdu ve bir cevap vermedi ancak Imogen'e baktığında, ona uyarıcı gibi bir bakış attım. Elimin hafif bir hareketiyle, gelmesini işaret ettim. Ne demek istediğimi anlayarak içini geçirdi ve yavaş, acelesiz adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Proteziyle yürümekte oldukça ustalaştığını fark etmemek imkansızdı. Önümüzde durduğunda Imogen'in yüzü ışıldamaya başladı ancak Elliot tek bir kelime etmedi.

Lanet olsun, Elliot! Boğazımı temizleyip, "Hava çok güzel, öyle değil mi?" dedim.

Elliot kaşlarını çatıp bana baktı.

"O kadar güzel ki arka bahçenin çok hoş olduğuna eminim." Her bir kelimeyi özellikle vurgulayarak telaffuz ettim.

Kaşlarını çattı, dişlerini sıktı ve sonra başarısızca yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle Imogen'e döndü. Kolunu ona doğru uzatırken hareketleri sertti. "Benimle bir yürüyüşe çıkmak ister misiniz?"

Imogen hevesle onun koluna girdi, fazlasıyla yakınına yaklaşırken kirpiklerini kelebek kanatları gibi kırptırıyordu. Onların birbirlerine dokunduklarını, Imogen'in elinin bir önceki gece tam olarak benim elimin olduğu yerde olduğunu görünce nefesim kesildi. Ancak bu neden beni rahatsız ediyordu ki? Bu sadece bir eldi. Bir kol. Basit bir temas.

Basit. Ta ki öyle olmayana kadar.

"Kesinlikle isterim!" dedi Imogen. "Bahçenizde hiç Kış Meydanı'nın kar seven çiçeklerinden var mı? Henüz Vernon'da tek bir fae bahçesi bile görmedim."

"Çoğunlukla çalı çitlerden oluşuyor," dedi Elliot, ifadesiz bir şekilde. "Köşkte çok az büyü var."

Imogen'in yüzü biraz düştü. "Ah. Pekala, güzel şekillendirilmiş çalı çitleri severim. Bana gösterir misiniz?"

Elliot hızla bakışlarını bana çevirdi, gözlerinde *imdat* diye bağırın ifadeyi görebiliyordum. Ancak Imogen etraftayken araya girmek konusunda dersimi almıştım. Kendi başınaydı.

Birkaç saniye daha bana bakmaya devam etti ve sonra adeta yüzünün önündeki bir örtü kalkmış gibi oldu. Göz açıp kapayınca kadar aksi yüz ifadesi gitti ve yüzü ışımaya başladı. Imogen'e sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Evet, gösteririm," dedi.

Yan yana arkalarını döndüler ve arka bahçeye doğru ilerlediler.

"Sanırım ben de senin başına kaldım," dedi Ember.

Şaşkınlıkla ona döndüm, onun sessiz varlığını neredeyse unutmuştum. Onun nazik tavırlarıyla ilgili bir şey beni sakinleştirmiş, ağrıyan kalbimi yatıştırmıştı. "Gel, çok geride kalmamalıyız."

"Hayır, bu fazlasıyla uygunsuz olur." Ses tonu tatlı ancak yine de hiçbir zaman aklımdan çıkarabileceğimi sanmadığım bir şekilde kurnazca alaycıydı.

Ember'a yeni bir gözle baktım. Onu tanıdığım kısa süre içinde, üvey kız kardeşlerinden çok daha hoş olduğunu anlamıştım. Ve onunla daha fazla zaman geçirdikçe, içinde saklanan sessiz asiye daha çok fark etmeye başlamıştım.

Kol kola girerek önümüzdeki çiftin arkasından ilerlemeye başladık, onları gözden kaçırmıyor ancak duyulacak kadar da yaklaşmıyorduk ki Imogen'in de bunu tercih ettiğinden eminim.

"Beni buraya getirmesinin gerçek nedeni bu," dedi Ember. "Pekala, beni buraya getirmesinin iki sebebi var. İlki, büyük planı sonuç verir ve Bay Rochester'la konuşmaya davet edilirse seninle eşleşecektim. İkincisi de işverenin dikkatini çekmek konusunda bir tehdit olmayacaktım."

Yanımdaki kızı değerlendirerek kaşlarımı çattım. Etekleri yıpranmış, kalın, pastel pembe renginde bir paltosu vardı.

Başında papatya desenli beyaz bir bere vardı. “Kaç yaşındasın, Ember?”

“On yedi.”

Demek ki Imogen'den bir yaş küçük, Clara'dan bir yaş büyüktü. “Ailen neden sana bu kadar kötü davranıyor?”

“Şey...” Adeta söyleyecek bir şey arar gibi duraksadı. Sonra arkamızda bir çatırtı patlak verdi ve Ember aniden öne doğru giderken neredeyse düşüyordu. İrkilerek ondan uzaklaştım. O, hızla arkasına döndüğünde ben de aynısını yaptım. Ancak tam bunu yaparken, bir ağırlık pelerininim ön kısmına çarptı. Kar parçaları yün kumaştan kayıp yere, ayağımın dibine düştü.

Bakışlarımı kaldırdığımda, başını arkaya atmış kahkaha- larla gülen Micah'ı gördüm. Sonra bir arabanın, bir çalının ve bir ağacın ardında saklanan üç kişi daha ortaya çıktı. Micah, “Saldırın!” diye bağırdı.

Dört çocuğun hepsi birden yüzlerinde kocaman sırıtışlarla öne doğru fırlayıp, ellerinde beyaz kar topları yapıyordu. Bağırarak geri çekildim, panik duygusu yanaklarımı ısıtıyordu. Ancak Ember kendini yere attı ve eldivenli elleriyle kar toplamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum ona, oğlanlardan birinin attığı buzlu füzelerden kaçmak için tam zamanında yana doğru koşarken.

Ember acemice yaptığı kar topunu fırlattı ve Micah'ı göğsünden vurdu. Onun öfkeyle tepki vermesini bekliyordum ancak o... kahkaha attı. Bir başka çocuk -bu sefer bir kız- kar topuyla onu omuzundan vurduğunda Ember ciyaktı. “Hiç kar topu savaşı diye bir şey duymadın mı?”

“Hayır.” Bir toptan daha kaçmayı başardım. “Tanrı aşkına, bu ne?”

Ember bir başka topu daha fırlattı. Sonra bir tane daha. “Eğlencelidir, Bayan Bellefleur. Küçüklüğümde ebeveynlerimle tatil için Kış Meydanı'na her geldiğimizde bunu oynardık. Dene!”

Bakışlarımı yumuşacık karları ustalıkla sert küreler haline getiren Ember'dan, pervasız neşeyle yüzleri aydınlanmış çocuklara çevirdim. Yüzümü buruşturarak çömeldim ve bugün eldivenlerimi giydiğime şükrederek, bir top oluşturmak için Ember'ın hareketlerini taklit etmeye çalıştım. Bunun görüldüğünden daha kolay olduğunu anlayınca şaşırdım, karların bir araya toplanması için biraz baskı uygulamaktan başka bir şey gerekmiyordu. Ember ile birlikte aynı anda ayağa kalktık. Kollarında birkaç kar topu vardı ve hem vurduğu hem de vurulduğu her kar topunda kahkahalar atıyordu. Attığım ilk kar topu oğlanlardan birinin ayaklarının dibine düştü. Muziplik yapar gibi dilini çıkardı ve sonra neredeyse yüzüme çarpmak üzere olan bir kar topu fırlattı.

Yeniden çömeldim, kendime biraz daha cephane hazırlarken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Ember da aynı şeyi yapmak üzere çömelirken, kafasına bir kar topu isabet etti. Kahkahalar atarak yana doğru düştü ancak hemen yeniden çalışmaya geri döndü. Kollarımız kar toplarıyla dolu bir şekilde yeniden ayağa kalktığımızda, alışılmadık bir şey gözümü takıldı. Ember'a baktım; uzun, parlak, turkuaz saç tutamlarının yüzünün etrafında uçuştüğünü gördüm. Başlığı başından düşmüş gibi görünüyordu. Gözlerime baktığında, gözlerinin gerçek rengini ilk defa gördüm. Artık başlığın gölgesinde olmadıklarından, gözlerinin olabilecek en çarpıcı turkuaz tonu da ortaya çıkmıştı.

O kadar şaşırmıştım ki bana atılan bir sonraki kar topundan kaçamadım, kar topu boynuma çarptı ve buz gibi parçalar önümden aşağı doğru indi. Haykırarak bu saldırıya karşılık verdim. Kısa süre içinde hepimiz kar ve buz içinde kalmıştık, savaşımıza devam ederken kahkahalarımız ön bahçede yankılanıyordu.

"Ember!" Arkamızdan gelen şoke olmuş bir ses, hem benim hem de mavi saçlı arkadaşımın sıçramasına neden oldu.

Arkamıza döndüğümüzde, hâlâ Elliot'ın koluna yapışmış halde olan Imogen'in kocaman ve öfkeli gözleriyle üvey kız kardeşine ters ters baktığını gördük.

Ember durdu ve birkaç saniye boyunca Imogen'in gözlerine baktı, turkuaz gözleri meydan okumayla parlıyordu. Sonra iç geçirerek karların üzerinden başlığını aldı ve başına takıp her bir taç tutamını görünmeyecek şekilde başlığının içine tıktı. İçinde bulunduğumuz ruh hali açık bir şekilde kırılmıştı. Savaşımıza devam etmeye cesaret edemeyen çocuklar dağıldılar.

Imogen kendini toparladı, dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Ah Gemma, sana harika haberlerden bahsetmeliyim."

"Nedir?" diye sordum, bize doğru yaklaşırlarken.

Elini Elliot'ın kolundan çekip heyecanla göğsünün üzerinde birleştirdi. "Bay Rochester bir baloya ev sahipliği yapmayı kabul etti. Burada, köşkte!"

Gözlerim açıldı. "Öyle mi?"

"Görünüşe bakılırsa öyle," dedi Elliot dişlerinin arasından, dudaklarında gözlerine yansımayan gergin bir gülümseme vardı.

"O çok lütfekar," dedi Imogen. "Verity Otel'in balo salonu hâlâ inşaat halinde olduğu için Vernon'un sosyal sezonu henüz başlamadı. Ama bu... mükemmel olacak. Balonun yemek salonunda gerçekleşeceğini düşündüğüm için elbette ki tüm kenti davet etmemeliyiz. Oldukça ferah bir oda ama kesinlikle büyük bir kalabalık için uygun değil. Ayrıca, gerçekten *herkesin* burada olmasını istiyor muyuz?"

"Kesinlikle istemiyoruz," dedim kuru kuru.

"Sabırsızlanıyorum. Bu akşamüzeri davetli listesini hazırlayacağım ve akşam size geri göndereceğim. Sonra sadece cumaya kadar beklememiz gerekecek."

"Cuma," diye tekrarladım. Bugünden itibaren beş gün vardı. Bir balo planlamak için beş gün. Elliot'a baktığımda, yüzündeki vazgeçişini gördüm. İşte o zaman hızla dökülen taçyaprakları hatırladım. Belki de Imogen'in bağlanmasını güvence altına

almamız için tam olarak ihtiyacımız olan şey bir baloydu. Dans etmekten daha romantik olan bir şey yoktu. Ki elbette, benim bir daha asla bir baloya katılmayacağıma yemin etmemin nedeni de buydu. Bu baloda dans etmeyecek ancak çalışacak olmam iyi bir şeydi.

“Eğer uygun müzisyenler bulmak için çok erkense,” dedi Imogen, “belki Ember piyano çalabilir. Yeterince iyi çalışıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ember dans etmek istemeyecek mi?”

Imogen burnunu havaya kaldırdı. “Elbette ki istemeyecek.”

Tek kaşımı kaldırarak Ember’a baktım. Bunun karşılığında o da bana çarpık bir şekilde gülümsedi ve gözlerini devirdi; Imogen, Elliot’a bakmakla fazlasıyla meşgul olduğu için bunu fark etmedi. Ember, “Eğer isterseniz çalmaktan memnun olurum,” dedi.

“O zaman kararlaştırıldı,” dedi Imogen. “Şimdi planlanacak çok şey var. Yeni bir elbiseye ve ayakkabılara ihtiyacım olacak. Şimdi gitmemiz lazım çünkü ben de hemen çalışmaya başlayabileyim.”

“Bugün beni ziyaret etmen çok nazikçeydi,” dedim.

Imogen adeta söylediklerimi anlamamış gibi kaşlarını çattı. Sonra beni ziyaret etme bahanesini hatırlamış gibi gülümsedi. “Evet, bugün seni görmek harikaydı. Ve sizi de, Bay Rochester.” Eğilerek selam verip ona döndü ve sonra onun önünde durdu, beklentiyle iki yana sallanırken eteğinin ve paltosunun uçları hışırıyordu.

Elliot yardım etmem için bana bakıyordu, dolayısıyla ben de parmağımın elimin üzerine vurup sonra da dudaklarımı hafifçe büzdüm. Bakışları dudaklarımın üzerinde biraz fazla kaldı. Sonra başını iki yana sallayarak dikkatini yeniden Imogen’e verdi. Onun elini nazikçe kendi ellerinin içine aldı, yavaşça kaldırdı ve eğilerek hafifçe öptü.

Elliot'ın dudakları onun tenine değerken bir öfke patlamasının göğsüme çarptığını hissettim. Nefes alarak bu hissi uzaklaştırdım.

“Cuma günü görüşürüz,” dedi Elliot ve sonra onun elini bıraktı.

“Her an bunu düşüneceğim,” dedi Imogen istekli bir şekilde. Gözlerini Elliot'tan çekmek için bir çaba sarf ettikten sonra bakışlarını çevirdi ve benim önümde durarak başını salladı. “Gemma, bu akşam davetli listemi bekleyebilirsin.”

Ben de başımla onayladıktan sonra Imogen, Ember'ın koluna girdi. Uşakları, onların at arabalarının vagonuna binmesine yardım ettiler ve kapıyı onların ardından kapattılar.

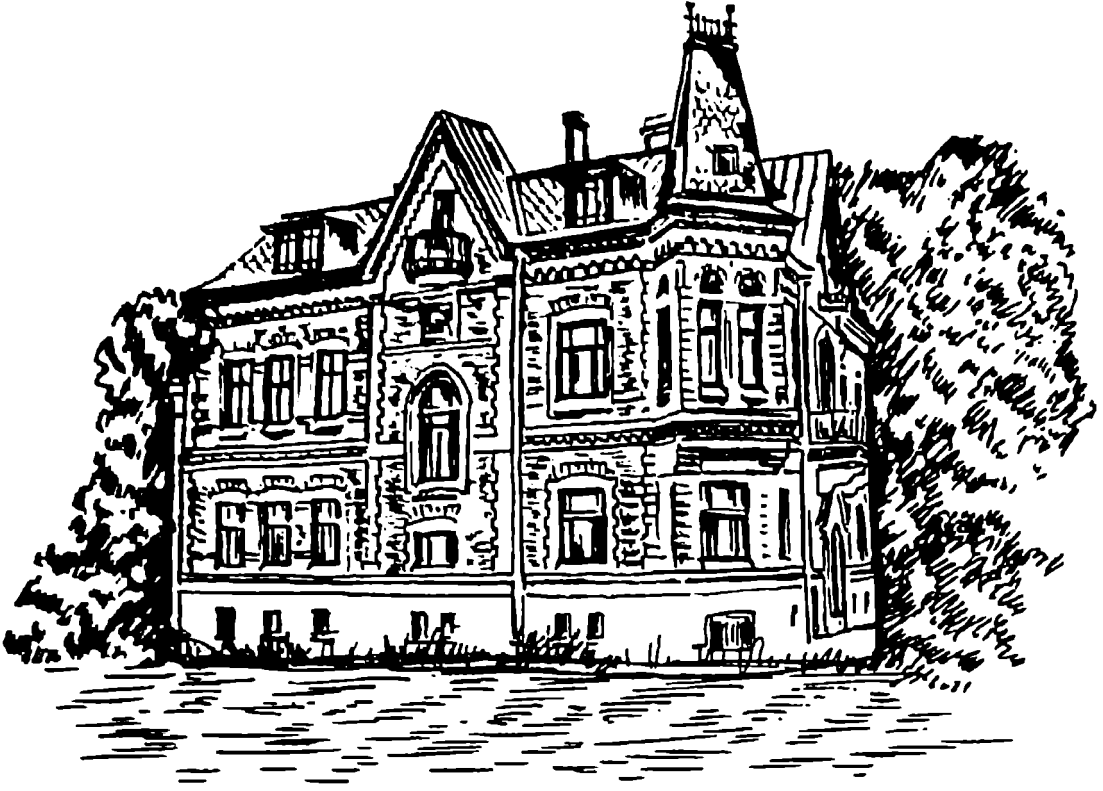
Derin bir şekilde nefesimi verdim ve at arabasının uzaklaşmasını izledim. “Gayet iyiydin.”

Elliot yanıma geldi. “Berbattım.”

Dönüp ona baktım. “Nasıl? Bu balo tam ihtiyacımız olan şey. Balonun sonuna geldiğimizde sana öyle bir vurulmuş olacak ki senden hiç vazgeçmek istemeyecek.”

Dişlerini gıcırdattı. Bir elini beline koyup diğeriyle çenesini ovuşturdu. En sonunda, “Ben dans etmeyi bilmiyorum,” dedi.

Bir an için şaşırıp kaldım. Böyle bir ihtimal hiç aklıma gelmemişti ancak sanırım bir kurt faenin insan danslarını öğrenmeye çok az ihtiyacı olurdu. “Bu bir sorun,” diye itiraf ettim. Bakışlarımı uzaklaşmakta olan at arabasına çevirdim, zihnimde bir fikir oluşuyordu. “Sanırım buna bir çözümüm var.”

Yirmi Yedinci Bölüm

İki gün geçti ve her gün beşer taçyaprak daha döküldü. Bunun ardındaki matematiği çözmek kolaydı ve yapraklar artmadan dökülmeye devam ederse, o zaman elimizde yaklaşık altmış yaprak kalıyordu. Yani laneti kaldırmak için elimizde on iki gün kalmıştı. Azalan zamanın gerginliğini hissederek, yaklaşmakta olan baloya hazırlanmak için elimden gelen tüm çabayı gösterdim. Ve eğer işler umduğumdan bile iyi giderse bu, dördüncü aşamaya geçeceğim gün olacaktı: Imogen'e lanetten bahsedeceğim ve sevgilisi için ne yapması gerektiğini söyleyeceğim gün.

Bu düşünce zihnimin hızla çalışmasını sağladı. Bu balo gerçekten Imogen'in en değer verdiği şeyi feda etmek için istekli olmasını sağlayacak mıydı? Dans etmenin canlandırıcı etkilerini biliyordum. Ayrıca Imogen'in evlenmek istemesinin, romantik hislerini güçlendireceğini de biliyordum ancak... Tanrı aşkına bu plan delice bir plan mıydı?

Hayır, işe yarayacak, diye hatırlattım kendime. Imogen soylu bir eşe sahip olmak için her şeyi yapardı. Bu laneti *kaldıracaktı*.

Yemek salonuna doğru giderken bir slogan gibi bunu içimden tekrarlıyordum, bedenim kaygı ve heyecanlı bir beklenti karışımıyla uğulduyordu. Bundan sonraki birkaç saat, balonun ve Elliot'ın Imogen'i etkileme yeteneğinin başarısını garantileyebilir ya da yok edebilirdi.

Yemek salonuna girdiğimde, odanın parlak ve geniş göründüğünü gördüm, sabahın geç saatlerinin güneşi pencerelerden içeri sızıyor ve mermer zemini aydınlatıyordu. Masa ve sandalyeler uzaktaki duvarın kenarına çekilmiş, alanı üç gün içerisinde gerçekleşecek balo için açık ve hazır bir hale getirmişti.

Odanın bir köşesinde Foxglove'un koyu akaju kuyruklu bir piyanonun önünde durduğunu gördüm. Ember piyanonun önündeki taburede oturmuş, parmakları tuşların üzerinde uçarak olabilecek en güzel melodiyi yaratırken, turkuaz rengi saçları sırtına dökülmüştü. Çıkardığı başlığı yanındaki taburede duruyordu.

Onlara doğru yaklaşırken müzik beni sarmaladı ve kaygımın kısmen azaldığını hissettim. Kaygımın yerini umut aldı ve omuzlarımın rahatladığını, dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim.

Foxglove beni gördüğünde elini piyanoya doğru uzattı ve kaşlarını indirip kaldırdı. "Hoşunuza gitti mi?"

Ember çalmayı bıraktı ve bana bakmak için taburesinde döndü, yüzü parlıyordu. "Bayan Bellefleur!"

"Lütfen, bana *Gemma* de," dedim ve sonra sırtarak Foxglove'a baktım. "Bayıldım! Balo için mükemmel olacak."

"Evet, pekala, otel beyaz bir piyano kullanmayı tercih ettiği için bunun kullanılmasını memnuniyetle kabul ettim."

"Elinizde bir tane olduğu için çok minnettarım. Ve bugün ikinizin de gelmesine çok memnun oldum. Ember, senin evden

çıkmak konusunda pek şansın olmayacağından endişeleniyordum.”

“Bayan Coleman ve üvey kız kardeşlerim bugün elbise almak için alışverişe çıktılar,” dedi. “Akşama kadar gelmezler. Bundan eminim.”

“Ben de hiç kimse fark etmeden önce onun evde olmasını sağlayacağım,” diye ekledi Foxglove. “Uygunsa kısa bir süre içinde başlayabiliriz. Bay Rochester nerede?”

“Sanırım Amelie hâlâ baloda ne giyeceği konusunda ona yardım ediyor.”

Foxglove dudak büktü. “Kesinlikle *bu kadar* uzun sürmesi gerekiyordu. Ah, işte geldi.”

Döndüğümde Elliot’ın Amelie ile birlikte içeri girdiğini gördüm. Üzerinde gömlek ve pantolon vardı ve yüzünü buruşturmuş olması az sonra onu yapmaya zorlayacağım şey konusunda ne kadar isteksiz olduğunu gösteriyordu.

Foxglove onu tepeden tırnağa inceledi ve suratını astı. “Bay Rochester, tam da kıyafetiniz için prova yapmak isteyeceğinizi düşünüyordum.”

Amelie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Giymeyi reddetti,” dedi, “ama baloda giyeceği şeyi seçmeme izin verdi.”

“Pekala,” dedi Foxglove elini oldukça sabırsız bir şekilde sallayarak. “Hadi o zaman. Başlayalım.”

Amelie piyanonun yanına geldi ve dirseğini dayadı. Ember yeniden tuşlara dönmeden önce bana gülümsedi. “İstersen yanımda oturabilirsin,” dedi.

Onun bu teklifini kabul ettim ve yanına otururken başlığını alıp kucağıma yerleştirdim. Foxglove ve Elliot odanın ortasına gittiler, birbirlerinin karşısında durdular. Elliot’ın rengi solmuştu, bir dans dersinden başka herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Ember doğrudan şarkıyı çalmaya başladı, parmakları tuşların üzerinde ustalıkla dans ediyordu ve bu arada Foxglove bazı

temel adımları göstermeye başladı. Elliot sendeleyerek onun hareketlerini tekrarlamaya çalışıyordu, her hareketi sert ve garipti. Proteziyle oldukça zarif bir şekilde yürümeye başlamış olsa da alışkın olmadığı dans hareketleri onu yeniden topallamak zorunda bırakmış gibi görünüyordu. Ancak müzik çalmaya devam ettikçe, Foxglove'un olabilecek en bağışlayıcı eğitmen olduğunu gördüm. Ember çalmaya devam etti, Foxglove'un isteği üzerine şarkıyı yeni baştan çalıyor ya da Foxglove başka danslar göstermeye çalıştığında yeni şarkılara geçiyordu.

Dans eden çifti gülümseyerek izliyordum, onları bu şekilde görmek kalbimi hafifletiyordu. Kısa süre içinde Elliot endişelerini unutmuş ve eğitmeninin yanında gerçek bir ritim bulmuş gibi görünüyordu. Şaşkınlıkla, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmeye başladığını gördüm.

Aniden gözlerime baktığında yüzündeki gülümseme genişledi. Öncelikle ona bakarken yakalandığım için kızararak bakışlarımı kaçırdım ve dikkatimi Ember'in uçuşan parmaklarına çevirdim. "Çok güzel çalışıyorsun," dedim.

"Teşekkür ederim. Müziğe bayılıyorum. Üvey ailem çalmama pek izin vermiyor, dolayısıyla bu benim için bir zevk." Konuştuğu tüm süre boyunca, tek bir notayı bile şaşırmamıştı.

Kucağımda duran başlığı hatırladım ve ona baktım. "Umarım bunu sormamdan rahatsız olmazsın ama neden normalde saçlarını saklıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bayan Coleman böyle istiyor. Saç rengimin kalıtıma dikkat çekmesinden hoşlanmıyor."

"Kalıtımın mı?"

Bir an için gözlerime baktıktan sonra bakışlarını yine piyano tuşlarına çevirdi. "Ben yarı faeyim. Annem Rüzgar Meydanı'ndandı."

"Ah! Bunu bilmiyordum."

"Ve Bayan Coleman da bunun böyle kalmasını istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ama neden?"

“Ben de bilmiyorum. Utanç. Kıskançlık. Babamın vefatından sadece bir yıl önce evlenmişlerdi. Onun ölümünden elde ettiği servetse hızla azalıyor. Var olduğum için benden nefret ediyor.”

“Bu korkunç.”

“İdare ediyorum.” Çaldığı şarkı bitti ve parmakları tuşların üzerinden kaydı. Bir an için yüz ifadesinde bir hüznün belirdi. Elini daha önce görmediğim bir madalyona götürüp, parmaklarını onun üzerinde yavaşça gezdirdi, bakışları dalgındı.

Kalbim ağırlaştı. “Üzgünüm. Burnumu sokmamalıydım.”

Birkaç kere gözlerini kırptırdı ve sonra yeniden gülümsedi. “Sorun sen değilsin, Gemma. Bu şarkı... en neşeli olanlar bile bana ebeveynlerimi hatırlatıyor. Dans etmeyi severlerdi.”

Onu anladığımı, benim de annemi kaybettığımı söylemek istedim ancak Foxglove dikkatimi kendine çekti. “Sanırım gallop dansını tam olarak öğrendi! Gelin, Bayan Bellefleur. Bay Rochester’ın yanında benim yerimi alın. Onun dans edişini uzaktan izlemem gerek ki gerekirse başka düzeltmeler yapabileyim.”

Yüzüm kızardı, nabzım hızlandı. “Ah, yapamam. Çok uzun zamandır dans etmiyorum.”

“Amelie o zaman,” dedi.

Amelie kabul edip öne çıktığında neredeyse hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirdim. Foxglove’un bana biraz daha ısrar etmesini umduğumdan değildi ancak şimdi belki de kabul etmem gerektiğini hissediyordum. Ne de olsa Elliot’a yardım etmek içindi.

Foxglove, Elliot’tan uzaklaştı ve onun yerini Amelie aldı. Elliot, Amelie’nin bir elini tutup boştaki elini beline koydu. Bunun karşılığında Amelie de elini nazikçe onun omuzuna koydu. Foxglove gözlüğünü düzeltti, onları inceledi ve sonra birkaç düzeltme daha yapmak için öne çıktı. Ne kadar denerse dene sin, Elliot’ın kolu hâlâ kaskatı görünüyordu. “Her neyse,” dedi

Foxglove oflayarak. “Sanırım pratikle daha doğal görüneceksiniz. Şimdi, başlayın.”

Ember, sonuncusuyla benzer ritimde yeni bir şarkı çalmaya başladı ve Elliot ile Amelie yana doğru kayarak dansa başladılar. Elliot neredeyse tökezleyecekti Amelie onun ritmi yakalamasına yardım etti, fazlasıyla sabırlıydı ve gülümsüyordu. Aynı Foxglove ile olduğu gibi kısa süre içinde Elliot zamanla rahatlamış gibi görünüyordu, ritmi bulmuştu, kaymaları ve dönüşleri giderek artan bir rahatlıkla yapıyordu. Gülümsemesiyle gözlerinin kenarları kırışıyordu. Bir sonraki harekette neredeyse tökezleyecekken kahkaha atarak bunu geçiştirdi ve yeniden kendini ritme kaptırdı. Kolu biraz olsun gevşemiş görünüyordu. Onun gerçekten de berbat bir dansçı olmadığını söylemem gerekirdi.

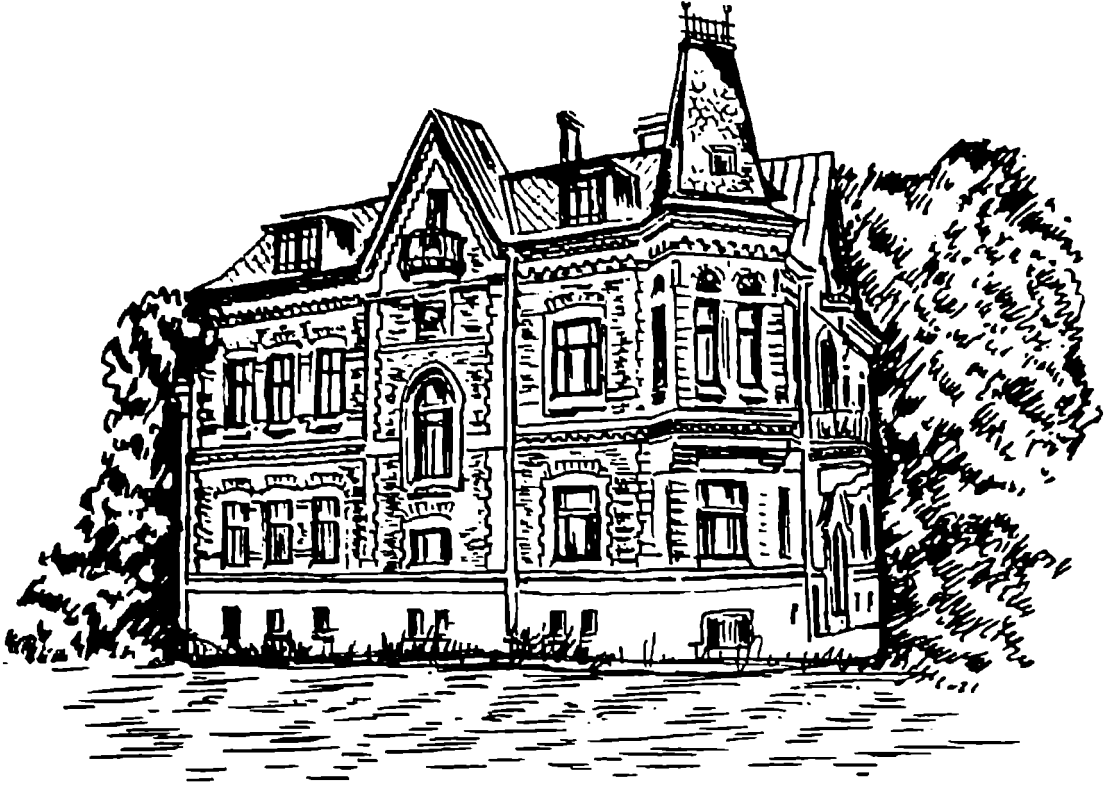
Imogen kesinlikle memnun kalacaktı.

Üzerime beni dermansız bırakan bir his çöktü ve dans eden çifti farklı bir gözle incelemeye başladım. Şu anda Amelie’nin sırtında olan eli kısa bir süre sonra Imogen’in belinde olacaktı. Şu anda Amelie’nin yüzüne doğru parlayan gülümsemesi, yakında ezeli düşmanımı etkileyecekti. Öfke ve tikslenme -yoksa... *kıskançlık mıydı bu?*- kalbime akın etti. Ancak neden? Neden umurumdaydı ki? Onun kollarının arasında ben mi olmak istiyordum? Onun beni baştan çıkarmayı planlamasını mı istiyordum? Elbette ki hayır! Onun lanetini kaldıran kişi ben olamazdım. Onun hayatını kurtarmak konusunda ne kadar kararlı olursam olayım, bedeli ne olursa oldun en değer verdiğim şeyi feda etmem mümkün değildi: özgürlüğümü ve bağımsızlığımı. Bunu yapanın değer verdiği tek şey elbiseler, altın ve mücevherler olan Imogen olması gerekmiyor muydu? Tüm bunlar bittiğinde, o sadece gururunu kaybedecekti ancak benim kaybedecek çok şeyim vardı.

Kalbim, müziğin neşeli temposuyla uyumsuz bir şekilde öfkeli bir ritimle atıyordu.

Daha en başından neden bunları düşünüyordum ki? Elliot benim için sonsuza kadar bir şey ifade edemezdi. Onunla birkaç şefkatli an geçirdiysem ne olacaktı ki? Avluda öpüşmek üzere olduğumuzu düşünüyorsam ne olacaktı? Bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Hiçbirinin. Çünkü bana değil, kurt şekline değer veriyordu. Ve lanetin kalkmasından itibaren onu bir daha asla görmeyecektim. En azından kesinlikle Elliot Rochester olarak görmeyecektim. O bir kurt kral ve daha önce olduğu gibi büyümlü güçler ile donanmış bir ölümsüz olacaktı. Onun uzun, sonsuz hayatındaki mutsuz bir olay dahilindeki titreşimden fazlası olmayacaktım.

Sıcaklık ensemden yukarı doğru yayılırken, boğazıma bir yumru oturdu. Oda aniden fazla küçük ve fazla sıcak gelmeye başlamıştı, müzik fazla yüksekti ve Elliot'm kahkahaları kulaklarımı tırmalıyordu. Veda etmek için tek bir kelime etmeden piyanonun önündeki tabureden kalktım ve tüm bu saçmalığı ardımda bırakarak uzaklaştım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

O dama geldiğimde, kendimi aptal gibi hissetmemek için tek bir çarem vardı: edebi oylanma.

Elliot, Imogen ve balo salonu danslarına dair tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak, komodininin üzerinden *Mürebbiye ve Kont* kitabını aldım ve yatağa yerleşip sırtımı yastıklara yasladım. Kitabı dün zaten bitirmiştım ancak zihnimin işlerle, planlarla ve hazırlıklarla fazlasıyla meşgul olduğu düşünüldüğünde, kaçırdığım çok şey olduğuna emindim. Ayrıca, zaten her kitabı iki ya da üç kere okuyordum.

Kitap üzerimde tam da aradığım etkiyi bıraktı ve kısa süre içinde kelimeler beni uydurulmuş bir dünyanın içine çekti. Mutlu sonların gerçek olduğu ve aşkın her şeyi yendiği bir dünya. Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Ancak şu anda, sadece orada yok olmak istiyordum. Mürebbiyenin başka bir kadınla nişanlı olan yakışıklı kontla tanışma yolculuğunu takip ederken

kendimi kaybettim. Mütevazı, mürebbiyeden çok daha güzel ve üstün bir kadınla. İlk başta, bu hikayenin beni can evimden vurabileceği düşünülürken, içimde rahatsız edici duyguları ortaya çıkaracağını düşünüyordum ancak bu serileri ve mürebbiyenin önünde sonunda sevdiğini elde ettiğini bildiğim için hikaye beni yatıştırdı.

Aradan saatler geçti. Odamdaki ışıkları açtığımı hatırlamıyordum ancak bir noktada açmış olmalıydım çünkü gün ışıkları yok olup geceye dönerken hâlâ okuyabiliyordum. Hikayenin daha derinliklerine sürüklenip, gerçek hayattan tamamen uzaklaştım. Kitabın sonuna yaklaşırken ve özellikle kalp sıkıştıran -mürebbiye ve kontun ilk defa arzularına teslim oldukları- bir bölüme geldiğimde bir tedirginlik beni ele geçirdi. Gözlerimle sayfadaki kelimeleri okurken zihnimde görüntüler beliriyordu ve kontu zihnimde canlandırırken bir hata yaptığımı fark ettim. Kitabı ilk okuduğumda da bunu birkaç kere yapmıştım ancak bu sefer aynı değildi. Bu sefer, kontun görünüşünü zihnimde yazarın yazdığı kontu uygun tutmuştum.

Şimdiye kadar...

Kont, mürebbiyenin yüzünü ellerinin arasına aldı, bakışlarıyla onu yakıyordu. *Lal taşı renginde* gözleriyle. Ve açık sarı saçlar yerine kontun uçlarında altın rengi dokunuşlar olan kahverengi saçları vardı. Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ve kendimi yeniden tarif edilen sahneye verdim. Kont dudaklarını mürebbiyenin dudaklarına değdirdi ve sonra mürebbiye bedenini ona yaslarken kollarını kontun boynuna doladı. Ancak kontun kollarında olan kızıl saçlı mürebbiye değildi. Bendim. Ve kont da kesinlikle kont değil, Elliot'tı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve hayali karakterleri olmaları gereken yerlere yerleştirdim. Sarışın kont. Kızıl saçlı mürebbiye. Sonra hikayeye yeniden daldım, okumaya devam ederken nabzım hızlanıyordu. Kont mürebbiyeyi duvara yasladı ve mürebbiye, dudakları onun dudaklarındayken inledi. Dudaklarım

ahlaksız bir gülümsemeyle kıvrılırken parmaklarımı dudaklarımın altına götürdüm. Aşk sahneleri her zaman benim böyle sapkın hissetmeme neden oluyordu.

Kont, mürebbiyeyi güçlü kollarıyla kaldırdı ve onu yatağa doğru bir bebek gibi kucağında taşıdı. Pekala, Elliot'ın bana bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordum. Ya da yapabilir miydi? O proteziyle iyi yürüyordu...

Kitabı sertçe kapattım, kızaran yanaklarım adeta yanıyordu. Bu da neyin nesiydi? Tanrım, neden Elliot'ın bunu yapabileceğini... Hayır, ne düşündüğümün ve neden düşündüğümün bile üzerinde duramazdım. Birkaç derin nefes alarak karakterlerin olması gereken görünüşlerini zihnimde sabitleştirdim ve kitabımı yeniden açtım. Doğru bölümü ve sayfayı bulmam birkaç saniyemi aldı ancak bulduğumda, kaldığım yerden devam ederken parazit düşüncelerin zihnime girmesine izin vermedim.

Kont mürebbiyeyi nazikçe yatağa yatırdı, sonra öpüşmelerini yeniden alevlendirmek üzere ona doğru eğildi. Mürebbiye bedenini ona doğru yaklaştırdığında ben de şehvetli bir sıcaklık hissettim. Okumaya devam ederken nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım. Kont bir eliyle mürebbiye'nin bacağı'nın üst kısmını okşamaya başladığında gözlerim açıldı. Sonra bedenini onunkinin üzerine yasladı, bakışları birbirlerine sabitlenmişti. Mürebbiye onun gömleğinin yakasına uzandı ve onu daha yakına çekti. Daha da yakına. Yeniden öpüştüler. Mürebbiye elini onun saçlarının arasından geçirdi, kahverengi saçları...

Durdum ve birkaç kere gözlerimi kırptırdım. Hayır, kahverengi değil. Kont sarışındı. O sahneye geri döndüm ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kont sarışın *değildi*, hatta o kont bile değildi. O, Elliot'tı. Ve birlikte olmaya hazırlandığı kadın da kızıl saçlı mürebbiye değil, siyah saçlı bir kızdı: Bendim.

Sinirli bir şekilde inleyerek kitabımı bir kere daha kapattım ve bir kenara attım. Ancak şimdi ne kadar ısındığımı fark etmiştim, terler koltuk altlarımda birikmiş ve ensemden aşağı

akıyordu. Oswald'dan bu yana... aylardır sevgilim olmadığını itiraf ediyordum ancak aşk sahnelerini okumak nadiren benim bu kadar ateşli ve rahatsız olmama neden olurdu. Şu anda yapılacak tek bir şey vardı. Hemen dışarı çıkmam gerekiyordu.

Apar topa botlarımı ayaklarıma geçirip pelerinimi giydim ve sonra hızla kapıma doğru gittim. Kapıyı hızla açtığımda neredeyse bir duvara çarpıyordum ve sonra çarpmak üzere olduğum duvarın kapıyı çalmak üzereymiş gibi yumruğunu kaldırmış olan Elliot olduğunu fark ettim. İrkildim ve geriye doğru bir adım attım. Suçluluk midemi burarken, ona baktığımda yüzümün nasıl kızardığını görmediğini umuyordum. Alnımın üzerinde birikmiş olan terleri görebiliyor muydu? Gözlerim sadece birkaç saniye önce hayal ettiğim uygunsuz anları ele veriyor muydu?

Bu soruları zihnimden uzaklaştırmak ve normal davranmak için tüm irademi kullanmam gerekti. "Elliot," dedim istediğimden daha nefes nefese bir şekilde, "burada ne yapıyorsun?"

Yumruğunu aşağı indirdi ve geriye doğru bir adım attı. Üzerinde dans provasında giydiği gömleğiyle pantolonu vardı ve protezi hâlâ yerinde duruyordu. "Seni yoklamaya geldim. Yemek salonundan çok ani ayrıldın ve o zamandan bu yana seni görmedim."

"Beni yoklamaya mı? Neden beni yoklama ihtiyacı duydun ki? Sadece... yapacak çok iş vardı. Kendime orada boş boş oturup kenarda senin dans etmeni izlemek için izin veremezdim." Son kelimeleri acı bir şekilde söylemiştim.

Bana şöyle bir baktı. "Dışarı mı çıkacaktın?"

"Şey, ben..." Eğer evet desem ne olacağını biliyordum. Bana eşlik etmeyi teklif edecekti ve ben de ona yakın olmak zorunda kalacaktım. "Çıkacaktım ama fikrimi değiştirdim. Sanırım içride kalacak ve erken yatacağım."

Onun gitmesini bekliyordum ancak o kaşlarını çatı. Gözlerimin içine baktığında kendime engel olamadım ve o utanılacak

imgeler gözlerimin önüne geldi; gözlerinin benimkilerden birkaç santim ötesinde olduğu, dudaklarını dudaklarıma bastırıldığı...

Bakışlarımı kaçırdım ve içim arzuyla ısınırken dudaklarımı büzdüm.

“Yolunda gitmeyen bir şey var,” dedi, sesi kısık bir hırlama gibi çıkıyordu, kaskatı duruyordu. “Ne oldu?”

Onun tepkisi beni şaşırttı ve buna hemen bir çare bulmak zorunda olduğumu fark ettim. Bir yalana ihtiyacım vardı. Hızlıca. Omzumun üzerinden bakarken gözlerim hain kitabıma takıldı. Bakışlarımı ona çevirirken yüz ifademini düşmesine izin verdim. “Okuyacak bir şeyim kalmadı. Kitaplarımın hepsini kentteki evde bıraktım ve buraya geldiğimden beri sadece bir kitap okuyabildim. Benim... iyi bir kitap olmadan rahatlamam çok zor. Hepsi bu. Endişelenilecek bir şey yok.”

Omuzları gevşedi. “Senin bu kadar hevesli bir okur olduğunu fark etmemiştim. Üzgünüm. Bunu daha önce yapmalıydım.”

“Neyi?”

Döndü ve elini sallayarak kendisini takip etmemi işaret etti. “Gel. Kütüphanemle tanışma zamanın geldi.”

Bunu alayla söylemişti ancak benim için söylediği kelimeler, hiç düşünmeden ardından gideceğim birer büyü gibiydi. “Kütüphane,” diye tekrarlardım saygılı bir ses tonuyla. Köşkü ilk kez gezdiğimde bir kütüphaneden bahsedildiğini duymuştum ancak henüz kütüphaneyi kendim görmemişim.

Elliot kahkaha attı. “Bu da lanetin en zalim şakalarından biri.”

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak yine de tanıdık holler ve merdivenler boyunca onu takip ettim. Sonra köşkün daha önce hiç girmediğim ve kralın yatak odasına yakın olduğuna oldukça emin olduğum bir kanadına eriştik. Holde yavaş ve acelesiz adımlarla yürürken, buranın çok temiz olmasına şaşırdım. Köşkün temizlik işleriyle görevlendirdiğim

herkes burada işlerini kalpten yapmıştı ve planımız için temizlenmesi gereken toplu alanların dışındaki yerler ihmal edilmiş gibiydi. Eğer işin aslını bilmeseydim, Elliot ve sürüsünün bu yerle gurur duyduğunu düşünürdüm.

Koridorlar biraz daha darlaştı ve Elliot'a biraz daha yakın yürümek zorunda kaldım. Bundan ve etrafımızdan dolayı, onunla ilgili farkındalığım artıyordu. Köşkün daha önce hiç görmediğim bir kanadındaydık ve yürürken omuzlarımız birbirine temas ediyordu. Boğazımı temizledim. "Pekala, dans dersin nasıldı?"

Yüzünde alaycı bir sırıtışla bana baktı. "Sence nasıldı? Senin şu planında olan her şey gibi o da tam bir işkenceydi."

Kelimeleri ters olmasına rağmen ses tonu yumuşaktı. Bu, midemde hissettiğim gerginliğin biraz hafiflemesi için yeterli oldu. "O zaman kulağa etkili olmuş gibi geliyor."

Omuz silkti. "Galop, vals ve polka danslarını öğrendim. Sonra kadril ve sonra da kotilyon denen dansı öğrenmeye çalıştık ama sürümün bizimle birlikte öğrenmeye çalışan bir kısmının yardımlarına rağmen tam bir karmaşayla sonuçlandı."

Bu görüntüyü gözümün önüne getirmeye çalıştım ve bunu kaçırmış olduğum için neredeyse üzüldüm. Gri ve Karasakal'ın, bu dersi öğrenmek zorunda kalsalardı ne kadar rahatsız olacaklarını zar zor hayal edebiliyordum. Kadril ve kotilyon gibi grup dansları, acemiler için oldukça karmaşık danslardı.

"Üç dans yeterli olacaktır," dedim. "Bu sana Imogen ile geçireceğin oldukça fazla zaman verecek ve niyetini belli edip onun ayaklarını yerden kesmen için yeterli olacaktır." Bu kelimeleri söylerken kendimi hafifçe gülümsemeye zorladım ancak kalbim sıkışmaya devam ediyordu.

Elliot kapalı bir kapının önünde durarak, beni bu konu üzerinde daha fazla konuşmaktan kurtardı. "İşte geldik."

Elliot, karanlık bir odanın kapısını açıp eliyle duvardaki bir şeyi yoklarken nabzım beklentiyle hızlandı. Duvardaki

şamdanların üzerindeki ışık kürelerinden sıcak bir ışık yayılıyor, birkaç oturma yeri bulunan, birkaç büyük pencere haricinde duvarları yerden tavana kadar kitaplarla dolu mütevazı bir odayı aydınlatıyordu. Her pencerenin önünde kapitone bir koltuk vardı ve tüm varlığımla hemen elimde bir kitapla bunlardan birine oturmak istiyordum. Odanın içine doğru bir adım attım ve etrafımda dönerek yüzlerce kitabı inceledim.

“Kütüphanem,” dedi ciddi bir ses tonuyla, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde dururken.

Tek kaşımı kaldırıp gözlerine baktım. “Sesiniz neden bu kadar memnuniyetsiz çıkıyor, Bay Rochester?”

Çenesinin hareketinden dişlerini gıcırdattığını anlayabiliyordum. “Bu kitapların her biri bir insan tarafından yazılmış.”

Hissettiğim neşenin bir kısmı uçup gitti, hatta tamamen yok olma tehdidi bile vardı. “İnsanlar. Şiddetli bir şekilde nefret ettiğin insanlar.”

Kitaplıklardan birine doğru yavaşça birkaç adım attı. “Bu kitaplar kurgu, Gemma.”

“Ah, yani şimdi kurgu da mı senin için sıkıntı oldu?”

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı, ses tonu gerginleşirken bakışları da dalgın bir hale gelmişti. “Bu kitaplarda çok fazla... duygu var. Bedenimin buna tepki verme şeklinden hoşlanmıyorum.”

Bu beni şaşırttı ve öfkemin bir kısmını azaltmayı başardı. Ona doğru yaklaştım. “Bu onları okumayı denediğin anlamına mı geliyor?”

“Ara sıra canım sıkılıyor,” dedi çekimser bir şekilde omuz silerek.

“Peki bedeninin okuduklarına tam olarak nasıl tepki veriyor?” Sorduğum sorunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark edince aniden bedenimin ısındığını hissettim, özellikle de hayali kont-Elliot ile ilgili kurduğum ahlaksız fanteziler hâlâ taze bir şekilde zihnimde olduğu için.

Ancak o, bunda ahlaksızca herhangi bir şey bulmamış gibi görünüyordu. Bir kurt olarak hissetmediğim şeyler hissediyordum. “Kitaplar bana sahip olmamam gereken deneyimler, bana ait olmayan duygular veriyor. Fiziksel olarak bana hiçbir şey olmamasına rağmen kitaplarda gözlerimden yaşlar akmasına, kalbimin acımasına neden olan kelimeler var. Bu, insanların bulaşmak istemediğim bir büyü.”

Cevabı beni hem eğlendirdi hem de hüznlendirdi. “Elliot, buna empati deniyor. Bu, bir büyü değil. Kurtların da -ve dolaşısıyla şeytani faelerin de- duyguları olduğuna eminim.”

“Bu şekilde değil. İçgüdülerimiz tarafından yönlendirilen arzular hissederiz. Ama bu kitaplardaki sayfalar...” Başını iki yana salladı. “Açıklayamıyorum ama benim üzerimde güçlü bir etkileri var.”

“Bürün mesele de bu,” dedim. “Kurgunun var olmasının nedeni de bu. Bizi gerçek hayatta hiçbir zaman gidemeyeceğimiz yerlere götürür, yaşama şansımız olmayabilecek duyguları ve deneyimleri hissetmemize olanak sağlar. Bu korkulacak bir şey değil. Kurguyu bir lütuf olarak görmemen çok yazık.”

“Lütuf mu? Nasıl?”

“Pekala, kitapların hoş olmayan şeyler hissetmene neden olabileceği doğru. Üzücü şeyler, kayıplar, keder. Ama mutlu şeyler hissetmeni de sağlayabilirler. Belki de hiçbir zaman sahip olamayacağın mutlu sonlar ve kararlar.”

Sessiz birkaç saniye boyunca beni inceledi. “Okumayı bu kadar çok sevmenin nedeni bu mu?”

Gözlerimin içine bakarken kendimi açığa vurduğumu fark ettim. En savunmasız gerçeklerimden birini göstermiştim. “Evet,” diye fısıldadım. “Karar verme şansına hiç sahip olmadığım durumları deneyimlemek için okuyorum.”

Bana doğru yürüdü, bana doğru ilerlediği her santimde daha da sıcak bakıyordu. “Buna değer mi?”

Bu kadar yakında olmasından dolayı kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürdeyerek atıyordu. Kont-Elliot’la ilgili anılar zihnimin ön kısmına geliyor, dudaklarımın karıncalanmasına neden oluyordu. “Neye değer mi?”

“Sana ait olmayan bir acıyı hissetmeye. Kitabı kapattığın anda biten neşeyi, aşkı ve mutlu sonları hissetmeye. Buna değer mi? Yoksa sadece geri dönmeye zorlandığın gerçekliği daha soğuk bir hale mi getirir? Hiçbir şey hissetmemek daha iyi olmaz mıydı?”

Zorlukla yutkundum. Neden bu sorunun bir katmanı daha olduğu, kelimelerinin altında tam olarak anlayamadığım bir şey olduğu gibi bir hisse kapılıyordum? Durum ne olursa olsun, ona sadece gerçeği söyleyebilirdim. “Evet, değer. Hiçbir şey hissetmezsen, yaşamaya değer bir hayatın olmaz. Evet, güzel bir fanteziyle sürüklendikten sonra gerçek dünyaya dönmek acı veriyor ancak en azından bir süre için o fantezi bana ait oluyor. Gerçek olmamasının da hiçbir zaman gerçek olamayacak olmasının da bir önemi yok.”

“Hiçbir zaman gerçek olamaz, değil mi?”

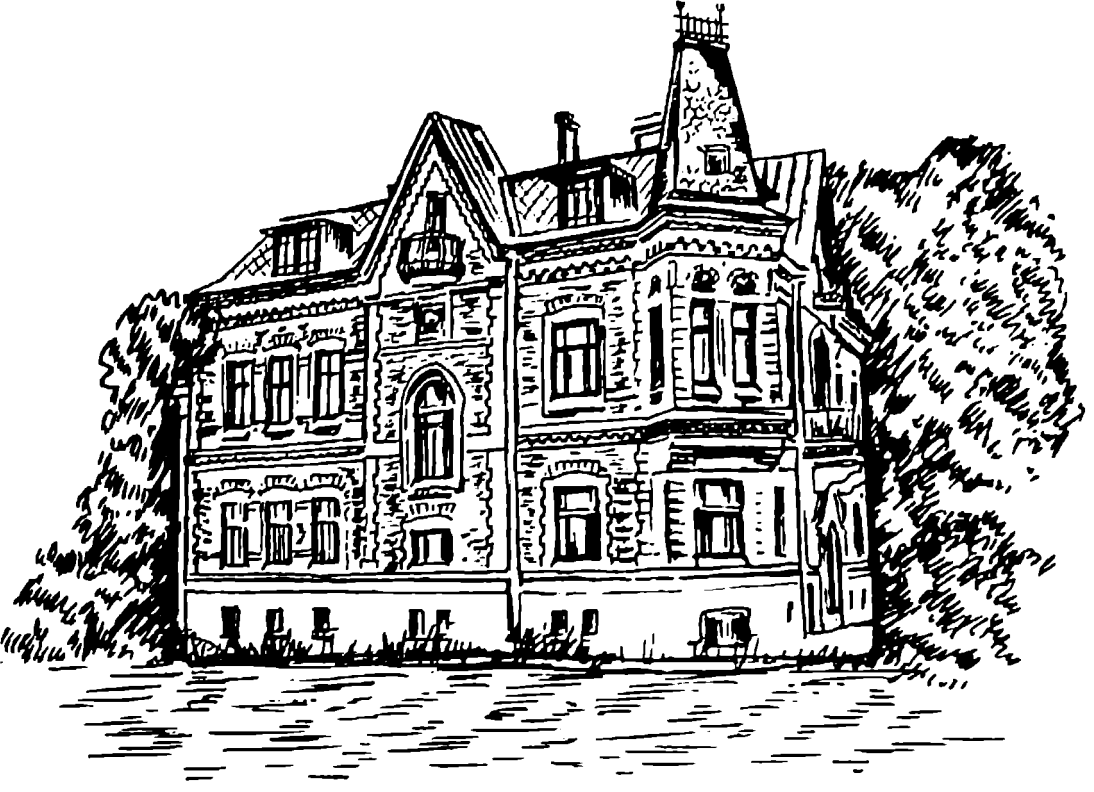
Kelimelerinin anlamını çözmeye çalışarak onun yüzünü inceledim. Bu sorunun onun üzerinde nasıl bir ağırlığı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ancak benim için “vazgeçtiğim her şey” anlamına geliyordu: aşkın gerçek olduğu ve erkeklerin kalbinin kallesiz olmadığı inancım anlamına. Arkadaşlarım tarafından küçümsenmediğim, sevdiğim insanların benim tarafımda olduğu bir dünya. Toplumun olmamı istediği kişi gibi değil, kendim olarak görüldüğüm bir hayat. Özgür olma şansı. Düşünürken, bunun gerçek *olabileceğini* fark ettim. Belki de hâlâ bir umudum vardı. Bu pazarlığı yapmamın amacı da bu değil miydi? Neden yeniden Isola’ya taşınmayı planlıyordum? Eğer sosyal yapılardan kurtulmam için gerekli olan bağımsızlığı yaratabileceğime inanıyorsam... o zaman belki de geri kalanın da gerçek olduğuna inanmayı öğrenebilirdim. Yeniden... aşka inanabilir miydim?

Bu hem tehlikeli hem de yüzleşmeye henüz hazır olmadığım bir soruydu.

Elliot beni izliyor, sorusuna cevap vermemi bekliyordu. Bir kere daha, kelimelerinin benim göremediğim bir derinliği olduğunu hissettim. Aynı anda hem sert hem de kırılgan olduğunu hissettiğim bir derinlik. Bir kere -eğer bunu yapmayı seçersem- gün yüzüne çıkarırsam, bir daha yeniden gömülemeyecek bir şey.

Dolayısıyla bununla yüzleşmek yerine, onun yanındayken nadiren bir şey yaptım. Sahte kişiliğime büründüm.

Olağan bir şekilde omuz silkerek ve zorla gülümseyerek, "Neyin gerçek olup olamayacağını kim bilebilir ki? Şimdi, bana okumayı denediğin kitapları göster."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ellerimde yeni bir kitapla odama geri döndüğümde kendimi çok daha hafif hissediyordum. Elliot okumaya çalıştığı birkaç kitabı bana gösterdikten sonra, tadını çıkarmam için beni kütüphanede yalnız bırakmıştı. Bana gösterdiği dört kitabı inceledim ve sonra sırtı en yıpranmış olanı seçtim. Kitabın yıpranmışlığı köşkün bir önceki sahibine ait olduğunu gösteriyor olmasına rağmen, Elliot'ın en çok okumuş gibi görüldüğü kitabı seçmek istemiştim.

Odama geri döndüğümde yorganların altına girdim ve ilk sayfayı çevirdim. Hikayenin içine girdim ve normalde okuduklarıma hiç benzemediğini fark ettim. Görünüşe göre gecenin geri kalanında akıl sağlımı korumama yardımcı olabilecek nabız hızlandıran bir aşk, yakışıklı bir kahraman, heyecanlı bir skandal yoktu. Bunun yerine, kimsesiz bir sokak köpeğiyle karşılaşan öksüz bir oğlan çocuğu ve onların arasında gelişen bağla ilgili

acı tatlı bir hikayeyle karşılaştım. Gecenin geç saatlerine kadar okurup, okurken hem kahkaha atıp hem de ağladığımı fark ettim. Kitabın sonunda köpek kendi canı pahasına çocuğun hayatını kurtarıyordu ve bu da beni hıçkırarak ağladığım berbat bir halde bırakmıştı.

Kitabı göğsüme bastırmış bir halde ışıkları kapattım ve batanîyelerin altına sığındım, boğazımda aynı anda hem keskin hem de sıcak bir zonklama hissediyordum. Okuduğum kitaplarda mutlu sonlar oluyordu... Bu kitap gibi sonlanmıyorlardı. Ancak yine de kayıpla birlikte büyümenin, sevginin ve dostluğun bana kattıkları gibi bu hikayenin bana verdiklerini de asla silmek istemezdim. Belki de Elliot haklıydı. Belki de kitaplar, insanların yaptığı büyüünün garip bir şekliydi. Yoksa bir hikaye nasıl bu kadar tatmin edici ancak aynı zamanda bir o kadar kahredici hissettirebilirdi ki?

Kitaba daha sıkı sarıldım ve sayfaların kokusunu -klasik kağıt kokusuyla toprak ve çam ağacı kokusunun bir karışımı olan, giderek alıştığım ve sadece *Elliot* olarak tanımlanabilecek o koku- içime çektim ve sakinleştirici bir huzurla doldum. Uyku, bir yandan üzerime çökmeye çalışırken bir yandan da zihnimde kralın daha önce sorduğu sorunun yankılanmasına neden oldu. *Buna değer mi?*

Cevabım daha önce verdiğimin aynısıydı. *Evet, Elliot. Buna değer.*

Balonun olacağı gün geldi ve güneşin doğmasının hemen ardından bir etkinlik telaşının içine girdim. Tıpkı akşam yemeğinde olduğu gibi, o gün için çalışanlar kiralamıştık. Onlara olmaları gereken uygun yerleri ve görevleri hakkında talimatlar vermeye başladım. Foxglove balo salonuna son dokunuşları yapmak üzere geldi, yanında bu akşamki müzik için mütevazı orkestramızı

oluşturacak olan Ember'ı ve arkadaşşıma eşlik etmesi için kirala-
ladığı kemancıyı da getirmişti. Amelie de kısa süre sonra, seç-
tiği kıyafetlerle ilgili Elliot'ın herhangi bir sorun yaşamadığın-
dan emin olmak için geldi. Elliot ortalıklarda yoktu ancak onu
suçlayamıyordum. O gün giderek yaklaştıkça köşkün içindeki
kaos düşünöldüğünde, ben de uzakta, sessiz bir odada olmayı
tercih ederdim. Ancak evin kahyası olarak, bu akşamki ba-
lonun yönetilmesinin sorumluluğu tamamen benim omuzla-
rımdaydı. Benim için bir mola olmayacaktı. Saklanmayacak-
tım da.

Bir düşünce bana sürekli olarak eşlik ediyor, işimle ilgilenip
tüm hazırlıkları kontrol ettiğim sırada zihnimin gerisinde bana
dert olmaya devam ediyordu. Ne kadar meşgul olursam olayım,
bu akşam dans etmiyor olsam bile yine de insan içine çıkacak ol-
duğum gerçeğini düşünmeden edemiyordum. Kat yöneticisi ola-
rak takdimlerden ve her dans takımının dolu olduğundan emin
olmak benim görevimdi ve misafirlerin çoğuyla etkileşim içinde
olmak zorunda olacaktım. Ve Imogen'in küçük ve özel bir et-
kinlik olacağına dair sözlerine rağmen, gönderdiği davetli listesi
bunun tam aksini söylüyordu. Kentteki en soylu erkek ve ka-
dınların bazılarını davet ettiği göz önüne alındığında, son ak-
şam yemeğimize bu yana Elliot'ın ona olan ilgisi konusunda
Imogen'in özgüveni artmış gibi görünüyordu. Düzgün bir ba-
loda çok sayıda istekli dansçı olması gerektiğini bilmeme rağ-
men, onun bu kadar çok genç ve seçkin kadını çağırmasına şa-
şırmıştım. Muhtemelen, kazandığını düşündüğü şeyle gösteriş
yapmak içindi.

Bu midemin burulmasına neden olsa da aslında bunun
beni rahatlatmasına izin vermeliydim. Uğruna çalıştığımız şey
buydu: Imogen'in bağlılığı ve Elliot'ın duygusal yakınlığın-
dan dolayı duyduğu gurur. İçimdeki çekışmeler hiddetlenirken
Imogen'in sonunda yaşayacağı çöküşü düşünüp rahatlamaya

çalıştım çünkü laneti kaldırdıktan sonra kral onu defedecekti ve yüzündeki o kibirli sırıtış sonsuza dek yüzünden silinecekti.

Bu düşüncelerin hiçbiri yardımcı olmayınca, kendime son birkaç gün içinde beşer beşer dökülen taçyaprakları hatırlattım. Hesaplamalarıma göre, Elliot'ın lanetini kaldırmak için elimizde bir hafta ile dokuz gün arasında bir zamanı kalmıştı. Imogen bu akşam âşık olduğuna ikna edilmek *zorundaydı*.

Zorundaydı.

En azından davetli listesine eklediğim birkaç davetli beni gerçek anlamda teselli ediyordu, bunların arasında Foxglove, Amelie, Nina ve kitapçı Bay Cordell de vardı. Maalesef Nina'ya davetiye göndermek için babama da bir tane göndermem gerekiyordu, dolayısıyla kendimi onun varlığına karşı hazırlamak zorundaydım.

Güvenli bir şekilde köşkün bu akşamki organizasyona hazır olduğunu söyleyebildiğimde, hava neredeyse kararmıştı ve baloya sadece bir saat kalmıştı. Balo salonuna çevrilmiş yemek salonunun girişinde durup beğeniyle başımla onayladım. Ayarı azaltılan ışıklandırma sıcak, zarif bir şekilde parlıyordu. Mermer zeminler büyüleyici bir parıltıyla ışıldıyordu, odanın ruhu *romantizm* diye bağıırıyordu. Ember ve kemancı odanın uzak köşesine yerleşmişler, çalacakları ilk birkaç müzik için prova yapıyorlardı. Yaptıkları güzel müziğin melodileri süzülerek kulaklarıma geliyor, bitkin düşmüş sinirlerimi rahatlatıyordu.

İç geçirdim. Mükemmeldi. Bu, işe yarayacaktı.

“Neden giyinmedin?”

Elliot'ın sesini duyunca hızla arkama döndüm, onu üzerinde gömleğiyle görünce nabzım hızlandı. “Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Etrafta bu şekilde gezinirken ne düşünüyordun?”

“Bahçedeydim,” dedi kısık sesle.

Yüreğim ezildi. “Endişelenmem gereken herhangi bir şey var mı?”

Dişlerini gıcırdattı. “Değişen bir şey yok. Dört taçyaprak daha dökülmüş. Gecenin sonuna kadar beşincisinin de döküleceğinden eminim.”

Ses tonu ona uzanmak istememe neden oldu ve daha ne yaptığımı fark etmeden nazikçe elimi kolunun üzerine koydum. Bu temasın üzerine sızlayan avucum, bütün vücuduma bir sıcaklık dalgasının yayılmasına neden oldu ancak onu bırakmadım. Bunun yerine hafifçe kolunu sıktığımda rahatladı, omuzları düşmüştü. “Bir sorun olmayacak, Bay Rochester,” diye fısıldadım. “Eğer her şey planımıza göre giderse, bu akşam Imogen’le konuşacağım.”

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Farz edelim, bunu–”

“Hayır,” dedim kesin bir ses tonuyla. “Farz edelim demek yok. Sadece plana uy. Imogen ile dans et. Ona bir kraliçeymiş gibi davran. Ona gülümse, onunla sohbet et. O zekice fae hilesini kullan ve sanki şimdiye kadar gördüğün en çekici yaratık oymuş gibi davran. Bunu yapabilir misin?”

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Evet,” diye cevapladı.

Elimi kolundan çektim ve elimin boştaki kalınca ne kadar soğuk hissettirdiğini görmezden geldim. “Güzel. Beklememiz gereken şu. Balo saray dansıyla başlayacak, bu nedenle de ikinci dansı, valsı beklemen gerekiyor. İşte o zaman Imogen’i dansa kaldıracaksın. Altıncı dans polka, onuncu dans da galop olacak. Imogen’le edeceğin üç dans. Beğenini göstermek için üç şans.”

Verdiğim programı ezberliyormuş gibi, ben konuştuğum sürece başıyla onayladı.

“Şimdi, git giyin. Acele et!”

Bir adım uzaklaştı ancak sonra duraksadı. “Senin de giyinmen gerekmiyor mu?”

Bu soru ne kadar dağınık bir durumda olduğumu düşünmeme neden oldu. Bir ayna olmadan bile, saçımın bozulduğunu, dağılan tutamların yüzüme düştüğünü görebiliyordum. Ve elbisem temiz olmasına rağmen, gerginliğimin terlememe

neden olduğu düşünöldüğünde, kendimi kesinlikle temiz hissetmediğimi inkar edemezdim. “Sanırım haklısın. Baloyu düzenleyen kahyanın şu an göröndüğüm kadar bakımsız görünmemesi gerekir.”

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle kolunu uzattı. “Odanıza kadar size eşlik edeyim, Bayan Bellefleur.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Neden? Arkanı döner dönmez üstümü değıştirme önerini görmezden geleceğimden mi korkuyorsun?”

“Belki. Ayrıca yolda konuşma provası yapabiliriz ve sen de kendimi rahat hissetmeme yardımcı olabilirsin.”

“Tamam.” Onun koluna girerken kabullenmiş bir şekilde iç geçirdim. Bir kere daha birbirimize temas etmemiz üzerine avucum yine karıncalandı ancak bu farkındalığı zihnimin arka taraflarına ittim.

Ana kattaki koşuşturmayı ardımızda bıraktık ve yukarı kata yöneldik. Elliot yüzünde kibirli, alaycı bir ifadeyle bana döndü. “Bugün hava ne kadar güzel, siz de bana katılıyorsunuz, değil mi, Bayan Bellefleur?”

Gözlerimi devirdim ve aynı derecede tatlı bir ses tonuyla cevap verdim: “Ah, çok güzel, Bay Rochester. Akşamüzeri yağan kar tam görölecek bir manzaraydı. Esrarengiz bir şekilde dünkü karın aynısıydı.”

Dudaklarının kenarları hafifçe aşağı kıvrılarak bana hava hakkında yaptığımız son konuşmayı hatırlattı, sonu o rahatsız edici soruyla biten o konuşmayı. *Kış Meydanı’nda mutlu olabileceğini hiç düşünüyor musun?*

Daha ciddi bir ses tonuyla, “Kar bugün gerçekten çok güzeldi, birkaç kere pencereden baktım,” dedim. “Düşen her bir kar tanesi, elmas parçaları gibi parıldıyordu.”

Yüz ifadesi yumuşadı, gülümsemesindeki alaycılığın yerini içten bir neşe aldı. “Ben bunu her gün böyle görüyorum.”

Yatak odamın kapısının önünde durduk ve dönüp ona baktım. “Bana kapıma kadar eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Rochester. Şimdi acele edin ve sakın kendi balonuza geç kalmaya cüret etmeyin.”

Homurdanarak içini çekti. “Uygun bir zamanda geleceğime söz veriyorum.”

Söz vermek. Bu bir fae için ağır bir kelimeydi ancak onun *uygun bir zamanda* diyerek kendisine zaman tanıdığını görebiliyordum. Zeki pislik.

“Şimdi sen de bana yatağının üzerine bırakılmış elbiseyi giyeceğine söz ver.”

Şaşırdım ve bu garip isteğini anlamaya çalışırken birkaç kere gözlerimi kırptım.

Dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerini kıstı.

Bir saniye bile düşünmeden kapımı açtım ve hızla içeri girdim. Koyu kırmızı ipek kumaşın üzerine işlenmiş zarif kırmızı danteller, olduğum yerde kalmama neden oldu. Gözlerim şok, dehşet, sevinç ve kafa karışıklığıyla açılmış bir halde Elliot’a baktım. “Bu ne?”

Kapı çerçeveme yaslandı ve gözlerinde bir endişe titreşimi belirdi. “Bunu Amelie’ye senin için hazırlattım. Bugün bu kadar erken gelmesinin asıl sebebi buydu. Elbiseyi bırakmak için.”

Bakışlarım ondan elbiseye kaydı ve yeniden ona baktım, gözlerim nedenini anlayamadığım yaşlarla yanıyordu. “Neden?”

“Giyecek elbisen yoktu.”

“Elbise dolabında bana yetecek kadar çok elbise var.”

“Ama bir balo elbisesi yok.”

Konuşacak bir şey bulmadan önce ağzımı birkaç kere açıp kapattım. “Elliot, benim düzgün bir balo elbisesine ihtiyacım yok. Ben organizasyonu yöneteceğim, eğlenceye katılmayacağım.”

Omuz silkti. “Çalışanım olduğun için, benim organizasyonlarımda ne giyeceğin konusunda bir söz hakkımın olduğunu düşündüm. Bunu, giymen gereken bir üniforma gibi düşün.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Yani bunu giymek zorunda olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır, elbette ki öyle değil,” dedi alnını kırıştırarak. “Bu sadece... sadece bir hediye. Bunu almanı istedim. İstersen giy ya da hoşuna gitmediyse at. Gücenmem. Ancak bu elbiseyi üzerinde hiç görmezsem hayal kırıklığına uğramayacağımı söyleyemem.”

Nefesim kesildi; söylediği kelimelerin, gözlerindeki bakışın üzerine içime garip bir sıcaklık yayıldı. Sesinin tınısı kemiklerimde yankılanıyor, kelimelerinin yapabileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu. Bunun sadece kendi hayal gücümünden kaynaklandığından emindim ancak buna rağmen elbiseyi giymek istememe neden oluyordu. “Giyeceğim,” dedim, sesim nefes nefese bir fısıltı gibi çıkmıştı.

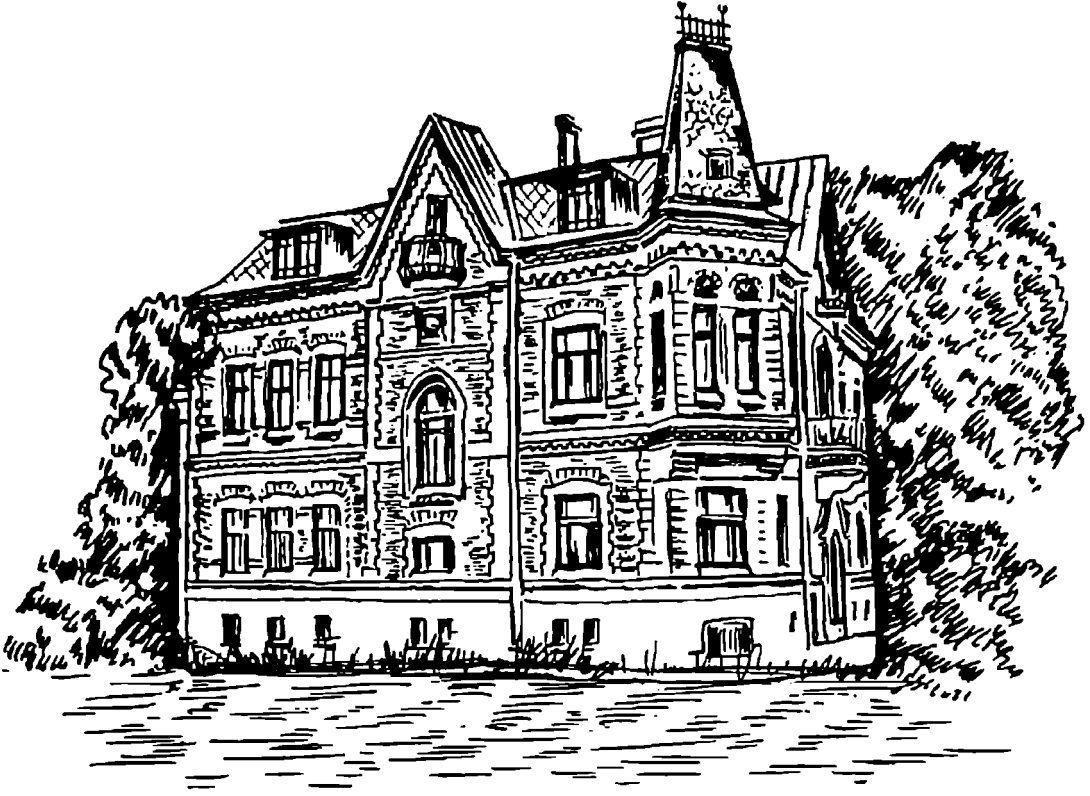
“Harika.” Kapı çerçevemden uzaklaştı. “O zaman kısa süre içinde seninle balo salonunda görüşürüz.”

“Bekle,” dedim o uzaklaşmadan önce. Gözlerime baktığında, ne söylemek üzere olduğumu unuttum. Yanaklarım bir anda ısındı ve titremesine engel olmak istediğim ellerimi önümde sıkıca kavuşturdum. “Teşekkür ederim, Elliot. Elbise için. Çok... güzelmiş.”

Dudaklarına mütevazı bir gülümseme yerleşmeden önce kısa bir süre için yüzü ışıldadı. “Rica ederim.”

Ve sonra gitti ve ben de bir hediyeyle baş başa kaldım, bana daha önce verilmiş olan tüm mücevherlerden, güllerden ve lüks eşyalardan daha güzel bir hediyeyle. Oswald bile bana böylesi bir hediye almamıştı. Ve bu, hediye'nin nasıl görüldüğüyle ilgili bir şey değildi. *Ne* olduğuyla da hiçbir ilgisi yoktu.

Önemli olan kalbime ne yaptığıydı.

Otuzuncu Bölüm

Giyindikten sonra ağzım açık bir şekilde aynanın önünde durdum. Elbisenin güzel olduğunu söylemek yetersiz kaldı. Vernon'un tutucu şehir halkı arasında verilecek bir balo için uygun olduğunu söylesem yalan olurdu. Ancak yine de artık üzerime giydikten sonra çıkarmamın imkanı yoktu çünkü daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şeyi giymenin zevkini yaşamamıştım.

Koyu kırmızı ipek, şifon ve dantelin karışımı, ben daha çocukken Isola'da popüler olan modayı hatırlatıyordu ve altın rengi detaylar elbiseye soylu bir zarafet katıyordu. Üzerime bir rüya kadar güzel oturuyordu, bu da bana Elliot'ın tam ölçülerimi alabilmesi için Amelie'ye buraya en son geldiğinde odamdaki elbiselere erişim izni verdiğini söylüyordu. Bununla birlikte, Amelie bu ölçülerin üzerine gerekli değişiklikleri de yapmış olmalıydı çünkü ödünç aldığım elbiseler bana biraz dar gelmesine

rağmen, bu elbise üzerime kalıp gibi oturuyor, kıvrımlarımı kavırıyor ve geniş omuzlarım ve kalçalarım için fazlasıyla yer bırakıyordu. Derin göğüs dekoltesi, açık sırtı ve dökümlü etekleriyle elbisenin stili kesinlikle fae tarzı olarak değerlendireceğim bir stil değildi. Kolları omuzlarımdan dirseklerime kadar dar geliyor, dirseklerimden sonra açılan şifon kollarımın alt kısmına doğru akıyordu. Göğüs ve bel kısmı bedenime oturuyor, sonra kalçalarımın altına doğru her hareketimle dalgalanan dökümler halinde açılıyordu.

Tanrım, Gemma, dedim kendi kendime. Bu elbisenin içinde çok fazla dikkat çekeceksin.

Ancak artık yeniden düşünmek için çok geçti çünkü çoktan bu elbiseyi giymeye karar vermiştim. Ancak şimdiden aşağıda toplanmaya başladığından emin olduğum kalabalıkla karşılaşmaya kendimi hazırlamak için irademi hiç de azımsanmayacak bir ölçüde kullanmam gerekti. Korkunun beni ele geçirmeye çalıştığı zamanlarda yaptığım gibi derin nefesler aldım ve beşe kadar saydım.

Sonra bunu bir daha yaptım çünkü hâlâ hazır değildim, ne kollarımın titremesine engel olabiliyordum ne de bulantının midemi burmasına. Bu akşam karşılaşmak zorunda olduğumu bildiğim isimler zihnimi doldurdu. Babam. Imogen. Bayan Coleman. Bayan Aston. Gavin Aston. Henüz kişisel olarak tanımadığım yabancılar. Sesler. Fısıltılar. Bıçak gibi batan ters bakışlar. Alaylar, yan bakışlar...

Başımı iki yana salladım ve yeniden denedim. *Buradayım. Şu andayım.*

Derin bir nefes alarak, zihnimi boşaltmaya çalıştım. Nefeslerim sakinleştiğinde, zihnime başka görüntüler çağırdım ancak bunlar korktuğum görüntüler değildi. Bu akşam vakit geçirmeyi sabırsızlıkla beklediğim insanları düşündüm. Nina, Bay Cordell, Foxglove, Amelie, Ember. Ve elbette... Elliot.

Zihnimin ve sıcak bir beklentinin beni bu yerden başka bir yere götürmesine izin vermedim. Sonra bu sıcaklığı içimde derinlerde bir yere saklayarak, sahte kişiliğimi bir koza gibi etrafıma sardım; etrafıma daha kalın, daha yüksek bir özgüven halesi inşa ettim, ta ki sağlam ve içinden geçilmez bir duruma geldiğini hissedene kadar.

Hazırdım.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak, Vernon halkını karşılamak üzere odamdan çıktım. Hayatının en büyük savaşıyla karşı karşıya olan bir generalin istikrarıyla balo salonuna doğru ilerledim.

Ben balo salonuna girdiğimde, heyecanlı misafirler çoktan gelmişlerdi. Kiraladığımız uşaklar ve diğer hizmetliler deneyimli bir şekilde görevlerini yerine getiriyor, adeta kendileri de köşkün devamlı çalışanlarıymış gibi paltoları ve pelerinleri alıyor, misafirlere eşlik ediyor ve içecekleri ikram ediyorlardı. Bu bana ilgilenmek için çok daha az şey bırakırken, aynı zamanda çok daha az şey için endişelenmemi de sağlıyordu. Daha az şeyle ilgilenmem, bu konuyu yeniden düşünmek ve insanların bana bakışlarını fark etmek için daha fazla zaman bırakıyordu...

Hayır. Bu akşam olmaz.

Bir misafirden bir diğerinin yanına gittim. Onlarla sohbet edip, herkesin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olurken sahte kişiliğim sağlam bir şekilde yerindeydi. Bazıları sadece kısa, nazik cevaplar verirken, bazıları bana işverenimi soruyordu. Meraklı bir şekilde işim konusunda, bana neden teklif edildiği ve dahası neden kabul ettiğim konusunda beni sorguluyorlardı. Bu ikinci tür konuşmalardan, kendi açımdan hafif bir kaygıdan başka bir şey duymadan, önceden hazırladığım bahaneler cephanesini kullanarak hemen uzaklaşıyordum.

Tanıdık sarışın saçlar sallanarak salona girdiğinde, sinirlerim bu kadar güçlü değildi: Imogen... Kıstığı gözleriyle salonu incelerken, kız kardeşi Clara da yanındaydı. Ve diğer yanında da... kız kardeşimi gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Nina'ya koşup ona sarılmak istiyordum ancak görgü kuralları nedeniyle yavaş adımlarla ona yaklaştım.

Eğer görgü kuralları beni durdurmamış olsaydı bile, onların arkasından gelen silüet kesinlikle beni durdururdu. Babam sert bakışlarıyla bana baktığında neredeyse tökezleyecektim, Bayan Coleman'a eşlik ederken yüzünde kınama dolu bir ifade vardı. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak bakışlarımı kız kardeşime çevirdim, onun içten gülümsemesi benim desteğim, gücümdü.

"Ah, Gemma," dedi Nina öne doğru ilerleyip ellerimi ellerinin arasına alarak. "Köşk çok güzel! Böyle bir zarafetle karşılaşacağımızı bilmiyordum. Ve bir balo! Ancak..." Daha kısık sesle konuşmaya başladı, gülümsemesi solmuştu. "...kitaplarını rehin tutmama rağmen ziyaretime gelmemiş olmandan dolayı büyük hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim."

Ellerimin içindeki ellerini sıktım. "Üzgünüm, Nina. Ancak senin de görebileceğin gibi burada işim başımdan aşkındı. Belki balodan sonra ziyaret etmek için boş zamanım olur." Babamın Nina'nın arkasından sert sert baktığını gördüm ve hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Bayan Bellefleur, balo salonu yeterli derecede iyi görünüyor," dedi Imogen dikkatimi kendisine çekerek. "Bu alanın, bir yemek salonundan çok daha iyi bir dans pisti olduğunu söylemek zorundayım. Bu da benim daha iyi bir orkestra bulmamış olmamızdan dolayı pişman olmama neden oluyor. Umarım Bay Rochester bu akşam müziği yönlendirmesi için Ember'ı cesaretlendirmemden çok rahatsız olmamıştır."

Yavaş, tatlı tonda bir parça çalan Ember ve kemancıya baktım. "Tam tersine, müzik çok hoş."

“Bu pek hoşuma gitmedi, canım,” dedi Bayan Coleman, Imogen’e. Bundan hiç hoşlanmadığını gösterecek bir şekilde burnunu kırıştırmıştı. “Eğer Bay Rochester’a üvey kız kardeşinin hizmetlerini önermemiş olsaydın, bunu yasaklardım. Bunun gibi gösteriş yapmasının beni ne kadar sinirlendirdiğini biliyorsun.”

İçimden gelen ona homurdanma isteğine rağmen yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutarak Bayan Coleman’a döndüm. “O zaman o gün bunu engellemek üzere orda olmadığınız için ne kadar şanslıyız. İşverenimin sevgili Imogen ile dans etme fırsatından mahrum kaldığı için oldukça bozulacağını söyleyebilirim.”

“Bu balo gerçekleşebildiği için çok minnettarım,” dedi Nina, o tatlı sesiyle giderek artan gerginliğin bir kısmını dağıtarak. “Çünkü henüz James ile hiç dans etmedim. Kendimi henüz dans etmediğim bir erkekle gerektiği gibi nişanlı olarak değerlendirebileceğimden emin değilim. Muhteşem bir gece olacak!”

“Bu arada, Bay Rochester nerede?” diye sordu Imogen, kız kardeşim tek bir kelime etmemiş gibi. “Her zaman kendi düzenlediği organizasyonlara geç mi kalır?”

“Kısa süre içinde burada olacak.”

“Baloyu kiminle açacak? Davetli listesinden benim sorumlu olduğumu hatırlıyor mu? İnsanlar beni ev sahibesi olarak değerlendirebilir.”

“Ah, o zaten sizi ev sahibesi olarak değerlendiriyor,” dedim, “ve baloyu da bir saray dansıyla siz açacaksınız. Ama maalesef o, açılış dansına katılmayacak.”

Imogen’in nefesi kesildi. “Kendi balosunun açılış dansına katılmamak... Bayan Bellefleur, işvereninizin alışılmadık bir varlık olduğunu biliyorum ama bu kadar da melankolik olmadığına eminim.”

Onun kolunu tuttum ve nazikçe çekerek diğerlerinden uzaklaştırdım. “Sana bir sır vereyim mi, Imogen? Bay Rochester son

birkaç günü bir dizi insan dansını öğrenmeye çalışarak geçirdi. *Senin* için. Biliyorsun, çoğu fae bu tür şeylerde tecrübeli değil.”

Umursamaz görünmeye çalışma çabalarına rağmen, dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. “Onu bir balo düzenlemesi için cesaretlendirdiğimde, onun popüler dansları bilmediği aklıma gelmedi. Ve onun bir *fae* balosu düzenlemeyi tercih edeceğini asla düşünmezdim. Ama bunu yapmadığına çok memnunum. Ah, onların vahşi, kontrolsüz danslarıyla bu ne kadar da korkunç olurdu?”

Yüzündeki tikslenme ifadesiyle alay etmek istedim ancak yüz ifademi değiştirmedim. “Şimdi seni memnun etmek için ne kadar ileri gittiğini görüyor musun? Ondan bizim en karmaşık grup danslarımızı bilmesini bekleyemezsin.”

“Sanırım kendimi onurlandırılmış hissetmeliyim. Ama lütfen bana onun berbat dans etmediğini söyle.”

“Berbat değil, güven bana. Sadece bu gece ona karşı sabırlı ol. Dans edecek ama zamanının çoğunu *senin* dans etmeni izleyerek geçirebilir.”

Gözleri sevinçle açıldı ve ipek yelpazesini açıp yüzünün alt kısmına tuttu.

Müziğin temposu aniden değişti, müzisyenlerin daha önceki provalarından tanıdığım bir melodiydi; işverenimin baloya girişini belirten bir melodi.

Nabzım hızlandı ve görünüşe göre herkes benim gibi kapıya bakmak için dönmüştü. Elliot yavaş, kendine güvenli adımlarla salona giriyordu, adımlarının temposunda sadece çok hafif bir sekme vardı. Onun girişiyle birlikte salon toplu bir sessizliğe bürünmüştü, herkesin gözleri onun çarpıcı görünüşü üzerindeydi. Üzerinde kusursuz siyah bir takım elbise, gümüş rengi brokar bir yelek ve yakut rengi bir kravat vardı, diğerlerinin çok daha üzerinde bir kişi gibi göze çarpıyordu. Özellikle de rahatken ya da somurturken onun yanında olmaya o kadar alışmıştım ki onun fae olduğunu unutmak gerçekten kolay hale gelmişti. Hem

görünüş hem de duruş olarak vahşi ve güzel bir varlıktı. Onu ilk kez, hem iyi hem de şeytani olarak sanki tekmiş gibi aynı anda görebiliyordum; erkek ve kurt birleşmişti, birbirlerinden ayırt edilemiyordu. Bir kurdun etrafı kolaçan eden zarafetine, aynı tehlikeli bakışına, güçlü beden yapısına sahipti.

Bir an için heyecan verici dehşetin garip hissi beni ele geçirdi. Tartıştığım varlık bu muydu? Dans etmeye ve insanları eğlendirmeye zorladığım? Eğer lanetlenmemiş olmasaydı ve büyüsunü kullanabilseydi, bu odadaki herkesi öldürmesi ne kadar zamanını alırdı?

İçimde bir ürperti hissettim ancak bu kaçmak istememe neden olmadı. Benim ona daha fazla yaklaşmak istememe neden oldu. Soğuk bir günde yanan, fazla yaklaşanları yakabilen... ancak bunu yapmayan bir şömine ateşiymiş gibiydi.

Elliot durdu ve misafirler başlarıyla ya da eğilerek onu selamladılar. Gözlerimiz buluşana kadar yüzünde bir tereddüt ifadesi belirdi. Bakışları elbisemin üzerinde gezindi ve yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en sıcak gülümseme belirdi. Fakat bu, onun bir ateş olduğunu düşündüğüm görüntüden ya da bedenimin her yerinde dolanan sıcaklıktan beni kurtarmıyordu. Imogen de aynı şekilde hissediyor olmalıydı çünkü Elliot bize doğru yaklaşırken yelpazesini daha hızlı sallamaya başlamıştı.

“Bay Rochester,” diye mırıldandı Imogen, onu karşılamak için öne doğru çıkarak, “bu balo tam anlamıyla müthiş. Vernon’daki insanlara evinizde dans etme onurunu bahşetmek konusunda gerçekten kendinizi aşmışsınız.”

Elliot ona uysal bir şekilde gülümsedi ancak bakışları hızla bana döndü. “Kahyama teşekkür edebilirsiniz çünkü bütün işi o yaptı.”

Imogen dudaklarını büzdü ve ben de Elliot’a uyarır gibi bir bakış attım.

Bakışlarını yeniden Imogen’e çevirdi ve elini ellerinin içine aldı. “Davetli listesini hazırladığınız için size teşekkür etmek

zorundayım. Siz olmasaydınız bu akşam gerçekleşmezdi.” Sonra onun elini kaldırarak dudaklarına götürdü.

Midem düğümlendi ve bir an için kendimi felç olmuş gibi hissettim. Sonra Elliot Imogen’in elini bıraktı ve babam da dahil olmak üzere grubumuzun geri kalanını selamladı. Gerginlik içinde resmi bir şekilde selamlaştılar, ev sahibi olarak rolünü bu kadar iyi oynaması beni etkiledi. Yüzünde babama karşı hissettiğine emin olduğum küçümsemeye dair hiçbir belirti yoktu. En sonunda bakışları kız kardeşime döndü ve sesi özür diler gibi bir ton aldı. “Üzgünüm ama biz resmi olarak tanıştırılmadık.”

“Ah, evet!” dedim, babamla geldiği gün neredeyse ona hırlamak üzere olduğunu hatırlayıp öne doğru çıkarak. “Bay Rochester, lütfen kız kardeşim Nina Bellefleur ile tanışın.”

Birbirlerini selamladılar ve sonra Elliot doğruldu. Bunda biraz alaycılık vardı ancak benden başka herhangi birinin bunu fark ettiğinden şüpheliydim. “Yeniden hepinizi gördüğüme çok memnun oldum ama ev sahibi olarak, dansın başlayabilmesi için diğer misafirlerime de selam vermem gerekiyor. Bayan Bellefleur, gelip uygun takdimleri yapın. Bayan Coleman, lütfen ilk dansın açılışını siz yapın.” Eğilerek selam verdi, döndü ve uzaklaşırken ben de onu takip etmek zorunda kaldım.

“Takdimleri Imogen’in yapmasını istemen gerekiyordu,” diye fısıldadım öfkeyle, insanların bizi duyamayacağı bir yere geldiğimizde. “Bu akşam senin ev sahiben o. Ayrıca, sadece bunu izlemek yerine, onun ilk dansı yapmasını *görmeyi sabırsızlıkla beklediğini* söylemen gerekiyordu.”

Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana döndü. “İlk olarak, sen benim kahyamsın. Yapacak bir işin var ve ben de sana bunu yaptıracağım. Eğer beni bir baloda dans etmeye zorlayarak bana işkence edeceksen, o zaman ben de sana işkence edeceğim ve benden bile çok küçümsediğin insanlara kendimi takdim ettireceğim. İkincisi, eğer yalan söyleyebilseydim, o kızın dans

ettiğini görmeyi ne kadar çok istediğimi söyledim ama ne yazık ki söyleyemiyorum.”

Dudaklarımın uçları bir gülümsemeyle kıvrıldı. İşte karşımda tanıdığım kaba kurt erkek vardı. “Sanırım bu yeterince adil. Şimdi gel, ikimiz için de işkence başlasın.”

Elliot’ı salonda yönlendirip, tüm gerekli karşılamalar yapı-lana kadar onu uygun olan herkese takdim ettim. Ve sonunda, ilk şarkı çalmaya başladı. Elliot’ı dansın çoğunda Imogen’in görebileceği bir yere götürdüm ve sonra ben odayı gözden geçirip her şeyin istediğim gibi gittiğinden emin olurken onu tek başına bıraktım. Beklenildiği gibi Imogen’in bakışları bulabildiği her fırsatta dans ettiği kişiden, dudaklarında cilveli bir gülümsemeyle Elliot’a kayıyordu. Bunun karşılığı olarak Elliot da memnun olmuş gibi görünüyordu. Odanın diğer tarafından yüzünü incelediğimde, Imogen’in zemin üzerinde partnerinin etrafında dönerken zarif ancak kontrollü hareketlerini izlerken *gerçekten* memnun olup olmadığını merak etmeye başladım.

Düşüncelerim, bana yaklaşmak için kalabalığı yaran bir silüetle yarım kaldı. Gavin Aston. Bir grup davetlinin arasından geçip dans pistinin diğer tarafına doğru aceleyle ilerlerken, korku ve rahatsızlık ayaklarımın telaşla hareket etmesine neden olmuştu. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda Gavin’in peşimden geldiğine dair hiçbir işaret göremedim. Tanrı’ya şükürler olsun. Bu akşam o adama tek bir kelime daha etmemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Şarkı sonlanırken, hızla Elliot’ın yanına gittim ve “Bundan sonraki parça vals. Imogen’i dansa kaldırmanın zamanı geldi,” dedim. Imogen’in bir önceki dans partnerini bırakıp Elliot’a yaklaşırken yüzünde beliren istekli ifadeyi görerek uzaklaşmak için harekete geçtim. Elliot’ın aniden bileğimi kavrayan parmaklarını hissettiğimde nefesim kesildi.

“Kal,” dedi dışlerinin arasından, yüzü bir ton solmuştu.

“Bay Rochester,” dedim tıslar gibi, kolumu ondan kurtarmaya çalışırken. Neyse ki ellerimiz eteklerimin dökümleri arasından görünmüyordu ancak birbirimize fazla yakın duruyorduk.

Yüz ifadesi yumuşadı. “Lütfen, Gemma,” diye fısıldadı.

“Tamam,” dedim ve tam Imogen’in kalabalığı yarıp bize doğru geldiği sırada bileğimi bıraktı.

“İlk dansı izlemek hoşunuza gitti mi?” diye sordu, adeta beni yolundan çekmek ister gibi bana arkasını dönerek.

Bunu kabullenip geriye doğru birkaç adım attım, ta ki Elliot bana yalvaran bakışlarla bakana kadar. Sonra yüz ifadesine çekidüzen vererek, yavaş ve hesaplanmış kelimelerle Imogen’in sorusuna cevap verdi. “Çok hoş bir müzikti ve... ve siz de dans etmekten büyük bir zevk alıyor gibi görünüyordunuz.”

Imogen başını eğdi, belli ki çok daha hoş bir iltifat bekliyordu. Sonra bir şekilde aynı anda hem dudaklarını büzmeyi hem de gülümsemeyi başardı, kirpiklerini kelebek kanatları gibi kırpıstırıyordu. “Bundan sonraki şarkıda dans edecek misiniz?”

Elliot bir kere yutkunurken ademelması inip kalktı. Sonra bir kez daha yutkundu. Ve sonra da sessizce, “Evet,” dedi.

“Ah, ne harika!” Imogen bir o yana bir bu yana hafifçe dönüyordu, gözleri beklentiyle açılmıştı. Müzik, dans edenler partnerlerini bulsun diye bir an için ara verdi. Bunun Elliot’ı yapmak zorunda olduğu şey için harekete geçirmesini umarak boğazımı temizledim. *Onu dansa kaldır sersem!* Tam o sırada bir başka kişi aramıza katıldı, inlememek için kendimi zor tuttuğum biri. Gavin, Elliot’a başını sallayıp bana da başıyla selam verdi. “Bayan Bellefleur, bana sizinle—”

“Bayan Bellefleur, bir sonraki dansı sizinle etme şerefine erişebilir miyim?” Hemen elini bana doğru uzatmış olan Elliot’a baktım. İnanamayarak serseme dönmüş bir halde eline baktım, az önce olan şeyi zar zor anlıyordum. O az önce... Gavin’in beni

dansa kaldırmasına engel mi olmuştu? Ancak hayır, bu çok yanlıştı.

Imogen şiddetli bakışlarıyla beni yaktıktan sonra puflayarak uzun adımlarla yanımdan uzaklaştı. Gavin, garip bir şekilde bir bana bir de hâlâ elini uzatmış bekleyen Elliot'a baktı ve sonra somurtarak yavaşça uzaklaştı.

Bakışlarımı kaldırıp Elliot'a bakarken yanaklarımın yandığını hissettim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"İlk dansımı onunla yapamam."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak. "En başından beri planımız buydu. Her şeyden önce dans etmeyi öğrenmenin nedeni buydu."

"Yapamam, Gemma," dedi, ses tonunda hafif bir panik belirmişti. "Onunla dans edeceğim ama ilk dans olmaz. Kaç kişinin izlediğini görüyor musun?"

"İşte tam da bu yüzden benimle dans etmemelisin. Ben senin kahyanım, uygun bir dans partneri değilim. Çok fazla dikkat çekeceğiz. Ayrıca, balolar benim geçmişimde kalan bir şey. Artık dans etmiyorum."

"Tamam, artık ediyorsun," dedi, biraz çılgınca bakıyordu. Saçlarının arasından elini geçirmek ister gibi elini kaldırdı ancak son anda fikrini değiştirdi. Bunun yerine yumruğunu sıktı ve yanına indirdi. "Eğer benden dans etmemi bekliyorsan, o zaman benimle dans et. Eğer şu anda başka herhangi biriyle dans edersem, hasta olacağım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Tökezleyebilirim. Bu lanet olası bacağa takılıp, herkesin önünde düşebilirim. Tam bir aptal gibi görünebilirim."

"Ne zamandan beri *aşağılık insanların* senin hakkında ne düşündüklerini umursuyorsun? Daha da önemlisi, ben nasıl senin tökezlemeni engelleyeceğim?"

Gözlerimin içine baktı. "Seninleyken... rahatım."

Bu kelimelerinin üzerine öfkem yumuşadı ancak benden yapmamı istediği şey berbat bir fikirdi. “Eminim yanında rahat olduğun tek kişi ben değilimdir. Başka *herhangi biri* benden daha iyi bir seçenek olacaktır. Hatta Amelie bile. O nerede—”

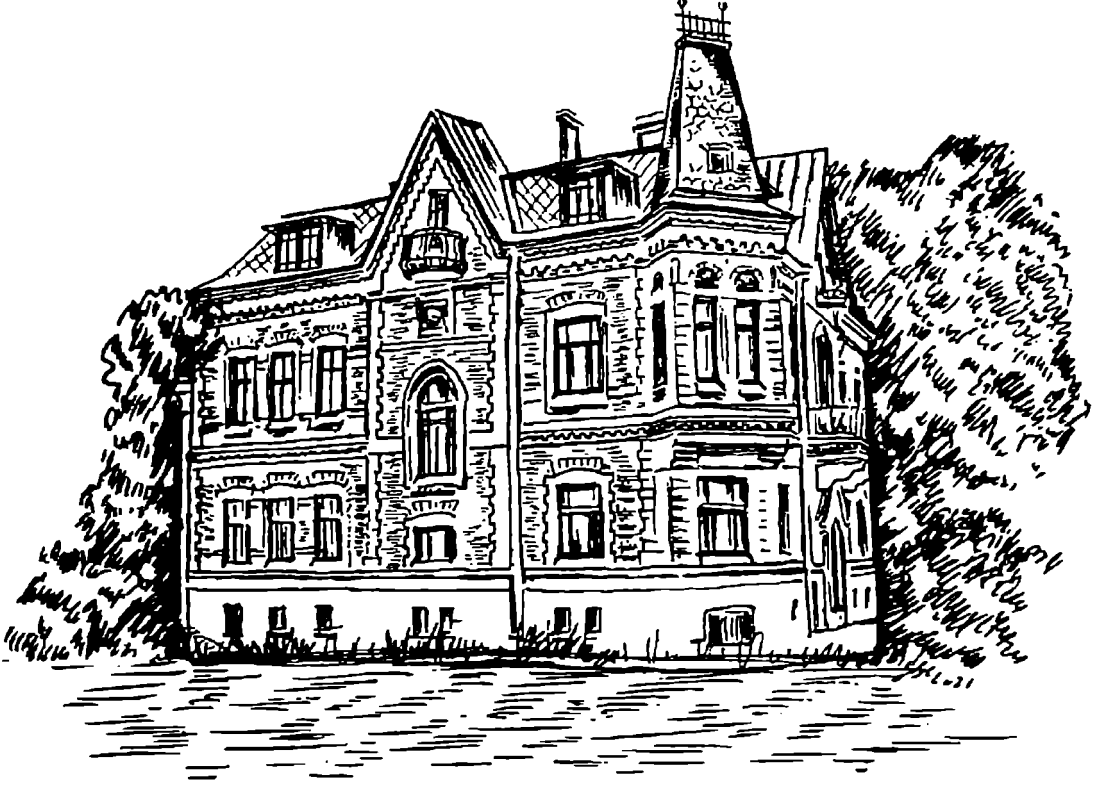
“Daha iyi bir seçenek yok.” Yeniden elini uzattı ve yüzünde, yüz buruşturmayla hafif bir gülümseme arası bir ifade belirdi. Onu hiç bu kadar endişeli, bu kadar... savunmasız görmemiş-tim. Sesi çaresizce yalvarır gibi titriyordu. “Benimle dans et, Gemma. Sana yalvarıyorum. Sensiz bunu yapamam.”

Dudağımı ısırdım. Ah, Tanrı aşkına, bundan pişman olacaktım, değil mi? “Tek bir şartla: Eğer polka ve galop danslarını Imogen ile yapmaya söz verersen.”

“Söz veriyorum.”

İç geçirerek elimi onun elinin içine koydum ve birlikte dans pistine çıktık.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Otuz Birinci Bölüm

Diğer dans edenler ile birlikte yerimizi aldık ve birbirimize döndük. Odaya hızlıca bir göz attığımda, Imogen'in çoktan başka bir partner (Gavin) bulduğunu gördüm, yüzündeki somurtma onun sinirlendiğini göstermeseydi bile, gergin duruşu benim durduğum yerden bile fazlasıyla belliydi. İlk fırsatta bunu telafi etmek zorunda kalacaktım. Şu anda düşünmem gereken daha acil meseleler vardı. Öncelikle, yargılayan bakışlarla dolu bir odada işverenimle dans etmek üzere olduğum gerçeği gibi.

Alnımda terler birikmişti ve midem burulmaya başlamıştı. Ah Tanrı aşkına, neden bunu yapmayı kabul etmişim ki?

“Gemma,” diye fısıldadı Elliot.

Bakışlarımı kaldırıp gözlerine baktım ve daha önceki tüm düşünceler yok oldu. Aramızda çok az mesafe olduğunu fark edince göğsüm hızla inip kalkmaya başladı... Ve dans başladığında bu mesafe daha da azalacaktı.

“Sadece biz varız, tamam mı? Bunu yapabiliriz.” Bu sözleri beni mi rahatlatmak için söylemişti yoksa kendisini mi, bilmiyordum ancak bir şekilde başımın dönmesinin geçmesini sağlamayı başarmıştı.

Elliot haklıydı. Bunu yapabiliydik. Eğer planımızda bir sonraki adıma geçmemiz için gerekliyse, bunu yapmak zorundaydık. Ona doğru bir adım attım, göğüslerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. Yavaş hareketlerle titreyen elimi kaldırıp avucumu onun avucuna yasladım, parmaklarımızın birbirine dolanmasına hazırdım. Ancak hayır, bu çok yanıltıcı, çok yakın bir dokunuştı. Ellerimizin doğru şekilde birleştirmemiz birkaç garip saniye sürdü ancak kısa bir süre içinde uygun ve ölçülü bir şekilde ellerimizi birleştirdik. Diğer elimi onun omzuna koydum. Bana birkaç santim daha yaklaştı ve elini belime koyduğumu hissettim.

Onun dokunuşuyla nefesim kesildi; parmak uçları, sırtı oldukça açık olan elbisemden dolayı tenime değiyordu. Kalbim göğüs kafesimin içinde o kadar yüksek sesle atıyordu ki Elliot’ın da bu sesi duyduğundan emindim.

Ve sonra müzik başladı, adeta “ya şimdi ya hiç” denecek bir andı. İlk birkaç adımımız uyumsuzdu, bacaklarım altımdan kayıp gidecek gibiydi. Ancak belimdeki elinin sıcaklığı bana destek olup, bundan sonraki adımlar için beni yönlendirdi. Kısa bir süre sonra ritmi bulduk; adımlarımızı çok daha rahat atıyor, dönüşlerimizi çok daha rahat yapıyorduk. Ben başımı hafifçe sağa doğru çevirmişken o da başını hafifçe sola doğru dönük tutuyordu, duruşumuz uygun olduğu gibi medeni ve mesafeliydi.

Çalan her notayla birlikte sinirlerim giderek daha da gevşedi. Dans, bir parçammış gibi doğal hissettirmeye başladı. Biz adım atıp dönerken, Ember’ın piyanosu kemancının notalarıyla uyumlu bir şekilde birleşiyordu. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi, ayaklarımda daha hafif olduğunu hissediyordum ve Elliot’ın da aynı şekilde hissediyor olması gerektiğini fark

ettim. Elimi daha az sıkmaya başlamıştı ve belimdeki eli daha rahatlamış gibi hissettiriyordu. Ona bir bakış atma riskine girdiğim anda o da bana baktı. O da benim gibi gülümsüyordu ancak gülümsemesinde hafif bir utangaçlık da vardı. Yanaklarının kızarmış olması sadece bu ifadeyi artırıyordu. Hafifçe kıkırdadım.

“Bana gülme,” dedi, müziğin üzerinden fısıltısını duymam için biraz bana doğru eğilerek.

“Sana gülmüyorum. İkimize de gülüyorum.” Konuşurken yüzümü ondan uzakta tutmaya çalışıyordum ancak bunun için ne kadar çaba gösterirsem göstereyim, defalarca onun bakışlarına karşılık veriyordum.

“Bana dürüstçe söyle, Gemma.” Baş başa olduğumuz zamanlarda sıklıkla isimle hitap etmesine rağmen, bunu bizi izleyenlerle dolu bir salonda yapması beni günahkar bir şekilde ürpertti. Tanrı’ya şükürler olsun ki hiç kimse bizi duyamıyordu. “Katlanmak zorunda kaldığın en kötü dans eden kişi ben miyim?”

“Hayır, Bay Rochester. Tam tersine.” Bu, gerçektir. Çekincelerine rağmen, şimdiye kadar dans ettiğim herhangi biri kadar iyi hareket ediyordu.

Kahkaha attı, nefesi saçlarımı karıştırıyordu. “Lanet olsun, eğer bu doğruysa, ayak parmaklarına basmış olan zavallı kişileri düşünmekten nefret ederim.”

“Ah, hadi ama,” dedim alaycı bir şekilde sırıtarak. “Kendine bu kadar haksızlık etme.”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Evet. İyi şeklini sevmediğini biliyorum ama bunu çok güzel bir şekilde taşıyorsun.”

Yüz ifadesi ciddileşti, lal rengi gözleri odanın loş ışığında parlıyordu. “Yani bedenimi bu şekilde beğeniyor musun?”

Zorlukla yutkundum, zar zor nefes alıyordum. Bu ne tür bir soruydu? Elbette ki bir fae sorusu. Çıkarımlarını kesinlikle anlayamayacağı bir soru. Ancak yine de dürüst bir soruydu ve

sanırım ben de eşit derecede dürüstçe cevap verebilirdim. “Sanırım samimiyetle beğendiğimi söyleyebiliyorum.”

Elliot gülümsedi ve dansın bundan sonraki birkaç ritmini sessizce devam ettirirken birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Elini belimde hafifçe biraz daha indirdiğini, başparmağıyla danteli okşadığını hissediyordum. Bunu yaptığının farkında mıydı? İçimden gelen ürpertiye bastırdım ve ona biraz daha yaklaştığımı fark ettim. Elim omzuna daha rahat yerleşirken, kolum adeta daha önce başka hiçbir yere ait değilmiş gibi gevşiyordu. O anda, salonda ikimizden başka kimse yokmuş gibi hissediyordum. Diğer dans edenlerin farkında olmadan içgüdülerimize uyararak davranıyor; müzik her bir adımımızı, salınımımızı, dönüşümüzü yönlendiriyordu.

Dudaklarımı açtım ancak ne söylemek istediğimi bilmiyordum. İçimdeki her parça ona daha fazla yaklaşmak, yanağını onunkine yaslamak, dans ederken onun nefesini boynumda hissetmek istiyordu. Ancak bunu yapmadım. Çünkü zihnimin arkalarında bir yerde içimden bir parça yalnız olmadığımızı biliyordu. İzlendiğimizi, yargılandığımızı, incelendiğimizi... Şu anda bunu umursamak imkansızdı ancak mantığım, her şey sona erdiğinde bunu umursayacağımı söylüyordu.

Tüm bunlar sona erdiğinde...

Ancak bu an sona erecekti. Bunun farkına varmak yüreğimi ezip, bu şarkının sonsuza kadar devam etmesini dilememe neden oldu. Ancak işin aslını biliyordum. Hayatımdaki güzel anlar hiçbir zaman uzun süreli olmazdı. Hep kötü bir şekilde sonlanırdı. Yine de bu, devam ederlerken bunların tadını çıkarmaya-
cağım anlamına mı geliyordu? Dün akşam okuduğum, oğlan çocuğuyla köpeğin hikayesini anlatan kitabı düşündüm. *Buna değer mi?*

Evet, buna değer. İyisiyle kötüsüyle. Önemli olan, hikayenin tamamı.

Ancak eğer bu doğruysa, o zaman neden Oswald ile olan skandaldan beri aşktan kaçıyordum? Neden Isola'da herkesten soyutlanmış bir hayatın hayalini kuruyordum?

Elliot elimi sıktı, alnı kırıışmıştı. "Ne oldu?"

Bakışlarımı aşağı çevirdiğimi, dudaklarımın aşağı düştüğünü fark ettim. Başımı hızlıca sallayarak yeniden onun gözlerine baktım ve kendimi gülümsemeye zorladım. "Bu..." Bunun bir hiç olduğunu söylemek istedim ancak kelimeler ağzımdan çıkmadı. Çünkü bir hiç değildi. Her şeydi. İçimde bir şey değişmişti ve artık bunu daha fazla görmezden gelemedim. Gerçek suydı ki Elliot'tan asla benden hoşlanmasını bekleyemeyeceğim bir şekilde hoşlanmaya başlamıştım. Onun tek istediği, iyi halden kurtulmak ve yeniden bir kurt olmaktı. Kaç kere bana bu gerçeği hatırlatmıştı? Lanet kalktığı zaman, bu yerden kaçacak ve bir zamanlar çok düşkün olduğu mağaralara dönecekti.

Ve ben... ben onu kaybedecektim.

Tıpkı oğlan çocuğuyla köpeği gibi.

Ancak eğer bu hikayedeki çocuk bensem ve Elliot da köpekse, o zaman belki de benimle olduğu için hayatımın daha iyi olduğunu kabul edebilirdim. Belki de beni bir şekilde kurtardığı bile doğruydı. Bana birine açılmayı, geleceğimin acılarıyla birlikte birine güvenmeyi hatırlatmıştı. Belki de inanmaya başlıyordum... bu kelimeyi düşünemiyordum bile. Ancak orada olduğunu biliyordum. İki insan arasındaki o hassas bağı. Belki de gerçek olması için *gerçek* olması gerekmiyordu.

Müzik sona yaklaşırken içimde gerçeği söylemek için şiddetli bir arzu hissettim. Hâlâ aramızda asılı kalmış olan sorunun cevabını vermek için. Müziğin yavaşlamasıyla birlikte biz de yavaşladık ve tam zamanında durduk, elim hâlâ onun elinin içinde, diğer eli sıkıca belimdeydi.

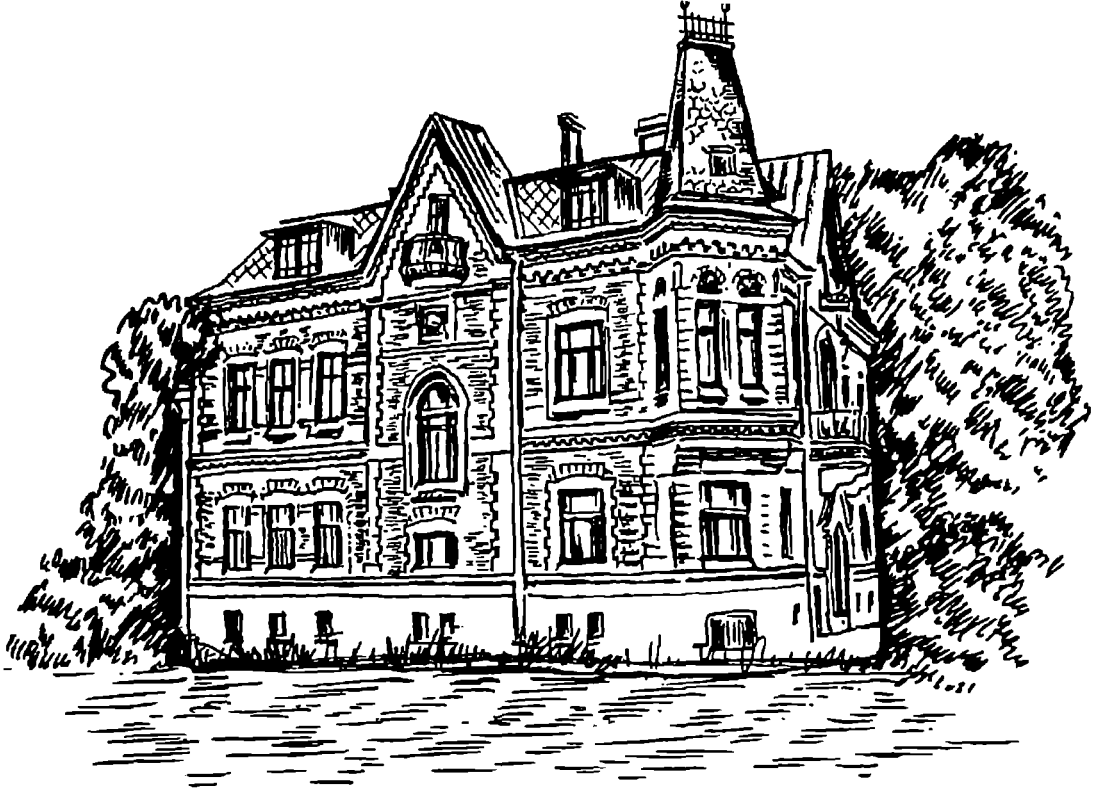
Derin bir nefes aldım. "Sadece... Sanırım seni özleyeceğim, kurt adam."

Kaşılarının arasındaki kırıksıklıklar derinleştii. Konuşmak için ağzını açtı ancak dans edenlerin birbirlerinden ayrılması ve birbirlerini selamlaması gereken bir andaydık. Ben eğilerek selam verdim, o da bir an bekledikten sonra eğilerek selam verdi. Biz doğrulurken, yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı ancak yine vermek üzere olduğu bir tepki, herkesin nazik bir şekilde alkışlamasıyla yarım kaldı. Bu ses, bu ânı zihnimde bir önceki andan, şimdi ile dansımızın büyüünden ayıran bir duvar rolü gördü. Bir tarafta mantık, görev ve sonuçlanması gereken bir plan vardı. Diğer tarafta ise her zaman içimde tutacağım güzel bir anı vardı. Ancak bu... geçmişte kalmak zorundaydı.

Alkışlar sonlandı ve çiftler yeni partnerler bulmak için ayrıldılar. Elliot bana doğru yaklaştı. “Gemma—”

“Dans için teşekkür ederim, Bay Rochester,” dedim sakın ve soğukkanlı bir şekilde, sahte kişiliğimle sıkı sıkı sarmalanmışım. Ancak gülümsemem içtendi ve kalbim huzurluydu. Ya da özündeki acı tatlı ağrıyla ne kadar huzurlu olabilirse o kadar huzurluydu. “Yapacağım çok şey var ve şimdi işimin başına döneceğim.”

Elliot’a, karşı çıkma şansı vermeden dönerek yanından ayrıldım. Boğazıma bir yumru oturmuştu ancak yutkunarak bunu geçirdim, ondan uzaklaştığım her adımda gözlerinin benim üzerimde olduğunun belli belirsiz farkındaydım. Bakışlarının sıcaklığını, kalabalığın içinde kaybolmamın ardından uzun bir süre hissetmeye devam ettim.

Otuz İkinci Bölüm

Gece devam etti. Balo salonunun çevresinde ve hatta başka odalarda olmamı gerektiren işlerle kendimi meşgul ettim. Bu akşam için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için uşakların ve hizmetlilerin yanına gittim. Daha sonra her şeyin düzgün bir şekilde işlediğini görmek için içecek masasını ve oturma odasını ziyaret ettim. Bundan sonra mutfakta yemeğin hazırlanmakta olduğundan emin olmak için Bertha ve diğer aşçıların yanına gittim ve sonrasında yemek masası için yapılan son hazırlıkları kontrol ettim. Yemek salonu dans pisti olarak düzenlendiği için, akşam yemeği daha küçük bir odada verilecekti.

Balo salonuna ara sıra Elliot'ı uzaktan izlemek için geri döndüm. Gecenin geri kalanında arada mesafe olmasını tercih etsem de gerekli durumda müdahale etmeye hazırdım. Neyse ki benim yardımım olmadan görevlerini yerine getirmek

konusunda mükemmel derecede yetenekli görünüyordu. Gece boyunca onun birkaç kişiyle sohbet ettiğini gördüm ancak en önemlisi, planladığımız gibi Imogen ile dans etmişti. Odanın uzak köşesinden onun dans pistinde coşkulu bir polka hareketiyle Imogen'i döndürmesini izledim. Imogen'in yüzündeki ışıltıya gülümsemede, ilk dansta geçirildiği için duyduğu içermeye dair bir iz yoktu.

Güzel. Şimdiye kadar bunu unutmuş olmasını umuyordum. Bakışlarımı Elliot'ın yüzüne çevirip duruşunu ve gülümsemesini inceledim. Rahat, hatta mutlu görünüyordu. Benimle dans ederken de böyle mi görünüyordu? Şu anda çok daha fazlası olduğunu hissediyordum.

Başımı iki yana sallayıp koridora çıktım. Bu müzikten sonra akşam yemeği servis edilecekti, dolayısıyla yemek masasını son bir kez kontrol etmeliydim.

Bu sırada bir şey, üst kattaki yatak odalarına giden merdivenlerden gelen yumuşak bir ses dikkatimi çekti. İlk önce sert bir panik hissettim. Eğer misafirlerden biri etrafı keşfetmeye çıkıp, ilgilenilmemiş odalardan birini görürse... Bay Rochester'ın gizli cimriliğine dair, Imogen'in onun servetine olan inancına zarar verebilecek dedikodular yayılabilirdi.

Ancak ikinci tepkim, içimdeki paniğin acıya dönmesine neden oldu çünkü yaklaştıkça sesin birinin sızlanma sesi olduğundan emin olmuştum. Ağlama. Sessiz adımlarla merdiveni çıktım ve yukarıdaki holden gelen loş ışıktaki küçük bir silüetin olduğunu gördüm. Biraz daha yaklaştıkça silüet başını kaldırdı ve onun Micah olduğunu fark ettim. Kalan basamakları koşarak çıktım ve onun yanına oturup kolumu onun inip kalkan omuzlarına attım.

O bana sokuldukça midem suçlulukla burulmaya başladı, inlemelerinin sesi giderek artıyordu. Çocukların şimdiye kadar yataklarına girmiş olmaları gerekiyordu. Onun uyumamasının nedeni müzik olabilir miydi? Ya da baloya katılmadığı için

üzülmüş olabilir miydi? Köşkün tüm sakinleri hem yemeğe hem de dansa davet edilmişti ancak çoğu uzak durmayı ve yemek hazırladığında yemeklerini mutfakta yemeyi tercih etmişti.

“Sorun ne, Micah?” diye fısıldadım.

“Annem,” dedi sesi titreyerek. “Onun neye benzediğini hatırlayamıyorum. Onu hiç hatırlayamıyorum.”

Karasakal ve Gri’nin, lanetlendikleri zaman anneleri tarafından terk edilen zavallı çocuklardan bahsettikleri zamanı hatırladığımda yüreğim sıkıştı. Onu biraz daha kendime doğru çektim ve o da kollarını belime doladı. “Çok üzgünüm. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu, değil mi?”

“Ama anısı daha bu sabah aklımdaydı. Bu... bu daha önce-sinden bana kalan son anıydı. Ve şimdi o da gitti.”

Zorlukla yutkundum, aniden ağzım kurumuştı. Bu, lanetin işi olabilir miydi? Çocukların nadiren erken yaşlarından kalan anıları hatırlayabildiklerini biliyordum ancak bu kaybı tarif etme şekli kanımı dondurmuştu.

Başını kaldırdı ve yaşlarla parlayan gözleriyle bana baktı. “Lanet kalkmazsa ne olacak? Tüm anılarım gittiğinde ben kim olacağım? Bir annem olduğunu bile hatırlamayacağım. Seni ya da neden bu aptal evde olduğumu... ekmegin tadını bile hatırlamayacağım. Hiçbir şey hatırlamayacağım!”

Onu sakinleştirdim, başını bana doğru yaslayana kadar saçlarını okşadım. Elbisemin önü akıttığı gözyaşlarıyla ıslanmıştı ancak umurumda değildi, özellikle de kendi gözyaşlarım da yanaklarımdan akıp onunkilere karıştığı için. Çocuğa sarılıp onu kucağımda sallarken, onun sanki dünyada kalmış son şeymişim gibi bana tutunduğunu hissettiğimde, kalbim derin bir ağrıya çarptı. Sakinleştğinde ve gözlerini ovuşturduğunda, onunla birlikte odasına gitmeyi teklif ettim. Kabul etti ve ciddi, sessiz bir şekilde yan yana yürüdük.

Koridorda ilerlemeye devam ederken, korkunç düşünceler zihnime üşüşüyordu. Daha önce de lanetin sonuçlarını

düşünmüş, lanet kalkmazsa neler olacağını kafamda canlandırmıştım. Zamanın Elliot'ı, Karasakal'ı, Gri'yi ve sürünün geri kalanını yakalamasını, bir dakika içinde solan ve kırışan, kemiklerinin üzerinden dökülene kadar kuruyup buruşan derilerini. Ancak genç yaşları nedeniyle çocukların aniden ölmeyeceklerini öğrendikten sonra, onların hafızalarındaki anıları sonsuza kadar kaybetmeleri beni şimdiye kadar hiç bu şekilde dehşete düşürmemişti.

Micah yanımdayken attığım her adımda kararlılığım daha da güçlendi, sertleşti ve canlandı. Bu kahrolası laneti kaldıracaktık. Eğer basitçe Imogen'in boğazına bir bıçak dayayıp, onu o kelimeleri söyleyip o fedakarlığı yaptırmaya zorlamam gerekirse, bunu yapacaktım. Bunu kendi iradesiyle yapması gerektiği düşünüldüğünde, bıçaklı kısmı biraz hafifletmek zorunda kalacağım ancak yine de... bu yapacağım son şey olsa bile bu akşam onunla konuşacaktım.

Micah odasının kapısını açtığında, içinde dört dar yatağın olduğu geniş bir alan gözler önüne serildi. Odanın bu kadar düzenli ve derli toplu olduğunu görünce şaşırdım. Ben köşk sakinlerini temizlik görevleri için zorlamadan önce odanın nasıl görüldüğünü merak ettim. Yataklardan üçünde küçük bedenler uzanıyorlar, odayı yumuşak nefes sesleriyle dolduruyorlardı. Micah'la göz göze gelebilmek için eğildim ve ellerimi omuzlarının üzerine koydum. "Her şey yoluna girecek, Micah."

Alt dudağı titriyordu, kollarını belime doladı. İsteksiz bir şekilde benden uzaklaşana kadar onun sırtını okşadım. "Ben uyu-yana kadar yatağımın yanında oturur musun?"

Alt kata inmem ve yemekte her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerektiğini biliyordum ancak... şu anda bu çok daha önemli geliyordu. "Elbette."

Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve sonra yatağının üzerine çıktı. Battaniyeleri üzerine örttüm ve yere oturup dirseklerimi şiltesinin üzerine yasladım. Çocuğun uykuya dalmasını

izlerken kalbim merhamet duygusuyla sarmalandı. Hiçbir zaman kendimi anaç bir kadın olarak görmemiş, hiçbir zaman aneliğin zevklerini yaşamaya özlem duymamıştım; evlenmeyeceğime dair yemin etmeden önce bile. Ancak Micah'ın inip kalkan minik göğsünü izlerken ve odada rüya gören çocukların köpek yavrularınıninkilere benzeyen mırıldanmalarını dinlerken, bu kadar küçük ve savunmasız birini yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu anladığımı düşündüm. Bu küçük yaratıkları bir aydan az bir süredir tanıyor olmama rağmen bana kendilerini sevdirmeyi başarmışlardı.

Çocuklardan biri hareket etti ve sonra dönerek yüzünü bana doğru çevirdi. Bu, küçük kızdı. Micah'tan bir ya da iki yaş küçük görünüyordu. En azından insan yaşına göre. Birkaç kere gözlerini kırparak bana baktı ve ben de oradaki varlığımın onu ürkütmediğini umarak sıcak bir şekilde gülümsedim. Sonra kız kalkıp oturdu ve kaşlarını çatıp bana baktı.

Yavaş, temkinli adımlarla onun yanına gittim. "Seni korkutmak istememiştin," diye fısıldadım. "Micah uyumakta zorlanıyordu, bu yüzden ben de yeniden uykuya dalabilsin diye onun yanında kaldım."

Başını bir yana eğdi, sonra hafifçe başıyla onayladı ve yeniden yattı. Micah'a yaptığım gibi onun da üzerine battaniye örttüm. "Kral bunu zaten yapmıştı," dedi kısık ve uykulu bir sesle.

"Ah." Kalbimin göğsümün içinde hopladığını hissettim. "O... bunu sık sık yapar mı?"

"Her gece. Ama sanırım sen de yine yapabilirsin. Battaniyemin böyle rahat olmasını seviyorum."

Battaniyeyi ona sıkıca sardım. Gözlerinde hafif bir panikle gözlerime baktığında odadan çıkmak üzereydim. "Sen uyuyana kadar yanında kalmamı ister misin?"

Başıyla onayladı. "Kral her zaman kalır. Bize hikayeler de anlatır. Kurtlar ve dağlarla ilgili."

"Kalacağım," dedim ve yatağının kenarına oturdum.

Gözlerini kapatıp, battaniyeyi çenesine kadar çekti. Birkaç saniye sonra gözlerini yeniden açıp başını kaldırdı. “Benim de bir ismim olabilir mi?”

“Bir isim mi?”

Bakışları Micah’a gitti. “Ona bir isim verdin. Ben de bir tane istiyorum. Kral bana *Minik* diyor ama ben başka bir ismi daha çok seveceğimi düşünüyorum.”

İçimde biraz pişmanlık hissettim. Micah’a ismini ilk verdiğimde, bunu onun gözüne girmek, beni esir tutanlara karşı potansiyel bir müttefik olmasını sağlamak için yapmıştım. Ancak şimdi kralın evinde kalanları yeniden isimlendirmek uygun görünmüyordu. Ancak yine, bu onları yeniden isimlendirmek değil, onlara takma ad gibi bir şey vermekti.

“Lütfen,” dedi. “Sadece onun isminin olması adil değil.”

“Pekala,” dedim iç geçirerek. “Şuna ne dersin... Jenny?”

“Jenny,” diye tekrarladı, sonra büyük bir gülümsemeyle yüzü parladı. “Güzelmiş.”

“Aynı senin gibi. Şimdi, diğerlerini uyandırmadan uyumaya devam et.”

“Biliyorsun, onların da isimleri olmalı.”

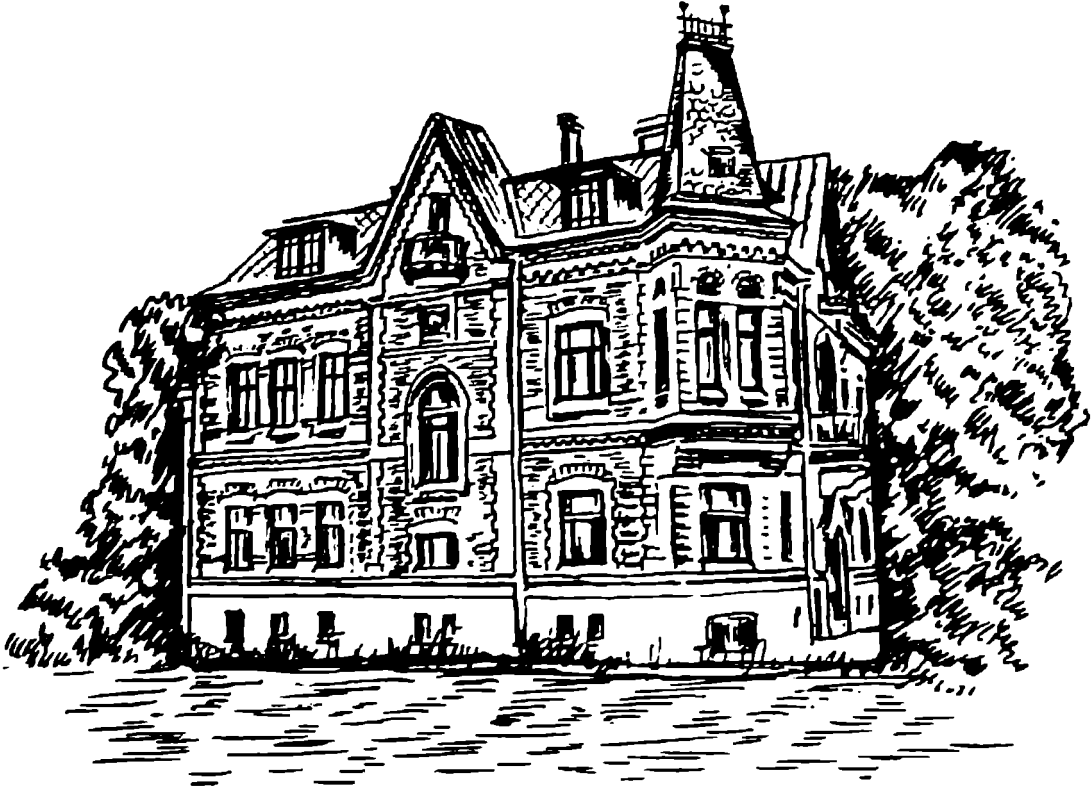
Uzandım ve kızıl-sarı saçlarının bir tutamını okşadım. “Ola-cak, Jenny. Şimdi uyu.”

“Bana bir hikaye anlatır mısın? Kralın bize anlattığı gibi kurtlarla ilgili bir hikaye?”

Bir süre düşündüm. “Kurtlarla ilgili bir hikaye bilmiyorum ama bir oğlan ve bir köpekle ilgili hikaye biliyorum.”

“Sanırım o da olur.”

Yeniden yatağına yerleşti ve ben de ona fısıldayarak hikayenin kısaltılmış bir versiyonunu anlattım. Ancak benim hikayemde köpek ölmüyordu. Benim hikayemde köpek yaşıyordu. Çocuk da köpek de yaşıyordu. Ve her günü bir öncekinden daha mutlu bir şekilde yaşıyorlardı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Balo salonuna bu akşam erken saatlerde girdiğim gibi girdim: bir general gibi. Micah ve Jenny ile birlikteyken, onların kalbime girmelerine izin vermiş, gardımı düşürmüş, zırhımı bir kenara koymuştum. Onlar, Elliot ve bu berbat lanetten kurtarmaya kararlı olduğum herkesle birlikte orada kalacaklardı. Ancak bir kere daha sahte kişiliğim demir bir zırh gibi üzerimdeydi. Dişlerimi sıkımsıttım, dudaklarım planımda ilerlemek için gerekli olan cephanelerle doluydu.

Görünüşe göre akşam yemeğinin tamamını kaçırmıştım çünkü balo salonu yeniden doluydu ve dans yeniden başlamıştı. Bu da Elliot'ın benim yokluğumda misafirlerini rencide etmeyi ya da yememeyi başardığı anlamına geliyordu. Kralı görmem birkaç dakikamı aldı ancak onun kalabalığın ortasında durmuş, Imogen ile kibarca sohbet ettiğini gördüm. Bir sonraki hamlemi yapmak, Imogen'i yalnız yakalamak için kusursuz

anı bekliyordum. Ancak müzik sonlandığında ve yeni çiftler bir araya geldiğinde, Elliot elini Imogen'e uzattı. Bir sonraki parça galop olmalıydı.

Beklenildiği gibi müzik başladığında, Elliot ve Imogen sıçramaya ve dönmeye başladılar. Dans pistine yaklaşıp, sessizce sohbet eden kişiler arasında gezindim. Konuşmaların bir kısmını yakalayabildim. Bunların çoğu kralla ilgiliydi.

"Bay Rochester ve Colemanların en büyük kızı..."

"Şimdiye kadar iki kere dans ettiler ve bütün akşam birbirleriyle sohbet ettiler."

"Bayan Coleman'ın ona nasıl baktığını gördünüz mü?"

"Nişan çok uzakta gibi görünmüyor."

"...eğer bir fae kralı kadar servetim olsaydı. Bu arada onun soylu kökenleri ne?"

Odanın diğer tarafına ulaştığımda, dans pistini yeniden inceledim. Nina'nın, nişanlısıyla mutlu bir şekilde dans ettiğini görünce ben de mutlu oldum. Sonra Amelie'nin, benim sevgili kitapçım Bay Cordell ile dans ettiğini gördüm. Yaşma rağmen dans hareketlerini bu kadar zarif bir şekilde gerçekleştirmesi beni şaşırttı. Kalbimde bir pişmanlık hissettim ve bütün akşam boyunca bu kadar meşgul olmamış olmayı diledim. Onu kısaca Elliot ile tanıştırmamdan başka, durup Bay Cordell ile sohbet etme fırsatım olmamıştı. Onunla *Mürebbiye ve Kont* hakkındaki düşüncelerimi paylaşmak ve onun da düşüncelerini duymak için can atıyordum. Üstelik, bu akşam kitaplar hakkında konuşmayı neden istediğimi bilmiyordum. Özellikle de omuzlarımda bu kadar önemli bir görevin yükü varken.

"Ah, keşke benim eşim de burada olsaydı," dedi Foxglove, elinde iki kadeh şarapla yanıma sokularak. Birinden bir yudum aldı ve diğerini de bana uzattı.

Reddetmek üzereydim -ne de olsa çalışıyordum- ancak fazlasıyla gerilmiş sinirlerim için tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşündüm. Kadehi kabul ettim ve büyük bir yudum

alıp, tatlı sıvının hemen midemi ısıttığını hissettim. “Eşiniz mi diyorsun?”

“Adı Fehr. O bir cin. Ben bu işi kabul ettiğimde o geride kaldı ki sanırım en iyisi de böyleydi. Bu şehir için tam bir seyyir olurdu, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan. Sadece kollarının ön kısmı bile herhangi birinin üzerinde cinsel arzular uyandırabilir.”

Kıkırdadım. “Öyle mi?”

“Güven bana, tatlım. Aslında, ben eve döndükten sonra bizi ziyaret etmelisin. Ateş ve Sonbahar sınırında, Maplehearth Sarayı’nda kalıyoruz. Kraliçe Evelyn’in seninle tanışmayı çok isteyeceğine eminim.”

Ateş Meydanı Kraliçesi’nin neden benimle tanışmayı isteyeceğini hayal bile edemiyordum ancak yine de bu düşüncesi kalbimi ısıttı.

“Gelip Ateş Meydanı’nda biraz güneşlenip, sonra Sonbahar Meydanı’nda serinleyebilirsin. Bu kasvetli kardan biraz uzaklaşabilirsin.”

Tam karların o kadar da kötü olmadığını iddia edecektim ancak kendime engel oldum. Ne zamandan beri karları savunuyordum? Sonra başka bir şey düşüncelerimi ele geçirdi: bu meydanın sınırlarının dışında daha kaç farklı meydan olduğuna dair farkındalık. Faerwyvae’ye geldiğimden beri sadece Kış Meydanı’nda bulunmuş olsam da her biri farklı bir iklime ve bölgeye sahip toplam on bir meydan olduğunu biliyordum. Ve Foxglove’un diğer şehirler ve kasabalarla karşılaştırıldığında Vernon hakkında konuşma şekli düşünüldüğünde, belki de insan toplumunun boğucu bağlarından kurtulmak için düşündüğüm kadar uzağa gitmek zorunda değildim. Ya o çok istediğim özgürlük düşündüğümünden daha yakındaydı ise?

Mıknatısla çekilmiş gibi bakışlarım Elliot’a gitti. Ancak elbette orada sadece bir çıkmaz sokak vardı. Bir veda. Ve bu da

ancak Imogen'in bu laneti kaldırmasını sağlarsam olacaktı. Aksi halde, bir vedadan çok daha kötüsü olacaktı. O zaman...

Bunu düşünmeyi bırakıp, sahte kişiliğime daha sıkı sarındım.

"Davetimi bir düşünün. Her zaman geçerli olacak, hem senin..." Yüzünü buruşturup dans pistine baktı. "...hatta hem de huysuz işverenin için," dedi.

Nabzım hızlandı ve kaşlarımı çatarak ona döndüm. Bunu söyleme şekli kulağa neredeyse... neredeyse Elliot ile benim *birlikte* olmamızı bekler gibi gelmişti. Hızla kendime faelerin gönül ilişkileri konusunda çok farklı fikirleri olduğunu ve bu sözlerinin hiçbir anlamı olmayabileceğini hatırlattım. Belki o da aynı Amelie gibi, Elliot'ın gizli, isimsiz kimliğini tahmin etmişti. Eğer durum buysa, elbette ki bir kralın bir başka hükümdarın sarayına davet edilmesi mantıklıydı. Ben bir cevap veremeden Foxglove bana gözünü kırptı ve arkasına dönerek kalabalığın içinde kayboldu.

Onun söylediği kelimeleri çözmeye çalıştım ancak bunları büyük bir yudum şarapla zihnimden uzaklaştırdım. Müzik sona erdi ve ben de cezbedici sıvının geri kalanını içtim. Sonra boş kadehimi yakınlardaki boş bir masanın üzerine bıraktım, dikkatimi yeniden dans pistine verdim ve alkışlayanlara katıldım, bakışlarımı Elliot ve Imogen'e doğrultmuştum. Onlardan beklenen bir şekilde başlarıyla ve eğilerek birbirlerine selam verdikten sonra, Elliot onu odanın diğer tarafındaki sandalyelerden birine doğru yönlendirdi. Kimseye görünmeden, ikisinin de yüzlerinde gülümsemeyle birbirlerine birkaç kelime söylemelerini izledim. En sonunda Elliot oradan ayrıldı, bu Imogen'i şaşırtmış gibi görünüyordu çünkü gözlerinde mesafeli bir ifadeyle yeniden yerine oturmadan önce sandalyesinden hafifçe kalkmaya çalışmıştı.

Elliot'ın nereye gittiğine bakma zahmetine girmedim ve bunun yerine Imogen'e yaklaşma şansımı kullandım. Onun önünde durduğumda ışıldayan yüzü sonra hızla yeniden asıldı.

“Ah, sensin,” dedi, belli ki istemeden onun Elliot’la dans etme şansını elinden aldığım için hâlâ bana kızgındı.

“Benimle yürür müsün?”

Burun kıvırdı, bana bakmayı reddediyordu. “Senin yapacak işlerin yok mu?”

“Moladayım,” dedim, onun bu saldırgan tavrına karşı sakin ve vurdumduymaz bir şekilde kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. “Ayrıca seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Arkadaşın olarak.”

Dudak büktü. “Arkadaşım olarak mı diyorsun?”

İnlememi bastırdım. Eğer onunla yalnız kalmak istiyorsam, onu pohpohlamam gerekiyor gibi görünüyordu. Yanma oturdum ve kendimi zorlayarak istekli ve sıcak bir sesle, “Bay Rochester’ın senden bu kadar etkilendiğine inanamıyorum.”

“Bunda inanılmayacak ne var?” dedi sertçe.

“Daha önce hiç kimsenin bir kadının ilgisini çekmek için bu kadar uğraştığını görmemiştim. İlk önce, sadece seni etkileyebilmek için dans etmeyi öğrendi. Sonra, seni hayal kırıklığına uğratmak konusunda o kadar kaygılıydı ki beni -ki bu çok daha az şaşırtıcı bir ihtimaldi- onunla alıştırma yapmaya zorladı.

Yavaşça bana dönüp, kıstığı gözlerinin ardından beni inceledi. “Alıştırma yapmak mı diyorsun?”

Başım la onayladım. “Onun ne kadar korktuğunu görmeliydim. Bana, seninle dans ettiğinde mükemmelden aşağı olmaması için en kötü adımlarını benimle atmayı tercih ettiğini söyledi.”

Imogen elini göğsüne götürdü, yanakları kızarmıştı. “Ah, gerçekten öyle mi söyledi?”

Tanrı’ya şükürler olsun ki ben yalan söyleyebiliyordum. “Öyle söyledi. Umarım bu onun hakkında olumsuz düşünmene neden olmaz. Diğer her şeyde çok güçlü ve metin biri. Ama söz konusu sen olduğunda, onun aklını başından aldığını söyleyebilirim.”

“Ah, Gemma,” dedi öne eğilip, ellerimi ellerinin arasına alır-ken. “Artık bunu daha fazla içimde tutamam. Ben ona çok âşık oldum. Artık onun içinde olanları herkesten daha iyi anladığımı görebiliyorum. İlk başta bu beni sinirlendirmişti ama şimdi... tamam, lütfen sadece bana söyle, onun kalbinde ne olduğunu biliyor musun? Bana karşı hissettiğini düşünmeye başladığım şeyi hissediyor mu?”

Yalan dilimin ucundaydı ancak ezilen yüreğim başımla onaylamaktan başka bir şey yapmama izin vermedi.

Yine de bu bile amaçladığım etkiyi gösterip, Imogen’in kendisinden geçmesine neden oldu, o kadar etkilenmişti ki sandalyenin üzerinde eriyeceğinden korktum. Kendini toparladığında yeniden öne doğru eğildi ve ellerimi daha da sıkı tuttu. “Beni endişelendirme, en sevgili arkadaşım. Bana evlenme teklif edecek, değil mi? Bana ondan ilk bahsettiğinde, birkaç ay içinde evlenmek istediğini söylemiştin. Bu hâlâ geçerli mi? Ne kadar yakında olacak?”

Sorularıyla başım dönüyordu. Bunu daha fazla erteleyemeyecektim, son aşamanın zamanı gelmişti.

Ellerimi onun ellerinin arasından çektim ve ayağa kalktım. “Gel, sevgili Imogen. Özel olarak konuşmak zorundayız. Gidip paltonu alalım ve bahçede bir tur atalım.”

İkimiz de uygun bir şekilde paltolarımıza sarındığımızda, onu arka bahçeye doğru götürdüm. Birkaç çiftin patikalarda yürüdüğünü gördük ve boş bir yer bulmamız biraz zamanımızı aldı. Elliot’ın gül bahçesinden -ki herhangi bir potansiyel misafiri uzak tutmak için heykeller ve büyük saksılı bitkilerle önüne set çekilmişti- uzakta durarak, kol kola en uzaktaki köşeye gittik ve yavru geyik şeklindeki budanmış çalının etrafında yürümeye başladık.

“Deminden beri diken üstündeyim,” dedi Imogen sesi hafifçe titreyerek. “Bana hemen beni buraya ne söylemek için getirdiğin şeyi söyle.”

Derin bir nefes aldım ve nefesimi yavaşça verirken soğuk havada beyaz bir bulut oluşturdum. Soğuk, fazlasıyla ısınmış tenimin üzerinde rahatlatan bir okşama gibiydi. “Imogen, sana Bay Rochester ile ilgili söylemem gereken bir sır var. O, senin düşündüğün kişi değil.”

Başını hızla bana doğru çevirirken neredeyse tökezleyip düşüyordu. “Ah, hayır. Bu olamaz—”

“O, çok daha fazlası.” Bu onu susturdu. Planımın son parçasını, onu tepetaklak edip sonra sıkıca kavrayacak parçasını devreye sokmamı sağlayacak belirsizliği yarattı. Duraksadım ve yüzümü ona döndüm, bundan sonra söyleyeceğim kelimeleri hazırlarken ellerini ellerimin içine aldım. Söyleyeceklerim Elliot’ın isteklerine karşı geleceği için içimde bir suçluluk duygusu hissediyordum. En azından söyleyeceklerim pazarlık anlaşmamızın kurallarına dahil değildi. “Imogen, Bay Rochester Kış Meydanı’nın Şeytani Kralı.”

Imogen’in nefesi kesildi, yüzünün rengi soldu. Birkaç saniye boyunca inanmazlık içinde bana baktı. Konuştuğunda sesi gergin ve kısıktı. “Bu olamaz. Kış Meydanı’nın Şeytani Kralı mı? Yani onu şahsen hiç görmedim ama... ama... onun adı Elliot Rochester değil. Onun adı... adı...”

Birkaç kere gözlerini kırptı ve sonra başını iki yana salladı.

Şimdi, bir dizi yalanı gerçekle karıştırmanın zamanı gelmişti. “Elliot Rochester onun insan şeklindeki halinin ismi. Onun şeytani ismi *-fae* ismi- kayıp.”

“Kayıp mı?”

Başımı ağırbaşlılıkla sallayarak onayladım. “Hain bir lanetin içinde kaybolmuş.”

Bir elini dudaklarına götürdü. “O... lanetli mi?”

“Kötü bir fae, herkesin onun ismini unutması için onu lanetlemiş.”

Imogen başını eğdi. “Ne kadar zalimce.”

“Daha da kötüsü var.” Zihnimden bir başka yalan tutamı aldım ve gerçeklerden oluşan cephaneme doladım. Bunu yapmak haince geliyordu ancak şu anda bunu düşünemezdim. Haftalardır bunun için çalışıyordum. “Bay Rochester kısa süre önce bu lanet tarafından hayatının elinden alınacağını öğrendi. Söyleyebildiği kadarıyla, yaşayacak en fazla bir haftalık zamanı var.”

Imogen’in dudaklarından keskin bir feryat çıktı ve elini kalbinin üzerine götürdü. “Bay Rochester ölecek mi? Peki ya ben? Peki... peki ya kendimi kaptırdığım bu flörtümüz? Bana hiç söylemeyecek miydi?”

Onu rahatlatmak için omzuna elimi koydum. “Bunun olacağını çok kısa süre önce öğrendi ve o zamana kadar sana olan duyguları çoktan gelişmişti. Bunu sana kendisi nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.”

Gözleri yaşlarla parladı ve omuzlarını ellerimin altından çekti. Ancak söylediklerime verdiği tepki keder değil, öfkeydi. “Ne büyük kayıp! Ona ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? Başka birine gösterebilecekken ona ne kadar ilgi gösterdiğimi? Benimle evlenemeyecek kadar uzun yaşamayacağını bilseydim ona ikinci kere bakmazdım bile.”

İçime bir korku dalgası akın etti. Bu haberler üzerine onun daha fazla etkileneceğini, kalbinin kırılacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, onu kaybediyordum. Belli ki Elliot’a karşı duyduğu sevgi ilk başta gösterdiği kadar derin değildi. Böyle olacağını bilmeliydim. Onun aşkının *Elliot*’a değil, bir eş olarak sunduğu para ve prestije olduğunu bilmeliydim. En azından bu, Elliot’ın onunla işi bittiğinde çöküşünü daha da tatlı bir hale getirecekti. Şimdi son oltamı atmanın ve onu kendime çekmenin zamanı gelmişti.

“Harap olduğunu biliyorum,” dedim sesimin hissettiğimden çok daha fazla acıma içerir gibi çıkmasına zorlayarak. “Keşke bu laneti kaldırmak bu kadar zor olmasaydı. Belki o zaman siz ikiniz senin de istediğin gibi beraber olabilirdiniz.”

Söylediğim kelimeleri kafasında ölçüp biçerken yüzü ifade-sizleşti. Bir saniyelik süre içinde öfkesi dindi. “Onun lanetinin kaldırılabilceğini mi söylüyorsun?”

“Kaldırılabilir ama bu çok ama *çok* zor.”

Imogen parmaklarını şaklattı. “Pekala, hadi söyle. Ne yapılması gerekiyor?”

“Bir insanın, en çok değer verdiği şeyi feda etmeye istekli olacak kadar ona çok değer vermesi gerekiyormuş,” derken kelimelerimi romantik bir özelemlerle söylemeye çalıştım.

Gözleri kocaman açıldı. “Bu mu? Birinin değer verdiği bir şeyi feda etmesi mi gerekiyor?”

Ona doğru birkaç adım atarken şaşırılmış rolü yaptım. “Bunu söylüyor olamazsın... *senin* bu laneti kaldıracağını mı söylüyorsun?”

Yüzünde azimli bir ifadeyle bana döndü. “Evet, bunu yapacağım. Bay Rochester ile evlenir evlenmez bu fedakarlığı yapacağım.”

Yüzümdeki bütün kan çekildi. Onlar... evlenir evlenmez mi? Ancak onlar evlenmeyeceklerdi. Hiçbir zaman. Bu hiçbir zaman planın bir parçası olmamıştı. “Imogen, anladığınızı düşünmüyorum. Beni duymadın mı? Lanet onu öldürmeden önce belki de bir haftası var.”

“Ben her zaman için hızlıca yapılacak bir düğün istemiştım,” dedi omuz silkerek.

Bir düğün olmayacak seni sersem! diye bağırarak istiyordum. Ancak bunun yerine ses tonumu sakın tuttum ve “İlk önce laneti kaldırmak daha mantıklı olmaz mı?” dedim. “Sonra rüyalarının düğününü planlamak için istediğin kadar zaman harcayabilirsin.”

Dışlerini gıcırdatırken gözlerini devirdi. “Bak, Gemma. Gerçeği bilmiyormuşuz gibi davranmayalım.”

Panik beni ele geçirdi. “Hangi gerçek?”

“İkimiz de giderek gençleşmediğimi biliyoruz. Kaç sezondur sosyetenin içinde olduğumu biliyor musun? Soylu bir faeyi -bir fae *krakını*- bir yana bırak, herhangi birini bulmam bile bir mucize. Bunun da ötesinde, paraya ihtiyacım var. Ailemin paraya ihtiyacı var. Eski üvey babamın bıraktığı miras tükenmek üzere ve bu varlık da bir sonraki senenin sonuna gelene kadar bitecek. Eğer bunu şimdiye kadar bilmiyorsan da artık biliyorsun. Benim harcayacak zamanım yok, Bay Rochester’ın da. Hemen evleneceğiz ve ben de bu laneti kaldıracağım.” Sesini alçalttı, kederli bir ifade yüzünü gölgeledi. “Ayrıca, neyi feda etmek zorunda olduğum düşünülünce, o vazgeçmeden önce evlenmemiz daha uygun olur.”

Söylediği kelimelerin ses tonundaki çaresizlikle birleşimi, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. “Tam olarak neyi feda etmeye hazırlanıyorsun?”

Alt dudağı titredi ve bir damla yaş yanağından aşağı aktı. Öfkeli bir şekilde yanağındaki yaşı sildi. “En değer verdiğim şey,” dedi. “Güzelliğim.”

Onun hiçbir şeye çok değer vermediğini başından beri biliyordum ve güzellik hiçbir zaman çok önemli olarak değerlendirdiğim bir şey olmamıştı. Ancak onun bunu söylediğini duymak, onun için bunun ne anlama geldiğini *görmek* kanımın donmasına neden olmuştu.

“Bu fedakarlık nasıl olacak?” diye sordu kısık sesle. “Bir daha hiç güzel olamayacak mıyım yoksa güzelliğimin bir kısmı mı benden alınacak? Bu hemen mi yoksa zamanla mı olacak?”

Onun bu sorusu, ona karşı yaptığım plana dair hissettiğim kindar gururun tüm kalıntılarını yok etti. Sadece birkaç saniye önce bile, onun başına gelecekleri hak ettiğine yemin

edebilirdim. Ancak onun sesindeki korkuyu duymak, onun gerçekten bu fedakarlığı yaptığını düşünmek...

Birkaç kere bu fedakarlığın nasıl olacağını düşünmüştüm. Laneti kaldıran ben olsam nasıl olur diye tasarlamıştım. Bunu yapmayı planladığım için değil, hastalıklı bir meraktan dolayı yapmıştım. Özgürlüğümden ve bağımsızlığımdan vazgeçeceğimi bilerek, kendimi bir kafeste kilitli ya da belki de yaşamak için babamın merhametine kalmış halde hayal etmiştim. Ya da belki de kontrolcü bir adamla evlenmiş halde. Ancak bu değişim anlık mı olacaktı? Bir an kendimi bir yerde, bir sonrakinde bir yabancıya zincirlenmiş halde mi bulacaktım? Ya da bu kader beni basitçe en sonunda eline geçirene kadar peşimi bırakmayacak mıydı?

Ürperdim ve ona gerçeği söyledim: "Bilmiyorum."

Burnunu çekti. "Sanırım her halükarda bir şey fark etmiyor. Ben bunu yapmaya hazırım. O bir fae olduğuna göre, beni sevmesini ve hayatım boyunca yanımda olmaya zorlayacak evlilik yeminleri etmesini talep edeceğim. Beni terk edemeyecek. Evlilik yeminlerimiz ben bu fedakarlığı yaptıktan sonra bile beni başından savmasını engelleyeceği için, o zaman bu iş olacak."

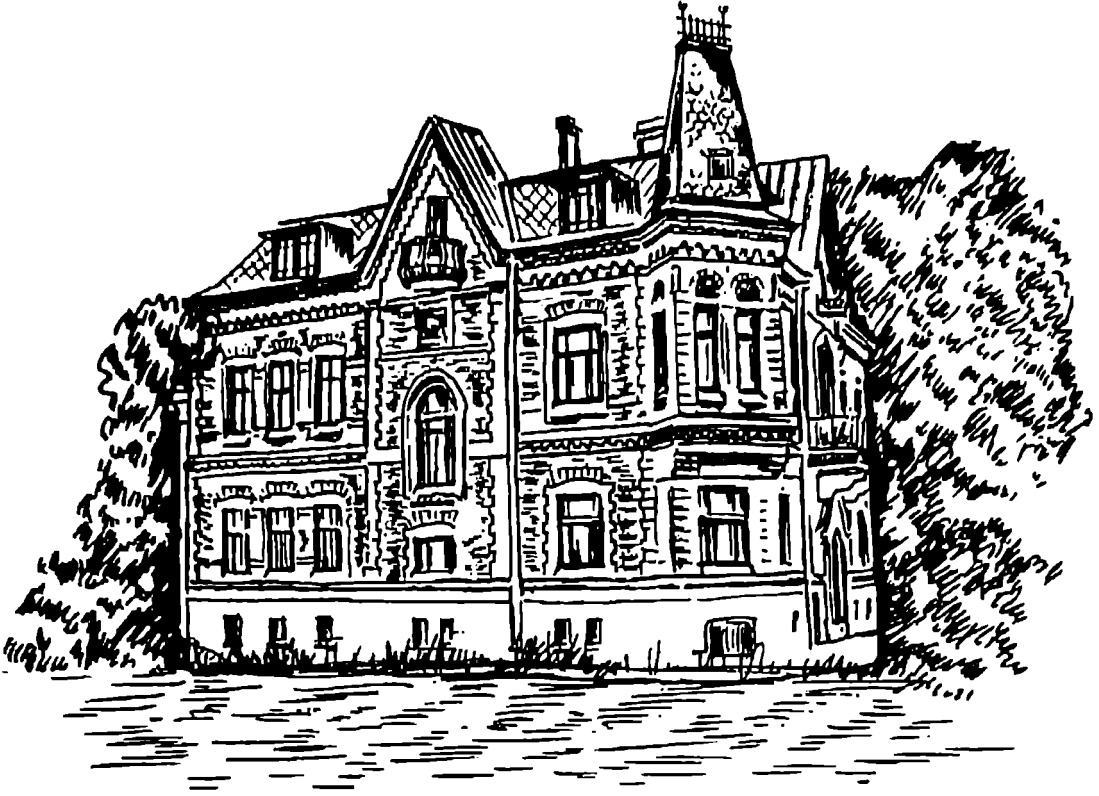
Tiksintiyle midem buruldu. Evlilik yeminleri. Elliot'ın hayatını kurtarmanın bedeli bu olacaktı. Tüm planlarımı ve kompolarımı ayarlarken, evliliğin bir etmen olacağı hiç aklıma gelmemişti. Onu Elliot'la evlenmesi için değil, ona âşık olması için kandırmam gerekiyordu.

Bir kere daha işin aslını bilmeliydim. Bunun olacağını öngörmeliydim. Imogen dar görüşlü olabilirdi ancak aynı zamanda çaresizdi de. İlk başta düşündüğüm gibi aşırı duygusal, aşk acısı çeken sersem değildi. Hayır, kesinlikle böyle biri değildi. O daha çok... daha çok benim gibiydi. Hayatta kalmak için çaresizce uğraşan biri. Kendi yaşadıklarından dolayı acımasızlaşmış, istediğini ne pahasına olursa olsun elde etmeye azimli. Onu ve onun ben de dahil olmak üzere başkalarına olan tavırlarını

küçümsemsem de... onu tanıdığımından beri ilk kez aynı fikirdeydik.

İstedğini elde etmek için savaşıacaktı. Daha iyi bir gelecek elde etmek için entrikalar çevirecek, iş birliklerine girecek ve pazarlıklar yapacaktı. Hatta oraya varabilmek için bir parçasından bile vazgeçecekti.

Maalesef, ben de aynısını yapmak zorundaydım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Imogen ile birlikte içeri doğru yürürken kendimi boş hissediyordum ve bundan sonra -hatta balo salonunun kapısında birbirimizden ayrılırken bile- birbirimize tek bir kelime etmedik.

Bu noktadan sonra ikimiz de üstlendiğimiz bu yükü taşıyorduk. Onun üzerinde yapmak üzere olduğu fedakarlığın, benim ise Elliot'a vermek zorunda olduğum haberin yükü vardı. Her adımda ayaklarımın daha ağır olduğunu hissetmeme neden olan o haberin...

Balo salonu, en son orada bulunduğuma göre önemli derecede tenhalaşmıştı. Bu durum beni memnun etti. Demek ki şenlikler bitiyordu. Fakat son parça çalışıyor olmasına rağmen Elliot'ı göremedim. Misafirlerden oluşan küçük bir grubun çekilip sohbet ettiği oturma odasında da yoktu. İçimde parlayan sabırsızlık duygusu, aniden herkese bağırarak çıkıp gitmelerini söylemek

istememe neden oldu. Bundan sonra bu geceye tek bir an bile dayanmayı düşünmek için fazlasıyla yorgun, fazlasıyla bitkindim.

Düşününce, neden bunu yapmalıydım ki? Bu hileyi devam ettirmek, bir dakika daha bu sefil insanlara kahya rolü yapmayı sürdürmek için ne nedenim vardı? Balo amacına hizmet etmiş, tuzak kurulmuş, yem yutulmuştu ve bu noktadan sonra ilerlemekten başka bir yol yoktu. Kanımı kaynatan ve çığlık atmak istememe neden olan bir yol...

Bu öfkeyi dışa gösterdiğim kişiliğime aktardım ve oturma odasında yürüdüm. “Ev sahibimiz Bay Rochester hepinize geldiğiniz için teşekkür ediyor ama gecenin sonuna gelmiş bulunuyoruz. Uşaklar, dışarı çıkarken size eşlik edecekler. İyi geceler.” Onların yakınmalarını duymak, açtıkları gözlerini ve öfkeli itirazlarını görmek için beklemedim. Bunun yerine balo salonuna gittim ve aynı mesajı gruplar halinde sohbet eden herkese de iletтім. Foxglove, Amelie ve Bay Cordell’in zaten gitmiş olmaları beni rahatlatmış çünkü içimde onlara hak ettikleri şekilde veda etmemi sağlayacak nezaketi bulup bulamayacağımdan emin değildim. Görüşüm öfkeyle bulanıklaşmışken bunu yapamazdım.

En son olarak, aralarında Imogen’in de bulunduğu grubun yanına gittim. Babam beni görmemiş gibi davranırken Bayan Coleman sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Clara kambur bir şekilde durmuş, sıkılarak esnerken, Ember nazikçe gülümsedi. Nina etrafta görünmüyordu, dolayısıyla nişanlısının eşliğinde eve dönmüş olmalıydı.

Imogen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bakışlarıyla artık boş olan salonu taradı. “O zaman sanırım bu iyi geceler demek anlamına geliyor.”

Babam kendinden emin bir şekilde sırtıttı. “Ne, hayırsever işverenin bize veda etmeyecek mi?”

Ona ters ters bakıp öfkemin söylediğim her bir kelimeye sızmasına izin verdim. “Bay Rochester erken ayrıldı.”

“Onun bir beyefendi olduğunu düşünüyordum,” dedi Bayan Coleman dudak bükerek. “En azından kızıma veda edecek nezakete sahip olmalıydı—”

Imogen annesine en az benim kadar karanlık bir bakış fırlattı. “Önemli değil, anne. Onu bir daha ziyaret ettiğimde bana söyleyecek oldukça fazla şeyi olacak.”

Bayan Coleman’ın ağzı açık kaldı. “Sen mi *onu* ziyaret edeceksin? Tam tersi olması gerekmez mi?”

“Belki de öyledir ama her şey mükemmel derecede plana uygun gitmez, öyle değil mi?” Imogen’in ses tonu keskin, acıydı. “Ama endişelenme, anne. Her şey sonunda yoluna girecek.” Bir an birbirimizin gözlerine baktık, söyleyemeyeceği şeyler üzerine dudaklarını büzerken gözlerini de kısmıştı. Ona lanetin Elliot’ın köşkten çok uzaklaşmasına engel olduğunu söylemiş ve bu akşam ona söylediğim her şeyi kendine saklayacağına dair yemin ettirmiştım. Eğer bu evlilik teklifini istiyorsa, bunun için buraya gelmek zorunda kalacaktı.

İçimde bir öfke dalgası daha alevlendi.

“Gerçekten de sıra dışı bir adam,” diye homurdandı Bayan Coleman.

“Bir faeden daha fazlasını beklemezdim,” dedi babam buz gibi bir kahkaha atarak.

Bayan Coleman burun kıvırdı. “Hadi gelin o zaman. Boşa zaman geçirmeye gerek yok.”

Onlar yola koyuldular ancak Ember kısa bir süre daha kaldı. “Bu akşam çalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Bu muhtemelen yıllardır en çok eğlendiğim zamandı.”

Gülümsedim ancak bunun gözlerime yansımadığını biliyordum. “Bize müziğini sunduğun için minnettarım. Bugün işverenime büyük bir hizmet vermiş oldun.”

Ember kaşlarını çattı. “Sen iyi misin?”

Gözlerindeki endişe beni neredeyse çözecek, tüm öfkemi yok edip yerine kederle dolmama neden olacaktı. Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

“Ember!” dedi Imogen tıslar gibi, kızın onları takip etmesi için parmaklarını şaklattı.

Ember daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ancak söylememesine memnun olmuşum. Bir saniye daha onun bu anlayışlı haline dayanamayacaktım. Özellikle de yaşlar zaten gözlerimde birikmeye başlamışken. Elime uzanıp, “Tekrar teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve sonra diğerlerine yetişmek için koştu.

Olduğum yerde kalıp kalan son misafirlerin aceleyle dışarı çıkmalarını dinledim.

Köşk sessizleştikten sonra, nihayet Elliot’ı arama şansı buldum. Bu beklediğimden daha zor oldu. Onu bahçede, oturma odasında ya da mutfakta bulamadım. Üst kata çıkarken, saklanmak için nereye gittiğini merak ettim. Yapacağım pek bir şey olmadığı için kütüphaneye doğru ilerledim. Yakında olduğunu bilmememe rağmen ona ait bölümü araştırma cüretinde bulunamadım ancak henüz bu akşam için odasına çekilmemiş olduğunu umuyordum. Ona söylemek zorunda olduğum şeyi içimde daha fazla tutmamın bir yolu yoktu.

Kütüphaneye gittim, duvardaki şamdanlar yumuşak bir ışıltı yayıyordu ancak oda boştu. Kalbim ezildi. Buradan nereye gidecektim? Elliot gerçekten bu geceyi tek başıma sonlandırmam için beni yalnız mı bırakmıştı? Midemde bir rahatsızlık hissetmeye başladım. Bu, adımlarımı ağırlaştırmaya devam eden öfke ve keder kalıntılarının bir kısmının geçmesine yardımcı oldu.

İç geçirerek, sessiz arkadaşlarımın verdiği rahatlığa sığındım ve odanın çevresinde yavaşça ilerlerken parmaklarımı kitapların sırtları üzerinde gezdirdim.

“Ah, sonunda seni burada bulacağımı bilmeliydim.”

Kaşlarımı çatarak Elliot’a döndüm. “Sen hangi cehennemdeydin?”

Bu tepkim onu eğlendirmiş gibi sıırttı. “Seni arıyordum. Ve saklanıyordum.” Protezi hâlâ yerindeydi. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu vardı, çözülmüş kravatı boynunda asılıydı ve gömleğinin açılmış birkaç düğmesinden göğsünün üst kısmı görünüyordu.

Bakışlarımı çevirdim, bunun yerine önümdeki rafta bulunan kitapların kapaklarına odaklandım. “Beni aramadığını değil de saklandığını düşünüyorum çünkü ben de son bir saatin büyük kısmını seni arayarak geçirdim.”

Odaya girdi ve yavaşça bana yaklaştı. “Üzgünüm,” dedi içten bir şekilde. “Bu akşam daha fazla rol yapmaya dayanamadım. Eğer bir kere daha gülümsüyor gibi yapsaydım dudaklarım ortadan ikiye yarılacaktı. Ayrıca, birlikte dans ettikten sonra seni bir kere bile görmedim. Endişelenmeye başlamıştım.”

Hızlıca ona bir bakış attım. “Etraftaydım. Ve *seni* gördüğümde, rol yapmakta oldukça iyi bir iş çıkarıyordun.” Ses tonumdaki acı tınıdan nefret ettim, nasıl bu noktaya geldiğini bilmiyordum.

“Imogen ikna oldu mu?”

Zorlukla yutkundum, korkuyu kalbimin içinde hissediyordum. “Olmuştu. Bu da bizi, seni bulmak için buraya gelme sebebime getiriyor.”

“Henüz değil,” dedi eliyle burnunun kemerini sıkarak. “Bana Imogen Coleman’dan uzak biraz huzur ver.”

Omuz silktim. “Ondan bahseden sendin. Ve bu konuda konuşmamız önemli–”

“Lütfen.” Gözlerime baktı, yıpranmış ve yoksun görünüyordu. Aynı benim içimde hissettiğim gibi. “Bir dakika için sadece kendimiz olalım.”

Bununla ne demek istediğini bilmiyordum ancak kendimi zorlayarak dilime hakim oldum.

Adeta aramızdaki sessizliğin tadını çıkarır gibi başını arkaya doğru eğip gözlerini kapattı. Yeniden doğrulduğunda, dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Sonra yavaşça elini uzattı. “Benimle dans eder misin?”

Nabzım hızlandı ancak hain kalbimi buna katılmamaya ikna ettim. “Dans bitti, Bay Rochester.”

“Dediğimi yap,” dedi, sesi derin ve gürleyerek çıkıyordu. Ancak başka bir tınısı da vardı, aynı zamanda hem yorgun hem de oyuncu bir tını. “Beni ikimizin de nefret ettiği insanlarla dans etmeye ve konuşmaya zorladın. En azından bu kadarını yapabilirsin.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “En azından yapabileceğim şeyin seninle ilk dansı etmem olduğunu düşünüyordum.”

Hiçbir şey söylemedi, kolunu bana doğru uzatmaya devam ederken yüzündeki gülümseme hilekar bir sırıtışa dönüştü.

Bu, dudaklarımın titremesine neden olan bir gülümsemeydi ve bunu görmezden gelemedim. Homurdanarak elimi elinin içine bıraktım ve beni kendisine doğru çekmesine izin verdim. Hemen, insanların arasındayken aramızda koruduğumuz mesafeyi kapattık, göğsü benimkine dokunuyor, elini koymak için koluyla belimi kavırıyordu. Ellerimiz birleştiğinde avuçlarımızı birbirine bastırdık. Parmaklarını parmaklarıma doladı, bu başkaları bizi izlerken yakamızı asla kurtaramayacağımız bir şeydi. Aslında, şu anda da bunu yapmıyor olmalıydık ancak umursamayacak kadar yorgun ve bunların herhangi birinin ne anlama geldiğini tartışmayacak ya da inceleyemeyecek kadar bitkindim. Tek bildiğim, ona bu kadar yakın olmanın, atan kalplerimizin

oluşturduğu müzikle o bizi yavaşça döndürürken başımı onun omzuna yaslamamanın doğru hissettirdiği idi. Ne vals ne de polka yapıyor, sadece faelerin dans ederken yaptığına emin olduğum bir şekilde doğal bir ritimle hareket ediyorduk.

Elim, omzundan yukarı, arkaya doğru kaydı ve narince boyuna yerleşti. O da nazikçe yüzünün yan tarafını saçlarıma yasladı, sıcak nefesini kulağımın üzerinde hissediyordum. Beni daha yakınına çekti. Belimdeki elini, tenime dokunana kadar yukarı kaldırdı. Parmakları orada kaldı, tenimin üzerinde onların sıcaklığını hissetmek nabzımın hızla atmasına neden oluyordu. Elimde olmadan sadece parmak uçlarını değil, elinin tamamını hissetsem ne kadar daha sıcak hissedeceğimi merak ettim. Ve sadece sırtımda değil, her yerimde...

Derin bir nefes alıp konuştuğunda, kısık sesi kanımda ve kemiklerimde yankılandı. "Neden her zaman dağ havası ve kar gibi kokuyorsun? Sevdiğim her şey gibi?"

Sevgi. Söylediği kelimeler kalbimin çırpınmasına neden oldu ve parmaklarım ensesini daha sıkı kavradı. Gözlerine bakmak için hafifçe geri çekildim. Gözlerindeki hassasiyet kalbimin yeniden hızla atmasına neden oldu ancak aynı zamanda kendimle ilgili aniden bir farkındalık da ortaya çıktı. Artık acı verici bir şekilde farkındaydım: onun, ne kadar yakın olduğumuzun, ne yaptığının. Ne yaptığımızı *umduğumun*, onu nasıl daha fazla istediğimin. Bu da bedenimin her bir kısmının kasılması için yeterli olmuştu. Elliot durdu, gözlerime bakarken bakışları endişe doluydu. Konuşacakmış gibi dudaklarını hareket ettirdi. O konuşmadan, ondan ayrılıp geriye doğru bir adım attım ve kendimi topladım. "Dediğini yeterince yaptım," dedim, söylediklerimin ifadesiz bir tonda çıkması için kendimi zorlayarak. "Bundan sonra ne olacağını konuşmanın zamanı geldi."

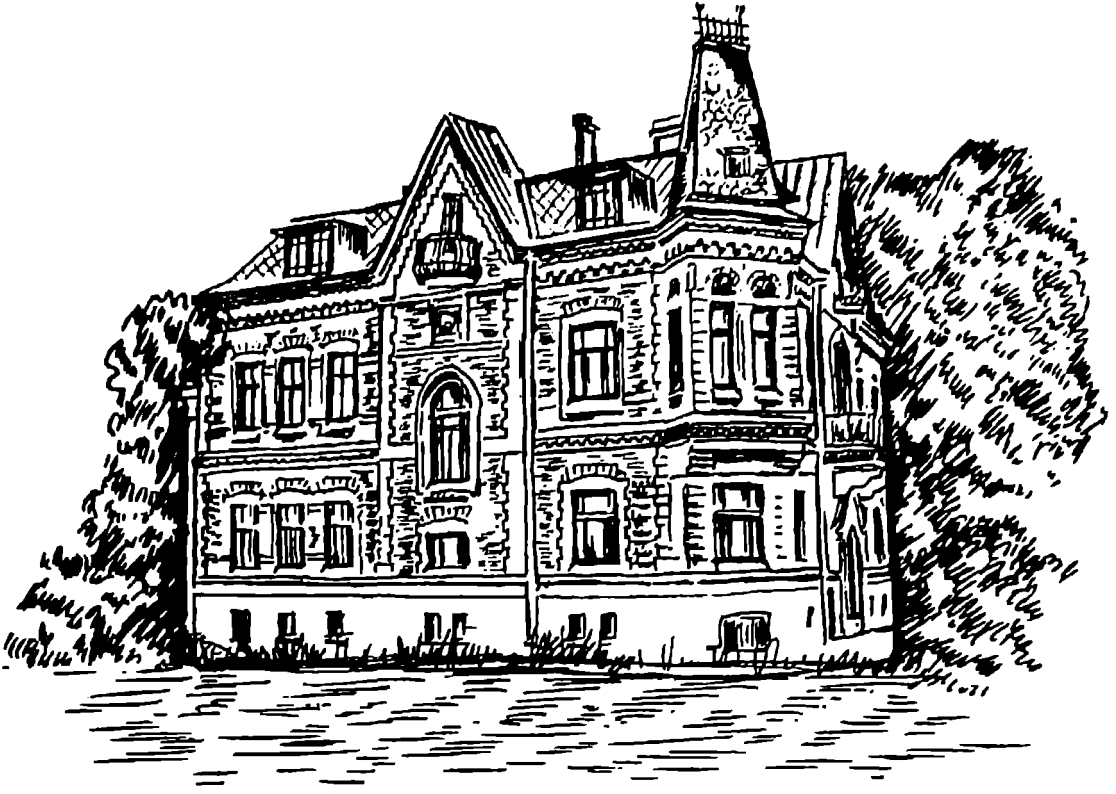
Tartışmak istiyor gibi görünüyordu ancak sonra gözlerini kapattı. Başıyla onayladı, pes etmiş bir şekilde iç geçirdi ve oturma

alanlarından birine doğru ilerledi. Koltuklardan birine oturarak eliyle bana da oturmamı işaret etti.

Oturmadım. Bunun yerine ellerimi önümde birleştirdim ve ondan birkaç adım ötede durdum. Bu uzaklık soğuk hissettiriyordu ancak gerekliydi. O, fiziksel olarak bu kadar yakınımda olduğunda açıkça kendime güvenemiyordum.

Bu onu endişelendirmiş gibi görünüyordu, gözleri korkuyla dolarken yüzünün rengi solmuştu. “Nedir?”

Söylemek zorunda olduğum şeylere karşı kalbimi çelik gibi sertleştirerek ona her şeyi anlattım.

Otuz Beşinci Bölüm

Ben konuşmayı bitirdiğimde Elliot'ın yüzünde öldürücü bir ifade belirmişti. "Onunla evlenmek," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Ben... onunla evlenmek mi zorundayım?"

"Evet," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

Gözlerime bakarken yumruklarını sıkı. "Tüm komplo planlarımız sırasında, bana bir kere bile o kızla *evlenmek* zorunda kalacağımı söylemedin. Bana onun laneti kaldıracağını ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı söyledin."

"Bunu yapmak zorunda kalacağını bilmiyordum." Özür dileyen bir sesle konuşmaya çalışmışım ancak sesim hissettiğim kadar içi boş çıkmıştı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Benden onu terk etmemi engelleyecek yeminler etmemi istiyor. Eğer bunu yaparsam, sadece bir anlaşma üzerinde evli olmayacağım. Bir

fae olarak, ettiğim yeminlerle bağlanmış olacağım. Hayatım boyunca bu insana bağlı kalacağım.”

İnsan kelimesini söyleme şekli, içimi delen bir rahatsızlık uyandırıp dikenler batmış gibi kayıtsızlığımın içinden geçti. Kollarımı kavuşturdum ve belimi yana kaydardım. “Üzgünüm. İsteyeceğin son şeyin bir insanla evlenmek olduğunu biliyorum.”

“*Onunla* evlenmek, isteyeceğim en son şey! Bunu biliyorsun ve yine de... bunu organize ettin.”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Başka ne yapmamı isterdin, Elliot? Eğer planımızı başka bir şekilde gerçekleştirebilseydim, öyle yapardım ama zamanın azalıyor. Yapabileceğimin en iyisini yaptım. Ben ne söylersem söyleyeyim başka türlü ikna olmayacaktı.”

Bakışlarını çevirdi, elini yüzünden geçirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Her yerinden öfke sızıyor, omuzları çöküyordu. “Haklısın. Bu senin suçun değil.”

Ellerimi ovuşturdum ve sonra iki yanıma indirdim. “O zaman... onunla evlenecek misin?” Midem buruluyor, göğsümün içinde çığlık atan kalbim eziliyordu.

Yavaşça bakışlarını kaldırıp bana baktı, gözlerinde acı dolu bir bakış vardı. “Sence evlenmeli miyim?”

“Bence laneti kaldırmak için ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın, Elliot. Bu, elindeki ya da bundan sonra eline geçebilecek en iyi şans. Tabii eğer laneti kendin kaldırmazsan ki zaten bunu yapmayacağını söyledin.”

Bakışlarını benden kaçırıp, koltuğunda garip bir şekilde kıpırdandı. “Senin için bir sorun yok mu?” Bunu o kadar kısık sesle sormuştu ki kavramam biraz zamanımı aldı.

“Neden sorun olsun ki?”

Bakışlarını yeniden bana çevirdi ve ağzını açtı ancak sonra hemen kapattı. “Bilmiyorum. Hayır, ne düşündüğümü

bilmiyorum.” Başını iki yana salladı ve ayağa kalkıp uzaklaşmaya başladı.

Zihnim hızla çalışarak onun ardından gittim. “Elliot, neden benim için sorun olsun? İstedğin şey bu. Uğrunda çalıştığın şey bu.”

Birdenbire bana çıkıştı. “Hayır, değil. Eğer o sefil kızla evlenmem anlamına geliyorsa değil.”

“Daha önce çok çaresizce uğraşıyordun, lanetini kaldırması için herhangi birini zorlamaya ya da kandırmaya çalışıyordun. Artık sonunda bunu yapmaya istekli olan birini buldun. Evet, bunun karşılığında o da seni bir şeyler yapmak zorunda bırakıyor ama bu neden seni durduruyor? Eminim, o fae hileleriyle evlilik yeminlerinden kurtulmanın bir yolunu bulabilirsin.”

“Hayır. Bunu yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü bu bir ihanet olur.”

“Kime karşı?”

“Kalbime karşı.” Söylediği kelimeler aramızda asılı kalıp beni susturdu. Yalvarır gibi bana bakıyordu. “Nasıl göremiyorsun, Gemma?”

Bedenim baştan aşağı titriyordu, boğazıma bir yumru oturmuştu. “Neyi görmüyor muyum?”

“Bana ne yaptığını nasıl göremiyorsun? Bana kitapların hissettirdiği gibi hissettiriyorsun. Bir kurt olarak asla hissetmek zorunda olmadığım şeyleri. Sadece seninle tanıştıktan sonra hissetmeye başladığım şeyleri.” Yüz ifadesindeki ızdırap ve çaresiz özlem birbiriyle çelişiyordu.

“Anlamıyorum. Daha önce hissedemeyip de şu anda hissettiğin şey ne?”

İçini çekti. “Şeytani faeler duyguları iyi faelerin yaşadıkları gibi yaşamazlar. Sana şeytani faelerin çoğunun derin

duygulardan çok arzular ve içgüdüler hissettiklerini söylemiştim.”

En son kütüphanede olduğumuz zaman yaptığımız konuşmayı hatırlayarak başımla onayladım.

“İlk defa bu iyi şekle bürünmek zorunda kaldığımda, bazı şeyleri ilk defa hissetmeye başladım. Korkunç şeyler. Suçluluk ve pişmanlık. İntikam için aldığım her insanın hayatı artık bir zafer yerine bir günah gibi hissettiriyordu. Bu insan bedenine bu kadar içerlememin, onu cezalandırmaya çalışmamın ve rahatsız hissetmesini istememin nedeni buydu. Bu kadar değersiz ve çirkin hissetmemin nedeni. Benim hayatıma girdiğinde, bu acılar gittikçe büyümeye, seni tanıdıkça daha da derine işlemeye başladı.”

Zihnim onun söylediklerini çözmek için hızla çalışıyordu. “Yani... senin bu şekilde hissetmene neden olmamdan nefret mi ediyorsun?”

“Hayır.” Yüzündeki ifade yumuşadı ve bana bir adım daha yaklaştı. “Belki de ilk başta nefret etmiştim. Sana olan çekilmemi hor görmüştüm ve evet, başlangıçta öyleydi. Senin de bana karşı aynı şeyi hissetmenden nefret etmiştim. Bu bedene karşı bunu hissetmenden. Ve yine de şimdi... bu şekilde olmaktan dolayı acı çekebilirim. Ama bu acıyla birlikte daha derin şeyler de geliyor. Artık onları hissettiğim için vazgeçemeyeceğimi düşündüğüm şeyler.”

“Ne gibi?”

Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve titreyen ellerini kaldırıp yüzümü tuttu. Gözlerimin içine bakarken yüzümü kavrayan avuçları sıcaktı. “Gemma, seni seviyorum.”

Bacaklarımın kendilerini bırakacağını, tüm dünyanın ayaklarımın altında eriyeceğini hissettim. Söylediği kelimeler zihnimde yankılanırken, gözyaşlarım onu bulanık bir şekilde görmeme neden oluyordu. *Gemma, seni seviyorum. Gemma,*

seni seviyorum. Bir zamanlar duymakla asla ilgilenmeyeceğim kelimeler, artık adeta kalbim bunların sıcaklığıyla dolana kadar boşmuş gibi, artık bu kelimelerle besleniyormuş gibi hissettiriyordu.

“Lütfen bir şey söyle,” diye fısıldadı, gözlerini kapatırken alınlarımızı birbirine değdirdi. “Sen de bana bunu söylemek zorunda değilsin. Eğer bunu söylemek zorundaysan bana çekip gitmemi söyleyebilirsin. Bana bir daha asla sevgiden bahsetmememi söyleyebilirsin ve ben de senin istediğin yaparım. O berbat kızla evlenirim ve seni rahat bırakırım. Sadece... doğru olan bir şey söyle.”

Bir şey söylemek istiyordum ancak kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Hâlâ bu akşam yaşadığım her şeyden dolayı kendimi toparlamaya çalışıyordum: baloda Elliot’la dans etmenin mutluluğu, onun gitmesine izin vermek zorunda olduğum için hissettiğim acı, Imogen’in ondan istediği şeye karşı duyduğum öfke, Imogen’in onunla evlenmek için feda etmeye istekli olduğu şeye karşı duyduğum ızdırap... Ve sonra, en son bekleyeceğim şekilde sonuçlanan duygusuzluk ve teslimiyet.

Aşkını ilan etmişti. Sadece bu da değildi, benim kalbim de şarkı söyleyerek ona karşılık veriyordu.

Sadece tek bir kelime söyleyebilirdim. “Elliot.” Nefesim onun isminin ağırlığıyla aksamıştı çünkü bunun içinde henüz söyleyemediğim her şey yatıyordu. Duygularım, arzularım, haftalardır bastırdığım isteklerim. Ellerimi onun göğsüne koydum ve o da benim onu itmemi bekler gibi kasıldı. Ancak onu itmedim. Ellerimi göğsünde yukarı doğru kaydurdım, bir elimi onun ensesinin kenarında tutarken diğerini çenesine doğru kaydurdım. Başparmağımı dudaklarına götürüp sonra hafifçe alt dudağının üzerinde gezdirince titredi.

Bir anda dudaklarımız bir araya geldi ve ateşli bir şekilde öpüşmeye başladık. Kollarımı ensesine dolayıp onu kendime

doğru çektim. O da bedenini bana bastırdı ve sırtımın kitap raflarından birine yaslandığını hissettim. Nefeslerimiz daha keskinleşmiş ve sıklaşmıştı. Ondan daha fazlasını, dudaklarını, nefesini hissetmek için başımı geriye doğru eğdim. Bunca günler ve haftalar boyunca ona karşı hissettiğim çekim büyümüş, özümde bir yerlerde bir yumak halinde birikmişti. Onun bu şekilde bedenime temas etmesi, hislerimi doldurması bu yumagın sonunda açılmasını sağlamıştı ve serbest bıraktığı onca arzu neredeyse dayanılamayacak boyuttaydı. Onun eli ile tenimin arasında ipek ve dantelden oluşan bir katman olmamasını dileyerek, bedenimi kıvrırarak onunkine yasladım.

Zorlukla yutkundum, birkaç santim geriye çekildim ve onun gözlerine bakarken başımı arkamdaki kitapların sırtlarına yasladım. "Elliot, ben lanetini kaldıramam," diye fısıldadım.

Kollarını kitaplığa dayadı ve başını eğerek alnını alnıma yasladı. "Hayır, sevgili Gemma. Senden asla bunu istemem."

"O zaman... ne yapacağız? Bunun bizim için anlamı ne?"

"Ne yapmak zorunda olduğumu biliyorum." Bu kelimeleri sert, kararlı bir şekilde söylemişti.

Gözlerim açıldı. "Bunu... kendin mi yapacaksın?" Bunun ne anlama geldiğini zorlukla kavrayabiliyordum. Lanetini kendisi kaldıracaktı. Şeytani halini feda edecekti. Aynı anda dehşet, huşu ve minnettarlıkla doldum.

Başıyla onayladı.

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Bana doğru eğildiğinde, dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Arzu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yeniden bastırdı, onun kendisi için en değerli şeyi feda edeceğinin farkındalığıyla daha da artıyordu... hem de benim için feda edecekti. Aramızda beklenmedik bir şekilde gelişen aşk için. Onunla

tanışmadan önce aşktan vazgeçmiştim. Romantizmden. Vals dansı sırasında giderek artan hislerimin farkında olsam da lanet kalksa bile kurt kralın asla benim olamayacağını bildiğim için onu bırakmayı kabullenmiştim. Ancak şimdi... daha önce hiç beklemeyeceğim olasılıklar önümde seriliyordu. O benimdi. Beni seviyordu. Bu laneti kaldıracaktı.

Onun göğsünün üzerinde atan kalbim giderek hızlanıyor, varlığımın her bir santimine yayılıyordu. Öpüşmemiz yavaşlamaya, daha yumuşak, daha nazik bir hale gelmeye başladı. Bu geceyi burada sonlandırmam gerektiğini biliyordum. Bu hızımızın dalgasına uymalı, geriye çekilmeli ve birbirimize iyi geceler dilemeliydik.

Adeta o da bunu biliyormuş gibi dudaklarını hafifçe dudaklarımın üzerinde gezdirdi ancak geri çekilmedi. Henüz. Onun bunu yapacağının düşüncesiyle kalbim ezildi. Henüz, tek bir gece için bile olsa onu bırakmaya hazır değildim. Özellikle de arzu hâlâ damarlarımda akmaya, kalbimin her atışıyla zonklamaya devam ederken olmazdı. "Beni odana götür," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Hareketsizleşti, bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum. "Emin misin?"

Sırıttım ve hafif bir alaycılıkla onun kendi söylediği kelimeleri ona tekrarlardım. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

O da bana sıırttı ve elimi tutup beni kütüphaneden dışarı, koridora çıkardı. Karanlık koridorlarda ilerlerken kalbimi, başımı döndüren bir heyecan kapladı. Kendimi daha genç, ilk kez âşık olduğumda hissettiğim gibi hissediyordum. Ancak bu sefer farklı hissediyordum. Elliot daha önce hiç hissetmediğim bir şey, Oswald ve daha önceki önemsiz flörtlerimde olmayan bir bağlantı getirmişti.

Kütüphaneden çok uzakta olmayan bir kapıya geldik ve Elliot kapıyı açtı. İçeride düzenli bir şekilde toplanmış bir yatak, etrafında pelüş halılar vardı. Şöminedeki ateş gürleyerek yanıyordu. Kapıyı arkamızdan kapattı ve yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bana döndü. Bu gülümseme, benim başımı bu derece döndüren ilk aşkın yankılarını o da hissediyormuş gibi hiç olmadığı kadar genç görünmesine neden olmuştu.

“Burası benim odam,” dedi yanakları hafifçe kızarak.

“Fark ettim.” Sesim gergin çıkmıştı. Artık onun yatak odasında olduğumuz için, onu ele geçirmiş gibi görünen utangaçlık benim de içime sızmaya başlamıştı. Ancak arzu hâlâ içimdeydi, tepeden tırnağa bedenimde uğulduyordu. Artık daha yumuşak, daha tatlıydı. Ona döndüm ve gözlerine bakarken ellerimi omuzlarına koydum.

Onun dudaklarıyla dokunmasını bekliyordum ancak o tereddüt etti. “Sana bir şey söylemeliyim,” dedi daha da kızarak.

Kaşlarımı çattım. “Nedir?”

Adeta söyleyeceği şeyden korkuyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Ben hiç...” Boğazını temizledi. “...insan halimdeyken bir partner *almadım*.”

Kahkahamı bastırmaya çalıştım çünkü bunun onu daha fazla utandıracağını biliyordum. Bunun yerine ona gülümse dim. “İlk olarak beni *almayacaksın*, benimle birlikte olacaksın. İkincisi de... senin buna *alışmana* yardımcı olabilirim.”

Dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi ve bedeni rahatladı. Dudaklarını kulağıma getirdi ve “Bana neden hoşlandığını söyle,” diye fısıldadı.

Önce çenesinin kenarını, sonra kulak memesini öptüm.

“Elbisemi çıkar.”

Geri çekildi ve benim için harika bir şekilde hazırlatmış olduğu elbiseme baktı. Tek kaşını kaldırdı. “Elbiselerden pek anlamam.”

Elbisenin kapandığı yeri görebilmesi için yavaşça arkama döndüm. “Güzel,” dedim. “Yavaş olmasını severim.” Ellerini omuzlarıma koydu, sonra elbisenin açık sırtında kopçaların olduğu yere kadar sırtımdan aşağıya doğru kaydırды. Bunu yapmak konusunda çok az deneyimi olmasına rağmen, kopçaları kolaylıkla açıyordu, sessizce çalışırken nefesi ensemdeki saçları kımıldatıyordu. Elbisenin sırtı tamamen açıldıktan sonra, ellerini kumaşın altına soktu ve omuzlarımdan aşağı indirip elbiseyi de beraberinde çıkardı. Aşağı doğru son bir kere çektiğinde, elbise yere düşüp yerde bir ipek ve dantel gölü oluşturdu. Onun gözlerine bakmak için başımı çevirdim ancak vücudumun tamamını döndürmek için bir harekette bulunmadım.

“Başka neden hoşlanırsın?” diye sordu boynuma bir öpücük kondururken.

Ellerinden birini elime alıp istediğim yere yönlendirirken nefeslerim hızlandı. Karnımın üzerine koyduğu diğer elini de ihtiyacım olan yere yönlendirdim. Arkamdan bedenini bana yaslarırken, dudakları aşağı, köprücük kemiğime doğru iniyordu. Ona daha fazla alan vermek için başımı çevirdim ve gözlerimi kapattım. Beni daha sıkı kavradı ve dişlerini hafifçe boynuma geçirdiğini hissettim. “Gemma.” Nefes alır gibi adımı söylemesi, böylesi nazık, müziksel bir ses, kalbimin göğüs kafesimin içinde hızla atmasına, tenimi yakıp tüm bedenimin ısınmasına neden oldu.

Ona doğru döndüm ve çözülmüş kravatını çekip yere attım, sonra gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Düğmelerin hepsini açtığımda, gömleğini üzerinden çıkardım ve ellerimi geniş göğsünün üzerinde gezdirirken teninin sıcaklığını, kaslarının sertliğini hissettim. Gövdesini bir hazine

haritası gibi inceleyip ormana benzeyen kokusunu içime çektim. Ellerim pantolona gitti. Durup gözlerine baktığında savunmasızlık gördüm. “Beni göreceksin,” dedi sesi titreyerek. “Her yerimi.”

Onun bu ani endişesini anlamam biraz zamanımı aldı. Sonradan aklıma bacağı geldi. Bir elim belinin üzerinde kalırken, diğerini hızla atan kalbinin üzerine koydum. “Biliyorum, Elliot. Korkmana gerek yok. Seni görmek istiyorum.”

Derin bir iç geçirdi, sonra elimi kalbinin üzerinden çekip elinin içine aldı. O tatlı utangaçlığıyla beni yatağa doğru yönlendirdi. O yatağın kenarına oturup, pantolonunu çıkarırken önünde durdum. Bakışlarım kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bir şeye kilitlendi ve bu kesinlikle protezi değildi. Dudaklarım keyifli bir gülümsemeyle kıvrılırken, gözlerine baktım. Yüzünde hâlâ bir tereddüt vardı ancak verdiğim tepki onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu. Gözlerini gözlerimden çekmeden protezini çıkardı. Protezi çıkardıktan sonra yavaşça yere bıraktı ve sonra hareketsiz bir şekilde oturdu, yüzünün her yerinde bir soru vardı. *Hâlâ bedenimi beğeniyor musun?* der gibiydi. Ya da belki de, *Beni hâlâ seviyor musun?* demek istiyordu.

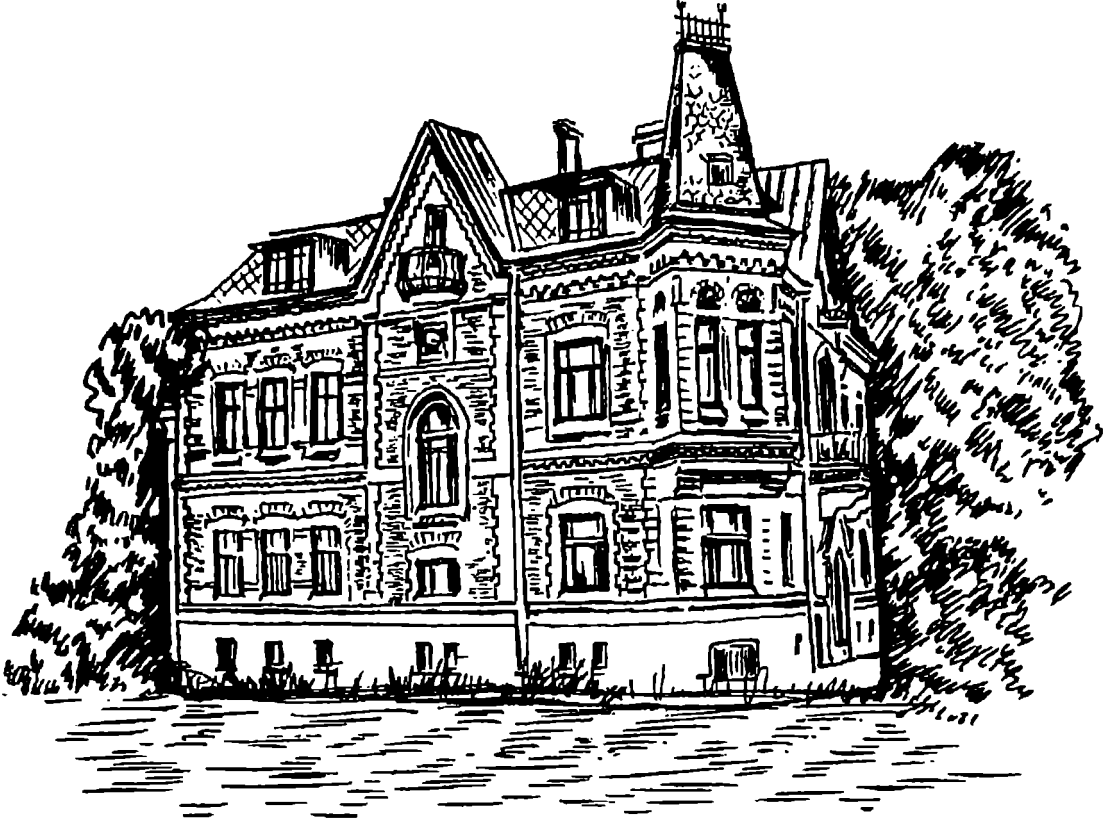
Bedenini inceledim, bakışlarım bedeninin her santiminde geziniyordu, sonra kesilmiş bacağına baktım. Dizinde sonlanan bacağının kesildiği bazı yerlerde yara dokusu vardı ancak onun dışında pürüzsüzdü. Bu görüntü beni çok az bile rahatsız etmemişti. Hafifçe büyülediğimi fark ettim ancak yarım olan uzvu, herhangi başka bir yeri kadar doğal görünüyordu, sivri kulaklarından, şarap rengi gözlerinden ya da heybetli boyundan daha az güzel değildi.

Ona biraz daha yaklaşip bacaklarının arasında durdum. Başını geriye atmış bir şekilde ellerini bacaklarımın arkasında yukarı doğru gezdirdi. Yüzümü ona doğru eğerek dudaklarını hafifçe öptüm. “Sen güzelsin, Elliot.”

Dudaklarıma doğru titreyerek nefesini verdi ve elleriyle beni sardı. Öpüşmemiz şiddetlendi ve dudaklarımı daha çok araladım. Sonra bacaklarının üstüne oturdum. Beni kavradı ve yatağın ortasına gelene kadar taşıdı. Ben onun üzerinde, onu daha fazla hissetmek için hareket ederken, ellerini saçlarıma doladı. Bunun alevlendirdiği, içimde ve etrafımda dans eden heyecan, fazlasıyla dolu olan kalbimin çarpınmalarıyla karışıyordu.

“Lanet olsun, Gemma,” dedi. “Ben bundan önce nasıl yaşamışım? Sensiz?”

Bu sorusuna onu öperek cevap verdim. Ön kollarından destek alarak üzerime uzandığında, yeniden hareket etmeye başladık. Kollarımı sırtına dolayıp onu kendime çektim. Kısa süre içinde, içimde akan ateş, birbirimizin üzerinde nabız gibi atarken adeta kütüphanedeki dansımıza hiç ara vermemişiz gibi tanıdık bir ritim yakaladık. O an ikimizi de ele geçirirken bir arada atan kalplerimizin her bir atışıyla gözlerinin içine baktım ve o lal rengini içime çektim.

Otuz Altıncı Bölüm

Ter içinde ve bitmiş bir halde Elliot'ın yatağının üzerine serildik, çarşafları bir kenara atmıştık, oda üzerimizi örtemeyecek kadar sıcaktı. Başımı onun göğsüne yasladım. Bir kolum göğsünün üzerinde, bacaklarımdan biri de bacağına dolanmıştı. O eliyle saçlarımı okşarken, atan kalbinin müzik gibi sesi beni uyuşturup huzurlu bir şekilde rahatlamamı sağlıyordu. Ona dokunduğum her parçam ateşteymiş gibi yanarken, havayla okşadığı vücudum şöminenin kollarıyla ısıniyordu. Gözlerimi kapatıp ona biraz daha sokuldum.

Elliot alnımı öptü. "Bin yıldan fazla süredir hayattayım ama şu ana kadar daha önce hiç yaşamamışım," diye fısıldadı. Kendimi insanların verdiği duygulara, hislere ve deneyimlere açmak böyle bir şey mi?"

Ona bakmak için çenemi göğsüne yaslayıp işaret parmağımla sakallı çene hattının üzerinde gezdirdim. "Şeytani halinde olmak bu kadar farklı mı?"

“Evet ve insan formuna asla dönmediğim için hep gurur duydum.”

“Faelerin çoğu böyle mi? Tüm hayatları boyunca şeytani hallerinde mi yaşıyorlar?”

Başıyla onayladı. “Uzun zaman önce hepimiz böyleydik. İyi ya da şeytani fae diye bir şey yoktu. Hepimiz sadece yaratıklar ve ruhlardık. Hayvanlardan fazlasıydık ama insanlardan çok farklıydık. Ama insanlar adaya geldiğinde, onların varlığı bizi değiştirmeye başladı. Faelerin bazıları kendilerine insanları örnek almaya, insan dilini öğrendiklerinde onların seslerini benimsemeye, üzerlerine insan kıyafetleri giydiklerinde bedenlerini değiştirmeye başladılar. İnsan şekline girme becerisi buradan doğdu ve bundan sonra da duygular ve diğer insani hisler geldi. Ama faelerin hepsi bunu bir armağan gibi görmüyordu. Orijinal şekillerinde kalmayı seçenler kendilerine *şeytani* dediler ve bu bölünme faeler arasında huzursuzluk yarattı. Bu huzursuzluk insanlarla yaptığımız savaşlarla alevlendi. Tüm hayatımı hangi taraf beni insanların karşısına çıkarırsa o taraf için savaşarak geçirdiğimi söylemek bana acı veriyor. Eğer bana kalsaydı, insanlar yok olur ya da en azından adadan sürgün edilirdi.”

Söyledikleri tüylerimi ürpertti. Whitespruce Yolu numara 33’ü bulmak için buraya ilk geldiğimde tanıştığım hilekar kurdu hatırladığımda, onun söylediği kadar soğukkanlı ve acımasız olduğunu hayal etmek zor değildi. Ancak insanları küçümseyişini en son gösterdiğinden bu yana uzun zaman geçmişti. Gerçekten bu kadar değişmiş olabilir miydi? Yoksa insanlar arasında değer vermeye başladığı tek kişi ben miydim?

Yüz ifademdeki endişeyi görmüş olmalıydı ki bana bakmak için döndü. “Beni değiştirdin, Gemma. Beni asla isteyeceğimi düşünmediğim bir şekilde değiştirdin. Hiçbir zaman acı ya da zevk isteyeceğimi düşünmezdim. Hiçbir zaman bu ikisini de bunları bilmemenin getirdiği özgürlüğe tercih edeceğimi düşünmezdim. Ve evet, senin türünü değerlendirme şeklimi de

değiştirdi. Henüz saygımı ya da yakınlığımı hak edecek pek çok insanla tanışmamış olsam da senin daha önce iddia ettiklerinin doğru olduğuna -tüm insanların aynı olmadığına- inanmaya istekliyim.”

Avucumu onun yüzünün yanına götürdüm ve o da başını eğip bileğime bir öpücük kondurdu. “Sen de beni değiştirdin, Elliot. Bana güvenmenin nasıl bir şey olduğunu, geçmişimdeki acının geleceğimde aşk olmayacağı anlamına gelmediğini hatırlattın. Şu anda, bir adamın neredeyse beni hayatın tüm deneyimlerine kapatacağını fark ettiğim için bana çok aptalca geliyor.”

“Yani artık gitmeyecek misin?” Yüzünde savunmasız bir ifade belirdi. “Gidebilirsin, Gemma. Yaşadığın yeri ne kadar özlediğini biliyorum. Seni ne kadar seversem seveyim seni burada tutmayacağım—”

İşaret parmağımı dudaklarına bastırdım. “Ben gitmiyorum. Tam burada kalıyorum. Bağımsız olmak için kaçmak ve yalnız kalmak gerekmiyor. Özgürlüğüme sahip olup yine de başkaları arasında yaşayabilirim. Bu insan toplumunu affettiğim anlamına gelmiyor ama içimde Faerwyvae’de deneyimlerimin şimdiye kadar bana gösterdiğinden daha fazlası olduğuna dair bir his var. Şayet ada üzerindeki her bir şehrin Vernon kadar boğucu olduğunu keşfetsem bile... tamam, yine de seninle olacağım.”

“Evet, aşkım. Benimlesin. Ve yaşadığım süre boyunca senin olacağım.” Beni öptü, elleriyle sırtımı okşuyor, adeta hâlâ henüz keşfedilmemiş yerleri arıyordu. Bunun karşılığında ben de aynı-sını yaptım; tenine, kaslarına, saçlarına dokundum. İçimizde yeniden bir ihtiyaç alevlendi ve gecenin geç saatlerine, tek bir kasımızı bile hareket ettirmeye halimiz kalmayana kadar bu alevleri körüklemeye devam ettik. Birbirimizin kollarında uyuyakalana kadar.

Uyandığımda yalnızdım.

Yeni doğan güneşin pencerelerden içeri sızan ışığının altında tanıdık olmayan yatak odasını görünce, nerede olduğumu anlamam biraz zamanımı aldı. Sonra her şey hızla aklıma gelince rahatladım ve bir önceki gece yaşadığım şeyler yeniden zihnimde canlanınca bacaklarımı birbirine bastırdım. Yanıma dönüp kolumu uzattım ve Elliot'ın uyandıktan sonra arkasında bıraktığı sıcaklığı aradım. Ancak yatağın onun yattığı kısmı soğuktu, orada olduğunu gösteren küçük bir girinti vardı.

Onun nereye gittiğini merak ettim ve sonra cevap aklıma geldiğinde doğrularak oturdum. Lanet! Kesinlikle laneti kaldırmaya gitmişti. Karışmış çarşafı üzerimden atıp sıçrayarak yataktan kalktım ve hızla pencereye doğru gittim. Buradaki manzara, benim yatak odamdakinden çok daha farklıydı. Bahçe görünürde yoktu, sadece ormandaki ağaçlar ve yakındaki dağların tepeleri görünüyordu.

Pencerenin yanından ayrıldım ve çıkardığım elbiseyi bulup hızla üzerime geçirdim. Sonra odadan çıkıp Elliot'a dair herhangi bir iz aradım. Ancak koridorlar sessiz ve boştu. Odama sadece çoraplarımı, botlarımı ve pelerinimi giymek için döndüm ve hızla merdivenlerden aşağı inip bahçeye açılan kapılara doğru koştum.

Aynı beklediğim gibi Elliot'ı gül bahçesinde, bankın üzerinde otururken buldum. Protezini takmak yerine yanına bastonunu almıştı ve üzerinde sadece -muhtemelen bir gece önce üzerinden çıkardığım- gömlek ve pantolon vardı. Bu düşünceler içimi ısıttı ancak onun duruşunu gördüğüm anda bu sıcaklık yok oldu. Onu bulmaya geldiğimde yüzünde zafer dolu bir gülümseme görmeyi ya da en azından onu gergin bir beklenti içinde bulmayı bekliyordum. Beklemediğim şey ise, onu yenilgisini gösteren bu havaya sarınmış halde bulmaktı.

Omuzları çökmüş, dirseklerini bacaklarına dayamış bir şekilde oturmuş, parmaklarının arasında bir kırmızı bir gül

yaprağını tutuyordu. İçimde kabaran dehşetle en kötü ihtimali düşünerek bakışlarımı solan güle çevirdim ancak çiçeğin üzerinde kalan bir dizi taçyaprak olduğunu gördüm. Avluya doğru yavaş bir adım attım. Elliot bakışlarını yeniden elindeki taçyaprağa çevirmeden önce kısa bir an için gözlerime baktı.

Yüreğim ezildi, ne kadar uzakta tutmaya çalışsam da nabzım korkuyla hızlanıyordu. Boğazımı temizleyip neşeli ve normal bir sesle konuşmaya çalıştım. “Bunu yapacak mısınız?”

Yeniden gözlerime baktı; gözleri açık, bakışları kaygılıydı. “Yapamam.”

Bir korku bulutu bana vurmuş gibiydi, aniden ayaklarımın üzerinde duramayacakmış gibi hissetmeme neden olmuştu. “Yapamaz mısınız? Elliot, dün gece ne yapılması gerektiğini bildiğini söyledin.”

“Bildiğimi düşünüyordum.” Başını iki yana salladı, sesi duygu doluydu. “Ama şimdi... lanetin istediği şeyden vazgeçemem. Bundan başka her şeyden vazgeçerim ama bundan vazgeçemem.”

Kanım dondu, kalbim buz keserken kemiklerimi ürpertti. Dünya tersine dönmüş gibiydi, gökyüzünde süzülmeğe üzereyken bir saniye sonra yere çakılıyormuş gibi hissediyordum. Burada kadardı. İşte burada, daha önce hayatımda güzel olan her şeyde olduğu gibi her şey paramparça oluyordu. Aynı annemin ölümü gibi. Aynı Oswald’ın ihaneti gibi.

Titreyerek aldığım birkaç nefesin ardından, boğazımdaki yumruyu aşım konuşabilmeyi başardım. Söylediğim kelimeler geçmişte söylediklerimin tekrarı, atlattığımı düşündüğüm bir durumun acımasız bir yansıması gibiydi. “Yalan söyledin.”

“Söylemedim. Kesinlikle bu laneti kaldırma niyetindeydim.” Sesi o kadar inandırıcıydı ki neredeyse ona inanıyordum. Ancak artık işin aslını biliyordum çünkü söyledikleri neredeyse ilişkimizin insanlar tarafından duyulmasının ardından vikontun

bana söylediklerinin aynısıydı. Benim için savaşacağına söz verdikten sonra.

“Beni kandırdın. Dün gece—”

“Keşke dün geceye geri dönebilseydim,” dedi gözlerini kapatıp başını geri atarak. “Senin de beni sevdiğini öğrenmeden öncesine. Keşke ondan sonra olan her şeyi silebilseydim. O zaman en azından bunu benim için önemli olan tek şeyi kaybetmeden yapabilirdim.”

Sözleri içimi buruyor, kalbime dikenler batırıyordu. “Dün gece yaptığımız şeyi silmek mi istiyorsun? Bundan pişman mısın?”

Bakışlarını bana çevirdi; vahşice bakıyor, ilk karşılaştığım kurda daha önce hiç olmadığı kadar çok benziyordu. “Gemma, anlamıyorsun. Bir şey değişti.”

Geçmişten gelen gölgeler zihnimi ele geçirmekle tehdit ediyordu. Onların kudreti o kadar büyüktü ki ayaklarımı yerden kesecekti. Derin bir nefes alarak onları zihnimden uzaklaştırdım, kalbimi onların saldırılarına karşı katılaştırdım ve tüm acımı şu ana aktardım. Kollarımı kavuşturarak kederimi öfkeye çevirdim. “Tam olarak neyin değiştiğini biliyorum. İsteddiğini elde ettin ve şimdi daha en başından beri buna değmeyeceğini fark ettin. Sen de aynı Oswald gibisin. İhtirasın ateşiyle sözler veren ama gerçeklik bastırdığında soğuk ve korkak biri. Sana hiç güvenmemeliydim.”

Ayağa kalktı ve avluda bana doğru yürürken bastonunu koltuğunun altına aldı. “Başka ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Dolayısıyla değerli kurt şeklini korumak için Imogen’le evleneceksin,” dedim küçümseyerek. Kafası karışmış gibi görünüp alnını kırıştırdı ancak o araya girmeden devam ettim: “Anlıyorum, Elliot. Gerçekten anlıyorum. Şeytani haline her şeyden daha fazla değer veriyorsun. Bu senin için özgürlük anlamına geliyor. Bunu biliyorum. Ama beni ayartmak zorunda değildin. Beni yatağa atmak için bana yalanlar söylemek zorunda—”

“Yalan söylemedim,” dedi dişlerinin arasından. “Ben yalan söyleyemiyorum. Eğer söyleyebilseydim bile sana asla yalan söylemezdim.”

Ona şiddetli bir bakış attım. “*Yaşadığım süre boyunca senin olacağım.* Bunu söylediğini hatırlıyor musun?”

“Bunu kastetmiştim. Gemma, bunu gerçekten içimden gelecek söyledim ve hâlâ da öyle. Sadece dilerdim ki—”

“Ne? Senin metresin olmamı mı dilerdin? Beni bir mağara kilitleyip kurt olmaktan sıkıldığında yanıma gelmeyi mi dilerdin? Yoksa Imogen’e karşı olan kocalık görevlerini yerine getirdikten sonra yatakta yanıma kıvrılmayı mı dilerdin? Pekala, şunu bil ki böyle bir şey olmayacak.” Dudaklarımdan çıkan her bir kelime kalbime bir kırbaç daha vuruyor, geride kanayan açık bir yara daha bırakıyordu.

“Söylemeye çalıştığım şey bu değil.” Bana doğru bir adım attı ancak ben geri çekildim.

“Bu pazarlıktan çekilmeme izin ver,” dedim dişlerimi göstererek. “Ben kendi payıma düşeni yaptım ama işim bitti ve buna daha fazla dahil olmayacağım. Planımızı kendi başına sonlandırabilirsin. Senin paranı da teşekkürlerini de istemiyorum, yüzünü de bir daha görmek istemiyorum. Sadece gitmeme izin ver ki şu son bir ayı hiç yaşanmamış gibi unutabileyim.” Kelimelerim nefes nefese hıçkırıklara dönüşmek üzereydi ancak yutkunarak kendimi tuttum. Ondaki saklamış olmayı dilediğim öfkeli yaşlar yüzümden aşağı akıyordu.

Onun önünde çöküşümü izlerken yüzü acıyla çarpıldı. Sonra yüz ifadesi sertleşti, gözlerinde ani bir kavrayış belirdi. Sesi soğuk, ifadesiz çıkıyordu. “Haklısın. Tek yolu bu, öyle değil mi? Şimdi yollarımızı ayıracağız ki beni unutabilesin.”

“Bu yapılabilir mi? Pazarlık bozulabilir mi?”

Gözleri kapalı bir şekilde başıyla onayladı.

“O zaman yap.”

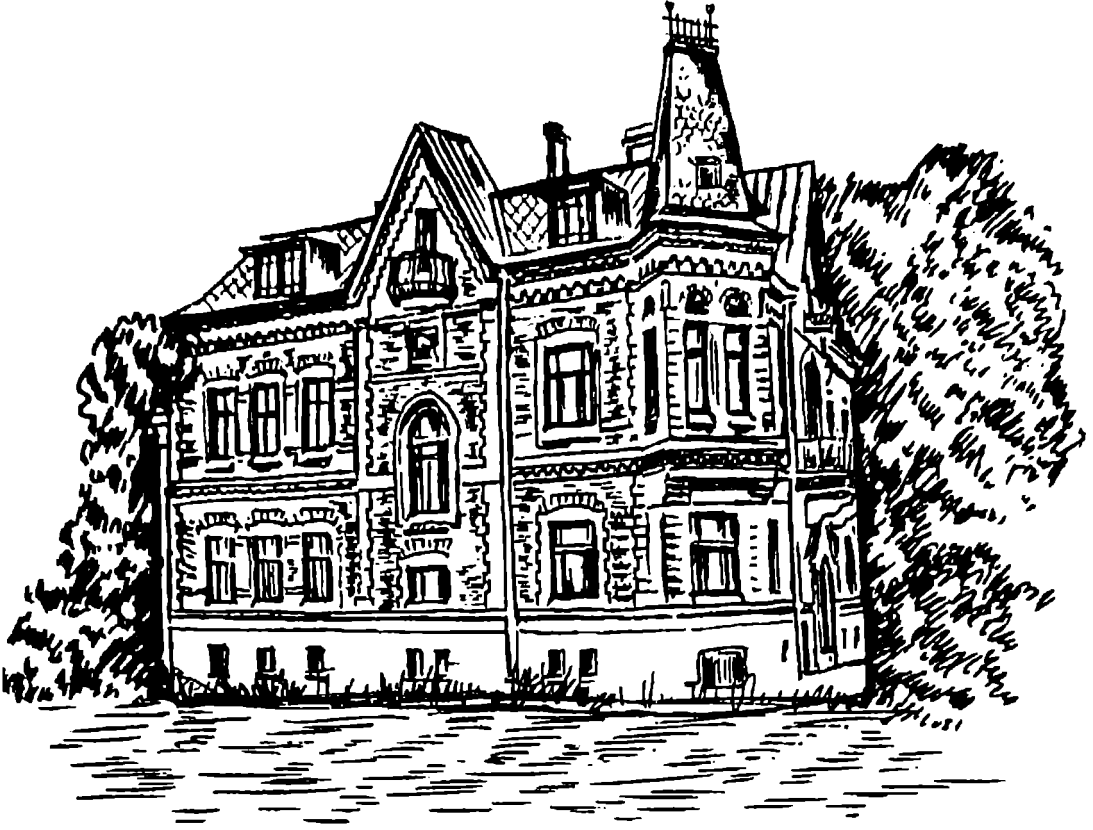
Birkaç saniye boyunca titreyerek durdu ve sonra gözlerini açtı. Yüz ifadesinde bir başka acı dalgası belirdi ancak sonra bir kere daha bunu gidererek duygusuz bir hale geldi. “Gemma Bellefleur, seni yaptığımız pazarlıktan azat ediyorum. Pazarlık anlaşmamızı yerine getirilmiş ve tamamlanmış olarak değerlendiriyorum.”

Hiçbir büyülü akın ya da gizemli bir karıncalanma hissetmedim. Bir fae pazarlığının kaldırıldığını gösterecek herhangi bir şey yoktu. Ya da belki de umursamayacak kadar uyuşmuş-tum.

Bir an bile düşünmeden arkamı döndüm ve patikada ilerlemeye başladım.

“Gemma,” diye geldi Elliot’ın titreyen sesi.

Omzumun üzerinden geriye doğru bakıp gözlerindeki yalvarışı gördüm ancak benden ne istediğini bilmiyordum ve bunun kalbimi yumuşatacak hiçbir etkisi olmadı. Bunun yerine öfkemi alevlendirdi. Onun canını acıtacak, bana hissettirdiği acıyı hissetmesini sağlayacak bir yol olmasını diliyordum. Ancak elimde olan tek şey kelimelerdi. Sesime kalbimdeki tüm zehri yansıtarak, “Sana lanet olsun, Elliot,” dedim. “Umarım Imogen ile birlikte cehennemde çürürsünüz.”

Otuz Yedinci Bölüm

Bundan sonraki birkaç gün yalnızlık ve sessizlik içinde geçti. Babamın şehirdeki evindeki yatak odam bir mezar gibi hissettiriyordu ve benim onun içindeki varlığım mağlubiyetle ağırlaşmıştı. Günleri ya da Whitespruce Yolu'ndaki o köşkteki avluda düştüğünü bildiğim taçyaprakları saymamaya çalışıyordum. Kendi dar ancak zarif yatak odamı, son bir ayımı geçirdiğim geniş yatak odasıyla ya da zevkle tek bir gece geçirdiğim o yatak odasıyla kıyaslamamaya çalışıyordum. Hasta rolü yaparak bütün yemeklerimi odamda yiyor, tüm ziyaretçileri görmeyi reddediyor ve onların yanında olmak zorunda kaldığım zamanlarda babamın zafer kazanmış ya da Nina'nın acıyan bakışlarına karşı hayatta kalmaya çalışıyordum.

Unutmak için sarf ettiğim tüm çabalara rağmen, üzerinden bir hafta geçtiğinde hâlâ kaç tane taçyaprağın düştüğünü ve yaklaşık olarak kaç tane kaldığını biliyordum. Eğer önceden

yaptığım tahminler doğruysa, o zaman yarın lanetin Elliot'ın hayatını almasına bir gün kalmıştı.

"Umarım onu alır," diye homurdandım duygusuzca, gözlerim bir kitabının sayfasında gezerken. Görsel olarak sindirdiğim kelimelere karşı duyduğum kavrama ve keyif eksikliğini göz önüne aldığında aslında güçlkle okuyordum. Yine de dikkatimi dağıtmaya benzer bir şey veriyordu. Ancak bu da uzun sürmedi ve kısa süre içinde düşüncelerimin daha önceki fikirlere döndüğünü fark ettim. Elliot. Lanet. Gül yaprakları.

Son yaprağın düşmesine kadar olan geri sayımdan ne kadar korkarsam korkayım, bunu soğukkanlılıkla bekliyordum. O gün geçtikten sonra, her şey kesin olarak bitecekti. Merak edilecek, ya öyle olsaydı denilecek bir şey kalmayacaktı. Koşarak köşke geri dönmek, kollarımı ona dolamak ve bu laneti benim kaldıracağımı söylemek için duyulan heyecanlı, aptalca dürtüler kalmayacaktı.

İçimden bu düşünceye, söz konusu o olduğundaki umursamaz zayıflığıma kaşlarımı çattım. Elliot sevgimi hak etmiş olsa da hiçbir şey özgürlüğümü feda etmeme değmezdi. Bu, şimdiye kadar hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Ancak yine de lanetin kalkmadığına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Şimdiye kadar Imogen'le evlenmiş olabilirdi. Son güne, son ana kadar beklemek enayilik olurdu. Benim köşkten kaçmamın ertesi gününde evlenmiş olabilirlerdi. Kendimi yatak odama kapatarak dışarıdaki konuşmalardan elimden geldiği kadar uzak durmaya çalışmıştım. Imogen'in her bir mektubunu, her konuşma talebini görmezden gelmiştim. Çok fazla olmamıştı ancak sahte hastalığımın neredeyse gerçek olduğunu hissetmeme neden olacak kadar fazla ziyaretime gelmişti.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve kitabıma geri döndüm. Ciddi bir çaba sarf ettim ve kapım kısaca çalındığında neredeyse bir paragraf okumayı bitirmek üzereydim. Bu iyi bildiğim bir sestti. Babam.

Cevap vermemi beklemeden kapıyı açtı. “Giyin. Bu akşamüzeri Gavin Aston çaya geliyor ve sen de onu göreceksin.” Bunu söylemesinin hemen ardından kapıyı kapatmak üzereydi.

Hızla yatağımdan kalktım ve koşarak kapıya gittim. “Neden bahsediyorsun? Biriyle görüşmem. İyi değilim.”

Babam soğuk bir kahkaha attı. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz ve senin kaprislerine katlanmaktan sıkıldım. Kızım olarak görevlerini yerine getirme zamanın geldi.”

Boş bir bakışla babama baktım, bir şeyler kaçırdığımı hissediyordum. “Bay Aston neden benimle çay içmeye geliyor?”

Dudaklarını büzdü, dişlerini gıcırdatırken çenesini bir o yana bir bu yana kaydırıyor, bıyıklarının seğirmesine neden oluyordu. Sonra hızla, “Seninle evlenmek istediğini söylemeye gelecek ve sen de kabul edeceksin,” dedi.

Son sözünü söyledikten sonra kapıyı kapatmaya çalıştı ancak kapı kolunu kavradım. Dehşet ve öfke beni ele geçirmişti. “Ne?”

“Benimle tartışmaya çalışma,” dedi babam sesini yükselterek. “Zaten benim iznimi istedi ve ben de kabul ettim. Artık sen de benim çatımın altında olduğuna göre söylediğimi yapacaksın. Onun teklifini kabul edeceksin ve bu yeni skandalı ardımızda bırakacağız.”

Ağzım açık kaldı. “Sen neden bahsediyorsun? Ne skandalı? Baba, ben bir işe girdim. İşim, Bay Rochester başka bir yere taşınacağı için sonlandı.”

Dudaklarında acı bir kahkahayla başını iki yana salladı. “Kimseyi aptal yerine koyamazsın, Gemma. Buraya geri geleceğini ve eski haline geri dönüp, gizlice iş başvurularında bulunup benim misafirperverliğimi cebinde göreceğini mi düşünüyorsun?”

Dişlerimi sıktım, buna karşı çıkacak bir argümanım yoktu. Aslında bu, tam olarak yapmak niyetimde olduğum şeydi.

Evden çıkıp başka insanlarla yeniden etkileşimde bulunma isteğini içimde bulduğum zaman yapacağım şey.

“Senin hakkında ne söylediklerini biliyor musun?”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Bir kadının bir işe girmesinde bu kadar yanlış olan ne var?”

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri yerinden fırlamıştı. “Bekar bir adamla aynı evde yaşadın, onunla size kimse refakat etmeden kim bilir kaç saat geçirdin ve o Imogen Coleman ile flört ederken özel bir baloda onunla dans ettin. Baştan sona her şey yanlış. Onun gizli saklı kral olduğu da senin hakkındaki dedikoduların yanlış olduğu da umurumda değil. Gerçek şu ki bir geneleve girmeyi düşünmüyorsan, artık kimse seni işe almayı planlamıyor.”

Bu sözleri kalbime cam kırıkları saplayıp zaten yaralanmış ve kanayan kalbimi paramparça etmişti. Yine de ona karşı kullanabileceğim hiçbir kelime bulamıyordum. Hiçbir şey. Gözlerindeki tiksinti benim onun önünde uflanmama, bir pislik noktası haline gelmeme neden oldu. Babam nasıl bu soğuk, acımasız adam haline gelmişti?

“Herhangi biri seninle evlenmek istediği için şanslısın,” dedi. “Bay Aston’ı bu akşamüzeri çay davetine kabul edeceksin ve o sana evlenme teklif ettiğinde bunu kabul edeceksin. Yoksa bu akşam seni evden atacağım.”

Bunu söyledikten sonra kapıyı ardından sertçe kapattı. Bacaklarım beni ayakta tutamayacak kadar zayıf olduğu için duvara yaslandım. Gözlerimi kırıştırdım ancak hiçbir yaş damlası düşmedi çünkü artık gözlerimde dökülecek yaş kalmamıştı. Kuruyalı uzun zaman olmuştu.

Bir saat sonra, üzerime sahte kişiliğimi geçirdim ve oturma odasına girdim. Henüz akşamüzeri olmamıştı ancak Gavin benimle

buluşmak üzere üst kata davet edilene kadar beklemek yerine, kendi kıyametime hazırlanmayı tercih etmiştim. Bir başka oturma odasındaki bir başka şöminenin anılarını görmezden gelerek şöminenin yanına gittim ve suratsız bir kralın oturmasından çok hoşlanmaya başladığım koltuğa hiç benzemeyen bir koltuğa oturdum.

Dans eden alevleri izleyip zihnimi boşaltmaya çalışırken bakışlarım dalgınlaştı.

Boştu.

Hiçbir şey yoktu.

Çok kısa bir süre sonra açılan oturma odasının kapısı, kalbim boğazımda hızla atıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Koltuğumun kollarını kavrarken bütün kaslarım kasıldı. Ancak içeri giren Gavin değil, Nina'ydı.

Koltuğun arkasına sırtımı yaslarken kaslarımın gevşediğini hissederek rahat bir nefes verdim. Nina gelip yanıma oturdu. Ne selamladım ne de gözlerine baktım ancak onun gözlerindeki acımayı görebiliyordum.

Nina kısık bir sesle konuşana kadar bir süre sessizlik içinde oturduk. "Onunla evlenmeyeceksin, öyle değil mi?"

Tam olarak onun ses tonuyla konuşamadım. Sesinde heyecan mı vardı? Kınama mı? "Ne dememi istiyorsun, Nina?"

Bana doğru eğildi. "Senin ona *hayır* demeni, onu reddetmeni istiyorum."

Bu beni şaşırtmıştı ve yavaşça kız kardeşimin gözlerine baktığımda onun ateşli ve küstah bir şekilde baktığını gördüm. Benim gözlerimin de aynı şekilde parlamasını dilerdim ancak parlamıyorlardı. "Ne zamandan beri babamıza itaatsizlik etmemi destekliyorsun?"

"Senin Bay Rochester ile dans etmeni izlediğimden beri."

Kalbim bir an duraksayıp sonra yeniden ezildi. Yeniden ateşe baktım. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Nina bana biraz daha yaklaşıp elime uzandı. Elimi iki elinin arasına aldı. “Gemma, sana alan tanımaya ve seni sorgulamaya çalıştım ama Bay Rochester ile senin aranda bir şey oldu ve bunu bana söylemeni istiyorum.”

Elimi onun ellerinin arasından çektim. “Hiçbir şey olmadı.”

Daha dik oturdu, sesi daha keskin çıkıyordu. “Bana gördüğüm şeyin hiçbir şey olmadığını söyleyemezsin. Sana nasıl baktığını gördüm. Senin de ona nasıl baktığını. Gözleri ve beyni olan herkes bunu görebilirdi.”

Dudak büktüm. “Çok az kişi.”

“Sen onu seviyordun ve o da seni seviyordu.”

Ona dönmek için koltuğumda döndüm. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Faelerin bizim gibi sevme duyguları yok. Görünüşe göre masalların bu kısmı doğruymuş.”

“O zaman ne olduğunu söyle. Beni dışarıda bırakma. Acı çektiğini biliyorum ve senin yanında olmak istiyorum. Seni seviyorum.”

Seni seviyorum. Bu kelimeler zihnimde yankılanıyor, Nina’nın sesi *onunkiyle* karışıyordu. Henüz çok erkendi. Çok etkili ve sancılıydı. Silkeleyerek beni sakladığım yerden çıkarmış, dışarı gösterdiğim kişiliğimin karanlık tabakasını eritmişti. “Kalbimi kırdı, tamam mı?” Gerçeğimi itiraf ederken sesimin zar zor çıkmasından nefret ettim.

“Tamam,” dedi Nina sakın ve nazik bir zarafetle. “Bana anlat. Dinleyeceğim.”

“Bu... bu sadece benim hikayem değil. Onunla ilgili paylaşamayacağım şeyler var.”

“O zaman bana kendi tarafını anlat.”

Ne söyleyeceğimi düşünürken sessiz kaldım, bugüne kadar içime hapsettiklerimin bir kısmını bile ona anlatacak olma fikrinin beni bu kadar rahatlatmasına şaşırmıştım. Fısıltıdan biraz yüksek bir sesle konuşmaya başladım: “Kendimi ona açtım. Ona güvendim. Ona kalbimi verdim ve aramızdaki ilişkinin

yürüyebileceğine inandım. Bunun gerçekleşebilmesi için gerekli olan şeyi yapmak konusunda istekli olduğuna dair verdiği söz-
lere inandım. Ama aynı Oswald gibi, bunu yapma zamanı geldi-
ğinde benim için savaşamadı. Yapması gerekeni yapamadı.”

“Ne yapması gerekiyordu?”

“Benden daha fazla değer verdiği bir şeyden vazgeçmesi.”
Bunu söylediğim anda içimde bir suçluluk hissettim, itiraf edil-
mesi gerekenden daha fazlasını ortaya çıkarmıştım. “Onun ne-
den bundan vazgeçmek istemediğini anlıyorum. Tam tersi ol-
saydı, bu fedakarlığı ben de yapmazdım. İkimiz de özgürlüğe
çok fazla değer veriyoruz. Bu da birbirimize uygun olmadığımız
anlamına geliyor.”

Nina ayrıntıya girmemi istemedi, sadece, “Nedenini açıkladı
mı?” diye sordu.

“Açıklamasına gerek yoktu,” dedim ancak bunu söylerken
bile kalbim ezildi. Açıklamaya çalışmıştı ama ben onu dinle-
memiştim. Onun söylemediği, muhtemelen zırvalayacağı şeyler-
den daha doğru olan kelimeleri onun adına söylemiştim. Yine de
Nina’nın haklı olduğu bir nokta vardı.

“Gemma, her zaman insanlardan en kötüsünü bekleme eği-
limindesin.”

“Hiç yanıldım mı? En başından insanlardan en kötüsünü
bekleseydim, Oswald’a güvenmemem gerektiğini bilirdim.”

“Ama yine de bir şekilde Bay Rochester’a güvenmeyi başardın.”

“Ah ve bu nasıl sonuçlandı?”

Nina öfkeyle iç geçirdi. “Söylemeye çalıştığım şey şu, mut-
luluğunun korkunç bir adam tarafından sonsuza kadar mahve-
dilmesine izin veremezsin. Brekshire Vikontu’yla olanları, Bay
Rochester’a bir şans vermene yetecek bir şekilde atlatmayı baş-
ardın. İşler yolunda gitmemiş olsa bile bu denemene değmeye-
ceği anlamına gelmiyor. Onunla dans ederken ne kadar mutlu

olduğunu gördüm ve buna, en azından bir süreliğine de olsa değmeyeceğine inanmayı reddediyorum.”

Nina'nın söyledikleri bana baloda Elliot ile dans ederken vardığım sonucu hatırlattı. Onun bir süre hayatımda olmasının hayatımı daha iyi bir hale getirdiğini bildiğim için onu kaybetmeye çok hazırdım ve hatta belki de bunu rahatlıkla kabullenmiştim. *Belki de gerçek olması için sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu.*

Sonra o her şeyi mahvetmiş, onun hakkındaki bütün samimi duygularımı acılaştırmıştı. Eğer aramızda o son, güzel gece geçmemiş olsaydı, o zaman içimdeki bu şiddetli, zehirli acı yerine kalbimde buruk bir acıyla Imogen'le evlenmesine izin verebilirdim.

Bunu düşünürken, düşüncelerimin arasında bir başka ses yankılandı: *Keşke dün geceye geri dönebilseydim. Senin de beni sevdiğini öğrenmeden öncesine. Keşke ondan sonra olan her şeyi silebilseydim. O zaman en azından bunu benim için önemli olan tek şeyi kaybetmeden yapabilirdim.*

Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandım, bununla ne demek istediğini düşünmek istemiyordum. Neden birlikte geçirdiğimiz o gece, şeytani şeklinden vazgeçmesini daha zorlaştırmıştı? Uğruna feda edeceği elle tutulur bir şey olduğunu bilmesi bunu daha kolay bir hale getirmez miydi? Benim de onu sevdiğimi öğrenmeden önce hiç aklından geçmemiş olmalıydı.

Nina gözlerimdeki çelişkiyi görmüş olmalıydı. “Belki de onun açıklamasına izin vermelisin.”

“Artık çok geç,” dedim sesim çatlayarak. “Ayrıca, sen her zaman başkaları hakkında fazla iyi düşünürsün. Bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Bu iş bitti ve artık onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Peki ya sen? Gerçekten hayallerinden vazgeçecek misin? Senin sadece birinin karısı olmaktan fazlasını istediğini biliyorum. Özgürlük istiyorsun ve gerçek aşk—”

“Aşk istemiyorum.”

“Senin istemediğin Gavin Aston.”

İçimde bir öfke kıvılcımı parlayıp beni umursamaz halimden çıkardı. “Başka ne yapabilirim? Beni uyardığın her şey gerçekleşti. Bay Aston’ın teklifini kabul etmezsem babam beni evden atacak ve artık bu şehirde çalışabileceğim bir iş imkanı da yok.”

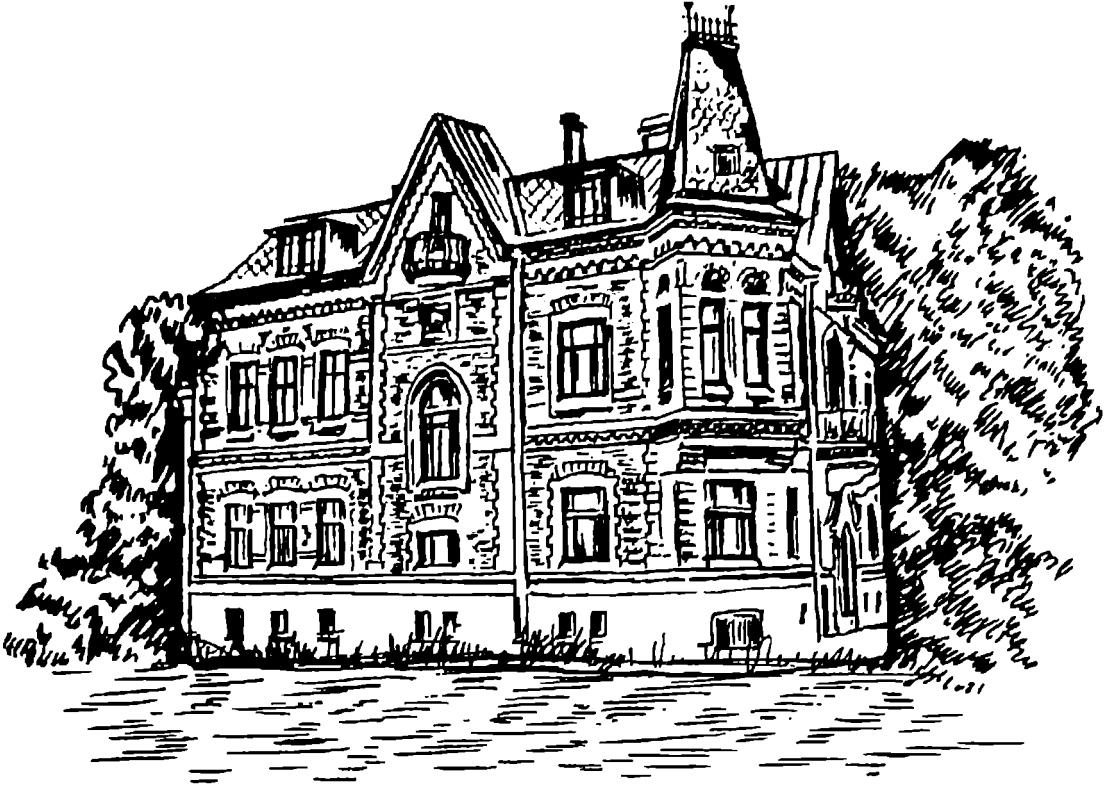
Nina oturduğu koltuktan kalkıp gelerek benim oturduğum koltuğun önünde çömeldi, ellerimi ellerinin arasına aldı. Bana öyle büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyordu ki bunu görmek içimi acıtıyordu. “Sen zekisin, güzelsin ve bir kere bile mücadele etmeyi bırakmadın.”

Onu görmemek için gözlerimi kapattım. Onun bana olan inancı fazla güçlü, fazla ağırdı. “Sadece çok yorgunum, Nina.”

“Yorgun olmak sorun değil,” dedi. “Ama pes etme. O kıvılcımın sönmesine izin verme. Sen busun.”

Onun ayağa kalkıp, odadan çıkmasını dinlerken gözlerimi kapalı tuttum. Yalnız olduğumu anladıktan sonra gözlerimi açtım ve gözyaşlarım çığ gibi akmaya başladı. Tam da artık daha fazla ağlayamayacağımı düşündüğümde, hıçkırıklar boğazımdan fışkırmaya başladı. Bu sefer, keder içinde yapılan bir eylem gibi değil, duygusal bir rahatlama gibi hissettiriyordu. Gözyaşlarım dindiğinde, Elliot ile vals dansımızın sonunda duyduğum hissin aynısını hissediyordum. Oğlan çocuğu ve köpekle ilgili hikayeyi okuduktan sonra hissettiğimin aynısı.

Sıcak olduğu kadar sancılı, hem acı hem tatlı bir huzur.

Otuz Sekizinci Bölüm

Gavin, öğleden sonra saat ikiyi biraz geçe geldi. Baş başaydık ve sehpanın yanında oturduk. O bir koltukta otururken ben kanepenin üzerindeki yerimi aldım. Hizmetlimiz Susan bize çay ve kurabiye getirdikten sonra aramızda garip bir sessizlik oldu. İçimde sahte kişiliğime bürünmek için güçlü bir dürtü hissediyordum ancak bir kereliğine bu içgüdümü görmezden geldim. Nina ile yaptığımız konuşmanın ardından, bununla doğrudan kendim olarak yüzleşmek konusunda kararlıyım. Savunmasız bir şekilde. Korumasız.

Sadece ben.

Gavin çay demliğine uzandı ve ikimizin de fincanını doldurdu. Sonra titreyen ellerle fincanı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Ben de aynısını yaptım.

“Tamam, sanırım neden burada olduğumu itiraf etmiyorum,” dedi fincanını tabağının üzerine koyarak. “Aslında,

çoktan tahmin ettiğimize eminim. Eğer doğrudan size söylemiş olsam da... size olan hayranlığımı ailenize ve arkadaşlarınıza açıkça belli ettim. Bugünkü ziyaretim sizi şaşırtmamıştır.”

“Hayır şaşırmadım,” dedim ifadesiz bir sesle.

Bu onu cesaretlendirmiş olmalıydı, ayağa kalkıp kanepeye doğru yaklaşırken yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanıma oturduğu anda, kalkıp yavaşça sehpanın diğer tarafına doğru ilerledim. Sonra ona döndüm. Küçümseyerek ya da kibirli sırtımla değil, açık bir merakla ona baktım.

“Neden benden hoşlanıyorsunuz, Bay Aston?”

Kaşları çatıldı ve söyleyeceği cevabı bulana kadar biraz bocaladı. “Sizi çok güzel bulduğumu biliyor olmalısınız,” dedi kızarak.

“Başka?”

Kravatını düzelterip boğazını temizledi. “Pekala, siz Vernon’daki en zeki, en akıllı kızsınız.”

“Bunu nereden biliyorsunuz? Şehirdeki her kadınla konuşunuz mu?”

“Sizin zekanızın kıvraklığının benzersiz olduğunu anlamam için herkesi tanımam gerekmiyor. Birkaç sohbetimiz fazlasıyla yeterliydi.”

“Peki zeki olduğumu nereden biliyorsunuz?”

“Sizin elinizde en sevdiğim kitabı gördüm,” dedi. “Sizin de benimle aynı anlamlı edebiyata hayranlık duyduğunuz gerçeği—”

“Kitabı Bay Cordell’e geri verdiğimi görmediniz mi?”

Başını bir yana eğdi, yüzünde tatsız bir ifade vardı. “Ah, evet, sanırım verdiniz.”

“Olay şu, Bay Aston. Benim hakkımdaki tüm izleniminiz daha en başından beri hatalı. Bir kitaba olan ortak hayranlığın üzerinden bir başkasını beğenmenin romantik bir fikir olduğunu itiraf ediyorum ancak bizim durumumuzda doğru olsaydı bile bu -aşk bir kenara- uyumlu olduğumuzu bile garantilemez. Ve gerçek şu ki, *Tesadüf Bahçesinde Sonsuz İzdirap* kitabını hiç

okumadım ve hiçbir zaman okumayacağım çünkü ona bir kere bakmam bile elimde tutmaktan dehşet duyacağım en sıkıcı, en donuk şey olduğunu anlamamı sağladı. Görüyorsunuz, kitap yanlış rafa konmuştu. Aslına bakılacak olursa, ben aşk romanları okurum. Yıldırım aşklarının, tutkulu ilişkilerin, mutlu sonların olduğu türden kitaplar. Ben böyle biriyim.”

Ensesini ovuşturdu, sehpaye bakarken yüzü biraz daha kızardı. Sonra hafifçe gülerek yeniden gözlerime baktı. “Yanlış rafa konmuş bir kitabın üzerinden tanışmış olmak komik bir hikaye. Aslında oldukça eğlendim. Özellikle de bu gerçeğin benim sizinle ya da zekanızla ilgili olumsuz düşüneceğime neden olacağından korkmanız beni eğlendirdi. Tam tersine, artık daha da fazla değer veriyorum.”

Dişlerimi sıktım. “Bunu size zekamla ilgili olumsuz düşüneceğinizden korktuğum için söylemedim. Bunu, beni tanımadığınızı gerçeğini göstermek için söyledim. Buraya gelme nedeniniz olan ilanıaşk ve evlilik teklifi için yeterli olacak kadar tanımadığınızı göstermek için.”

Ayağa kalktı, önümde durmak için sehpanın etrafında dolanırken gözlerinde içten bir heves vardı. “Yanılıyorsunuz,” dedi ellerimi ellerinin arasına alarak. “Sizi ilk gördüğüm anda size âşık oldum ve sizi hâlâ seviyorum. Şehirde hakkınızda dolaşan sert söylentileri görmezden gelmeye fazlasıyla istekliyim. Sizi bu kadar çok seviyorum. Sizi o kadar çok seviyorum ki sizi bu skandaldan kurtaracağım ve dedikodu yapan herkesi sizin hakkınızda kötü konuştuğuna pişman edeceğim.”

“Bu skandaldan kurtarılmaya ihtiyacım yok.” Ellerimi ellerinden çektim ve geriye doğru bir adım attım, hafifçe histerik bir eğlenme hissi yavaşça boğazımdan yukarı tırmanıyor, dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına neden oluyordu. “Bundan kurtarılmam gerekmiyor çünkü muhtemelen söylenilenlerin hepsi doğru. Bay Rochester için çalıştım, onun köşkünde yaşadım ve onunla kimsenin bize eşlik etmediği pek çok zaman geçirdim.”

Gavin başını iki yana salladı. “Ben şehirdeki insanların bazıları kadar muhafazakar değilim. Siz kendi zihninizden sorumlu yetişkin bir kadınsınız. En azından evlenmeden önce. Ben sizin kararlarınıza güveniyorum—”

“Ona âşık oldum,” dedim sözünü keserek. “Bir ilişki yaşayacak kadar ileri gittik. Açık olmak gerekirse, oldukça fiziksel bir ilişki.”

Gözleri açıldı, beni savunmasını yutup yarıda keserken adelmelması inip kalkıyordu.

“Ailem buraya gelmeden önce, Brekshire Vikontu’yla da bir ilişkim oldu. O skandal hakkındaki söylentiler de gerçek, benim onu baştan çıkardığıma dair olanlar hariç. Her iki durumda da âşıktım ve gönüllüydüm. Her iki durumda da tutkularımı keşfettiğime pişman değilim. Sadece sevgililerimin sahte kalplerinin etkilerinden pişmanım.”

Gavin’ın yüzü biraz daha soldu, alnı parlak bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. “Ben... ben, aynı erkeklerden bakir olması beklenmediği gibi, bir kadının da... kendi bedeniyle istediğini yapma hakkı olmadığını söylersem, ikiyeüzlülük yapmış olurum.” Adeta safranın boğazına yükselmesine engel olmak ister gibi zorlukla yutkundu ve sonra fısıltıyla konuşmaya başladı: “Ama bir hanımefendi asla bu tür şeylerden bu kadar rahatça bahsetmemeli, özellikle de bir talibine. Aynı bir beyefendinin... kendi romantik geçmişinden bahsetmemesi gerektiği gibi.”

Geriye doğru birkaç adım attıktan sonra bir koltuğa oturdum. Dik otururken bacak bacak üstüne attım ve ellerimle koltuğun kolçaklarını kavradım. “Bay Aston, eğer benden toplumun tanımıyla bir *hanımefendi* olmamı bekleyerek buraya geldiyseniz, o zaman benim gerçek karakterim hakkında ilk başta düşündüğümünden de yanlış bilgilendirilmişsiniz. Ben buyum. Aşk romanları okurum, aklıma geleni söylerim ve dedikoduya karşı hiç tahammülüm yok. Hiçbir zaman Vernon gibi bir kasabaya uymaya çalışmayacağım ama bir gün kendime doğru

yeri bulmak için her yola başvuracağım. Bu yerin insanların yüksek sosyetesinde olmayacağımın garantisini veririm. Bununla birlikte, Elliot Rochester'ı sevdim ve hâlâ ona âşığım. Hiçbir zaman birlikte olmayacağız ama şu anda ona karşı duyduğum nefret ve sevgi eşit derecede ve henüz bu yaranın iyileşmesine hazır değilim."

Kendi dürüstlüğü beni şaşırtmıştı ve bununla beraber bir gerçek daha dudaklarımdan döküldü: "Ama iyileşeceğim. Bir gün. Ama iyileştiğim zaman bile sizinle birbirimize uygun olacağımızdan şüpheliyim. Görüyorsunuz, beni tamamıyla tanıyan birinin aşkını istiyorum. Benim geçmişimi bir aptallıklar zinciri olarak değil, bugün olduğum kişi olmamı sağlayan yapı taşları olarak gören birinin. Ve beni seven erkek, benden saklanmamı, görmezden gelmemi ya da herhangi bir parçamı veya geçmişimi kilit altında tutmamı istemeyecek. Beni olduğum gibi sevecek. Şimdi söyleyin bana, Bay Aston. Bu kulağa sizin olduğunuz biri gibi geliyor mu?"

Sert nutkum sırasında yüzü daha da soldu ve geçen her saniyeyle birlikte daha da küçülüyor, içine çekiliyor gibi görünüyordu. Gözlerine bakmaya devam ettim, yüzüm ifadesizdi. Bu ona verdiğim şanstı. Daha önce onun hakkındaki düşüncelerimde yanıldığımı ispatlamak için tek şansıydı. Nina insanlardan en kötüsünü beklediğimi söylerken haklıydı, bu nedenle de Gavin hakkında olumlu düşünmeye istekliydim. Belki aynı Elliot'ta olduğu gibi onda da görünenden fazlası vardı. Belki de ortak bir paydada buluşabilirdik.

Geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha atarken bakışlarını benden kaçırdı. Sonra sessiz bir şekilde arkasını dönerek, evlenme teklifi etmeden oturma odasından çıktı.

Beklenildiği üzere, onun ardından babam geldi. Beni pencerenin yanında durmuş, insanlarla kaynayan, otomobillerle uğuldayan, at arabalarıyla dolup taşan yoğun sokağı izlerken buldu. Hafif kar örtüsü daha şimdiden bugünkü trafik yüzünden kahverengiye dönmüştü. Babam bağırmaya başladığında düşen kar tanelerine odaklandım. Gökyüzünden sokağa doğru süzülen tanelerin çizdikleri karmaşık desenlerde huzur buluyordum. Beni dağların sessiz dinginliğine götürüyor ve kendimi babamın öfkesine karşı güçlendirmeme yardımcı oluyordu. O bağırmaya devam ederken ne ona baktım ne de sözünü kestim. Ve en sonunda, bağırımları duymadığım bir soruyla sonlandı. Yavaşça ona doğru döndüğümde sorusunu tekrarladı:

“Neden kendini mahvetmenin peşinde koşuyorsun?” Babamın göğsü inip kalkıyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ona kendi sorumla cevap verdim: “Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?”

Geriye doğru bir adım attı, gözleri adeta onu bıçaklamışım gibi kocaman açıldı. “Senden nefret etmiyorum, Gemma. Senin için yaptığım her şeyi sevgiden yaptım. Ama artık daha fazlasını yapamam, bunun icabına baktın. Fazla itaatsizsin. Eğer kız kardeşlerini daha çok seviyormuş gibi görünüyorsam, sadece onlar itaat ettiği için. Sinirlenmeme neden olacak hiçbir şey yapmıyorlar.”

Başımı iki yana salladım. “İtaat etmek sevgi değildir, baba. Kızını istemediği bir evlilik yapmaya zorlamak sevgi değildir.”

“Kız kardeşlerin için bu yeterliydi. Senin için neden değil?”

Ona doğru döndüm. “Çünkü onlar istekliydi. İlk görüştükleri kişiye âşık oldular ve talipleri de onları sevdi.”

Babam tehditkar bir şekilde parmağını bana doğru salladı. “Eğer nişanlı bir adama göz koymasaydın, sen de onların sahip olduklarına sahip olabilirdin.”

Gözlerimi kapattım, öfkemin onunkinin seviyesine çıkması için kendimi kontrol etmeye çalıştım. “Hatalar yaptım,

baba. Ama bu hatalar senin düşündüğün şeyler değil. Artık bir gün benim bakış açımı anlayacağını umut etmekten bıktım. Ayrıca senin olmamı istediğin kız evladı olmaya çalışmaktan ve seninle kavga etmekten de bıktım. Sonuç olarak ben seni tanımıyorum ve sen de beni tanımıyorsun. Sevdığım babam, annemle beraber öldü ve geriye benim itaatimi, öfkemi ya da karşı koymamı hak etmeyen bir adam kaldı.”

Sesi tıslar gibi çıkıyordu. “Buna nasıl cüret edersin? Seni nankör—” Elini kaldırdı ancak durdu. Adeta fiziksel bir acı içindeymiş gibi yüzünü buruşturdu ve geriye doğru bir adım attı, gözleri yaşlarla parlarken başını iki yana salladı. Çatlak bir sesle konuştu: “Senden neden nefret ettiğimi biliyor musun, Gemma?”

Nefesim kesildi, ciğerlerim acı verici bir şekilde büzüşmüş gibiydi. Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

“Çünkü bana *onu* en çok hatırlatan sensin. Anneni.”

Dudaklarından çıkan kelimeler kulağa çok yanlış geliyordu. Bu kelimelerin nazik, özlem dolu olması gerekiyordu ancak bunun yerine tiksintiyle doluydular. Bu, göğsümde bir hıçkırığın oluşmasına yeterli oldu, bastırmak için tüm gücümü kullandığım bir hıçkırık.

Babam devam etti: “O da senin gibi vahşi ve küstahtı. Ve bak, bu ona neye mal oldu?”

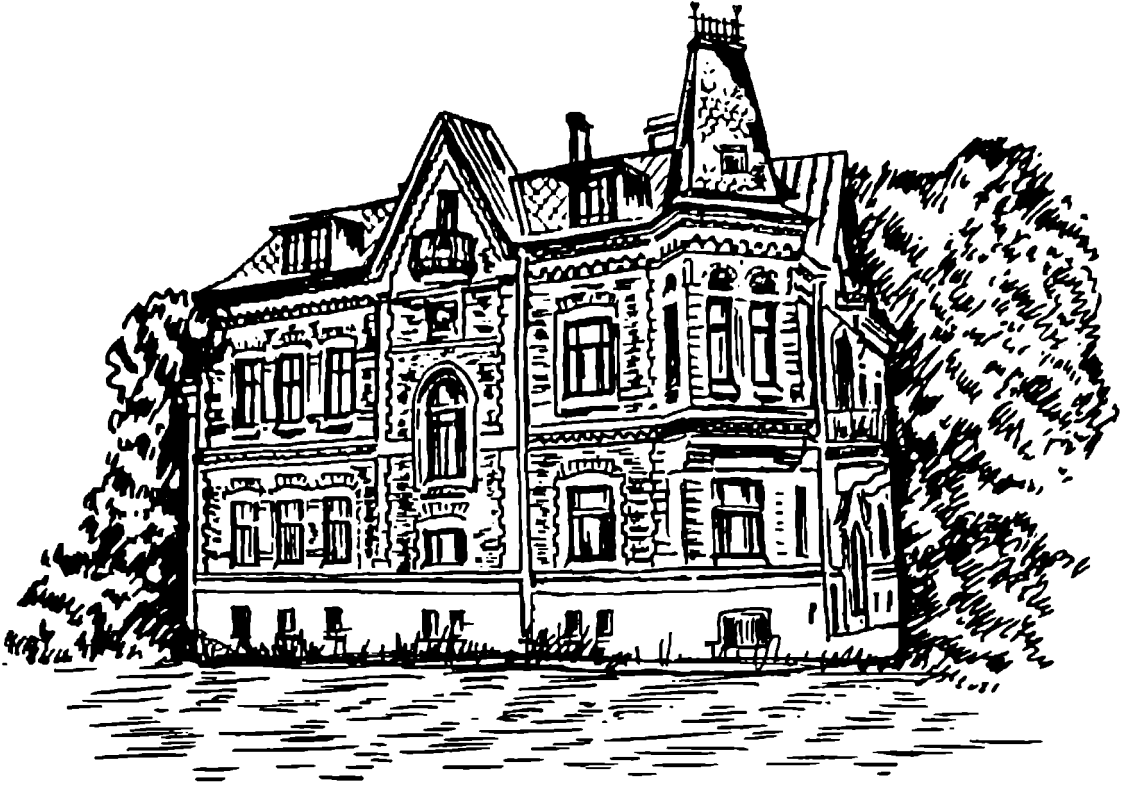
“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sadece bir eş olmak ona hiçbir zaman yetmedi. Ona her şeyi verdim. Çocuklar, bir ev, bakacağı atlar ve yetiştireceği tavuklar. Yine de herhangi bir hakkı olmadığı halde daha fazlasını istedi. Kendisini işime de dahil etmek konusunda ısrar etti. Madenlerde çalışanları ziyaret etmek, onların refahlarıyla ilgilenmek istedi. Maden çöktüğü gün orada olması gerekmiyordu. Aslında, derinlerdeki tünellerin dengesizliğiyle ilgili raporlar geldiğinde ona gitmesini yasaklamıştım. Ama o beni dinledi mi? Hayır. İşçileri kendisi kontrol etmek, bazılarının akciğer hastalığından

öldüğünü duyduktan sonra onların iyi olduklarını görmek istedi. Bu isyankarlık onu öldürdü.”

Kalbimde ani bir şefkat duygusu hissettim ancak babamın, annemin eylemlerini kınamasının yanında bunu hissetmek saygısızlık gibi geliyordu. Bu, annem hayattayken bile babamın sandığım gibi bir adam olup olmadığını sorgulama neden oluyordu. En azından o zamanlar nazik görünüyordu. Mutlu. “Bunun seni duygusuzlaştırmasına izin vermek zorunda değildin,” dedim, bastırdığım gözyaşlarımla sesim titriyordu. “Sevgiden vazgeçip, geri kalan herkesi kendinden uzaklaştırmak zorunda değildin.”

Dişlerini sıktı. “Vazgeçmedim ama şimdi vazgeçiyorum. Senin itaatsizliğin de aynı annende olduğu gibi senin ölümüne neden olacak ve ben de bunun gerçekleştiğini görmek için yanında olmayacağım.” Bunu söyledikten sonra arkasına döndü ve kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıkmadan önce kapı eşiğinde durdu. “Bu geceyi bu evde geçirmene izin vereceğim ama sabah buradan gitmiş ol. Nereye gittiğin umurumda bile değil.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah güneşin doğuşuyla birlikte kalktım ve eşyalarımı toplayıp bir çantaya yerleştirdim. Bu eşyalarımın arasında bir kitap da vardı, *Âşık Mürebbiye* serisinin ilk kitabı. Benim kitap okumaya âşık olmamı sağlayan ve herhangi başka bir kitaptan daha çok okuduğum kitaptı. Yolculuğumun bir sonraki aşamasında beni teselli eden bir arkadaş olacaktı. Tek bir kitabımı yanıma alıyor olmak kalbimin özlemle ağrımasına neden olsa da uzun olmayan bir süre içinde yeniden kendime kitaplar satın alabilecek ve onları saklayabileceğim bir yere sahip olacaktım.

Cüzdanımı kontrol edip Bay Rochester'ın yanında çalıştığım sürece biriktirdiğim kuvars parçacıkları saydım. Pazarlığımızı bozduğunda yirmi bin kuvars parçacığı üzerindeki hakkımdan feragat etmiş olsam da en azından kazandığım üç bin kuvars parçacık birkaç hafta için bir otelde kalmama ve yeni bir

şehre yolculuk etmeme yeterli olacaktı. Bundan sonra nereye ve nasıl gideceğimi düşünürken, bir ya da iki gece Vernon'da kalacaktım. Yer değiştirdikten sonra yeniden iş aramaya başlayabilirdim. Muhtemelen başvuracağım işlerdeki standartlarımı düşürmek zorunda kalacaktım ancak en azından bu şehirden, söylentilerden ve Elliot'tan artakalanlardan kurtulmuş olacaktım.

Özgür olacaktım. Her zaman istediğim gibi. Belki istediğim *şekilde* olmayacaktı ama yine de özgür olacaktım. Bu hem acı hem tatlı bir avuntuydu. Hüzünlü bir zafer.

Üzerime en sıcak elbisemi ve pelerinimi giyerek elimde çantamla odamdan çıktım. Nina gözündeki yaşlarla holde bekliyordu. "Üzgünüm," dedi. "Seni babama karşı çıkmak konusunda cesaretlendirmemeliydim. Seni gerçekten kovacağını hiç düşünmemiştim."

Ona hüzünlü bir şekilde gülümsedim ve bir elimi omzuna koydum. "Bunu yaptığına çok memnunum, Nina. Bana kim olduğumu hatırlattın."

Yüzü kederle çarpıldı ve kollarını boynuma dolayıp saçlarıma doğru hıçkırdı. "Gitmeni istemiyorum."

Onun sırtını sıvazlarken boğazıma bir yumru oturdu. "Biliyorum. Ama birbirimizi yeniden göreceğiz. Uzun bir süre etrafta gezinmeyeceğim."

"Nereye gideceksin?"

Omuz silktim. Isola'ya geri taşınma düşüncelerimden -büyük ölçüde buna param yetmeyeceği için- vazgeçmiş olmama rağmen henüz nereye gideceğime karar vermemiştim. "Belki Verity Oteli'nin tamamlanmasını bekler, sonra yeni arkadaşım Foxglove'u Maplehearth Sarayı'nda ziyaret ederim."

Geriye çekildi, gözleri kızarmıştı. "Bana söz ver, mutlu olacaksın."

Başımınla onayladım. "Olacağım."

Bana bir kere daha sarıldı, sonra beni bıraktı. Yan yana merdivenlerden aşağı indik. Bir dehşet ve zindelik karışımı üzerime çöktü. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç kendi başıma seyahat etmemiş, özellikle de hiç kendi başıma yaşamamıştım. Ancak bunu yapabileceğimi biliyordum. Yapmak zorundaydım. Ve aynı Nina'ya söz verdiğim gibi mutlu olacaktım.

Telaşlı ayak sesleri yaklaşmaya başladığında, son basamağa gelmiştik. Kısa bir an babamın benim gittiğimi görmek için ya da hatta gitmemi engellemek için gelmiş olabileceğini düşündüm. Ancak elbette ki gelen o değildi, daha Susan köşeyi dönmenden önce bunu anlamıştım. "Bayan Bellefleur," dedi, bir şekilde nefes nefese kalmıştı, "sizi görmeye gelen biri var."

İçimi bir korku dalgası sardı. Imogen olabilir miydi? Ya da Elliot? Ya da ikisi beraber? Bu düşünce saçmaydı ancak yine de zihnimin hızla çalışmasına neden olmuştu. "Kim?"

"Onu tanımıyorum. Hanımefendi sadece bir arkadaşınız olduğunu söyledi."

Hem rahatlama hem de hayal kırıklığı ayaklarımı yeniden yere basmamı sağladı. Kendimi toparlamaya çalıştığım birkaç nefesten sonra başımın dönmesi durdu. Susan'a başımı salladım. "Gelen her kimse onu kapıda karşılayacağım."

En az benim kadar kafası karışmış gibi görünen Nina yanımda duruyordu.

Muhtemelen sadece tesadüfen karşılaştığım ve benimle tanışmak için gelmiş herhangi biridir, dedim kendime. Ya da belki de şehirde söylentisi dolanan son skandal ile ilgili benimle röportaj yapmak isteyen tiksindirici bir muhabirdir.

Ön hole doğru yaklaşırken, beni ne tür bir yüzleşme bekliyorsa ona karşı kendimi güçlendirerek hazırladım ancak hiçbir şey beni bekleyen kişiyi görmeye hazırlayamazdı. Gözlerim açılmış bir halde kalakaldım. "Bertha?"

Fae kadın bana kocaman gülümsedi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Ben ne olduğunu anlamadan önce, kendimi onun kollarının arasında buldum. Zihnim olanları yakalayamadan önce ben de kollarımı ona doladım.

Birbirimizden ayrıldığımızda hiç zaman kaybetmeden ona, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bay Rochester beni buraya iş icabı gönderdi ama uzun süre kalamayacağım. Ona kalmayacağıma dair söz verdim.”

Bir buz parçası kalbimi deldi. Kalbim birkaç soru daha sormamı istiyordu. *O nasıl? Şimdiden kurt haline geri döndü mü? Lanet kalktığına göre artık çocuklar mutlu mu?* Tüm bu soruları zihnimden uzaklaştırarak canımı en az yakan şeye odaklandım. “Bay Rochester’ın benimle ilgili ne gibi bir işi olabilir?”

Bertha tek bir kelime etmeden kapıyı işaret etti ve kapıdan dışarı çıktı.

Nina’yla birbirimize baktık ve sonra onu takip ettik. Kız kardeşim parmaklarıyla parmaklarımı yakaladı ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. Bunun sonucunda gözlerimin yaşlarla yanmasına engel olamadım.

Ön sundurmamızda Bertha’ya katıldık ve babamın iki hizmetlisinin aralarında büyük bir sandığı kaldırdıklarını gördüm. Bunu daha önce hiç görmediğim, kaldırımın üzerinde bekleyen bir at arabasından getiriyorlardı. Kaşlarımı çattım ve Bertha’ya baktım. “Bu nedir?”

Elini sandıktan at arabasına doğru salladı. “Hepsi senin, canım. Bay Rochester’ın nezaketi.”

Sandık aniden benim için anlam kazandı ve gözlerimi kısıttım. “Ona zaten parasını istemediğini söyledim.”

Yüzünü buruşturdu. “Tamam, bunu yeniden düşünmeni öneririm. Bunu geri almayacak ya da arabanın geri dönmesini kabul etmeyecek. Artık senin sorumluluğunda.”

Nina bana dirseğiyle vurup imalı bir bakış attığında onunla tartışmak üzereydim. Kelimelerle söylemese bile, bana ne

anlatmaya çalıştığını biliyordum ve haklıydı. Ancak şu anda söz konusu para olduğunda, gururlu olma lüksüm yoktu. O araba kafamı karıştırıyordu çünkü gerçekten *benim* olamazdı. Bu düşünceyle birlikte, Elliot'ın içinde bulunduğum durumu duymuş ve beni yürüyerek bir otele gitmek gibi onur kırıcı bir halden kurtarmaya karar vermiş olabileceğinin getirdiği korkutucu farkındalık geldi. Ancak söylentiler nasıl bu kadar hızlı yayılmış olabilirdi? Ve neden umurunda olacaktı ki?

“Bunu nereye koymamızı istersiniz?” diye sordu hizmetlilerden biri.

“Sanırım arabanın içine geri dönmesi gerekiyor.” Kelimeler ağzımdan yavaşça çıkmıştı, konuşurken aklımda yeni bir plan şekilleniyordu. Belki de şehirde bir otelde kalmak zorunda kalmayacaktım. Belki de hemen istediğim bir yere gidebilecektim. Ancak nereye gitmeliydim?

Hizmetliler duraksadılar ve sonra gitmek üzere arkalarını döndüler.

“En azından önce bir içine bakmalısın,” dedi Bertha.

Uşaklar bir kere daha duraksayıp onları yönlendirmem için bana baktılar.

İçimi çektim. “Pekala, içeri getirin.”

Sandık içeri taşınırken, Nina ile kenara çekildik. Adamlar sandığı ön holün ortasında bıraktılar ve daha fazla talimat bekleyerek duvarın kenarında durdular. Sandığa doğru yaklaşırken ani bir ürperme beni ele geçirdi. Yavaşça dizlerimin üzerine çökerken, anahtarın bende olmadığını fark ettim.

Ben tam bunu düşünürken, Bertha yanımda belirip omzumun üzerinden bana pirinç bir anahtar uzattı. Titreyen parmaklarla anahtarı elinden aldım ve anahtarı, anahtar deliğine soktum. Kilidi açtığımda, mandalları teker teker kaldırdım. Nabzım hızla atarken elimi kapağın üzerine koyup duraksadım. Bunu açmak için neden bu kadar gergindim? İçinde ne olduğunu zaten biliyordum: yirmi bin kuvars parçacığı. Pazarlığı

bozmak için Elliot'ı zorlamış olmama rağmen pazarlığın kendi payımı yerine getirdiğim için yapılan ödeme.

Nina yanıma çömeldi ve nazıkçe elini sırtıma koydu. "Devam et," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alarak, sandığın kapağını kaldırdım. İçinde parlak pürüzsüz kuvars küreler vardı, çantamdaki küçük, garip şekilli parçacıklardan çok daha göz kamaştırıcıydılar. Daha saymadan bile, orada yirmi bin kuvars parçasından çok daha fazlası olduğu görülebiliyordu. Ancak kuvarsın üzerinde duran şey hemen dikkatimi çekti. Bir mektup.

Mektubu kaldırdım ve daha önce gördüğüm kağıt parçalarının üzerindeki el yazısıyla yazılmış metni gözlerimle taradım: Elliot'ın el yazısı. Mektubu okurken boğazıma bir yumru yerleşti.

Çok sevgili Gemma,

Sana yüz bin kuvars parçası hediye ediyorum. Geri vermeye çalışma, kabul etmeyeceğim. Sana ayrıca bu at arabasını ve dört atı da bırakıyorum. Arabanın hizmetleri, bakımı ve sürücüsünün bir yıllık bedeli önceden ödendi. Sürücüye seninle kalmasını yoksa ölüm cezasıyla cezalandırılacağını bildirdim. Evet, kim olduğumu biliyor ve bana karşı gelmeyecektir, bu yüzden at arabasını geri göndermeye çalışma bile. Sen de bana karşı çıkmayacaksın çünkü sana son bir istek, talep ve hediye bırakıyorum.

Git, Gemma. Özgür ol.

Ve bil ki, her nereye gidersen git, seni her zaman seveceğim.

Elliot.

Paramparça olmuşum ve kafam karışmıştı, birkaç saniye boyunca mektuba bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sonra mektubu iki kere daha okuyup, yazdıklarının anlamını çözmeye çalıştım. Neden bana bu kadar çok para bırakıyordu? Bu kadar kötü bir şekilde ayrılmışken neden bana sevgisini hatırlatıyordu?

Git, Gemma. Özgür ol.

Ve Tanrı aşkına, mektubu neden adeta bir vasiyetmiş gibi bu kadar kasvetli bir havayla yazmıştı?

Bunların cevaplarını bulabilmek için dönüp Bertha'yı aradım. Ancak o çoktan gitmişti.

Topladığım birkaç çanta ve paketlediğim tüm kitaplarım yeni at arabama yüklenmeye hazır bir halde, önümdeki yolculuğa farklı bir sorumluluk duygusuyla yöneldim. Hâlâ nereye gideceğimi bilmiyordum ancak en azından en son gideceğim yere karar verirken sürücünden beni başka bir şehre götürmesini isteyebilirdim. Geleceğe dair keyfimi kaçıran tek şey, Elliot'ın mektubunu okuduğumdan bu yana kalbime yerleşmiş olan endişeydi. Bu ve Nina'nın boş bulduğu her anda bana mektubu hatırlatması...

"En azından ona uğrayıp teşekkür etmeyecek misin?" diye sordu, eşyalarımı içeren son çantayı da alt kata indirip ön salona doğru taşırken, yanımda koşturduğu sırada.

"Hayır, Nina," dedim beşinci ya da altıncı kez. Her sorusu ona yazıp yazmayacağım, ona teşekkür edip etmeyeceğim ya da *kendisini* ona teşekkür etmek için gönderip göndermeyeceğim yönündeydi. Ve her bir soruya verdiğim cevap bir diğerrinin aynısıydı. Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır.

"Ama bu yaptığı çok nazik bir hareketti ve belli ki seni hâlâ seviyor."

Ön merdivenlere ulaştığımızda çantayı Susan'a uzattım ve o da çantayı arabaya götürdü. Ön salon boş olduğuna göre, bu çanta eşyalarımın sonuncusuydu. Kız kardeşime döndüm ve zorla gülümsedim. Kızgın bir şekilde ayrılmanın bir anlamı yoktu. Umutsuz bir romantik olmak onun elinde olan bir şey değildi. Onu kollarıma aldım. "Seni seviyorum, Nina. Yapabiliyorken... babamla ilgilen."

“Düğünüm için geri gelecek misin?”

“Elbette geleceğim.” Hafifçe birbirimizden ayrıldık, kalbimin nasıl ezildiğine odaklanmamaya çalıştım. “Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni—”

“Sen ne yaptın?” Bu ses o kadar istenmeyen ve ürkütücü bir sestir ki tenimin karıncalanmasına neden oldu. Dişlerimi sıkarak kız kardeşimi bıraktım ve merdivenlerin alt kısmında, elleri belinde duran Imogen’e döndüm. Yüzü öfkeliydi, sarı bukleleri darmadağınktı. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu. Ya da belki de ağlamış gibi.

Gözlerimi kısarak merdivenlerden indim ve onunla yüzleştim. “Sen neden bahsediyorsun, Imogen?”

“Sen. Ne. Yaptın?” Her bir kelimeyi, sıkıldığı dişlerinin arasından söylemişti.

Öfkeyle iç geçirdim. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda gitmem gerekiyor. Sana iyi bir hayat dilerim.” Ona arkamı döndüm ve kapıları açık olan arabaya doğru ilerledim.

“Ona geri mi dönüyorsun?”

Durdum ve kaşlarımı çatarak hızla ona doğru döndüm. “Hayır, Vernon’dan ayrılıyorum.”

Acı bir kahkaha attı ve bana birkaç adım yaklaştı. “Eminim öyledir. Gerçekten neler olduğunu biliyorum. Laneti kendin kaldırmaya karar verdin.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde hızla atmaya başladı. “Imogen, neden bahsettiğinle ilgili hiçbir fikrim yok.” Sonra sormaya korktuğum bir soru dudaklarımdan döküldü: “Siz Bay Rochester’la evlenmediniz mi?”

Kollarını kaldırdı. “Hayır, Gemma. Salağa yatma. Bunların hepsinin senin işin olduğunu biliyorum.”

Nina hızla merdivenleri indi ve fırtına gibi Imogen’e doğru ilerledi. “Sakın ablamla bu şekilde konuşmaya cüret etme!”

Imogen, Nina'ya yöneldi. "İtibarın ablanın aşağılık yöntemleriyle lekelenmeden önce dikkatli olmalısın."

Ağzı açık kalan Nina, Imogen'e doğru bir adım attı. Eğer kardeşimi tanımıyor olsaydım, kavga etmeye hazırlandığını düşünürdüm. "Bu ne cüret! Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Sorun değil, Nina," dedim nazikçe. "Bunu halledebilirim."

Nina, Imogen'e şiddetli bir bakış fırlattı ancak yine de geriye doğru bir adım attı.

Yumruklarımı sıkıp Imogen'e döndüm. "Şimdi, bunu son bir kez daha söyleyeceğim. Tanrı aşkına, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Açık konuş ve çaresizce ima etmeye çalıştığın şeyi söyle."

Yanımızdan geçenler bize bakmak için durmuşlardı ancak onlara aldırmadım. Tek bildiğim şey, Imogen'in birkaç saniye içinde kendisini açıklamaması durumunda, kelimeleri ağzından zorla alacak olduğumdu.

En sonunda Imogen burun kıvırdı ve konuşmaya başladı: "Senin yapacağını söylediğin gibi onun bana evlenme teklif etmesini bekledim ama bir hafta boyunca beni görmeyi kabul etmedi. Her gün onu ziyarete gittim ama her gün aynı şey oldu. *Bay Rochester meşguldü ve beni ertesi gün görecekti...* Onun sadece yaklaşan düğünümüzün hazırlıklarıyla uğraştığını varsayıp olumlu düşündüm. En sonunda bugün ziyaretimi kabul etti. Onu dışarıda, böğürtlenlerle dolu bakımsız bir avluda, solan bir güle bakarken buldum. Dakikalar geçti ve bana tek bir kelime etmedi. Sonunda, tüm görgü kurallarını bir kenara bıraktım ve ona benimle evlenip evlenmeyeceğini sordum. Peki o ne yaptı, biliyor musun?"

Benim cevap vermemi bekledi ancak konuşacak cesareti bulamadım.

"Başını iki yana salladı," dedi sonunda. "Ve ona nedenini sorduğumda, cevap olarak bana tek bir kelime söyledi. Bu kelimenin ne olduğunu tahmin edebilir misin? Bu kelime *Gemma*'ydı.

Benimle evlenmemesinin nedeni senin adındı ve bana tek bir kelime daha etmedi, yüzüme hiç bakmadı. Neden? Ne yaptın?”

Bakışlarım dalgınlaştı ve içimi bir ürperti kapladı. Imogen ile evlenmemiştii. Laneti kendisi de kaldırmamıştı. Bunun anlamı...

Tanrım, hayır.

“Bana, ne yaptığını söyle!” Imogen bana doğru hücum etti ve parmaklarıyla bileğimi sıkıca kavradı.

Kolumu geri çektim ancak bileğimi acıtacak kadar sıkı kavramıştı. “Bırak beni!”

Nina, Imogen’in diğer koluna asıldı. “Ondan uzaklaş, seni manyak.”

Imogen, kız kardeşimin onu uzaklaştırma girişimlerini umursamadı. “İtiraf edene kadar olmaz. Bana gerçeği söyle. Bana aynı annemin söylediği gibi biri olduğunu söyle. Aynı babanın söylediği gibi. Sen bir fahişesin. Erkekleri ayartan bir kadıns. Sırf onu benden geri almak için Bay Rochester’a âşık olmamı sağladın.”

Suçlulukla yüreğim ezildi, kısmen haklıydı. Ondan hiç hoşlanmadığım için, bana söylediği berbat şeyler için cezalandırılması adına onu kandıracağımız bu planı ben düzenlemiştim. Ancak yine de acı çektiği, tüm kederini öfkeye çevirdiği oldukça açıktı. Bu bana, aynaya bakmak kadar tanıdıktı. “Sana yanlış yaptım,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Ve bunun için üzgünüm. Seni Bay Rochester ile asla karşı karşıya getirmemeli ve sana asla yalan söylememeliydim.”

Kafası karışmış gibi görünen Nina bir bana bir Imogen’e bakıyordu.

Imogen’in gözleri açıldı. “Demek ki itiraf ediyorsun! Sen utanmaz bir kahpesin!”

“Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, umurumda değil. Üzgün olduğumu söylerken samimiyim ve hayatımın geri kalanı boyunca da bu böyle olacak.” Ona doğru bir adım atıp daha sert

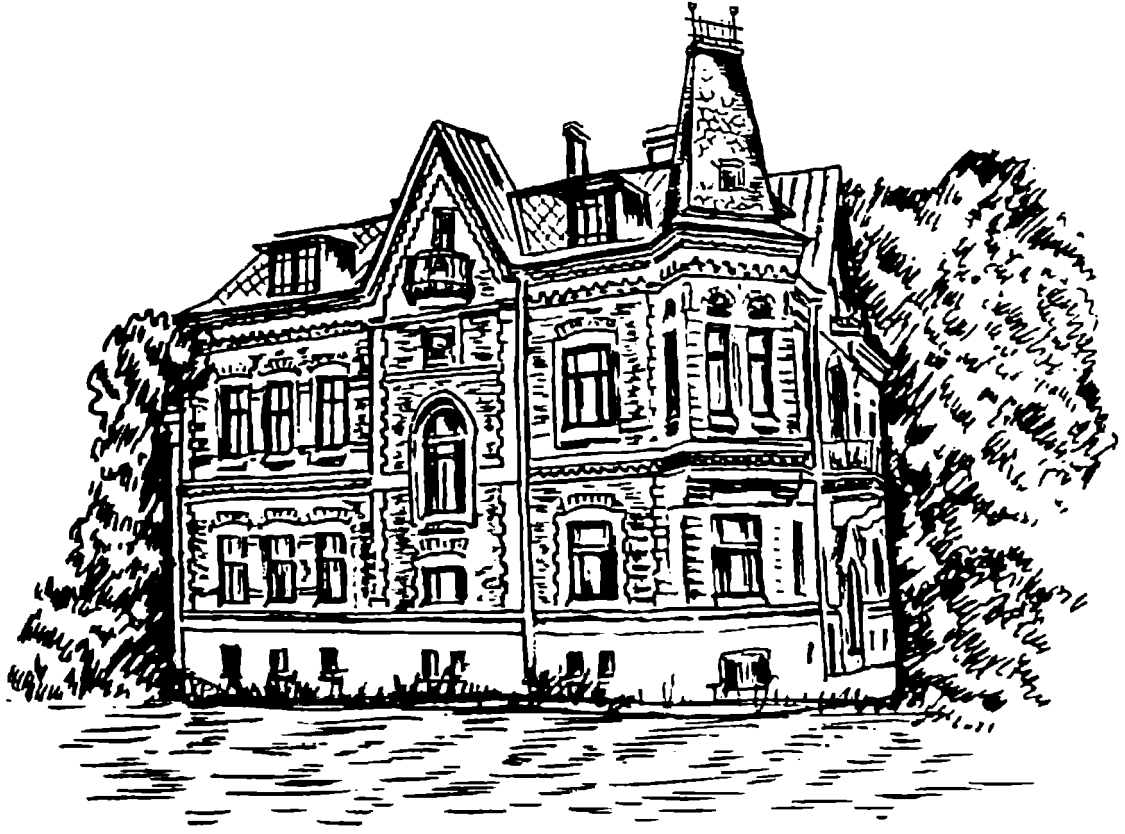
bir sesle konuşmaya başladım: “Ama hemen beni bırakmazsan, o lanet olası kolunu kırarım!”

Birkaç saniye boyunca gözlerime baktıktan sonra, rengi biraz daha soldu. Sonra isteksizce geriye doğru bir adım atıp parmaklarını bileğimden çekti. Nina aramıza girip öfkeli gözlerle Imogen’e baktı ve onu daha da uzaklaşmaya zorladı. Eğer durum bu kadar acil olmasaydı, Nina’nın beni savunmak için gösterdiği bu vahşiliğe hayranlık duymak için vakit ayırmak zorunda kalacaktım.

Ancak zamanım yoktu. Hatta çok geç kalmış bile olabilirdim.

Durumun ciddiyetini bilmese bile Nina anlamış gibi görünüyordu. “Git,” diye fısıldadı.

Bununla birlikte hızla arabanın önüne doğru koştum. “Whitespruce Yolu, numara 33,” diye seslendim sürücüye. “Acele et!”

Kırkıncı Bölüm

Ben oraya ulaştığımda, köşk bir mezar kadar sessizdi. Ön kapıdan içeri girdim ve girişin kurtlarla dolu olduğunu görünce şaşırdım. Alıştığım kurt-insanlarla değil, *gerçek* kurtlarla. Bazıları başları öne eğik bir şekilde arka ayakları üzerlerinde oturuyorlardı. Bazıları da karınları üzerinde yatıyorlardı. Birkaç tanesi bir koridordan diğerine yürüyordu, her hareketlerinde huzursuzluk vardı. Hole doğru bir adım attım ve hepsi durup bana baktı. On iki çift göz, o yırtıcı bakışlarıyla beni hapsedti.

İşte o zaman fark ettim: Buraya ilk defa gelip Elliot'ın tuzağına düştüğümünden bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Bir ay döngüsü tamamlanmıştı ve bir kere daha dolunay zamanı gelmişti. Lanetin köşkteki kurtların şeytani hallerine dönmesine izin verdiği zaman.

Kurtların son birkaç hafta içinde beraber zaman geçirdiğim aynı yaratıklar olduğunu bilmeme rağmen elimde olmadan

onların sessiz, sinsice dolaşan varlıkları gözümü korkutuyordu. Konuşmadan önce zorlukla yutkundum. “Kral nerede?”

Açık kahverengi kürkü olan bir kurt bana doğru yürümeye başladı ancak dağınık kahverengi kürklü bir kurt -daha önce geldiğimde gördüğüm ilk kurt- önüme atladı, ağzından yırtıcı bir hırıltı çıkıyordu. “Sen kimsin?” Gri’nin gıcirtılı sesiyle konuşuyordu ancak sesi alışılmadık bir öfke ve kuşkuyla doluydu.

“Benim... Gemma,” dedim titreyen sesimle, sendeleyerek geriye doğru bir adım atarken.

“Seni tanımıyorum,” dedi Gri.

Açık kahverengi kurt, Gri’nin önüne atladı. Onun beni görmesini engellemeye çalışıyordu. “Sakin ol. Onu tanıyoruz.” Bu ses ise Karasakal’a aitti.

“Ben onu tanımıyorum. Ben seni bile tanımıyorum.”

Kalbim sıkıştı. Gri anılarını kaybetmişti. Bunun anlamı lanetin... hayır. Eğer Karasakal hâlâ anılarına -ya da en azından bir kısmına- sahipse o zaman lanet onların canlarını almaya gelmiş olamazdı.

“Sorun yok,” dedi Karasakal kısık, neredeyse yatıştırıcı bir hırıltıyla. “O bir dost.”

Gri öfkeli bir şekilde bağırdıktan sonra koridorda ilerleyip üst kata çıktı.

Karasakal başı önde bir şekilde ilerledi. “O, gül bahçesinde.”

Duymam gereken tek şey buydu. Koridorda hızla ilerledim, beni unutmuş olan başka biri tarafından durdurulmamayı umarak birkaç kurdun daha yanından geçtim. Çaresizlik, yavaşlamama ya da bu yaratıkların arasındayken yaşamam gereken korkuyu hissetmeme izin vermiyordu. Ancak arka bahçeye açılan kapılara geldiğimde birdenbire durdum. Dört tane küçük kurt bir duvarın kenarında toplaşmış, inliyorlardı. Beni görünce içlerinden biri başını kaldırdı ve sıçrayarak yanıma geldi.

“Neden gittin?” dedi Micah’ın öfkeli sesi.

Bir başka genç kurt beni görünce canlandı. “Biz... onu tanıyor muyuz?” Bu, Jenny’nin sesiydi.

Bir yumru boğazımı yaktı. “Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Seni bırakmak istemiyordum—”

“O zaman neden yaptın?” diye sordu Micah kızgın bir şekilde hırslayarak. “Veda bile etmedin.”

Haklıydı. Elliot’tan kaçma telaşı içinde hiç kimseyle vedalaşmamıştım. Sadece giyinmiş ve arkama bile bakmadan yürüyerek köşkten ayrılmıştım. Gri’ye verdiğim sözü hatırlayınca içime bir suçluluk duygusu bastırdı: en kötü ihtimalin gerçekleşmesi durumunda, çocuklarla ilgileneceğime dair verdiğim söz. “Sizinle ilgilenileceğini düşünüyordum. Lanetin kalkacağını ve şimdiye kadar sizin yeniden kurt olacağınızı, dağlarda özgürce koşuyor olacağınızı düşünüyordum. Eğer aksini düşünseydim asla gitmezdim.”

İnlemeye devam ederken Micah’ın omuzları inip kalkıyordu. Yavaşça elimi uzatıp onun yumuşak başına dokundum. Kulağa daha çok bir hıçkırık gibi gelen bir sesle havladı ve sonra başından kuyruğuna kadar şiddetli bir şekilde titredi. Kürkü yok oldu ve geride Micah’ın insani hali kaldı. Kendini kollarıma atıp bana sarıldı. “Korkuyorum. Anılarımı kaybetmek istemiyorum. Herkesin ölmesini istemiyorum.”

Onu kendime doğru çektim, hıçkırarak ağlamamak için derin nefesler alıp veriyordum. “Bunu ben de istemiyorum.”

Bakışlarını kaldırıp bana baktı, yaşlar gözlerinden şeritler halinde akıyordu. “Ne olacak?”

Çömeldim. “Bilmiyorum, Micah. İlk önce kralla konuşmam gerek.”

Burnunu çekti, sonra isteksizce benden uzaklaştı. Titreyen eliyle bahçeyi gösterdi.

Çocukları ardımda bırakıp bahçeye girerken ayaklarımın ağırlaştığını hissediyordum. Gül bahçesine yaklaştıkça kalp

atışlarım hızlanırken, midem de burulmaya başladı. Tek düşünebildiğim şeydi: *Ya çok geç kaldıysam?*

Bahçenin hemen dışında duraksadım ve Elliot'ın kurt şeklinde, karnının üzerinde yattığını gördüm. Ne kadar güzel ve üzgün görüldüğünü gördüğüm anda çarpıldım, beyaz kürkü kar kadar parlaktı ve güçlü bedeni yenilgiyle çökmüştü. Başını pençelerinin üzerine koymuştu, kurtlara ait ifadesi acıyla doluydu. Bakışlarım hızla güle kaydı. Üzerindeki dolambaçlı, sarılmış dikenlerden dolayı aşağı doğru bükülmüş, sapı kararmıştı. Ve ortasında son bir taçyaprak vardı.

Elliot başını kaldırdı ve kısık bir sesle inledi: "Geri gelmemen gerekiyordu." Sesi çok yıpranmış, çok yorgun geliyordu. "Şimdiye kadar yeni hayatına doğru yola çıkmış olman gerekiyordu. Gitmen ve beni unutmuş olman gerekiyordu."

Yavaş, temkinli adımlarla bahçeye girdim. Tek bir adımın bile son yaprağın düşmesine neden olacağından korkarak, gülün etrafında geniş bir alan bıraktım. Konuştuğumda, bağırarak istememe neden olan dehşeti, kafa karışıklığını ve kederi sesime yansıtmadım. "Elliot, burada neler olduğunu anlamıyorum."

Ona doğru yaklaştığımda, arka bacaklarının üzerine oturdu. Sonra tüm bedenini ele geçiren bir titremeyle kurt yok oldu ve onun yerini o tanıdık adam aldı. Yerde kalmaya devam etti, bastonu da protezi de etrafta yoktu. Yaslandığı bacağını dizinden kıvırmıştı, ampute edilmiş bacağını ise yana doğru uzatmıştı.

Kalkmaya hazırlanıyor gibi hareket etti ancak ben onun yanına oturdum. "Ayağa kalkma. Sadece neler olduğunu anlat."

Bakışlarını benden güle çevirdi. "Lanet, hayatlarımızı almaya geliyor."

"Ama... ama Imogen'le evlenecektin. Onun laneti kaldırması gerekiyordu."

Gözlerime bakarken yüzü acıyla çarpıldı. "Hayır, Gemma. Balodan sonra onunla asla evlenemeyeceğimi anladım."

Balodan sonra başka ne olduğunu hatırladığımda, içimde bir öfke alevlendi. Lanetini kaldırmak için istekli olduğunu söylediğini hatırladığımda. Bu fedakarlığın yapılamayacak kadar büyük olduğuna karar verdiğini biliyordum ancak onun Imogen'i de reddedeceğini ve ölümü tercih edeceğini asla tahmin edemedim.

Yumruklarımı sıktım. "Yani öylece pes mi edeceksin? Lanetin senin ve köşkte kalan herkesin hayatını almasına izin mi vereceksin? Çocukları, tanıdıkları hiç kimse olmadan büyümeye terk mi edeceksin?"

"Çocuklar yaşayacaklar," dedi. "En önemli olan da bu. Ve diğerleri de kaderleriyle barıştılar. Onlar da laneti kaldırmak için herhangi bir parçalarını feda etmek konusunda isteksizler. Ya hep ya hiç."

Karasakal ve Gri'nin daha önce bana lanetin kısmen kalkmasındansa ölümü tercih edeceklerini söylediklerini hatırladım. Ancak... ancak, ah Tanrı aşkına, şu inatçı kurtlar! Kollarımı havaya kaldırdım. "Peki ya sen, Elliot? Benim türümden artık nefret etmediğine dair bana söylediğin onca şeyden sonra, kurt şeklin, hâlâ bir insan bedeninde mahsur kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğin kadar önemli mi?"

Dişlerini sıktı ancak bana bakmaya devam etti. "Eğer kurt şeklimi feda edebilecek olsaydım, bunu yapardım."

"Ne söylüyorsun? Artık çok geç olduğunu mu? Balodan sonraki sabah bu fedakarlığı yapmak konusunda fikrini değiştirdiğini söyledin."

Bakışlarını kaçırdı ve düşmüş taçyapraklardan birine baktı. Yaprığı parmaklarının arasına alıp, kolunu dizine dayadı ve dalgın bakışlarla yaprağı izledi. "O sabah, yapacağımı söylediğim gibi laneti kaldırmak için buraya geldim. Çiçeğin sapını parmaklarımla arasına aldım ve neyi feda edeceğime hazır olduğumu düşünecek kadar duraksadım. İşte o zaman gerçeği kavradım."

Yüz ifadesindeki keder, midemin düğüm düğüm olmasına neden oldu. İçimdeki her bir parça, ona doğru eğilmek ve onu kollarımın arasına almak istiyordu. Bunun yerine, kendimi olabildiğince hareketsiz kalmaya zorladım. “Ne?”

“Laneti kendim kaldırmama izin verecek olan koşulları hatırlıyor musun?”

“Evet. Lanetin senden alacağı dört şey arasından en çok değer verdiğini kendi isteğinle feda edersen, geri kalanına sahip olabilecektin.”

Başıyla onayladı. “Bu lanete maruz kaldığımdan beri, şeytani halimin en çok değer verdiğim şey olduğunu biliyordum. Benim için hayattan bile değerliydi. Ve o şekilde kaldı... ta ki bir şey değişene kadar. Sen hayatıma geldin. Değerlerin tam olarak yer değiştirdiğini bilmiyordum. Sana olan hislerimi itiraf etmeden çok önce böyle olduğundan emindim, balodan sonraki geceye kadar en azından kendimi bunun aksine ikna edebiliyordum. Ama seni bir kere kollarıma aldıktan, seni hissettikten, senin de beni sevdiğini öğrendikten sonra... artık daha fazla değer verdiğim bir şey oldu.”

“Ne? Değer verdiğin dört şeyden hangisine şimdi daha fazla değer veriyorsun ve bunu feda etmen neden bu kadar zor?”

Gözlerime baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu. “Çok belli, Gemma. Anılarım. Senden önce, onları kaybetmek hiç umurumda değildi. Onlara sahip olmama değecek hiçbir şeyim yoktu. İçgüdülerimle hayatta kalabileceğimi, yeniden başlamanam gerekse bile daha önceki halime benzer bir hale geleceğimi biliyordum. Geçmişimi hatırlayamazsam, krallığımı kaybetme ihtimalim vardı. Hatta bir fae olduğumu unutmama ihtimalim bile vardı. Bir kurt olarak yaşayabildiğim sürece her iki durum da benim için sorun değildi. Ama şimdi... *şimdi*... eğer anılarımı kaybedersem, seni de kaybederim. Birlikte yaşadığımız her şeyi kaybederim. Dönüştüğüm bu insanı kaybederim.”

Nefesim kesildi, göğsümde bir hıçkırığın oluştuğunu hissettim. Her şey bir araya gelmeye, oradan ayrıldığım sabah bana söylediği kelimeler korkunç bir şekilde açık bir hale gelmeye başlıyordu. Başka bir anlama geldiğini düşündüğüm kelimeler. Canımı en çok yakanları hatırlıyordum: birlikte geçirdiğimiz geceyi geri alabilmeyi dilediğini söylediğini... Eğer bu geceyi yaşamamış olsaydık, değer verdiği tek şeyi kaybetmeden laneti kaldırabileceğini söylediğini...

Şimdi anlıyordum.

Her şeyi anladığımı gözlerimden anlamış olmalıydı. Çünkü, "Aklımda kalmasına değer bu kadar güçlü anılarım olmasaydı, hâlâ kendimi en çok şeytani halime değer verdiğime ikna edebilirdim," dedi. "Onu feda edip diğer her şeye sahip olabilirdim. Ama birlikte geçirdiğimiz o gecenin ardından... geriye dönüş yoktu. Gerçeği saklamama yardımcı olacak zekice bir fae hilesi yoktu. Bunu güle dokunduğum anda anladım. En değer verdiğim şey anılarım olmuştu ve eğer onları feda edersem, seni kaybedecektim. Ve kendimi de kaybedecektim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. "Neden bana söylemedin? Neden bu kadar nefretle dolu gitmeme izin verdin?"

Eliyle yüzüme doğru uzandı ve parmaklarının tersiyle bir gözyaşımı sildi. Dokunuşu o kadar nazik, özür diler gibiydi ki kendimi ciğerlerim iflas edecek gibi hissettim. "Sana neredeyse söyleyecektim ama gerçeğin senin laneti kendin kaldırmayı düşüneceğin bir konuma getireceğini fark ettim. Ve buna izin vermeyecektim. Benim için hiçbir şeyi feda etmeyeceksin, Gemma. Seni en değer verdiğin şeyden vazgeçmek zorunda bırakmayacağım. Özgürlük fazlasıyla önemli ve eğer sen bir fedakarlıkta bulunursan lanet, senin için ne tür tehlikeli planlar kurar, bunu kavrayamıyordum ve öğrenmeye de istekli değildim."

"Ama öleceksin," dedim hıçkırarak.

Bana daha çok sokuldu, iki eliyle yanaklarımı kavradı. "Seni sevdiğimi bilerek, mutlu ve huzurlu bir şekilde öleceğim. Daha

önce hiç kimseyi sevmediğimi biliyor musun? Hatta hiç mutlu olup olmadığımı bile şüpheliyim. Doğduğum andan bu yana içgüdü ve hayatta kalma isteğiyle yaşadım. Bunun olmadığı durumlarda da genellikle nefret ya da intikam şeklinde bir tutku vardı. En mutlu olduğum zamanlar, ormanlarda özgürce koştüğüm zamanlardı.”

“O zaman bunu kabul et. Buna geri dön. Anılarımızı feda et ve ormanlara geri dön. Bu, ölümden kötü olamaz.”

Başparmağıyla yanağını okşayıp bir başka gözyaşını sildi. “Hayır, Gemma. Bu yine de bir ölüm olur, sadece ölümün bir başka hali olur. Bir kurt olarak şerefli bir hayat yaşamadım. Nazik de değildim, mutlu da. Sen bana gösterene kadar neler kaçırdığımın farkında değildim ve şimdi daha önce olduğum... ya da olacağım kişi haline dönemem.”

“Bu bedenden nefret ettiğini düşünüyordum.”

“Nefret ettim. Hem de çok uzun süre. Bu beden bana ızdırap verdi, beni yeni deneyimlere ve duygulara açık hale getirdi. İlk kez, bir kurt olarak yaptığım her şeyle yüzleşmek zorunda kaldım. Öldürdüğüm insanlarla, sadece öldürdüğüm için cezalandırıldığım avcılar değil, aynı zamanda hem savaş sırasında hem de savaş dışında öldürdüğüm pek çok insanın ölümlüyle. Eskiden bundan hoşlanırdım. Bundan gurur duyardım. Ancak bu halimdeyken pişmanlık duymayı, senin empati dediğin şeyi hissetmeyi öğrendim. Bunu çok uzun zamandır hor görüyordum. Ama şimdi... eğer unutursam hemen bir zamanlar olduğum halime geri döneceğim. Hatta daha kötüsüne. Bunun senin için bir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum ama ben anılarıma dokunulmadan yaşamayı, seni hiç tanımamış bir kurt olarak sonsuza kadar yaşamaya tercih ederim.”

Ona daha çok sokuldum. Elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine koydum. O da elini elimin üzerine koydu, diğer eliyle hâlâ yanağını okşuyordu. “Baştan başlayabiliriz,” dedim

gözyaşlarımla arasında. “Sana yardım edebilirim. Kaybettiğin her şeyi yeniden inşa edebiliriz.”

Başını iki yana salladı. “Anılarım gider gitmez seni tanımayacağım. Kurt halimdeyken seni sevmek bir yana, seni yiyeceğim. Eğer unutursam, şu anda olduğum -ya da herhangi bir zaman olduğum- kişi olamam. Artık bir hayvandan daha duygulu bir varlık olamam ve artık bununla yetinemem. Diğerleri de yetinemezler. En azından yavru kurtlar, insan çocuklar kadar uzun yaşayacaklar. Hafızalarını kaybedecek olabilirler ama geri kalanımız gitse bile onların yeniden neşeyi bulmaları için hâlâ bir umut var.”

Söyledikleri mızrak gibi kalbimi deldi. Her ne kadar onun yaşamasını istesem de onun kendisine bir yabancı olmak konusundaki isteksizliğini anlayabiliyordum. Aynı durumda olsam ben neyi seçerdim? Elliot’la geçirdiğimiz zamanı unutsam ben kim olurum? Beraber geçirdiğimiz bir ay içinde beni de değiştirmişti. Bana yeniden aşka inanmayı öğretmişti. Güvenmeyi. Bana hainlik ettiğini düşündüğümde bile, onunla birlikte öğrendiğim her şeyin özünü içimde tutmuştum. Nina bunu yapmama yardım etmişti. İçine dahil olan acıya rağmen Elliot hayatımı daha iyi bir hale getirmişti.

Ancak bu hayatıma değer miydi? Eğer Elliot ile geçirdiğim anların anısı karşılığında kendimi ve diğerlerini kurtarabileceksem...

Nefesim boğazımda kalıp neredeyse beni boğuyordu.

Eğer ben onu... *kurtarabilseydim*.

Elliot ile olan anılarım pahasına.

Bunu yapar mıydım?

Aniden sadece Elliot’ın değerlerinin değişmediğini fark etmemle birlikte midem buruldu. Benim değerlerim de değişmişti. Bir şeye daha fazla değer vermeye başlamıştım, belki de bu her zaman için böyleydi. Her zaman için özgürlüğüm ve bağımsızlığım için şiddetle mücadele edecektim ancak bunların ikisi de

âşık olmakla çelişmiyordu; o aşk gerçek, nazik ve dürüst olduğu sürece. Sonuç olarak, en çok değer verdiğim şey aştı. Ve şimdi, şu anda Elliot ile olan ilişkim en değer verdiğim şeydi.

Aniden öne doğru atıldım, kollarımı Elliot'ın boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bir an için, adeta karşılık vermek için fazlasıyla korkuyormuş gibi, kollarımın arasında donakaldı. Sonra yumuşadı, dudakları dudaklarımın üzerinde teslim oluyordu. Bunu son kez hissedeceğimi bilerek, dudaklarının sıcaklığının ve yumuşaklığının tadını çıkardım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu ancak nefessiz kalana kadar onu öpmeye devam ettim.

En sonunda ondan uzaklaşmaya katlanana kadar.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. “Eğer anılarını kaybedersem bir canavar haline gelebilirsin... ama belki de ben o hale gelmem. Seni kaybetmek zorunda olsam da belki hâlâ sevmeyi öğrenebilirim.”

Alnı kırıştı. “Ne demek istiyorsun?”

Ona ürkek bir şekilde gülümsedim, alt dudağım titriyordu. “O oğlan çocuğu ve köpeğin hikayesini okudum. Hatırlıyor musun? Sonunda, köpek ölüyordu. Çocuğu korumak için kendini feda ediyordu.”

Başıyla onayladı. “Sana okuduğumu söylediklerimden biriydi. Bitirdikten sonra odanın diğer tarafına fırlatmak istememe neden olan kitap.” Kederli bir kahkaha attı.

“Ben de aynı şeyi hissettim. Ancak yine de o zamandan beri içimden atamadığım, güzel bir hikayeydi. Baloda dans ettiğimizde ve sana karşı olan duygularımı kabullendiğimde, seni kaybettiğimi bildiğim için kendimi o hikayedeki küçük çocuk gibi hissettim. Senin gitmene hazırdım. Canım acımasına rağmen en iyisinin senin Imogen'le evlenmen olduğunu biliyordum.”

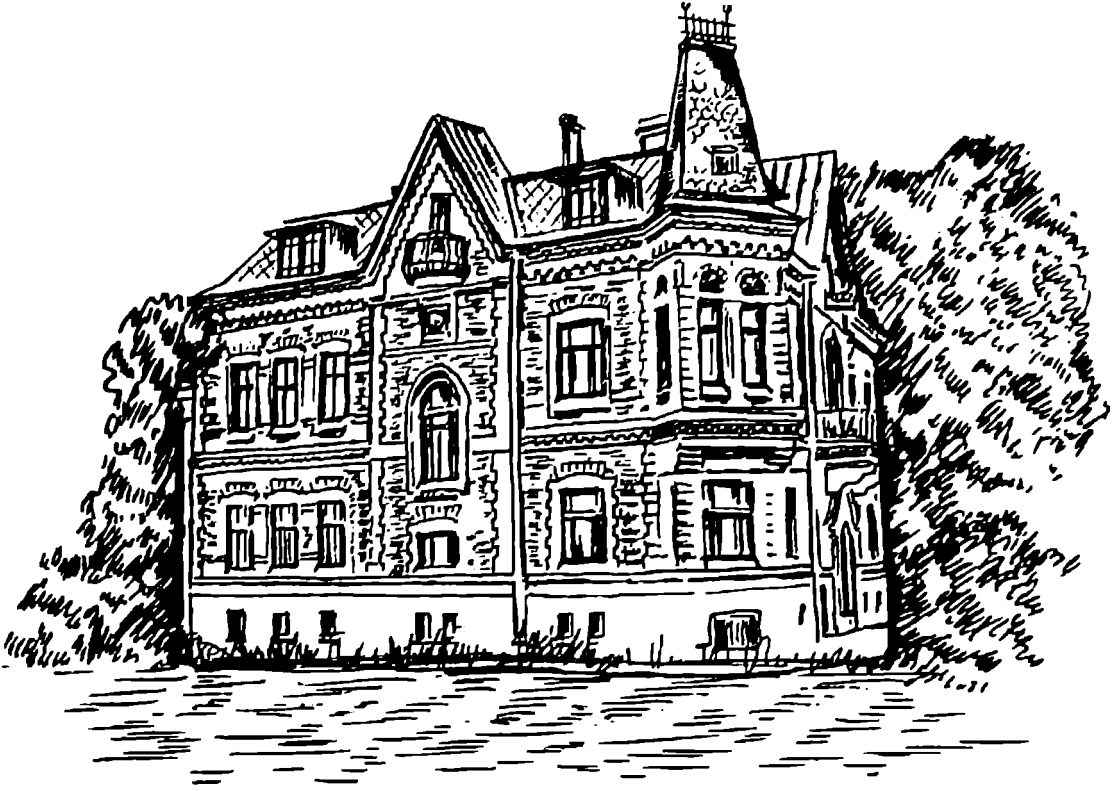
Gözlerini kapattı ve alnını alnıma dayadı.

“Ama en nihayetinde ben o küçük oğlan değilim, Elliot. Ben o köpeğim.”

Yavaşça geri çekildi, açılmış gözlerinde panik vardı.
“Gemma—”

“Nereye gidersen git, asla seni sevdiğimi unutma, Elliot Rochester.”

Sonra, aniden yana doğru hareket ettim ve solan gülün sapını kavrayıp açıkça ikiye kırdım.

Kırk Birinci Bölüm

Bir diken tenimi deldi ancak bunu umursamadım. Önemli olan tek şey, sapı kırılmış gülün, tek bir taçyaprağı hâlâ üzerinde olarak elimde durmasıydı. Daha sonra gözlerimi kapattım ve hızla, “Hür iradem ve isteğimle en değer verdiğim şeyi feda ediyorum,” dedim.

En son duyduğum şey, Elliot’ın korkuyla bağırmasıydı.

Ve sonra, hiçbir şey yoktu.

Hayır, *hiçbir şey* değildi bu. Ancak kenarlarına mor sızan bir karanlık vardı. Daha net görmek için gözlerimi kırıştırdım ve yavaş yavaş mor renk tüm karanlığı yok edene dek büyüdü. Sadece bunun içineymişim gibi hissetmiyordum. Geriye kalan şey, en son nerede -gül bahçesinde- olduğuma dair sarsıcı bir duyguydu. Sadece gerçekten oradaymış gibi hissetmiyordum. Kendimi dünyalararası bir dünyada, zamanın dışında bir zamanda hissediyordum. Bedenimin hem çok ağır hem de

önemsiz olduğunu hissediyordum. Zihnim hem yavaş ve bulutluydu hem de faaliyetle uğulduyordu.

Ben... ölmüş müydüm?

Bu düşünce beni korkutması gerektiği kadar korkutmamıştı.

Yanıma, en son Elliot'ın olduğu yere baktım. Hâlâ oradaydı ancak zaman içinde donmuş gibiydi, gülü koparmama engel olmak ister gibi kolunu uzatmıştı. Onu tanıdığımı şaşırmıştım çünkü onu inceledikçe, bedeninin olması gerektiği gibi olmadığını fark ediyordum. Bunun yerine bedeninin şekli uğuldayan, milyonlarca mor ışık parçacığından oluşmuş gibiydi. Düşününce, avludaki her şey; yassı kaldırım taşlı zemini, yere düşen karları, bankı ve dikenleri oluşturan, dönen ışıktan oluşuyordu. Bakışlarımı indirip ellerime baktığımda, onların da mor bir ışıktan başka bir şey olmadığını gördüm. Ancak gül yok olmuştu.

"Laneti kaldırmaya çabalıyorsun," dedi ruhani, ahenkli bir ses. Sesin kaynağını göremiyordum ancak her yerden geliyor, mor ışık parçacıklarının arasından şarkı söylüyor gibiydi. Bunu tarif edecek tek bir kelime vardı: büyü.

Konuşmaya cesaret edebilmem birkaç saniyemi aldı ve konuştuğumda sesim kulaklarıma boş ve tatsız gelmişti: "Evet, en değer verdiğim şeyi feda etmek istiyorum."

Aniden dönen mor ışık yer değiştirip dalgalanmaya başladı ve yerini dakikalar önce gerçekleşmiş bir sahne aldı. Yoksa saatler önce miydi? Ya da saniyeler?

Elliot ile alınlarımız birbirine dayanmış şekilde, yerde oturuyorduk. Sonra adeta zaman geri gidiyormuş gibi, yanağımdaki bir gözyaşını sildiğini gördüm. Sonra ise yerde onun yanına oturduğum an geldi. Parçacıklar yer değiştirdiler ve avluda kavga ettiğimiz bir başka zamanı oluşturdular. Tüm yüzümü kaplayan nefreti görünce kalbim -ya da bu garip yerde kalbimden geriye ne kaldıysa- sıkıştı. Bu sahne yok olup beni bundan önceki sahneye, beni sevdiğini söylediği geceye götürdüğünde rahatladım. Her şeyi geriye doğru izliyordum, birbirine dolanmış çıplak

tenlerimizden, kütüphanedeki ilk öpüşmemize geçtim. Tek pişmanlığım o zaman onu sevdiğimi ona söylememiş olmamdı. En azından şimdi, en sonunda söylemiştim.

Işık oyunu ve anılarımı sergilemesi devam etti ve ben de hepsini izledim. Elliot ile geçirdiğim her anı izledim; bir kurdun yanında yere çömelip, bacağına domates sosu bulanmış olduğunu fark ettiğim sahneye kadar. O zaman ne kadar öfkeli olduğumu hatırlıyordum ancak şu anda yapabildiğim tek şey gülmekti. Ve ağlamak. Artık ikisi birbirine karışmıştı. Zevk ve keder.

Ses yeniden konuştu: “En değer verdiğin şey bu mu? Kurt Kral’la geçirdiğin zaman mı?”

Kalbim, gerçeğin tüm ağırlığıyla ezildi. “Evet.”

Mor ışık yeniden şekil değiştirdi ve Vernon sokaklarında yürürken kendi görüntümü gördüm. Yüzümdeki gülümseme soğuk, zalim ve kibirliydi. Hiç kimseyle göz teması kurmuyordum. Yakışıklı beyefendiler şapkalarına dokunarak selam vermek için duruyorlardı ancak onları hiç umursamıyordum. Sahte kişiliğime, onları fark edemeyecek kadar sıkı bürünmüştüm. Sonra Imogen yanımdaydı ve kaldırımın üzerinde sohbet ediyorduk. Hemen yanımda duran Ember bana gülümsüyordu. Ben de gülümseyerek ona karşılık veriyordum ancak gerçeğin bu versiyonunda hiçbir zaman arkadaş olmayacağımızı biliyordum. Bu versiyonda odaklanabildiğim tek şey, bu konuşmadan kurtulmanın bir yolunu bulmaktı. Hiç kimseye içimi açmayacak, hiç kimseye Bretton’daki skandalın üzerimde yarattığı etkiyi anlatmayacaktım. Sadece sahte olacaktım. Korunmalı. Korkmuş.

Elliot’m beni değiştirme şeklini feda edersem, dönüşeceğim kişi buydu.

“En değer verdiğin şeyi bunun için mi feda etmeye istekli-sin?”

Cevabı zaten biliyordum ancak bir an durup bunu düşündüm. Elliot hayatı daha iyi bir hale getirmiş -beni daha iyi bir hale getirmiş- olsa da hayatım bitmemişti. Eğer bir kere sevme ve

güvenme becerisini içimde bulduysam, o zaman bunu yeniden yapabilirdim. Bunu yapamasam bile, eğer bu fedakarlıkta bulursam şu anda bildiğimi bilmek, yani Elliot ve kurtlarının anılarıyla birlikte hayatta olduğunu bilmek... yeterliydi.

“Evet, istekliyim.”

Ruhani ses son bir kez konuştu: “O zaman lanet yerine getirildi ve kaldırıldı.”

Mor ışık, mor fırtınalı bir rüzgar gibi etrafımda dönüp, benden uzaklaşarak hızla yok oldu. Gittiğinde beni gül bahçesinde tam da az önce olduğum yerde bıraktı.

Donan zaman normale döndü ve Elliot hızla bana doğru atarken neredeyse beni durduracaktı. Ellerime dokundu ancak ellerimin boş olduğunu gördü. “Gül,” dedi nefes nefese.

Gülün hâlâ orada olmasını bekleyerek omuzumun üzerinden arkama baktım ancak o garip ve büyülü yerde geçirdiğim son birkaç an, rüyadan başka bir şey değil gibiydi. Bir sanrıdan. Ancak gül gitmişti.

Elliot beni omuzlarımdan kavradı, bakışları sabit değildi. “Sen ne yaptın, Gemma?”

Kelimeler dudaklarımdan çıkmıyordu. Konuşamayacak kadar korkuyordum, eğer konuşursam o göz attığım gerçekliğe çekileceğimden ödüm kopuyordu. Elliot’la hiç tanışmadığımız o gerçekliğe. Onu unuttuğum o gerçekliğe.

Tek yapabildiğim ona bakmak, gözlerinin rengini, dudaklarının şeklini ezberlemektir. Saçlarının gözlerinin üzerine düşme şeklini. Adımın dudaklarından çıkmasını. Göğsünün derinlilerinden gelen sesinin tınısını. Kalbinden gelen melodiyi.

Alın benden, dedim. Hazırım.

“Bir şey söyle.”

Elliot’ın arkasından, güneşten daha parlak bir ışık parladı. İkimiz de irkildik ve ona doğru döndük ancak ışık geldiği gibi söndü ve geride şaşırtıcı derecede güzel bir kadın bıraktı. O anda onun bir fae olduğunu anladım. Birkaç adım öteden bile onun

benden birkaç santim uzun olduğunu görebiliyordum; ince, zarif bir bedeni, açık renk bir teni ve sivri kulakları vardı. Çenesinin hemen altına kadar inen saçları gümüşün bir tonuydu. Saçları pürüzsüz ve düzdü, daha önce hiçbir kadında görmediğim bir modelle geriye doğru şekillendirilmişti. Kıyafetleri oldukça olağan dışıydı, üzerinde dar siyah bir pantolon ve bir bluzdan çok yeleğe benzeyen, vücuduna oturmuş bir gömlek vardı.

Elliot ayağa kalkmaya çabalayıp tek bacağı üzerinde durdu. Ayağa kalktığı anda elini açtı ve bastonu aniden elinde belirdi. Bastonunu kolunun altına sıkıştırdı ve faeye doğru tehditkar bir adım attı. “Nyxia,” diye gürledi, “burada lanet olası ne—”

“Ah, demek anıların geri dönmüş.” Nyxia ona gülümsediğinde, sivri köpek dişleri ortaya çıktı. Sonra Elliot’ın bastonuna baktı. “Görünüşe göre büyü yeteneğin de dönmüş.”

Elliot duraksadı, kafasının karıştığı belli oluyordu. Yavaşça ayağa kalktım ve onun yanına gittim. Yanına ulaştığımda, boştaki kolunu önüme doğru uzattı, bakışları hâlâ diğer faenin üzerindeydi. “Geride kal, Gemma,” diye fısıldadı.

Nyxia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kalçasını yana eğdi, yüzünde yapmacık bir masumiyet vardı. “Neden bu kadar gerginsin?”

“Artık hatırlıyorum,” dedi Elliot. “Beni lanetleyen sendin.”

Nyxia omuz silkti. “Bendim. Laneti yapan kişi olarak, bunun sonlandığını hissettim ve selam vermeye geldim.” Bakışlarını bana çevirip beni inceledi. “Laneti kaldıran kişi sen olmalısın.”

Elliot hızla bana döndü. “Gemma, ne feda ettin?”

Ağzımı açtım ancak konuşamayacak kadar şaşkındım. Kafam fazla karışmıştı.

Nyxia benden önce konuştu: “Hiçbir şey feda etmedi, Flauvis.”

Kaşlarımı çattım. Flauvis? Elliot’ın gerçek adı bu muydu? Ancak şu anda bu önemli değildi. Fae kadına doğru döndüm,

içimde kıvranan okyanus derinliğindeki şokun arasından kelimeleri bulmaya çalıştım. “Yanıyorsunuz. Gülü kopardım ve benim için en değerli şeyi feda ettim... ama neden işe yaramadı? Bana henüz bir şey olmadıysa... lanet nasıl kalktı?” Ani bir panik dalgası beni ele geçirdi. Benim fedakarlığım da... Elliot’ın lanet süresince anılarını kaybetmesi gibi yavaşça mı gerçekleşecekti?

Nyxia başını arkaya atıp müzik gibi gelen bir sesle kahkaha attı. “Fedakarlığın işe yaradı, güzel insan. Senin için en değerli olan şeyi hür iradenle feda ettin, aynı benim koşullarımda belirttiğim gibi.”

Açıklamasını beklerken yüzümde boş bir ifadeyle ona baktım.

Nyxia gözlerini devirdi. “Lanetin kalkması için sadece bir insanın bu fedakarlığı yapmaya *istekli* olması gerekiyordu. Bunu gerçekten yapmak zorunda olduğuna dair bir şey söylemiyordu. Daha en başından beri bu ifade ortadaydı.”

“Ne?” diye bağırdım, kanım öfkeyle kaynıyordu.

Elliot’ın göğsünde kısık bir hırıltı yankılandı. “Lanetimi bir bilmeceye mi çevirdin?”

Nyxia, Elliot’ın öfkesinden hiç etkilenmemiş bir şekilde bir süre tırnaklarını inceledi. “Hilekar olabilirim ama acımasız değilim, Flauvis. Neden bir insana senin için çekmesi gerektiğinden fazla acı çektireyim ki? Seninle herhangi bir değer verecek kadar vakit geçirmek zaten kendi başına bir işkence. Onları gerçekten bu fedakarlığı yapmak zorunda bırakmak saf körülük olurdu. Sen laneti kendin kaldırmaya karar verseydin, gerçek bir fedakarlık yapmak zorundaydın elbette.” Bu son kısmı, adeta söylediği kelimeler onu çok eğlendirmiş gibi neşeli bir gülümsemeyle söylemişti.

Elliot’ın göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. “Senin şu küçük bilmeden ölümüne neden olabilirdi.”

Nyxia ona yıkıcı bir bakış attı. “Güven bana, bu Alfa Konseyi’nin göz almaya oldukça istekli olduğu bir riskti.”

Buna sinirlendim, yanaklarıma sıcak bastığını hissediyordum. Elliot’ın ona saldırmasını bekliyordum ve bir an için bunu yapacak gibi görünüyordu. Sonra başını önüne eğdi ve ağzının içinde bir dizi küfür homurdandı.

“Bizi suçlayabilir misin?” diye sordu Nyxia.

Elliot ensesini ovuşturdu ve “Tam olarak sayılmaz,” diye mırıldandı. Bana utangaç bir bakış attıktan sonra bakışlarını yeniden Nyxia’ya çevirdi. “Aramız pek iyi değildi, değil mi?”

Nyxia tek kaşını kaldırdı. “Sadece senden ve benden mi bahsediyorsun? Yoksa senden ve diğer herkesten mi bahsediyorsun? Çünkü bu ikincisini söylemek daha doğru olur.”

“Lanet olası fae,” diye söylendi. “Anladım, tamam mı? Şimdi lanet olası mülkümden gider misin?”

Nyxia yalandan şaşırması gibi ağzını açtı. “Ah, bu lanet kalktığına göre köşkü hâlâ kendi mülkün olarak gördüğün anlamına mı geliyor? Bu, artık insan konutlarından *hoşlanmaya* başladığın anlamına mı geliyor?”

“Daha ne kadar başıma kakacaksın? Alkışlanmak mı istiyorsun? Kucaklaşmak mı?”

Nyxia dudak büktü. Sonra başparmağıyla garip, gümüş renğinde bir pudra kutusunu açtı. “Güle güle,” dedi narin bir şekilde elini sallayarak. Daha önce gördüğümüz parlak ışık, kuttunun içinden fışkırmaya başladı. Göz açıp kapayınca kadar, ışık faeyi de beraberinde götürerek gözden kayboldu.

Sessizce geçen birkaç saniye boyunca durup Nyxia’nın az önce olduğu yere baktık. Sonra yavaşça Elliot’a döndüm. Nabzım hızla atıyor, az önce öğrendiğim ve deneyimlediğim her şeyin ardından zihnim hızla dönüyordu. Zihnimin ön tarafında, bir kaygı titreşimi vardı ve bu titreşim Elliot’ın duruşundaki sertliği gördüğümde daha da arttı. Gözlerine baktım, yüz ifadesinde kararsızlık vardı.

Lanet kalkınca aramızda olanlar değişmiş miydi? Elliot büyüüne, ölümsüzlüğüne, anılarına sahipti. Hatta şeytani haline dönme yeteneğine bile. Hâlâ onun için lanetli olduğu zamanki kadar fazla bir anlamım olacak mıydı? Yoksa bu yine her şeyin ters gideceği yer miydi? Her zaman olduğu...

Hayır. En kötüsünü beklemeyecektim. Bu sefer bunu yapmayacaktım. Eğer böyle olacaksa, o halde olacaktı. Bu sefer kuş-kularımın kurbanı olmayacaktım.

Ağzımı açtım ancak o benden önce konuştu: "Gemma, ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Kalbim tekledi. Neden kulağa bir düşüşün başlangıcı gibi geliyordu.

"Sen... sen lanetimi kaldırdın. Sen imkansızı yaptın. Ve benim... benim hâlâ anılarım var. Unuttuğumun farkında bile olmadığım şeyler bana geri döndü. Hepsi yüzümde yazıyormuş gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kesinlikle her şeyi görebiliyorsundur. Bunu Nyxia'nın gözlerinde de görmüş olmalısın. Ben iyi bir kurt değildim, Gemma. Ama daha iyi olacağıma söz veriyorum."

Zar zor nefes alıp vermeye başladım, onun nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışarak beklerken, zihnim hızla dönüyordu.

Titreyen eliyle yanağıma dokunurken, dudaklarının kenarları aşağı kıvrıldı. "Beni hâlâ seviyor musun? Eğer sevmezsen bunu anlarım ama... ama gerçekten sevmeni umuyorum."

Kalbim sıcaklıkla dolup çırpınırken, içimde rahatlama ve kızgınlık baskın çıkmak için birbirleriyle mücadele ediyordu. "Elbette seviyorum, sersem. Tüm ilişkimizi bir hiç uğruna feda edeceğimi mi düşünüyordun?"

Dudakları hüznünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece düşündüm ki... Nyxia'nın benim ve Alfa Konseyi'yle ilgili söylediklerini duyduktan sonra... Pekala, demek istediğim şu ki

diğer soylularla olan ilişkilerimi düzeltmek için çok fazla çaba göstermem gerekecek. Bu arada, konuşacaklar. Yorum yapacaklar. Muhtemelen benden nefret etmeye devam edecekler. Daha önce dedikodu konusunda ters tarafta olduğunu biliyorum, bunu yapamam—”

“Elliot,” diye sözünü kestim, kollarımı boynuna dolarken, “bırak konuşsunlar. Umurumda değil. Eğer yüzüme herhangi bir şey söylerlerse, ister soylu olsunlar ister olmasınlar benim de onlara edecek iki çift lafım olur. Bir tek sen umurumdasın. Sen Elliot. Sevdiğim kişi.”

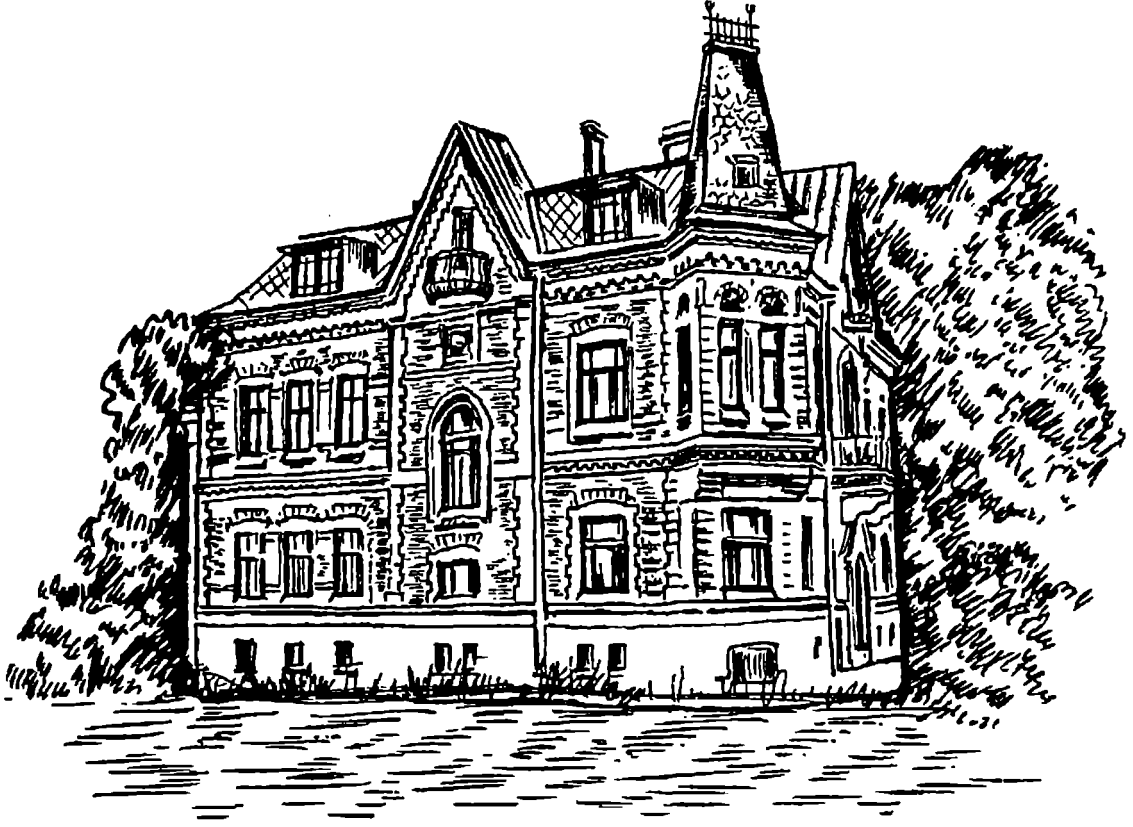
Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve sonunda, ilk kez haftalar önce oturma odasında gördüğüm o içten gülümsemesini gördüm. “Ben de seni seviyorum, Gemma.”

Dudaklarını dudaklarıma dayadı, bastonunu bir kenara atarak iki koluyla bana sarıldı. Dengesini bozmamak için dikkatli bir şekilde onu kendime doğru çektim. Onu hissetmenin, kokusunu koklamanın, göğsümün üzerinde hızla atan kalbinin tadını çıkardım.

Birbirimizden ayrıldığımızda ağzım kulaklarıma varmış gibi hissediyordum. “Demek ismin Flauvis, öyle mi? Sanırım sana Elliot Rochester demeyi bırakmalıyım.”

“Dürüst olmam gerekirse, bana ne dediğin umurumda değil,” dedi. “Bana Elliot de, Flauvis de. Herhangi bir şey. Senin olduğum sürece önemli değil.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Son Söz

BİR YIL SONRA

Merdivenlerin üst kısmından, çocukların odasına doğru seslendim: “Yemek hazır.”

Duyduğum heyecanlı haykırışı bir havlama izledi, sonra üç silüet odadan hızla çıkıp patinaj yaparak koridorda koştular. Micah ve Jenny insan şekillerindeyken, Charlie kurt şeklinde koşuyordu.

Franklin’in yokluğunu gördüğümde kalbim sıkıştı. Dördüncü çocuk, sadece bir ay önce annesi onu almaya geldiğinde köşkten ayrılmıştı. Gerçek ailesiyle bir araya geldiği için mutluydum ancak son bir yıl içinde çok sevdiğim o yavru kurttan vazgeçmenin acısını atlatabileceğimden emin değildim. Ancak buna dayanmak zorundaydım çünkü lanet kalktığına göre zaman içinde tüm çocuklar aileleri tarafından alınabilirlerdi. O

zamana kadar, kalbimin her atışıyla onları kendi çocuklarıymış gibi sevecektim.

“Kim ne yiyor?” diye sordum yaklaştıklarında.

Charlie havladı. Micah, “Ekmek!” dedi ve Jenny dudaklarını büzüp ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına veriyordu. Sonra, titreyerek siyah ve gri renkte bir kürke büründü ve heyecanlı bir şekilde havladı.

“Tamam,” dedim. “Nereye gideceğinizi biliyorsunuz.”

Onlar hızla merdivenden indiler ve ben de daha yavaş bir hızla onları takip ettim. Yemek salonuna girdiğimizde Micah uzun masada bir sandalyeye otururken, diğer iki küçük kurt kuyruklarını heyecanla sallayarak odanın diğer tarafında oynamaya başladılar.

Bir elinde taze pişmiş ekmeklerin olduğu bir servis tabağı, diğerinde de kocaman bir kase yahni taşıyan Bertha arkamdan geldi. “Yardım edeyim,” dedim ekmekleri alarak.

“Ah, teşekkür ederim, canım,” dedi ve zaten cömertçe kurulmuş olan masaya tabakları taşıdık. İşlerimizi bitirdikten sonra Bertha bana döndü ve elini önlüğünün cebine soktu. “Neredeyse unutuyordum! Postada mektuplarınız vardı.”

Mektupları ondan alıp birkaç sıkıcı yazışma olduğunu gördüm. Sonra en altta tanıdık bir isimden gelen bir zarf gördüm: Ember Montgomery. Lanet kalktıktan kısa bir süre sonra, Bayan Coleman kızları ve üvey kızını da alarak Vernon’dan ayrılmıştı. Bunun da ancak babamla olan ilişkilerinin devam etmediği anlamına geldiğini varsayıyordum çünkü babam hâlâ şehirde yaşıyordu. Giderek daha fazla faenin ve tanımak için can attığım ilginç insanların yerleştiği şehirde. Yine de turkuaz saçlı arkadaşımı, piyanoyu o kadar güzel çalışını ve berbat üvey ailesi ile olan talihsiz yaşama koşullarını düşünmeyi hiç bırakmamıştım. Gittikten sonra bana yazması için ona yalvarmıştım ancak bu, gidişinin ardından aldığım ilk mektuptu.

Parmaklarım beklentiyle sızlıyordu ve her bir parçam zarfı hemen açmak istiyordu...

“Diğer herkes nerede?” dedi Bertha dikkatimi dağıtarak. “Akşam yemeğinin saat altıda olduğunu biliyorlar... Ah, her neyse. Onları duydum.”

Tam o anda, pençelerin koridordaki yassı taşlar üzerinde çıkardığı sesleri duydum. Birkaç saniye sonra birkaç kurt odaya girdi. İki tanesinin kocaman bir geyik cesedini birlikte taşıdığını gördüğümde başımı iki yana salladım.

İç geçirerek mektupları elbisemin cebine sokup, yemekten sonra ilk iş mektubu okuyacağıma dair kendime söz verdim. Şimdilik, daha önemli konular beni bekliyordu. “Mermerin üzerinde kan mı var?” dedim geyiğin yanındaki kurtlara. “Yine mi? Umarım bu akşam temizleme görevindesinizdir.”

İki kurt, cesedi Charlie ve Jenny’nin beklediği odanın uzaktaki köşesine götürdüler. Çocuklar erkenden yemek için atladıklarında, kurtlar diğerleri gelene kadar sabırlı olmaları için onlara hırladılar. Daha fazla kurt içeri geldi ve bazıları Micah ile birlikte masada oturmak için insan şekillerine dönerken, diğerleri arkaya doğru ilerlediler. En sonunda diğerlerinin ardında, sevdiğim beyaz kurt geliyordu.

Titreyerek şeytani şeklinden çıkıp insan şekline büründü ve bacağına altına aldı. Bir saniye sonra bastonu elinde belirdi ve onu koltuğunun altına aldı. Bastonunu ve protezini eşit derecede kullanmaya başlamış olsa da onun hâlâ bastonunu daha çok sevdiğini düşünüyordum. Ona baktığımda üzerinde en güzel pantolonu olduğunu gördüm ancak yelek ya da ceket giymemişti ve gömleği pantolonunun dışındaydı. Neyse ki bu, olağan bir yemektir. Dolayısıyla onu gidip giyinmeye zorlamak zorunda değildim.

Odada bana doğru ilerledi ve yanıma geldiğinde kolunu belime doladı. Elimi göğsünün üzerine koydum ve öpmek için ona doğru eğildim. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda kokusunu içime çektim, çam ağaçlarının, karın ve şaşırtıcı bir şekilde sevmeye başladığım üzerinde kalmış *kurt kürkünün* belirgin kokusu. Tam ondan ayrılmak üzereyken, beni daha derinden öpüp daha da kendine doğru çekti. Göğsüm heyecanla uğuldayıp içimi ısıttı. Ona teslim oldum, dudaklarımı araladığımda dilini de kullandığını hissettim. Etrafımızdakiler fark edeceğinden değil... ancak ben kesinlikle etmiştim. Sonunda birbirimizden ayrılmayı başardığımızda, kolu hâlâ belimi kavrarken alt dudağımı ısırdı.

Sırıtarak ona baktım. "Sadece birkaç saattir kurtlarla koşuyorsun ama sanki günler olmuş gibi davranıyorsun."

"Ne söyleyebilirim? Ormanın ve gökyüzünün güzelliğinin ardından eve, sana geliyorum ve kalbime yaptığın şeyden dolayı serseme dönüyorum."

Kızardım ve bir daha öpmek için ona doğru eğildim. Bu seferki de olması gerekenden çok daha uzun sürdü.

"Yemek zamanı geldi," diye mırıldandım dudakları dudaklarımdayken.

Hüsran dolu bir şekilde homurdandı. "Öyle mi?"

Kahkaha atarak geri çekildim. "Evet, Elliot. Ve kız kardeşim de geliyor."

"Kesinlikle kısa bir süre için gizlice yatak odasına kaçabiliriz."

Dudaklarımda haylaz bir gülümseme belirdi. "Güven bana, bu gece seni yalnız yakaladığımda, kısa bir süreden çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

O da aynı benim gibi sıırttı ve dengemi yeniden bozmasına izin vermeden ondan ayrıldım. Masaya doğru giderken

aramızda geçen bu flörtten dolayı başım dönüyor, kalbim taklalar atıyordu. Elliot masanın başına oturdu, ben Bertha'nın son tabakları yerleştirmesine yardım ederken bakışlarıyla beni yakıyordu. Sırtarak ona baktım. "Gözlerini dikip bakmayı bırak, Elliot. Ne zaman öğreneceksin?"

"Hiçbir zaman," dedi göz kırparak. "Çok fazla güzelsin."

Anıları geri geldikten sonra bile benimsediği takma ismini kullanmaya devam etmeye karar veren Karasakal, şakadan öğür gibi bir ses çıkardı ve yerine oturdu. "Odanıza gidin."

Kral bir elini havaya kaldırdı. "Gelmiyor! Önce yemek yememiz gerektiği konusunda ısrar ediyor."

Eskiden Gri dediğimiz Ellen, kurt şeklinde odaya girdi. "Biri yemek mi dedi? Kusura bakmayın, banyo yapıyordum."

"En sonunda," dedi Karasakal öksürür gibi. Ellen bir şekilde kurt yüzünde kaş çatma ifadesi oluşturmayı başardı, sonra geyiğin yanındaki diğer kurtlara karıldı.

Tam misafirlerimiz geldiğinde, Bertha ile son tabağı yerleştirmeyi bitirmiştik.

"Gemma!" Nina koşarak bana doğru geldi ve ben de ona sarıldım.

"Balayınız nasıldı?" diye sordum birbirimizden ayrıldığımızda.

Yanakları kızardı ve gülümsemesi genişledi. Bakışlarını kocasına çevirdi. Kocasını önce Nina'ya, sonra yemek masasına ve kurt sürüsüne bakarken, garip bir şekilde ağırlığını önce bir bacağına sonra diğerine veriyordu. "Muhteşemdi."

Kocasına doğru döndüm. "James, seni yeniden gördüğüme çok memnun oldum. Akşam yemeğine gelebildiğine sevindim. Ama umarım kardeşim seni bizim hakkımızda uyarmıştır, biz geleneksel bir ev halkı değiliz."

Bana utangaç bir şekilde gülümsedi. “Bana senden ve... ve majestelerinden bahsetti.” Anı bir şekilde eğilerek selam verdi ve döndüğümde Elliot’ın bize yaklaştığını gördüm.

“Ah, bunlara gerek yok,” dedi eşim ve sonra Nina’yı kucakladı. James’e ise tokalaşmak üzere elini uzattı. “Bunun gibi gündelik durumlarda sadece *Elliot*.”

James söyleyeceği kelimeleri ararken kekeledi. “Elliot mu? Ama isminiz Flauvis değil mi?”

Kral yüzünü buruşturdu ve sonra bana sıırttı. “Bu sadece başım belada olduğunda ismim oluyor. Doğru değil mi?”

Şakacı bir şekilde onun göğsüne vurdum, sonra dikkatimi üçüncü ve son misafirimize çevirdim. “Bay Cordell, gelebilmeniz çok sevindim.”

“Ah, hadi ama,” dedi ben ona sarılırken. “Bunu sadece yanımda *Âşık Mürebbiye* kitabını getirdiğim için söylediğinizi biliyorum.”

Gözlerim açıldı. “Hayır! Bu kitap ne ara basıldı?”

Omzundaki bez çantasını açtı ve içinden kahverengi kağıtla kaplanmış, dikdörtgen bir paket çıkardı. “Bütün gece uyumayacaksınız. Güven bana.”

“Biz de zaten bunu planlıyorduk,” dedi Elliot, ona yeniden şakacı bir şekilde vurmama neden olarak. Sonra düzenli bir yemek misafirimiz haline gelen Bay Cordell’i selamladı.

Selamlaşmalarımız bittikten sonra, “Gelin, nereye isterseniz oturun,” dedim. “Ve gerçekten odanın diğer ucundaki kurtlara bakmayacak şekilde oturmanızı öneririm. Herkesin midesi onların yemek seçimini kaldırır mı, bilmiyorum.”

James’in rengi soldu ancak Nina sadece kıkırdadı. Misafirlerimizi masaya yönlendirdim, Elliot da yerine oturdu. Ben de onun yanında, Karasakal’ın karşısındaki yerimi aldım. Micah, benim yanıma oturabilmek için masanın diğer ucundaki

yerinden sıçrayarak kalktı. Bertha keyifli bir kahkaha atarak başını iki yana salladı ve onun karşısına oturdu. Nina, James ve Bay Cordell tavsiyeme uydular ve Karasakal'ın yanındaki yerlere oturarak arkalarını kurtlara ve nahoş yemeklerine döndüler.

“Hadi yiyelim,” dedim.

Herkes öne doğru uzandı ve yiyeceklerle dolu tabakları masada elden ele gezdirmeye başladı. James'in bizim düzenli kaosumuzun ritmine ayak uydurması biraz zaman aldı ancak Nina ve Bay Cordell ona yardımcı oldular. Masa kısa sürede sohbet ve kahkahalarla doldu, şakacı hırlamalar ve havlamalardan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Gözlerimle önce masayı, sonra tüm odayı tarayıp, yeni ailem haline gelmiş insanların ve kurtların yüzlerini inceledim ve bir de her zaman için ailem olmuş Nina vardı. Kan bağımız olmasına rağmen, ben kendimi daha önce hiç yapmadığım şekilde açmanın yollarını öğrendikçe, bu son yıl içinde daha da yakınlasmıştık. Beni ona bakarken yakaladı ve bana kocaman gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve sonra bakışlarımı eşime çevirdim.

Gözlerime baktığında, onun gözlerinin de benimkine eş bir neşeyle parladığını gördüm.

Yeniden tabağıma döndüm ancak neredeyse bir şey yiyemeyecek kadar mutluydum, kalbim bir yıl önce asla mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde dolu ve sıcacıktı.

O zamanlar kendimi aşkın gerçek olmadığına inandırmıştım. Ya da gerçek olabilmesi için devam etmek zorunda olduğuna. Ancak şimdi aşkın bundan çok daha karmaşık olduğunu biliyordum. İlkinde bunu doğru anlamamıştım ve ikincisinde ise neredeyse berbat ediyordum. Ama berbat edip de üçüncü, dördüncü ya da otuzuncu kez deneseydim bile sanırım yine de buna değerdi. Aşk buna değerdi.

O hikayedeki oğlan çocuğu olup benim için önemli olan birini kaybetmek zorunda kalsam bile...

Ya da o köpek olup bir başkasının iyiliği için bir fedakarlık yapsam da...

Ya da her şeyi yenen aşkın diğer tarafındaki mürebbiye gibi, sonsuza dek sürecek mutluluk ayaklarımın altına serilmiş olsa da...

Her ne olursa olsun, aşk inanmaya değerdi.

Sıcak bir el elimin üzerine geldi ve yeniden Elliot'a baktım. Elimi çevirdim, parmaklarımı onunkilere doladım ve kendime onun yakut rengi gözlerinde kaybolmak için izin verdim. Hayır, kaybolmak değil.

Bulunmak için.

O bana doğru eğildiğinde ben de aynısını yaptım. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve büyük aşkımızın en derin ifadesi olan cümleyi fısıldadı: "Bana kitapların hissettirdiği gibi hissettiriyorsun."

O geriye yaslanma fırsatı bulamadan dudaklarını uzun, kalıcı bir şekilde öptüm. En sonunda dudaklarımızı birbirinden ayırdığımızda, "Aynı senin yaptığın gibi, aşkım," diye fısıldadım. "Kurdum. Flauvis'im. Bay Elliot Rochester'ım. Her şeyim. Ben de seni seviyorum."

